

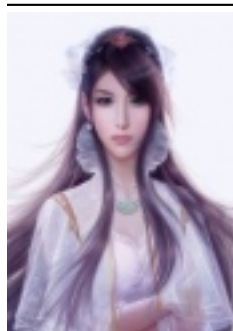
12 Nữ Thần

Contents

12 Nữ Thần	2
1. Chương 1: Khảo Nghiệm Tư Chất	2
2. Chương 2: Từ Hôn	9
3. Chương 3: Học Viện Nữ Thần	12
4. Chương 4: Thôn Thiên Địa	16
5. Chương 5: Nàng Ta Là Nữ Thần!!!	21
6. Chương 6: Một Đám!!!	25
7. Chương 7: Sư Phụ Bất Đắc Dĩ	28
8. Chương 8: Tỷ Vô	31
9. Chương 9: 12 Thần Bảo	36
10. Chương 10: Oanh Tạc	40
11. Chương 11: Linh Cảnh	44
12. Chương 12: Vô Sắc - Thực Thần Ma	49
13. Chương 13: Bảo Ngọc	53
14. Chương 14: Chiến Quang Lâm	57
15. Chương 15: Giang Hồ Chợ Lớn	61
16. Chương 16: Tái Sinh	64
17. Chương 17: Phục Chế Thần Bảo	71
18. Chương 18: Cuộc Thi Bất Đầu	75
19. Chương 19: Đổi Vai	79
20. Chương 20: Lá Cờ Thứ 10	83
21. Chương 21: Thuận Thiên Kiếm Chủ	87
22. Chương 22: Kết Quả	91
23. Chương 23: Đơm Hoa	95
24. Chương 24: So Tài	102
25. Chương 25: Đại Chiến Thành Cổ	107
26. Chương 26: Long Thở - Nhân Cốt	111
27. Chương 27: Thế Hệ Phi Thường	115
28. Chương 28: Phong Ấn	119
29. Chương 29: Huyết Nguyệt	123
30. Chương 30: Tử Linh	126
31. Chương 31: Tái Ngộ	131
32. Chương 32:	135
33. Chương 33: Bí Cảnh	138
34. Chương 34: Cổ Mộ	142
35. Chương 35: Long Ngạo Kinh Hoàng	148
36. Chương 36: Giao Long Tinh Giác	152
37. Chương 37: Độc Giác - Lục Vũ - Tứ Vỹ	156
38. Chương 38: Ảo Mộng Vĩnh Hằng	159
39. Chương 39: Lôi Long Tinh Đế	164
40. Chương 40: Lâm Gia Trang	168

41. Chương 41: Ngũ Sắc - Phong Hồng Xích	171
42. Chương 42: Dương Liệt	174
43. Chương 43: Hưởng Thụ	177
44. Chương 44: Tân Tú Tranh Tài	183
45. Chương 45: Đậu Hủ - Ốc Chó	186
46. Chương 46: Vinh - Nhục	189
47. Chương 47: Luân Hồi	192
48. Chương 48: Chiết Xuất Linh Hồn	196
49. Chương 49: Đào Tẩu	199
50. Chương 50: Hoả Long Ảnh Thử	203

12 Nữ Thần

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, lịch sử, sắc hiệp, tiên hiệp, dị giới, xuyên không Một câu truyện mang nhiều y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-nu-than>

1. Chương 1: Khảo Nghiệm Tư Chất

Căn nhà hai tầng cũ kĩ tối om, đó là nhà của lão Dương, một lão già thích ve vãn gái trẻ và thường trộm đồ lót những bà hàng xóm. Vì tính cách bẩn bựa mà đến 69 tuổi rồi lão vẫn độc thân vui tính.

Tầng lầu của tòa nhà, phòng lão Dương là nơi duy nhất có ánh sáng, nguồn sáng là màn hình một tivi led 32 inch đang chiếu một bộ JAV cảnh 5 lão già đang sờ soạng một cô gái trẻ xinh xắn trần trụi. Lão Dương đeo tai nghe nhưng lão bất âm thanh lớn đến nỗi dù có tiếng máy bay ầm ầm ập tới, ngoài đường người người nháo nhào la hét thất thanh mà lão chẳng hề nghe thấy, chỉ chăm chăm vừa xem sex vừa quay tay.

RẦM!

Chiếc máy bay đâm thẳng vào nhà lão Dương, lão chết tươi.

Linh hồn lão Dương bay xuyên thời gian rồi nhập vào một người trung niên.

“DÂM TẶC! CHÉM CHẾT MẸ NÓ ĐI!”

“THEO DÁI NÓ! DÁM HIẾP DÂM TIỂU THƯ NHÀ LÀNH!”

Trước mắt lão Dương là một khoảng sân rộng với hàng trăm người ăn mặc như cosplay cổ trang đang đứng hô hào phấn nộ, hình như là nhắm về phía lão. Lúc này lão Dương mới phát hiện tay mình bị trói chặt, chân thì quỳ trên sàn gỗ không thể nhúc nhích.

Phập một cái, cảnh vật trước mắt lão Dương chợt nghiêng ngã rồi tối dần, đầu lão bay lìa khỏi cổ.

“ĐẬU MÓA CHỜ TAO HIẾP LẠI RỒI HÃY CHÉM!” Dương quát lên, tim đập như điên, thở hỗn hển vì sốc. Dương nhận ra mình đang nằm ngửa dưới mặt đất, phía trên là một vách đá dựng đứng cao chót vót.

“Gì nữa đây?” Dương tự hỏi, nhưng chợt nhận ra giọng mình trong trẻo khác thường, gã ngược đầu lên nhìn thân thể mình, không còn là thân thể một lão già 69 tuổi nữa mà là cơ thể nhỏ nhắn trắng trẻo của một đứa nhóc 13 tuổi, lão gơ bàn tay lên xem, một bàn tay non nớt trắng trẻo như tay thiếu nữ khiến lão không khỏi cởi quần ra xem rồi thở phào vì thấy mình có dương vật.

Dương bắt đầu mừng rỡ lại thăm kích của mình, đang xem jav thì âm một cái trước mắt tối đen, khi mở mắt ra lần nữa thì bị chữ là đâm tặc, trời đất nghiêng ngả rồi lại tối đen, lần nữa tỉnh lại thì thấy mình là một thằng nhóc 13 tuổi.

“Đây chẳng phải là chuyển thể sao? Hay là xuyên không?” Dương thầm hỏi, tuy già nua nhưng kiến thức về truyện thì hẳn không thua gì giới trẻ.

“Đây là xuyên không nhập thể, chủ thể là một thiếu gia 13 tuổi tên Võ Phi Dương.”

“Cùng tên?” Dương gật gù, hẳn cũng tên Dương nhưng không phải Phi Dương. “Mà ai nói vậy?” Dương sức phát hiện giọng nói đều đều này phát ra từ trong đầu gã.

“Google!” Giọng đều đều vô cảm đáp lại.

“Google?” Dương trợn mắt.

Như hiểu thắc mắc của Dương, giọng đều đều lại phát ra trong đầu gã: “Google là một Bảo Vật, lưu trữ mọi thông tin của thế giới này. Ai có được Google sẽ là chủ nhân của những tri thức đó.”

“Bảo Vật? Thế làm sao mà tao có được?” Dương nhíu mày tự hỏi, sau đó một cảnh tượng như phim 3D hiện ra trong não hắn, trong cảnh là một thằng nhỏ đang rơi từ cao xuống, tay chân nó điên cuồng vỗ mạnh như tập bay, nước mắt ràn rụa, đái cả ra quần (lúc này Dương sờ xuống đáy quần, quả nhiên còn ướt).

Thằng nhỏ rơi xuống đến gần mặt đất, đột nhiên có một tia sáng khác vụt đến khoảng không phía dưới thằng nhỏ, một cái l-ng sáng mờ ảo hiện ra rồi vỡ tan vì bị tia sáng kia đâm vào, lộ ra một quả cầu ánh sáng nhỏ trong suốt như thủy tinh đang lơ lửng, tia sáng bắn thẳng vào quả cầu, rồi thằng nhỏ mới rơi xuống, quả cầu tan vào người thằng nhỏ, giữ nó lơ lửng rồi hạ xuống mặt đất.

Não Dương tiếp nhận tri thức từ Google, gã hiểu ra quả cầu thủy tinh chính là bảo vật Google được giấu trong một cái l-ng ma thuật vô hình, tia sáng như sao băng chính là linh hồn Dương bay đến, phá tan cái l-ng và nhập vào Google, đồng thời chiếm luôn thân xác của thằng nhóc Võ Phi Dương.

“Đây là đâu?” Dương thầm hỏi. Một luồng thông tin mới lại truyền vào não hắn, hóa thành một phần kiến thức của hắn.

Trong phần kiến thức này, Dương biết đây là đất nước Việt Nam năm 2016, nhưng ở một thế giới khác, địa hình có khác so với Việt Nam của hắn nhưng địa danh thì nhiều nơi tương đồng. Còn cái nơi hắn đang ở là một cái vực sâu thuộc rừng Cát Tiên, cái xác hắn nhập vào là Võ Phi Dương, một thiếu gia 13 tuổi được mẹ cho đi du lịch trước khi nhập học, sáng sớm, Phi Dương ra bờ vực đứng đái rồi bị gió mạnh thổi bay luôn xuống vực.

“Thiếu gia!”

“Con trai của mẹ!”

Đột nhiên có tiếng gọi từ xa, Dương quay đầu nhìn thì thấy một nhóm người cầm đuốc tiến đến, trong đó có một cô gái xinh đẹp quyến rũ khiến Dương nhìn lác cả mắt, nàng nước mắt ràn rụa chạy đến ôm chặt lấy hắn, khiến hai bầu vú to tròn đồ sộ của nàng mềm mại ép vào ngực hắn.

“Ôn trời, con trai của mẹ có sao không?” Ôm chặt Dương vào lòng, nàng hỏi.

“D... dạ... c... con không sao...” Dương đáp, tay nó vòng qua ôm lấy eo nàng, ngực nàng rất to nhưng eo lại rất thon gọn khiến Dương thích mê, lại thêm từng đợt hương thơm quyến rũ từ nàng lan vào mũi làm hắn say đắm. “Đây là mẹ mình sao? Đem đê ra chịch thì sướng thôi rồi!” Dương cười thầm dâm dê.

Lúc này Google trong đầu Dương lại lên tiếng: “Diễm phu nhân, 30 tuổi, xinh đẹp quyến rũ, tính nết lãng lơ, là mẹ ruột của thiếu gia Võ Phi Dương, rất nuông chiều con trai. Sở thích: Trym!”

“Đệt! Trúng mánh!” Dương cười khoái trá, sau hai lần chết nhọt thì hắn cũng được nhập vào một thằng con trời, nhìn mẹ thương hắn như vậy, lại vừa mém chết thì Dương tin chỉ cần vùi vĩnh là kiểu gì nàng cũng sẽ chiều lòng hắn.

“Con trai nói cho mẹ nghe, tại sao con lại nhảy vực? Mẹ ép con lấy tiểu thư Lê Ly làm con không thích hả?” Diễm còn tưởng con trai mình nhảy vực tự tử nên ôm ấp an ủi nó.

“Lại còn lấy vợ, mới 13 tuổi mà, vô mánh!” Dương nghĩ thầm, với kinh nghiệm 50 năm xem sex, gã bắt đầu bày mưu.

“Không phải... con...” Dương úp mặt vào ngực mẹ, hắn phát hiện nàng không mặc áo lót vì cảm nhận được đầu ti nàng cọ vào mặt mình.

“Con sao?”

“Con thích người khác...” Dương ngước lên nhìn gương mặt xinh đẹp của mẹ, mắt hắn rưng rưng.

“Con thích ai, nói mẹ nghe, mẹ cưới cho!”

“Người này con không cưới được...”

“Sao lại không, ai dám chê cục cưng của mẹ?”

Dương ôm eo mẹ chặt hơn, úp mặt vào ngực nàng ra vẻ xấu hổ.

“Ai nào... nói mẹ nghe...”

“Con... thích... Con yêu mẹ!” Dương nói thì thầm, làm Diễm bất ngờ thẹn đỏ cả mặt.

“Thôi mình về đi con, trời sắp tối rồi.” Diễm khẽ nói.

Lên khỏi vực, Diễm dẫn Dương về lều, kéo nó vào trong.

“Con trai nói lại cho mẹ nghe xem, con thích ai?” Diễm nắm tay con trai và hỏi.

“Con yêu mẹ! Con muốn cưới mẹ làm vợ!”

Dương cứ tưởng mẹ nó sẽ bất ngờ và khuyên giải, nhưng nàng chỉ cúi mặt thẹn thùng đáp: “Đúng là cha nào con nấy!”

Thấy Dương trợn mắt khó hiểu, Diễm giải thích thêm: “Hồi xưa cha con và bà nội vẫn thường...”

“Vậy con được...” Dương mừng rỡ.

Diễm cúi mặt ngượng ngùng: “Ừ... Nhưng mẹ không cưới con đâu, mẹ chỉ... dạy con để sau này... với vợ thôi...”

“Cũng được.” Dương gật đầu rồi nhào tới ôm lấy Diễm.

“Này! Ai nói là làm bây giờ hả? Thả mẹ ra!” Diễm tránh né, nhưng môi nàng liền bị môi Dương áp vào.

Tuy không phải là mẹ của linh hồn mình nhưng Diễm là người sinh ra cơ thể mà Dương đang dùng nên gã cũng cảm nhận nàng là mẹ ruột mình, cảm giác hôn vào làn môi thơm nồng của mẹ ruột khiến Dương sướng ê mê.

“Uhm... Uhm...” Vốn tính lãng lơ, Diễm dễ dàng bị con trai chinh phục, lưỡi nàng tiến ra liếm vào lưỡi con trai, nàng cũng tự cởi áo thả đôi gò bồng tròn trĩnh ra cho Dương nghịch phá.

“Hả? Có gì đó không đúng?” Đang sướng khoái nút lưỡi sờ vú mẹ, Dương chợt nhận ra vấn đề bất thường. Dù cảm giác rất kích thích nhưng dương vật của gã lại nằm im lìm không chút động tĩnh.

“Sao vậy con yêu?” Thấy Dương ngừng lại, Diễm hỏi.

Dương không đáp, hắn cho tay vào quần sờ thử dương vật mình, không chút cảm giác.

“Chẳng lẽ chưa dậy thì? Không đúng! Là...”

“Liệt dương!” Google đột ngột lên tiếng như để trêu tức.

Dương khóc không ra tiếng... Trở về nhà, Diễm đưa Dương đi khắp nơi tìm cách chữa chứng liệt dương nhưng tất cả đều bó tay không có cách trị, mà Google trong đầu gã thì chỉ đưa ra một cách mà nó nói là đơn giản nhất: Dâm thủy của nữ thần.

Trong thế giới này, Việt nam là vùng đất nổi duy nhất tồn tại trên địa cầu, cả Việt Nam chia ra 3 miền do 3 vị Chúa Tể thống trị. Người dân của ba miền tin thờ 12 vị nữ thần, bao gồm 6 nữ thần nguyên tố (Băng, Hỏa, Lôi, Phong, Ánh Sáng, Bóng Tối) và 6 nữ thần phi nguyên tố (Sinh, Tử, Không Gian, Thời Gian, Tình Yêu, Sắc Dục).

Nữ thần là loại tồn tại bí ẩn nhất của thế giới, đến cấp bậc Chúa Tể cũng không phải muốn gặp là gặp.

Lại nói về cấp bậc, thế giới này nắm giữ một thứ gọi là “linh lực”. Thể lực là lực của cơ thể, còn linh lực là lực của linh hồn, con người nơi đây nắm giữ khả năng tu luyện linh hồn và điều khiển linh lực để chiến đấu hoặc phục vụ đời sống.

Linh lực chia theo 10 cấp bậc:

Thường Dân - Linh Sĩ - Linh Ủy - Linh Tá - Linh Tướng - Linh Vương - Linh Đế - Chúa Tể - Thần - Tối Thượng. Riêng Nữ Thần lại là một khái niệm hoàn toàn khác.

Các thiếu niên đến 13 tuổi mới được phép học tập phát triển linh lực, lý do là vì cần phải đến tuổi dậy thì, cơ thể và linh hồn mới bắt đầu hoàn thiện, còn trước khi dậy thì mà tập luyện thì linh hồn và cơ thể còn thiếu sót sẽ rối loạn rồi gây hậu quả nghiêm trọng, nam thì có thể liệt dương, vô sinh, nữ thì ngực phẳng, mọc trym... Võ Phi Dương vốn là thằng thiếu gia lăm tiền, khi trước vì tò mò mà bỏ số tiền lớn mua một quyển bí kíp in lậu về luyện hòng lấy le với gái, cuối cùng lại sinh ra liệt dương.

Tất cả những điều trên Dương đều được tìm hiểu qua Google. Ngồi nghĩ lại những nội dung mới được nạp vào trí não, Dương không ngừng cay cú mắng thẳng Võ Phi Dương ngu đần, có em mẹ ngon lành như vậy mà đi nghịch ngu cho liệt dương.

“Vậy giờ tìm nữ thần ở đâu?” Dương hỏi.

“404 Not found...” Google trả lời chậm hơn bình thường.

“Mẹ kiếp! Hay là tự sát? Không được, chết hai lần rồi, lần thứ 3 chết thật thì ngu người!” Dương phân vân, nữa cay cú vì liệt dương, nữa tiếc hận vì có bà mẹ trẻ xinh đẹp mời chào mà không xơi được.

“Vậy có cách nào tạm thời làm nó cương lên không?”

“Có! Linh lực đạt mức Tối Thượng sẽ tự tái tạo cơ thể thành hoàn mỹ nhất!” Google đáp.

“Thôi để tao đi tìm bà nữ thần xin miếng dâm thủy! Bà nội cha nó...”

”Chúa Tể thì sao? Một lũ sai vặt!

Nữ Thần thì sao? Một đám sextoy!

Rồng thì sao? Một đàn gia súc!

Là Thần gặp ta phải khoanh tay chào, là Ma gặp ta phải run rẩy khóc.

Thiên mệnh, quy tắc đối với ta chỉ là nội quy tiểu học. Từ một lão già 69 tuổi, ta đi xuyên thế giới trở thành một thiếu niên 13 tuổi. Liệt dương thì sao? Phế vật thì sao? Có ngày ta sẽ để lại dấu vết của mình trong tử cung tất cả phụ nữ của thế giới này!”

“Mày thấy tao viết hay không?” Dương cầm mảnh giấy ghi những dòng chữ ngạo mạn của hắn giơ lên trước mắt với vẻ mặt hài lòng.

“Như hạch.” Giọng của Google phát ra đều đều nhưng Dương nghe như tiếng xỉ vả.

Dương đang định chờ lại thì có tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Dương hỏi.

“Mẹ đây cục cưng!”

“Có gì không mẹ?” Dương sáng mắt, nhưng lại đau đớn nhớ tới “thằng nhỏ” chết ỉu của mình.

“Mấy ngày trước mẹ có nói rồi đấy, hôm nay sẽ có buổi khảo nghiệm tư chất, con thay quần áo rồi mẹ đưa con đi!”

“Vâng ạ!”

Diễm phu nhân không hề nghi ngờ Dương là người khác nhập thể vào con trai nàng, vì sau khi té xuống vực, Dương không một vết trầy, chỉ bị liệt dương nên các bác sĩ chuẩn đoán là do lúc cận kề cái chết, Phi Dương theo bản năng bộc phát ra linh lực để tự cứu mình, nhưng do cơ thể chưa hoàn chỉnh nên mới sinh ra chứng liệt dương, tai nạn kiểu này không phải lần đầu xuất hiện nên không ai nghi ngờ, Dương lại có Google nên nhanh chóng biết hầu hết những kiến thức mà Phi Dương biết, chỉ riêng những ký ức, kỷ niệm của riêng Phi Dương là Dương chẳng thể nào biết được, đành giả vờ như bị tai nạn ảnh hưởng nên quên mất.

Sống ở thế giới mới vài ngày, Dương thấy hầu hết đều tương đồng với thế giới của hắn, như địa danh, cách tính thời gian, ngôn ngữ... Nhưng vì sự phát triển của linh lực mà cũng có rất nhiều điểm khác, khoa học kỹ thuật ở đây khá lạc hậu, nhưng những gì máy móc làm được thì linh lực đều làm được thậm chí còn tốt hơn, vì vậy mà thế giới này không có những nhà máy xí nghiệp, môi trường rất trong sạch, phương tiện di chuyển là các loại ngựa, voi, linh thú thuần chủng hoặc một số loại Bảo Vật vận hành bằng linh lực. Về kiến trúc thì đa số xây từ gạch, đá và gỗ, được xây với sự trợ giúp của linh lực nên các căn nhà trông rất hoàn hảo đẹp mắt, trông tựa như những căn biệt thự mini ở thế giới của Dương.

Cũng vì khoa học kém phát triển nên kiến thức khoa học rất ít, trẻ em đi học từ năm 6 tuổi đến năm 12 tuổi là học được hầu hết kiến thức về khoa học, lịch sử, nhân cách... của thế giới này, đến năm 13 tuổi thì bắt đầu học linh lực. Nhưng không phải ai cũng có thể dùng linh lực và không phải ai 13 tuổi đều dạy thì, vì vậy mà cần một đợt khảo nghiệm. Điểm khảo nghiệm khá gần nhà, Dương ngồi kể mẹ trên chiếc xe ngựa, thỉnh thoảng xe sóc làm hai quả đào của Diễm đang đưa gọi tình khiến Dương thêm học cả máu.

Điểm khảo nghiệm là ở một quảng trường lớn, giữa quảng trường là bức tượng cẩm thạch lớn điêu khắc hình dáng một phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc đầm đường như kết ra từ hoa lá, xung quanh nàng có những con bướm cũng làm từ điêu khắc, điều khiến Dương lác mắt là bức tượng và những con bướm này lại động đậy như vật sống, đây là nhờ tác dụng của linh lực, phía dưới chân tượng là một tấm bảng đề hai dòng chữ:

”Tượng Nữ Thần Sinh Mệnh

Điêu khắc: Nguyễn Hải”

Dương đứng nhìn xung quanh, có khá đông thiếu niên cùng tuổi hắn, gương mặt đều có nét lo lắng hoặc háo hức. Một lúc sau, một giọng phụ nữ nói vang vọng như phát từ loa phóng thanh:

“Thông báo! Sắp đến giờ khảo nghiệm, đề nghị phụ huynh và những người không liên quan rời khỏi quảng trường, các thí sinh xếp hàng ngay ngắn chờ gọi tên! Nhắc lại...”

“Cố lên nha con yêu!” Diễm vỗ tay chào và nháy mắt với con trai khiến nó nhìn nàng mà ngơ ngác.

Diễm khuất trong đám phụ huynh, Dương quay mặt lại thì thấy một thằng nhóc tóc vàng cao ráo nhe răng cười với nó:

“Mẹ mày đẹp khủng khiếp, làm tao ganh tỵ lắm!”

Dương nhíu mày: “Mày là thằng nào?”

Thằng tóc vàng trợn mắt, đồng thời tiếng Google vọng trong đầu Dương: “Trần Vu Sinh, 13 tuổi, bạn thân của Võ Phi Dương.”

Nghe thế, Dương chuyển thái độ, cười mừng rỡ ôm lấy Sinh vỗ vai nó và nói: “A! Thì ra là mày hả Sinh, mấy ngày nay mày đi đâu không tới thăm tao?”

Thấy thằng bạn thân đột nhiên nhiệt tình khác thường, Sinh đẩy Dương ra và mắng: “Mày bị gì đấy? Té nui mất trí thật à? Tao có nói tao về ngoại chơi mà, mới về nhà tối hôm qua!”

Dương què độ vỗ vỗ lên trán: “Ừ nhỉ tao quên!” Đúng lúc đó thì có một cô bé vận đầm hồng đi ngang, mái tóc đen mượt, gương mặt cực kỳ xinh xắn, mắt đen tròn hút hồn khiến Dương lé cả mắt, cả đời hắn chưa từng thấy bé loli nào xinh như vậy.

“Lê Ly, tiểu thư nhà họ Lê, có hôn ước với Vô Phi Dương.” Google hiểu ý liền cấp thông tin cho Dương. Dương đã dần quen với những thông tin đột ngột truyền vào não mình, Google này tựa như một sinh vật sống thấu hiểu tâm tư gã chứ không phải loại google.com máy móc.

“A! Liệt Dương đi chung với Vô Sinh kìa tụi bây!” Dương định vẫy chào Ly thì có giọng một thằng nhóc hô to, sau đó là một tràng tiếng cười.

Dương nhìn qua, đó là một đám thiếu niên, đứng đầu là một thằng trông khá anh tuấn.

“Liệt con mẹ tụi mày!” Dương mắng, chuyện hắn đi khám liệt dương đã bị truyền ra ngoài nên rất nhiều người biết, lần này lại bị phơi bày trước mặt vị hôn thê xinh xắn hỏi sao hắn không tức.

Sinh đứng cạnh cũng nắm chặt nắm đấm, nó tên Vu Sinh, đọc tựa như Vô Sinh, nhưng cái làm nó giận là bọn nhóc kia thường xuyên bắt nạt nó, mà mỗi lần như vậy đều do Phi Dương gọi người tới cứu, Phi Dương bị sỉ nhục trước mặt vợ chưa cưới khiến Sinh rất tức giận.

Thằng nhóc cầm đầu cũng nhìn thấy Lê Ly, nó liền bỏ mặc Dương và Sinh, tiến lại kề vai Lê Ly: “Hè này đi chơi vui không em?” Nó cố ý nói lớn để trêu tức Dương.

Mà khiến Dương càng điên hơn là Lê Ly lại e thẹn gạt đầu đầy tình ý, như thể thằng hôn phu đang đứng nhìn là con chó ven đường.

“Nguyên Cửu Khôi Lang, thiếu gia nhà họ Nguyên, đẹp trai tài giỏi lắm tiền.” Google nói.

“Nguyên Cửu Khoai Lang? Vãi tên!” Dương bật cười, quên cả cơn tức, nhưng lại nhanh chóng sầm mặt lại vì thấy Lang nắm lấy tay Lê Ly, lại còn liếc lại trêu tức Dương.

Sinh cũng thấy tức điên dùm cho thằng bạn thân, định nhào tới đánh Lang nhưng bị Dương giữ lại. Sinh quay sang nhìn Dương, nó bất ngờ nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị lạ thường của thằng bạn thân, đây là Dương mà nó biết sao?

“Kệ chúng nó!” Dương trầm giọng, dù sao hắn cũng là một tâm hồn 69 tuổi già cỗi, đâu dễ xao động như lũ trẻ mới dậy thì.

“Mấy con mê trai này có ngày tao chịch cho nát bướm!” Dương mắng thầm.

Lúc này thì giọng phụ nữ lại nói to: “Chuẩn bị khảo nghiệm, mời các thí sinh trật tự, gọi tên ai người đó lên.”

Tất cả cùng đưa mắt về phía quảng trường, bên cạnh tượng nữ thần Sinh Mệnh đã xuất hiện mấy cái bàn có vài người cả nam lẫn nữ đang ngồi nhìn về phía một vật trông y hệt cái cân sức khỏe, đứa nhóc đầu tiên tiến lên và được chỉ dẫn đứng lên cân, thanh đo chiều cao hạ xuống.

“Nguyễn Văn Miếng, cao 1m40, nặng 36kg...”

“Vãi cả khảo nghiệm tư chất!” Dương thốt lên, hắn còn tưởng chỉ là đo chiều cao cân nặng thì cái cân chọt phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Giọng nữ lại hô: “Tư chất linh lực màu Lam!”

“Là sao?” Dương hỏi thầm.

“Tư chất linh lực là khả năng phát triển linh lực, thông thường chia làm 6 cấp: Không Màu - Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ”. Không Màu rất hiếm xảy ra, được cho là loại không thể phát triển, cả đời chỉ có thể làm Thường Nhân” Google giải thích.

Cuộc khảo hạch tiếp tục, ba phần tư số thí sinh đã lên khảo nghiệm chỉ được tư chất Trắng, một phần tư còn lại là Lam. Các vị giám khảo biểu cảm bình thường, điểm khảo thí này chỉ là một huyện của tỉnh Đồng Nai, dù có gom hết cả tỉnh thì mỗi năm cũng chỉ được vài người tư chất Lục nên họ cũng không trông đợi nhiều.

“Lê Ly...”

Người phụ nữ đọc xong chiều cao và cân nặng của Lê Ly, chiếc cân linh lực bùng lên ánh sáng màu xanh lục làm cả quảng trường ồ lên, các giám khảo cũng gật gù, cuối cùng cũng có một hạt giống tốt.

“Quả xứng là tiểu mỹ nhân của huyện Trắng Bom ta!”

“Thiên tài như thế mà bị đem hứa gả cho thằng Liệt Dương công tử!”

“Hoa lài cấm phân trâu!”

Đám thí sinh nháo nhào bàn tán.

“Trật tự!” Người phụ nữ trấn áp, tiếp tục gọi tên thí sinh.

“Trần Vu Sinh...”

Nghe tên Vu Sinh, đám đông cười ồ lên tráo phúng: “Vô Sinh! Trời ơi Vô Sinh! Ha ha!”

Chiếc cân lại tỏa ra ánh sáng màu lục. Đám đông trào phúng tự biết nhục cảm họng lại hết. Còn Sinh như không tin nổi mình lại có tư chất Lục, đứng trên cân ngơ ngác đến khi giám khảo gọi mới chịu xuống.

Thêm vài người nữa thì đến Nguyên Cửu Khôi Lang, đám đông lại lần nữa chết lặng, Dương và Sinh cắn răng. Các giám khảo đồng loạt đứng dậy.

Màu Vàng! Là màu vàng! Dù tính trong toàn miền Nam thì tư chất Vàng cũng thuộc hàng thiên tài! Chỉ cần được bồi dưỡng xứng đáng thì nhất định sẽ trở thành Linh Vương, thậm chí là Linh Đế!

Dương nắm chặt tay, nhìn Lang đang ngạo nghễ đi xuống rồi nhìn về phía Lê Ly, nàng đang nhìn Lang với ánh mắt hâm mộ pha lẫn tự hào.

“Màu vàng? Chỉ là màu nước đá của tao!” Dương nghiêng răng mắng.

“Vô Phi Dương!”

Giám khảo gọi tên, Dương đi lên, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Màu đỏ! Màu đỏ! Tao thích quần lót màu đỏ!”

Rút kinh nghiệm vụ Vu Sinh, lần này tiếng cười trào phúng không xuất hiện, chỉ có đám đàn em của Khôi Lang gọi to: “Liệt Dương!”

Dương đứng lên bàn cân, lo lắng đến quên cả nghe giám khảo đọc chiều cao và cân nặng, hai mắt hẩn nhìn xuống bàn cân như muốn lòi ra, chờ đợi thứ ánh sáng màu đỏ bật lên.

Không có chút ánh sáng nào phát ra.

“Tư chất: Không!” Nữ giám khảo phũ phàng hô to, Dương đứng chết trân.

“Ha ha! Đã liệt dương lại còn phế vật, nhảy vực tự tử là đúng rồi!” Lúc này đám đông mới bắt đầu trào phúng.

Dương nhục đến nỗi không dám ngóc đầu lên, thất thiếu bước từng bước rời đi. Hết rồi, không có linh lực thì sao mà tìm được nữ thần, nếu gặp cũng chẳng có tư cách xin đượcدام thủy, càng không thể đạt tới Tối Thượng. Đời này hẩn phế rồi!

“Khoan đã!” Đột nhiên, một vị giám khảo già dặn nhất nói.

“Sao vậy thầy?” Các giám khảo khác hỏi.

Vị giám khảo già nói: “Khảo nghiệm lại cho hẩn!”

Nghe câu này, Dương bùng lên hy vọng, quay đầu lại nhìn lão già đầy vẻ biết ơn.

Thấy ánh mắt Dương, lão già nói: “Không cần cảm ơn ta, chỉ vì cân hết pin nên không phát sáng thôi!”

“Điù mé vậy mà làm hết hồn!” Dương mừng rỡ chửi thề, rồi chợt biết mình lỡ miệng nên cười hề hề xin lỗi.

Cân được nạp linh lực, Dương lại hồi hộp đứng lên.

Cả quảng trường lại chết lặng.

“TƯ CHẤT: KHÔNG!”

“ĐỊNH MỆNH!” Dương cay đắng gào to.

2. Chương 2: Từ Hôn

“Bà nội nó... ông bà già nó... quan hệ mẫu thân nó...” Dương vừa đi vừa lăm bầm chửi rửa, hấn nhục nhã đến nỗi không biết làm gì khác ngoài cầm đầu rồi khỏi quảng trường. Đang đi thì Sinh chạy đến kéo Dương lại.

“Mày đi đâu vậy?” Sinh hỏi.

“Đi về!” Dương đáp cộc lốc.

“Còn khảo hạch kiến thức nữa mà?” Sinh nói.

“Khảo hạch kiến thức? Để làm gì?”

Sinh đáp: “Tao biết mày buồn vì tư chất Không Màu, nhưng không phải mày thường nổ rằng sẽ làm một Giả kim thuật gia sao?”

“Giả kim thuật gia là một trong những nghề nghiệp cao quý nhất của Việt Nam linh giới, là những người sử dụng kiến thức uyên bác cao thâm để nghiên cứu, chế tạo ra các loại Bảo Vật, Linh Đan...” Google liền giải thích cho Dương nghe.

“Có chế được Sextoy, Viagra các kiểu không?” Dương sáng cả mắt, hỏi thẳm trong đầu.

Google im lặng vài giây như đang cân nhắc rồi đáp: “Được!”

“Vậy làm thế nào để thành Giả kim thuật sư?”

“Cần kiến thức uyên bác và linh lực để nạp vào vật phẩm, có thể nhờ người khác nạp thay.” Google đáp đều đều.

“Được! Vậy thì làm Giả kim thuật gia!”

Sinh đứng cạnh thấy Dương mặt đang xịu lại đột nhiên sáng hẳn lên, lắc đầu nghĩ thầm: “Tội nghiệp thằng nhỏ, té vực xong ngáo luôn rồi!”

Từ lúc đó, mặc kệ bọn nhóc trêu chọc cười cợt, Dương cứ vênh mặt tự đắc. Google đã nạp vào hấn những thông tin chi tiết về nghề Giả kim thuật, Giả kim thuật gia chia thành 5 cấp:

Thuật sĩ - Đại sư - Tông sư - Thánh sư - Thần sư

Nghề giả kim rất được trọng dụng bởi vì linh lực chỉ cần luyện là được, còn giả kim thuật thì đòi hỏi một đầu kiến thức uyên bác và trí tuệ tuyệt đỉnh để hiểu được những kiến thức đó, rất nhiều thiên tài linh lực phải đầu hàng ngay sau khi nhìn những tử sách trùng trùng điệp điệp mà người ta gọi là “Kiến thức cơ bản của Thuật sĩ”. Muốn làm giả kim thuật sư rất khó, nhưng đã làm được thì thành quả vô biên, 1 món bảo vật cấp thấp đem bán ra cũng lời gấp mười lần chi phí sản xuất, nếu sáng tạo ra bảo vật chưa được đăng kí bản quyền thì lại lời gấp trăm, gấp ngàn lần.

Dương có thể không có tư chất về linh lực, nhưng với một kẻ già dặn từ thế giới khác như hấn, cộng thêm một thư viện tri thức khổng lồ là Google có thể nạp mọi kiến thức vào đầu khiến hấn lập tức thấu hiểu

và ghi nhớ như thể chính hắn đã học từ rất lâu, thì giả kim thuật sư chẳng khác nào nghề dành riêng cho Dương, đến khi đó thì không cần tìm đến xin dâm thủy nữ thần, bỏ Bảo Vật cấp cao hoặc Linh Đan ra rao thưởng thì đầy người sẵn sàng liều mạng đi tìm về cho hắn.

1 giờ trưa bắt đầu kiểm tra kiến thức, quảng trường giờ đã được dựng lên rất nhiều mái che, hàng trăm bộ bàn ghế xếp hàng ngay ngắn chờ đám học viên đến ngồi.

Đề bài là một tập giấy gồm 500 câu hỏi trắc nghiệm từ kiến thức lịch sử, khoa học, linh hồn học và cả những câu hỏi trí tuệ logic.

500 câu trắc nghiệm trong thời gian 4 giờ, dù có đánh lụi cũng mất khối thời gian, nhưng nhờ Goolge mà Dương làm rất nhanh, đọc qua câu hỏi là có ngay đáp án lẫn cách giải thích ghi sâu vào đầu. Vì vậy mà chưa đầy 2 giờ sau, Dương đã đem bài lên nộp.

“Đánh lụi luôn à?”

“Phế vật, liệt dương mà còn ngu dần nữa!”

“Chết đi cho đỡ nhục, ha ha!”

Thấy Dương nộp bài sớm, cả quảng trường lại xôn xao châm biếm. Còn Dương mặc kệ, hắn ngạo nghễ nộp bài rồi quay lưng đi.

“Chúng mày cười đi, chờ tao thành Thần Sư rồi đem tiền đền chết chúng mày!” Dương cười thầm, hắn tự tin bài kiểm tra của mình sẽ đạt điểm tuyệt đối. Đi được mấy bước, Dương đột ngột vỗ trán la to:

“A! Chết mẹ quên ghi tên!”

Cả quảng trường lại cười ồ lên. Chỉ qua một đêm thì cái danh hiệu phế vật - liệt dương - đánh lụi của Dương đã truyền đi khắp huyện Trảng Bom của tỉnh Đồng Nai. Sáng sớm, Dương uể oải mở mắt rửa mặt súc miệng xong thì có một nhóm người đến nhà hắn, trong đó có Lê Ly.

Trong phòng khách khang trang nhà họ Võ, Lê Ly khép nép ngồi cạnh một phụ nữ trung niên, trông cũng khá xinh đẹp nhưng còn xa mới sánh bằng Diễm phu nhân, bên cạnh bà ta là một gã đàn ông trung niên cường tráng, họ là cha mẹ của Lê Ly.

Dương và Diễm phu nhân ngồi ở phía đối diện ba người.

“Không biết hôm nay anh chị và cháu đến nên không tiếp đón chu đáo, mong anh chị thông cảm.” Diễm phu nhân sai người hầu mời trà cho ba người nhà họ Lê.

Mẹ của Lê Ly, Linh phu nhân khịt mũi: “Hừ! Không biết giả vờ?”

Diễm phu nhân tròn mắt: “Chị nói thế là sao?”

“Con chị thế nào thì cả huyện này đều biết, chị nghĩ chúng tôi đến thăm hỏi chặc?” Linh phu nhân cay nghiệt nói, Lê Hoàng chồng bà rất si mê Diễm phu nhân, khiến bà rất ghen tức. Lê Hoàng chồng bà và Võ Phi Thiên cha quá cố của Dương là bạn chí cốt, lập ra hẹn ước đính hôn cho Dương và Ly từ khi mới lọt lòng, bà cất lực phản đối nhưng cuối cùng phải nghe theo chồng, giờ biết tin Phi Dương đã liệt dương lại còn bắt tài, bà liền mừng rỡ kéo chồng con qua từ hôn.

“Từ hôn thì nói thẳng đi, vòng vo làm cái quần gì hả mụ già?” Thấy thái độ kêu ngạo đáng ghét của Linh phu nhân, Dương khoanh tay rung đùi mắng lại.

“Mày hỗn?” Bị gọi là mụ già, Linh phu nhân tức giận giơ tay định tát cho Dương một cái, nhưng bị Lê Hoàng giữ tay lại.

Lúc này Lê Hoàng mới lên tiếng: “Chị Diễm, ngày trước tôi và anh nhà đúng là có định hôn ước giữa bé Ly và cậu Dương, nhưng mà chị cũng biết, tin con trai chị bị liệt dương đã đồn khắp nơi rồi, làm sao có thể đem lại hạnh phúc cho con gái chúng tôi?”

“Liệt dương không phải không chữa được!” Diễm phu nhân đáp, giọng nàng trở nên lạnh lùng, tay nàng nắm tay con trai thể hiện sự tin yêu, như muốn nói dù có là phế vật thì Dương vẫn là cục cưng của mẹ.

Linh phu nhân lại khịt mũi như thể đang ngủ phải phân chó: “Chửi được sao? Dù được thì thứ bất tài lấy gì lo cho tương lai con gái ta? Gia sản nhà họ Võ sẽ sớm sụp đổ trong tay nó thôi!”

Chát!

Một cái bạt tay rõ to vang lên, Dương, Ly và Lê Hoàng giật mình nhìn sang thì thấy Linh phu nhân vừa bị Diễm phu nhân tát một phát in hằn dấu tay lên mặt.

“Cô!” Thấy vợ bị đánh, Lê Hoàng đứng bật dậy.

“Tôi thì sao?” Diễm phu nhân hất cằm khiêu khích.

“Cô...” Lê Hoàng nói không nên lời, đúng thật là lão có tình ý với Diễm phu nhân, nhưng vì thương con gái nên mới nghe lời vợ xách mặt sang đây từ hôn.

“Ông thấy con diễm đó đánh tôi mà không đánh lại à? Thèm l-n nó lắm hả?” Linh phu nhân uất phần máng.

Chát!

Linh phu nhân lại nhận thêm một bạt tai, lần này từ chính chồng bà.

“Ông đánh tôi! Được lắm...” Linh phu nhân uất hận đứng ôm mặt khóc, Lê Ly run rẩy đứng ôm lấy mẹ nàng.

“Thôi giải tán! Ta đồng ý hủy hôn ước!” Không khí đang lạnh lẽo thì Dương phất tay như đuổi ruồi và nói.

“Con...” Diễm phu nhân nắm tay con trai.

“Không sao đâu mẹ, con không thích loại gái hám danh hám lợi...” Dương cười với Diễm phu nhân, sau đó liếc sang Lê Ly: “Chúc nàng sớm lấy được chồng nhé! Khi nào cưới thì mời ta...” Dương dừng lại, cười nham hiểm rồi nói thêm: “Chị em nàng trước mặt chồng nàng thì kích thích hơn lấy nàng làm vợ nhiều... Ha ha...”

“MÀY!” Lúc này thì Lê Hoàng cũng phần nộ, gã bộc phát ra linh lực làm Dương sồn cả tóc gáy.

“Lê Hoàng, linh lực Linh Tá cấp 3.” Google nói, ngoài kiến thức thì Dương còn khám phá ra nó còn rất nhiều công dụng, một trong số đó là thang đo linh lực. Linh lực có 10 cấp bậc từ Thường Dân đến Tối Thượng, mỗi cấp bậc lại chia ra 10 cấp độ từ cấp 1 đến cấp 10, vượt qua cấp 10 sẽ tấn cấp lên cấp bậc cao hơn.

ẦM!

Google nói xong thì Dương nghe ầm một tiếng, hấn còn đứng nguyên nhưng lão Lê Hoàng đã biến mất, tường nhà phía sau chỗ lão Hoàng thủng một lỗ to làm Dương, Ly và Linh phu nhân ngơ ngác không hiểu vì sao, chỉ thấy Diễm phu nhân từ từ hạ chân xuống.

“Diễm phu nhân, linh lực Linh Đế cấp 7.”

“Vãi cả nôi nêu xoong chảo!” Dương giật mình thốt lên, Linh Đế là cấp bậc cỡ nào? Chúa Tể có thể xưng bá cả một miền, và Linh Đế là cấp bậc ngay dưới Chúa Tể. Dương chưa từng nghĩ tới người mẹ xinh đẹp ngực khủng của hắn lại là một Linh Đế!

Linh phu nhân không biết Diễm phu nhân là Linh Đế, nhưng nàng biết chồng nàng là một Linh Tá cấp độ 3, vậy mà chỉ ăn một cước đã bay mất, vậy Diễm phu nhân ẻo lả lẳng lơ này khủng bố cỡ nào?

“Đem chồng của bà cút khỏi đây, đừng để ta gặp lại!” Diễm phu nhân lạnh lùng nói.

Linh phu nhân thiếu điều muốn tè ra quần, run rẩy dẫn Lê Ly ra ngoài sai bọn người hầu khiêng Lê Hoàng đã bất tỉnh nhân sự đưa về.

“Mẹ lợi hại!” Dương bật ngón cái nháy mắt với Diễm phu nhân.

Diễm phu nhân trở lại với vẻ dịu dàng quyến rũ thường ngày, nàng cúi người hôn vào má Dương làm nó đỏ cả mặt: “Rồi sẽ có ngày con trai mạnh hơn mẹ nhiều! Vì con là con của mẹ!”

Nụ hôn của Diễm làm Dương hưng phấn hẳn lên, nó đáp: “Nhất định sẽ đến ngày đó! Khi đó con sẽ chữa được bệnh liệt dương và...”

“Và sao?”

“Con sẽ... cưới nàng làm vợ!” Dương tự tin nói.

Diễm phu nhân e thẹn, mặt nàng ửng hồng quấy rầy vô cùng, gật nhẹ đầu, nàng nói khẽ: “Ừ... thiếp chờ chàng...” Mấy ngày sau, tại một văn phòng trang trọng, một chiếc bàn lớn đặt ngay cửa sổ, có một phụ nữ xinh đẹp mang kính đang ngồi chống tay lên cằm xem hồ sơ.

Một người đàn ông gõ cửa bước vào, cầm một tập hồ sơ tiến lại và nói.

“Hiệu trưởng! Đã có kết quả tuyển sinh!”

“Thế nào?” Giọng nữ hiệu trưởng tuy vô cảm nhưng đầy quấy rầy.

“Toàn Nam Bộ có 216 cấp Lục, 22 cấp Vàng, 2 cấp Đỏ... và 1 cấp Không Màu”

Nữ hiệu trưởng xinh đẹp gật gù, hơi thở nàng làm phần khe ngực lộ ra dưới cổ áo phụng phụng gợi dục: “Rất khá... Còn khảo hạch kiến thức thì sao?”

“Đã chọn ra top 20 người điểm cao nhất, thấp nhất đạt 192 điểm, còn thí sinh cao điểm thứ nhì đạt 228 điểm...”

“Cao nhất bao nhiêu?” Nữ hiệu trưởng nhướn mày.

“Cao nhất là... 500 điểm tròn, hoàn thành trong 112 phút!” Giọng gã đàn ông run run, gã là một giáo sư nhưng cũng không thể làm được qua 400 điểm của bài kiểm tra này, vậy mà một thằng nhóc 13 tuổi lại có thể hoàn thành số điểm kỷ lục trong thời gian kỷ lục!

Nữ hiệu trưởng cũng bật dậy: “Đưa tôi xem hồ sơ!”

”Võ Phi Dương, 13 tuổi, cao... nặng...;

Tư chất: Không Màu;

Kiến thức: 500 điểm, thời gian 112 phút.”

“Một thiếu niên rất thú vị...” Nữ hiệu trưởng mỉm cười, đề thi 500 câu này tuyệt đối không thể nào gian lận, càng không có ai có thể gian lận đúng cả 500 câu, nàng nghĩ đứa nhóc này tuyệt đối là một thiên tài trong thiên tài.

3. Chương 3: Học Viện Nữ Thần

Thời kỳ thượng cổ, linh giới là một thế giới rộng lớn yên bình với năm châu bốn bể...

Rồi một ngày đại họa ập tới...

Linh giới chìm trong thời kỳ u tối và dần dần tan vỡ...

Khi đó, đất nước Việt Nam xuất hiện một đấng Tối Thượng nửa người nửa rồng. Nhưng dù là Tối Thượng, Lạc Long Quân cũng không thể cứu được cả linh giới, cuối cùng ngài hy sinh thân mình phong ấn Việt Nam vào một chiều không gian khác.

Việt Nam trở thành thành trì cuối cùng của linh giới. Qua thêm 4000 năm nữa, bao nhiêu triều đại trôi qua, Việt Nam giờ chia cắt thành 3 miền và một biển, trung tâm của 4 vùng này là 4 tòa đại thành, gồm Hà Thành của Bắc Bộ, Hoàng Thành của Trung Bộ, Sài Thành của Nam Bộ, và Long Thành của biển Đông.

Sài Thành được xem là trái tim của Nam Bộ, nơi ở của một vị Chúa Tể và là nơi tọa lạc của học viện cao quý nhất miền Nam, học viện Nữ Thần.

Sau kỳ khảo hạch hàng năm, những thiếu niên có tư chất linh lực Trắng, Lam và tư chất trí tuệ trung bình trở lên sẽ được nhận vào học tại các học viện của huyện, tỉnh. Còn những thiên tài tư chất Lục trở lên cùng top 20 khảo nghiệm kiến thức sẽ được tuyển vào học viện Nữ Thần.

Hai thiếu niên Dương và Sinh ngồi trong xe ngựa hướng về Sài Thành, rôm rả trò chuyện và đưa mắt ngắm cảnh vật mới lạ xung quanh.

“Nghe đồn học viện Nữ Thần ngày xưa là nơi ở của một Nữ Thần.” Sinh nói.

“Thật không?” Dương sáng mắt, nếu đúng là thật thì hẳn sẽ bằng mọi giá tìm ra tung tích Nữ Thần đó. Mà cũng lạ, cứ những câu hỏi liên quan đến nữ thần là Google lại câm nín hoặc báo lỗi.

Học viện Nữ Thần tọa lạc tại một vùng đất rộng lớn ở ngoại ô Sài Thành, lối kiến trúc khiến Dương nhớ tới những trường đại học ở thế giới cũ. Dương và Sinh đứng trước cổng trường, nhìn những tòa kiến trúc hùng vĩ mà không khỏi hít sâu một hơi, đây là nơi bọn chúng sẽ sống trong vài năm tới.

Dương và Sinh theo chỉ dẫn tiến đến khu ký túc xá.

“Tuy thể xác là nam nhưng tâm hồn em là nữ, hãy cho em được sống với giới tính thật của mình, đi anh... cho em ở ký túc xá nữ đi...” Dương giả giọng nữ ẻo ẹo van nài với quản lý ký túc xá khiến Sinh xấu hổ lảng ra như không quen biết hẳn.

Lát sau...

“Bà mẹ mày!” Sinh vừa leo thang vừa tức tối mắng.

“Sao chửi tao?” Dương thở hồng hộc leo từng bậc thang.

“Mày không chơi lây thì ổng đâu có đem tao với mày lên tầng thượng?”

Ký túc xá nam có 20 tầng, không có thang máy, thường thì những học sinh niên khóa càng cao càng ở trên tầng cao để rèn luyện thể chất.

“Phòng tao đây rồi! Học!” Dương đứng thở hồng hộc trước cửa phòng 2016, hẳn nắm tay vịn mở cửa ra.

Rầm!

Cửa vừa mở, một cái vali bay đến đập thẳng vô mặt Dương làm hắn té xỉu.

Không biết bao lâu, Dương mở mắt ra.

“A hắn tỉnh rồi.” Giọng nói trong trẻo như giọng con gái mừng rỡ reo lên.

Dương thấy mình đang nằm trong một căn phòng và 4 đứa nhóc vây quanh hắn, trong đó có Sinh.

“Trời sập à?” Dương gượng dậy, đầu còn đau nhức choáng váng.

“Không phải... Tại người không gõ cửa, ta lỡ tay... ném cái vali...” Đứa nhóc trắng trẻo tựa như con gái bĩu môi nói.

“Lỡ mà nguyên cái vali, cố ý chắc giờ ta đang được cấp cứu à?” Dương trợn mắt mắng.

“Mà các người là ai?” Dương hỏi.

Mấy đứa nhóc bắt đầu giới thiệu. Thằng nhóc đầu đinh da ngăm nói: “Ta tên Lâm Chung.”

Thằng hơi béo nói: “Ta tên Từ Trần.”

Sinh cũng tự giới thiệu: “Ta là Vu Sinh.”

“Ta là Liệt Dương, nhầm, ta là Phi Dương.”

“Còn người?” Bốn đứa quay sang nhìn đứa nhóc còn lại

“Ta tên... Như Nhật!”

“Tên hay hết như người...” Dương xoa cằm đánh giá làm Như Nhật cười cười, rồi hắn trề môi nói thêm: “Đã Như mà còn Nhật, nam không ra nam, nữ không ra nữ.”

“Người!” Như Nhật tức giận giơ nắm đấm nhỏ xíu lên dí vào mặt Dương.

“Ta thì sao? Nè, đánh đi! Đám không?”

Bốp!

Dương bị cú đấm của Nhật động mạnh vô tường rồi bật ra, mặt hấn cứng đờ rồi xỉu ra giường.

Dương lại hé mi tỉnh lại, ba thằng Sinh, Chung, Trần đã về phòng, chỉ còn Như Nhật đang nằm đọc sách trên giường đối diện. Mỗi phòng ký túc xá nam có 3 giường đặt ở ba phía, ngoài ra còn có nhà tắm kết hợp nhà vệ sinh trong góc phòng, ở giữa khá rộng rãi thích hợp cho việc tụ tập ăn nhậu hút cần đập đá...

“Tỉnh rồi à?” Như Nhật liếc sang thấy Dương đã mở mắt liền hỏi.

Dương xoa xoa cái đầu đau nhức: “Ba thằng kia đâu?”

“Về phòng rồi!”

Sinh, Trần và Chung ở cùng phòng 2015.

Dương nhìn xuống cái giường còn lại thấy trống không lại hỏi: “Phòng chỉ có ta và người à?”

“Ừ!” Nhật đáp cộc lốc, nhưng Dương thấy rõ ràng Nhật hơi cúi đầu e lệ khiến Dương cảm thấy nghi hoặc.

“Hồ Như Nguyệt, 13 tuổi, tư chất Đỏ, cháu gái của Đại Nhật Chúa Tể.”

Nghe Google đều đều giới thiệu, Dương mặt đờ như cây cơ, như thể não hấn đã bị Như Nguyệt đánh văng ra ngoài. Không phải vì tư chất Đỏ, không phải vì gia cảnh khủng bố, mà vì một chữ: “GÁI!”

“Trời ơi gái! Ta được ở cùng phòng với gái! Thánh thần thiên địa ơi cảm ơn vì đã phù hộ con!”

“Người làm gì vậy?” Thấy Dương đột nhiên ngồi dậy chấp tay vái lạy trần nhà, Nhật nghi hoặc hỏi.

“A không có gì! Ha ha...” Lúc này Dương mới nhìn rõ mặt Như Nguyệt, gương mặt nàng tròn trĩnh, cặp môi hồng nhuận, sống mũi thon gọn và cặp mắt đen tròn xoe dưới hàng mi cong vút trông vô cùng xinh xắn đáng yêu, nhưng lông mày được vẽ cứng dày và mái tóc búi cao kiểu nam nhân nên trông nàng giống một tên công tử bột hơn là một tiểu mỹ nhân.

“Nhưng mà... Hu hu...” Nghĩ tới thằng nhỏ chết ỉu của mình, Dương lại mếu máo ngồi khóc. Học sinh của học viện Nữ Thần không chia theo lớp, dựa vào tư chất, trí tuệ mà mỗi học viên sẽ có một chương trình học riêng phù hợp với bản thân. Ví dụ như Dương sẽ có lịch học tập trung vào các môn kiến thức để hướng tới nghề Giả kim thuật sư hoặc giáo sư, như Nhật, Sinh, Trần, Chung sẽ được đào tạo chuyên môn về linh lực, còn kiến thức văn sẽ phải học nhưng không chuyên sâu.

Nhưng đầu tiên thì ai cũng phải học cơ bản như nhau.

Giảng đường tựa như một rạp chiếu phim với các hàng ghế hướng về bục giảng. Đám học sinh năm nhất ngồi trên các hàng ghế sôi nổi bàn tán về buổi học đầu tiên, có đứa lo lắng sợ mình không dùng được linh lực, có đứa khoe khoang vì đã đọc trước trong sách, hai thằng Lâm Chung, Từ Trần ngồi cãi thiếu điều muốn đánh nhau về chuyện nào đó khiến Sinh phải nhào vô can, còn Dương thì ngồi run đui nhĩa gái.

“Loli! Chúa ơi nguyên một giàn loli, em nào cũng trắng trẻo xinh tươi!” Dương ngồi soi mà miệng há ra, nước bọt mất tự chủ chảy xuống cằm. Linh giới môi trường trong sạch, con người sống hòa hợp với thiên nhiên nên hầu như ai cũng khỏe mạnh lành lặn, dù không phải ai cũng là trai xinh gái đẹp nhưng vẻ đẹp trung bình thì hơn xa thế giới cũ của hấn.

“Thằng Nhật đâu mày?” Sức nhớ không thấy Như Nhật, Sinh khều Dương và hỏi.

“Không biết! Hấn đi trước tao mà?” Dương lắc đầu, hấn không có ý định để lộ cho người khác biết Như Nhật là nữ.

“CÁC EM TRẬT TỰ!” Đang xôn xao thì một giọng nữ trong trẻo gọi to làm bọn tân sinh im bật, mắt cùng đưa về bục giảng tìm người phát ra âm thanh.

Dương cũng trở mắt, nghe giọng nói truyền cảm này thì hấn tin chắc cô giáo là một mỹ nữ.

Cửa phòng mở ra, ánh ban mai ủa vào, một bóng mình xuyên qua ánh nắng bước vào phòng trước hàng trăm ánh mắt ngơ ngác dõi theo.

“Ôi định mệnh!”

“Oẹ! Oẹ!”

“Hư mắt con rồi má ơi!”

Dương cũng ngồi che mắt lại như thế có thứ gì vừa đập thẳng vào mắt hắn. Trời ạ! Sau một giọng nói trong vắt truyền cảm lại là một gã đàn ông da ngăm trông như lực sĩ.

“Các em yên lặng!” Ông thầy lại hô to bằng giọng trong vắt, nhiều đứa còn không chịu tin, cố chấp nhìn ra cửa sổ tìm xem ai là người vừa hô, những đứa còn lại thì cố nín cười.

“Chào các em, thầy tên Dũng, thầy sẽ dạy các em môn Linh lực cơ bản.”

Thầy Dũng bắt đầu giới thiệu rồi đi vào những nội dung cơ bản. Nửa buổi học đầu là những lý thuyết nhằm chán khiến Dương không ngừng ngáp ngủ vì những kiến thức đó hắn chỉ cần hỏi google là hiểu và nhớ như tự mình nghiên cứu ra.

Nhưng nửa buổi học sau thì khá thú vị. Thầy Dũng dẫn cả bọn tân sinh ra một góc sân trường, nơi có nhiều bao cát, người gỗ, đá các loại.

“Chức năng cơ bản của linh lực là cường hóa cơ thể, một cú đấm bình thường không thể nào làm vỡ được sắt đá vì sắt đá cứng hơn tay người, nhưng một cú đấm được linh lực cường hóa...”

ẦM!

Thầy Dũng gồng tay đấm mạnh vào một tảng đá lớn, tảng đá vỡ tan còn tay thầy Dũng vẫn không một vết trầy khiến đám tân sinh ồ lên thích thú.

“Đây chính là cảnh giới cơ bản Linh Lực Nhập Thể. Khi đã thuần thục điều khiển linh lực nhập thể, các em có thể thực hiện nhiều kỹ năng như tăng cường cơ bắp để tấn công mạnh hơn, di chuyển nhanh hơn, da thịt cứng chắc hơn, tăng cường thanh quản làm phát ra âm thanh to hơn, tăng cường giác quan giúp các em nghe tốt hơn, nhìn rõ hơn... Em kia hỏi gì?”

Thấy Dương phấn khích giơ tay hỏi, thầy Dũng gọi.

“Có cường dương được không thầy?” Dương háo hức hỏi to, những đứa nam sinh cười ồ lên ủng hộ còn đám nữ sinh thì đỏ cả mặt.

“Được chứ! Trừ khi bị liệt dương vì cảnh giới linh lực nhập thể chỉ giúp tăng cường, không giúp tái tạo.”

Dương xụi mặt xuống, ở đây chỉ có Sinh, Lang và Ly hiểu vì sao, Lang cũng rất bất ngờ khi thấy Dương được tuyển vào học viện Nữ Thần, lại thêm lạ nước lạ cái, bọn đàn em cũng không còn bên cạnh nên hắn cũng không có hứng mở miệng trêu chọc Dương, còn Ly vẫn ám ảnh chuyện mẹ Dương một cước đá văng cha nàng.

“Tiếp theo là về thuộc tính linh lực, thuộc tính linh lực là sự dung hợp của linh lực với các loại nguyên tố như lửa, nước, lôi, phong... để gia tăng tác dụng cho linh lực. Ví dụ như thầy có thuộc tính hỏa...”

Thầy Dũng cúi xuống bứt một nắm cỏ khô đem cầm trong lòng bàn tay, linh lực vận chuyển tỏa ra làm nắm cỏ bùng cháy, đám tân sinh ồ lên vỗ tay lộ bộ. Tiếp theo đó là những màn vừa múa lửa vừa giảng bài của thầy Dũng, làm đám tân sinh hò reo cổ vũ như đang xem xiếc khỉ.

“Để xác định mình phù hợp với thuộc tính nào thì trước tiên các em cần phải ngưng tụ ra linh lực. Trước khi nhập học thì tất cả các em đều đã được kiểm tra sức khỏe, bảo đảm không sinh ra biến chứng, vậy nên đây là bài tập đầu tiên của các em...”

“Tất cả ngồi xuống làm theo thầy.”

Thầy Dũng ngồi xếp bằng xuống tay đặt ngửa trên đầu gối.

“Hít thở sâu và cảm nhận... các em thấy gì?”

“Thấy tối thui!” Dương đáp, làm cả bọn bật cười.

“Có gì đáng cười? Chính là tối thui!” Thầy Dũng nói.

“Tập trung tinh thần, trong cái tối tăm đó có rất nhiều điểm sáng li ti nhiều màu!” Thầy Dũng giảng tiếp: “Cố gắng tập trung vào những điểm sáng, đem chúng tụ lại thành một khối!”

15 phút trôi qua...

“Có ai làm được chưa?” Thầy Dũng hỏi.

Tiếng chưa lác đác vang lên.

“Được mới ghê! Ta đùa đấy, trở vào lớp mà lấy sách hướng dẫn rồi về làm theo!” Thầy Dũng cười hóm hỉnh.

“Trời!!!” Hết buổi học đầu, Dương, Sinh, Chung và Trần kéo nhau đến căn tin ăn uống, cả bọn nhanh chóng làm quen cười nói rôm rả khiến Dương cảm thấy rất vui vì được trở lại.

Ăn xong, Dương về phòng tắm rửa rồi ngồi lên giường lật quyển sách hướng dẫn tụ linh lực, nhờ Google mà Dương dễ dàng ghi nhớ và thậm chí hiểu sâu xa hơn so với những nội dung trong sách, hắn bắt đầu làm theo.

Trời gần tối Như Nhật mới trở về phòng, hắn đẩy cửa vào thấy phòng tối om, tưởng Dương vẫn chưa về, nhưng chợt giật mình phát hiện chỗ giường Dương có một khoảng tối đen hơn so với xung quanh, nhìn kĩ mới thấy trong quãng tối là Dương đang ngồi xếp bằng.

“Chuyện gì vậy?” Như Nhật lo lắng bật đèn lên, khoảng đen biến mất, bên cạnh Dương là quyển sách hướng dẫn tụ linh.

“Hắn đang tụ linh?” Tim Như Nhật đập mạnh, nàng biết trong quá trình tụ linh lần đầu, cơ thể sẽ tỏa ra ánh sáng cùng màu với tư chất: Không Màu - Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ, nhưng tên Dương rõ ràng tụ linh ra màu đen là sao? Mà khi bật đèn lên thì màu đen biến mất trông như không màu?

Như Nhật hồi hộp tắt đèn, khoảng đen chỗ Dương lại hiện ra...

“Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ còn có tư chất màu đen, nhưng do ánh sáng che mắt nên người ta lầm tưởng là không màu?”

Như Nhật hoang mang bật đèn lên lần nữa...

“Á! ĐI CHẾT ĐI!”

CHÁT!

Như Nhật vừa bật đèn lên thì thấy Dương từ lúc nào đã đứng ngay đối diện, trợn mắt giả ma hù dọa làm nàng giật mình hét lên rồi táng mạnh một cái, Dương lao đảo té xỉu.

4. Chương 4: Thôn Thiên Địa

Tòa nhà chính của học viện có riêng một tầng là nơi làm việc cũng là nơi ở của hiệu trưởng.

Lệ mặc chiếc áo sơ mi mỏng không cài nút, hai bầu ngực đồ sộ thả rong lấp ló ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tạo nét quyến rũ mê người, nàng cầm ly rượu đứng ngoài ban công nhìn về phía một căn phòng trên tầng cao nhất của ký túc xá nam, nơi phát ra ánh sáng màu đỏ, không khỏi nhớ lại chuyện ban sáng...

Lúc sáng, Lệ đang ngồi trong phòng làm việc thì Như Nhật chạy vào nói: “Cô! Em muốn đổi phòng!”

“Sao lại đổi?”

“Phòng em có người khác đến ở!” Như Nhật đỏ mặt nói.

“Nhưng giờ phòng nào cũng đủ người rồi, cô chuyển em qua ký túc xá nữ nhé?”

“Nhưng...” Như Nhật cứng họng.

Lệ phì cười, nàng mở hồ sơ ra xem để tìm cách sắp xếp cho Như Nhật nhưng lại thấy cái tên cùng phòng Như Nhật là thiên tài 500 điểm Vô Phi Dương.

“Thú vị... đúng là thú vị...” Lệ gật gù, một nữ thiên tài linh lực giả nam và một nam thiên tài trí lực liệt dương ở chung một phòng, đúng là duyên số lạ kỳ. Dương tỉnh lại thì thấy căn phòng của hắn ngập trong sắc đỏ. Phía giường đối diện, Như Nhật đang xếp bằng tụ linh.

Linh hồn là loại tồn tại phi vật chất mong manh và rời rạc, chính vì vậy mà cần có một quá trình tụ linh để kết nối linh hồn thành một khối vững chắc, người tụ linh thành công lần đầu được gọi là Linh Sĩ. Nhưng có một ngoại lệ, người có tư chất linh hồn không màu tụ linh được bao nhiêu thì liền tan rã bấy nhiêu, không bao giờ có thể trở thành Linh Sĩ.

Lén nhìn Như Nhật một lúc, Dương cũng ngồi dậy lập lại quá trình tụ linh của mình. Dương cũng biết chuyện linh hồn không màu không thể tụ linh nhưng vẫn nuôi chút hy vọng, quả nhiên tụ được bao nhiêu thì tan ra bấy nhiêu, chẳng khác nào đem bùn nhão xây lâu đài.

“Google, tụ linh cần bao lâu?” Dương dần mất kiên nhẫn hỏi.

“Tùy vào tư chất và cách thức, dựa theo cách của học viện Nữ Thần thì tối đa cần 6 tiếng.”

“Vậy ta cần bao lâu?”

“Ba tháng không ngừng nghỉ không ăn uống...!”

“Thật không?” Dương mừng rỡ, dù ba tháng còn hơn vĩnh viễn không được!

“... linh hồn sẽ tụ thành oan hồn!”

“Đệt!”

“Linh hồn tư chất Đen, không cần tụ linh!” Google nói tiếp, giọng như nín cười.

“Là sao? Làm gì có tư chất Đen?” Dương nhú mày nghi ngờ.

”Xếp loại tư chất THÔNG THƯỜNG thì không có! Xếp loại tư chất cổ đại gồm:

Vô Sắc - Thuần Bạch - Thiên Thanh - Phỉ Thúy - Bình Minh - Xích Diệm - Hắc Ám”

Nghe xong, Dương vỗ đùi mắng: “Bà mẹ! Tên nghe kêu thế mà thằng lín nào đổi lại thành Lục, Lam, Vàng nghe như kệt! Mà khoan! Hai cái cuối là gì?”

“Xích Diệm - Hắc Ám”

“Xích Diệm là Đỏ, Hắc Ám là Đen, ta có màu Đen tức là ta còn bá hơn màu Đỏ?” Nói tới đây Dương xoa cằm nghĩ thầm: “Ừ công nhận ta thích quần lót đen hơn quần lót đỏ!”

“Nhưng không tụ linh được thì bá kiểu gì?”

Dương vừa thắc mắc xong thì lập tức một tràng kiến thức ủa vào não hắn.

“Thượng Cổ Công Pháp: Thôn Thiên Địa.”

Tiếp thu mớ kiến thức mới nhận được, Dương mặt cứng đờ đứng dậy mở cửa sổ phòng thò đầu ra nhìn lên trời nói nhỏ: “Buff quá tay rồi cha nội...” Nói xong, Dương lại leo lên giường ngồi.

”Thôn Thiên Địa, công pháp luyện hồn đặc biệt, luyện thành tầng 0 có thể hấp thu linh lực trong Thiên Địa để tinh lọc thành linh lực của bản thân.

Yêu cầu: Linh hồn tư chất Hắc Ám.

Công pháp chia 13 tầng từ 0 đến 12, tầng 0 tương đương Sơ Cấp công pháp, tầng 12 đạt đến Tối Thượng công pháp.

Để tăng lên một tầng cần có quá trình dung hợp linh hồn với một Nữ Thần, dung hợp đủ với 12 Nữ Thần, công pháp đại thành.”

“Dung hợp linh hồn? Là chịch à?”

Dương bắt đầu ngồi xếp bằng vận chuyển công pháp, nhờ Google mà Dương sở hữu khả năng tiếp thu kinh người, không cần học cũng thuộc, không cần nghĩ cũng hiểu, loại công pháp siêu cấp mà người ta mất hàng chục năm tìm hiểu thì hắn ngáp một cái là am hiểu tường tận.

Vận công pháp Thôn Thiên Địa, Dương hiểu ngay tại sao Google lại nói tư chất màu Đen không cần tụ linh. Đối với các loại tư chất khác, linh hồn ban đầu ở một trạng thái mong manh như chất khí, để nắm bắt và sử dụng cần một quá trình ngưng tụ để chất khí tụ thành chất lỏng, đến khi đạt đến cảnh giới Linh Lực Kết Tinh thì có thể tụ linh lực dạng lỏng thành dạng rắn.

Còn linh hồn tư chất Đen vốn là loại linh hồn đậm đặc hơn, ở giữa khoảng cách khí và lỏng, muốn ngưng tụ thì phải trực tiếp ngưng tụ thành dạng rắn, tức là đạt tới cảnh giới Linh Lực Kết Tinh. Nhưng không ngưng tụ thì sao tu luyện, không tu luyện thì sao đạt đến cảnh giới Linh Lực Kết Tinh, nên biết, muốn đạt đến cảnh giới Linh Lực Kết Tinh thì thông thường phải là Linh Tả.

Thôn Thiên Địa chính là một cách để giải quyết nghịch lý đó, không cần ngưng tụ linh lực, trực tiếp tu luyện bằng cách hấp thu linh lực trong trời đất, khiến linh lực dần đậm đặc thành dạng lỏng, như vậy cần một thời gian lâu hơn nhiều lần so với trực tiếp tụ lại, nhưng khi thành công thì linh hồn cũng lớn mạnh hơn nhiều so với người cùng cấp.

Trong khi Dương vận công, hào quang màu đỏ quanh người Như Nhật đột nhiên tỏa ra mạnh hơn rồi tắt. Như Nhật thành công tụ linh, trở thành Linh Sĩ cấp 1, nhưng cảm giác phấn khởi khi trở thành Linh Sĩ nhanh chóng bị trí tò mò lấn át, nàng nhìn qua Dương thấy đang tụ linh, chờ xem hắn tụ linh thành công hay không...

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng sau Dương vẫn ngồi vận công, Nhật ôm mền ngủ khò.

Sáng hôm sau.

“Này! Người có tụ linh thành công không?”

Đó là câu đầu tiên Như Nhật nói khi mở mắt thức dậy.

“Không!” Dương uể oải vươn người, hắn vận công cả đêm nhưng tiến triển rất chậm vì Thôn Thiên Địa hiện tại chỉ là sơ cấp công pháp, chủ hấp thu được một phần nhỏ linh lực xung quanh.

Như Nhật cũng thở dài, xem ra nàng đã nghĩ nhiều. Ngoài dạy về linh lực, học viện Nữ Thần còn dạy thêm về giả kim thuật cho riêng 20 học viên đạt điểm cao nhất trong kỳ khảo nghiệm kiến thức, về lý thuyết giả kim cơ bản Dương đã biết tất cả qua Google nên hắn nghĩ việc đến lớp chỉ là để điểm danh.

Lớp Giả kim thuật cơ bản chỉ có lác đác 20 học viên, trong đó Dương để ý một cô bé tóc tím nhút nhát với cặp ngực phát triển đầy đặn hơn nhiều so với lứa tuổi 13, thế là hắn lần la lại ngồi gần.

“Chào bạn!” Dương làm quen.

“Ch... chào bạn!” Cô bé xinh xắn thẹn thùng đáp lại.

“Mình tên Dương, bạn tên gì?”

“Mình tên My!”

“Ồ, tên dễ thương y hệt như người!” Dương gật gù.

My e thẹn cúi mặt cười.

Dương đang ngẩn ngét e thẹn đáng yêu của My thì cả lớp đột nhiên ồ lên khiến Dương và My cũng nhìn lên bật giăng.

Mắt Dương muốn lòi ra ngoài, miệng há hốc, trên bật giăng, một bóng dáng thướt tha kiều diễm tựa như tiên giáng trần đang nhẹ nhàng bước đến.

“Hoa Như Mộng, 24 tuổi, Giả kim đại sư thiên tài.” Google đều đều giới thiệu.

Miệng Dương há hốc cả buổi, cái trường gì mà từ cô giáo đến bạn học đều toàn mỹ nhân.

“Em kia! Không lo học mà nhìn cái gì!” Đang giảng bài, Mộng chỉ về phía Dương bực bội nói.

“Đâu? Em đang học mà?”

“Còn chối? Vậy nói cô nghe xem giả kim thuật chia làm mấy loại, đặc điểm của mỗi loại?”

Dương cười nhếch mép rồi đáp:

”Giả kim thuật có 3 loại: Luyện kim, Luyện bảo và Luyện đan.

Luyện kim là dựa vào các chất liệu cơ bản như gỗ, đá, đồng, bạc luyện chế thành các nguyên liệu chế tạo Bảo Vật, bao gồm cả chế tạo hạt nhân;

Luyện bảo là dùng nguyên liệu từ luyện kim để chế tạo Bảo Vật;

Luyện đan là dùng Bảo Vật Lò luyện đan kết hợp được liệu chế tạo thành Linh đan.”

“Được, vậy cho cô biết hạt nhân là gì?”

“Hạt nhân là trái tim của Bảo Vật, dùng để lưu trữ và vận hành linh lực bảo đảm cho Bảo Vật hoạt động. Ngoài ra còn có loại hạt nhân tự sản xuất linh lực.”

Nghe câu sau, Mộng nhú mày: “Làm gì có loại hạt nào tự sản xuất linh lực?”

Dương cười nhạt: “Cô không biết không có nghĩa là không có!”

Mộng nhìn Dương thật sâu, thật ra từ đầu nàng đã biết Dương chính là thiên tài đạt điểm tuyệt đối trong khảo nghiệm kiến thức, chỉ là cố ý thử hấn, nhưng nào ngờ Dương lại nói ra một điều làm Mộng chấn động. Hạt nhân tự tạo ra linh lực, nếu có thật thì đây chính là một sự đột phá mang tính cách mạng trong ngành giả kim!

“Em nói thật không?” Mộng hỏi.

“Tin hay không tùy cô!”

“Được, cô tin, vậy từ đầu mà em biết là có loại hạt nhân này?”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộng, Dương cảm thấy như nếu bây giờ hấn nói hấn biết làm thì Mộng sẵn sàng quỳ xuống xin hấn cho nàng xem thử.

“Em sẽ nói, với một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Cô phải cho em hôn một cái!”

Nghe thế, cả lớp đang chăm chú dõi theo liền xôn xao mắng chửi Dương vô sỉ, còn Mỹ ngồi bên cạnh mặt đỏ bừng.

Mộng nhăn mày phân vân một lát, Dương chỉ là thằng nhóc 13 tuổi, hôn nó cũng như hôn em trai mình, nhưng mà thằng nhóc này đúng thật là vô sỉ.

“Được! Nhưng em phải nói trước, nếu hợp lý thì cô mới hôn!”

Cả lớp ồ lên ganh tỵ.

Dương cười cười gạt đầu, hấn tin đáp án của mình sẽ vô cùng đáng giá.

“Cô xuống đây, em chỉ nói cho mình cô thôi!”

Mộng bước xuống chỗ Dương, nàng khom người xuống làm hai quả đào trắng nõn lộ ra dưới cổ áo làm Dương thèm chảy dãi.

“Không được nhìn!” Mộng quát.

Dương đành thôi, kề môi sát vào tai Mộng thì thầm ba chữ: “Em làm được!”

Mộng lặng người, đùa hay thật? Một thằng nhóc 13 tuổi mới nhập học mà dám nói làm ra được hạt nhân tự tạo linh lực?

“Em chứng minh xem!”

“Cô đừng ỷ mình đẹp rồi được voi đòi tiên nhé!” Dương ủy khuất nói.

“Chứ sao cô tin được?”

“Tin không là chuyện của cô, cô không tin thì khỏi cần đáp ứng điều kiện nhưng đừng nhắc đến chuyện này nữa!”

Mộng nghĩ một lúc, sau đó đánh gật đầu: “Được rồi, hôn đi!”

Dương như mở cờ trong bụng, ngắm gương mặt xinh đẹp đang ngược đến của Mộng rồi tiến tới hôn ngấu nghiến vào làn môi hồng thắm ngát của nàng, lưỡi nó chui ra liếm hằm vào trong. Đám học sinh ngồi nhìn mà chết lặng, thằng này là tối thượng bại hoại!

Mộng bị tấn công bất ngờ, nàng còn tưởng Dương chỉ hôn vào má kiêu con nít, không ngờ nó xông thẳng vào tấn công môi lưỡi nàng nên vội vàng đẩy nó ra.

“Em...”

“Em sao? Cô cho em hôn rồi mà!”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì? Cô muốn trao đổi tiếp không?”

“Trao đổi gì?”

“Em cho cô xem hàng mẫu, nhưng cô phải đáp ứng cho em một điều kiện bất kỳ!”

“Điều kiện bất kỳ?”

“Chỉ là việc gì đó mà cô làm được và không gây hại!” Dương nói, bản thân hắn cũng chưa nghĩ ra điều kiện gì, nhưng thấy Mộng quan tâm đến loại hạt nhân kia như vậy thì lấy ra cho nàng xem thử cũng đáng, dù sao đây cũng là công nghệ hắn học được từ Google và hắn không chỉ dạy thì Mộng dù có tháo tung hạt nhân cũng không làm nhái được.

“Được! Khi nào em cho cô xem?” Mộng nghĩ một lát rồi đồng ý, nàng đã nảy ra một kế hoạch khiến Dương mất trắng điều kiện.

“Vài bữa nữa nhé? Em cần mượn một ít nguyên liệu và dao khắc.”

“Ừ vậy tan học em sang phòng thí nghiệm mà lấy.”

“Dạ!”

Mộng bán tín bán nghi tiếp tục giảng dạy, còn Dương nằm ngủ say bù lại cả đêm vận công.

Tan học, Dương mơ màng nghe tiếng ai đó gọi.

“Dương, dậy đi tan học rồi...”

Dương ngáy ngủ ngất đầu dậy, lớp học trống trơn, chỉ còn cô bé My ngồi bên cạnh khều hắn dậy.

“A... cảm ơn My!” Dương vừa chùi bọt mép vừa nói.

“Không có chi. Dương này...”

“Gì vậy My?” Dương hỏi, hắn thấy mặt My đang dần ửng đỏ.

“My cũng muốn biết về hạt nhân tự tạo linh lực... Dương nói My biết được không... Dương có thể... hôn My nếu Dương muốn...”

Dương sáng cả mắt, nhìn gương mặt xinh xắn của My nhút nhát ửng hồng mà hấn yêu không chịu nổi. Nhưng hấn không nỡ lợi dụng cô bé hiền lành này nên có chút tiếc hận nói: “Ừ cái đó là Dương học được từ một cuốn sách cổ... nếu My muốn xem thì chờ Dương đưa làm xong rồi cho xem thử nhé!”

“Vây My cảm ơn Dương nha!” My mừng rỡ nói.

“Ừ thôi Dương về đây!” Dương đứng dậy.

“Dương...” My cũng đứng dậy gọi.

“Sao vậy?”

“Dương không muốn... hôn My sao...” My xấu hổ muốn khóc.

“Không phải... chỉ là Dương sợ My ngại...”

Dương bối rối hươ tay giải thích thì bất ngờ My tiến tới hôn nhẹ lên môi hấn rồi thẹn thùng chạy mất...

Dương đứng như tượng, tim đập điên cuồng. Dương như mất hồn lê từng bước về ký túc xá, quên cả lấy dụng cụ giả kim, trong đầu không ngừng hồi tưởng về hai nụ hôn đầy ẩn tượng với cô giáo Mộng và My. Dương về phòng mình, vô hồn mở cửa phòng tắm...

“BIẾN THÁI!”

Sau tiếng quát to, cảnh tượng cuối cùng Dương nhìn thấy là Như Nhật đang khóa thân cầm một xô nước ném thẳng vào mặt hấn, trời đất quay cuồng...

5. Chương 5: Nàng Ta Là Nữ Thần!!!

Hôm sau là các buổi học về nguyên tố, thực hành dùng linh lực, Dương chưa tụ đủ linh lực nên không học được, đành tìm đến Như Mộng mượn một phòng thí nghiệm để chế tạo hạt nhân.

Mộng dẫn Dương đến một phòng thí nghiệm giả kim riêng của nàng trong một tầng của tòa nhà chính, dặn dò hướng dẫn rồi bị Dương đuổi đi. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng căn phòng để tránh bị nhìn lén, Dương bắt đầu đến bàn làm việc xem xét dụng cụ và nguyên liệu rồi bắt tay vào làm.

Hạt nhân là chi tiết quan trọng nhất của Bảo Vật, cần dùng linh thạch và một số kim loại quý để chế tạo. Hạt nhân chỉ bé cỡ đầu ngón tay thậm chí là chỉ bằng hạt đậu nhưng có rất nhiều chi tiết nên có thể mất từ vài giờ đến cả tháng tùy và chất lượng.

Dương bắt đầu làm quen với những dụng cụ chế tạo, tuy Google không thể truyền thụ kinh nghiệm cho cơ thể nhưng kiếp trước Dương chính là một tay thợ điện tử lành nghề và còn từng học qua điêu khắc nên nhanh chóng quen tay với công việc. Được làm việc đúng sở thích nên Dương rất chuyên tâm, đến chiều tối thì đã hoàn thành được một phần ba công việc.

Dương lê bước lên từng bậc thang ký túc xá, về đến phòng thì thằng Sinh từ phòng 2015 ló đầu ra gọi: “Này mày trốn học đi đâu vậy? Tắm lẹ đi qua đây ăn lẩu ếch!”

“Ạch! Ừ chờ tao tí!”

Dương tắm xong chạy qua thì thấy 4 đứa Vu Sinh, Lâm Chung, Từ Trần và cả Như Nhật đã ngồi sẵn quanh nồi lẩu.

Thấy Dương đến, Như Nhật có hơi đỏ mặt vì nhớ chuyện hôm qua, nhưng ngực nàng chỉ mới bắt đầu nhú và Dương luôn mồm bảo con trai nhìn con trai thì đã sao nên Nhật vẫn nghĩ là Dương chưa phát hiện ra, dù vậy thì bị người khác thấy mình trần trụi cũng không thoải mái chút nào.

“Nhào dồ!” Từ Trần háu ăn hô to, lập tức 5 đôi đũa tranh nhau gấp lấy gấp để, chẳng mấy chốc mà nồi lẩu sạch bong trong tiếng cười đùa rôm rả.

Ăn no nê, Dương vỗ bụng khen ngon rồi hỏi: “Mà ếch này kiếm đâu ra vậy?”

Lâm Chung tỉnh bơ nói: “Mấy anh chị khóa trên đem thí nghiệm gì đấy xong định đem vứt, tao thấy uống nên xin về...”

“Trời!!” Hai ngày tiếp theo, buổi tối Dương luyện công, ban ngày chế tạo hạt nhân, đến tối ngày hôm sau thì rốt cuộc hạt nhân tự nạp linh lực cũng hoàn thành, Dương vui vẻ đem hạt nhân lên phòng cô giáo Mộng.

Phòng Mộng cũng thuộc tòa nhà chính của học viện, Dương chưa quen đường nên lần mò đi kiếm, đang đi đến một phòng có treo biển đề chữ Phòng tắm thì thấy cửa phòng mở ra.

Dương trở mắt đứng như tượng, từ trong phòng bước ra, một thiếu nữ khoảng 20 tuổi xinh đẹp tuyệt trần với mái tóc bạch kim óng ánh, nàng che cơ thể bằng một chiếc khăn bông, quanh người nàng như có những tia sáng lung linh chiếu rọi, nàng nhìn Dương bằng đôi con ngươi cũng màu bạch kim rồi quay đi, đôi chân thon dài bước khoan thai từng bước làm cặp mông tròn lẳn đong đưa dưới làn eo cong tuyệt mỹ.

Ở thế giới này, Dương đã gặp nhiều mỹ nữ nhưng cô gái này tuyệt đối là mỹ nữ đứng đầu, một luồng gió thoảng qua đưa hương thơm cơ thể nàng tan vào mũi Dương, một hương thơm thuần khiết nhưng đầy mê hoặc.

Cô gái đi khuất, Dương như mất hồn mở cửa phòng tắm bước vào, mũi không ngừng hít sâu thâu tóm hương thơm còn đọng lại. Trong phòng tắm là một hồ nước nóng rộng lớn trong vắt, Dương cởi quần áo mình rồi bước xuống hồ, hân hưởng như mình đang được tắm cùng với mỹ nữ...

Ngâm mình trong nước một hồi lâu Dương mới đến phòng Mộng.

Dương xịt cả máu mũi, Mộng mở cửa ra, đập vào mắt Dương là hai quả đào tròn trĩnh ẩn hiện dưới lớp da ngủ mộng tang màu trắng hồng gợi cảm.

“Vào đi em!” Mộng khẽ cười rồi gọi Dương vào bằng giọng mê hoặc.

Mộng dẫn Dương lại ngồi vào ghế, còn nàng quay đi lại chỗ bình nước khom người rót nước. Mồm Dương há ra muốn rớt xuống đất, khi Mộng khom người làm lộ ra hai quả mông tròn lẳn trên cặp đùi trắng nõn nà làm Dương thèm đến nỗi chỉ muốn tiến đến đẩy dương vật vào...

“Mời em dùng nước...” Mộng cầm hai ly nước quay lại, nàng khom người đưa ly nước cho Dương làm hai quả đào lộ hẳn cả quần vú màu cam nhạt ra trước mắt Dương.

Dương ngồi trở mắt nhìn mà kích thích không chịu nổi, nếu không bị liệt dương thì hẳn đã lập tức nhào tới bà cô giáo quyến rũ này.

“Em làm xong chưa?” Mộng cười quyến rũ hỏi.

“Dạ xong rồi cô!” Dương móc trong túi ra đưa cái hạt nhân bé như hạt đậu nành cho Mộng xem.

Mộng nhận lấy hạt nhân, tò mò giơ lên trước ánh đèn xem xét, không hề hay biết Dương đã tranh thủ tráo ly nước của hân và nàng. Dương không phải thằng nhóc 13 tuổi thông thường, hân biết sự lẳng lơ gợi dục của Mộng là có mục đích nên hân sợ Mộng cho độc dược gì đó vào nước để hại hân và chiếm lấy công nghệ tạo hạt nhân của hân.

Dương không lo thừa, Mộng đúng là có cho thuốc vào ly nước của Dương nhưng là thuốc kích dục, dựa vào hồ sơ học sinh, nàng biết Dương bị liệt dương nên cố ý dùng thuốc kích dục kết hợp với sự quyến rũ của mình để dụ dỗ Dương sử dụng 1 điều kiện mà nàng đã hứa đáp ứng để đòi chịch nàng. Khi đó Dương bị liệt dương nên sẽ mất trắng.

Người tính không bằng trời tính, trong quá trình xem xét hạt nhân, Mộng vô tình đưa tay cầm lấy ly nước đã bị Dương tráo đổi uống vào một ngụm, Dương định ngăn nàng lại nhưng không chắc Mộng có bỏ thuốc vào hay không nên thôi.

Như Mộng là một giả kim đại sư nên chế thuốc kích dục chỉ là việc đơn giản đối với nàng, và để chắc ăn nên nàng đã cho liều lượng rất cao. Xem xét một hồi, Mộng xác định đúng thật là loại hạt nhân của Dương có thể tự động nạp linh lực nhưng với mức độ rất thấp, thua xa so với được người nạp vào, nhưng dù như vậy cũng đã là một phát minh sáng giá.

Dương ngồi chờ xem Mộng có sùi bọt mép nôn mửa các kiểu không để gọi cấp cứu, nhưng chỉ thấy hai gò má xinh đẹp của cô giáo mình ửng đỏ dần lên trông rất gợi cảm.

Mộng dần cảm thấy người mình nóng ran, ban đầu còn tưởng do hồi hộp trước phát minh mới, nhưng liền sau đó là cảm giác hứng tình trong nàng như sóng thần trời dậy.

Cơ thể Mộng ướt óng, cặp đùi trắng mịn mơn khấp chặt để ngăn dâm thủy đang tiết ra như suối, mắt nàng khấp hờ còn hai tay tự giác ôm lấy ngực mà xoa nắn.

“Cô...” Dương trợn mắt không hiểu chuyện gì xảy ra, cô giáo hần đột nhiên biến thành một nữ diễn viên jav chuyên nghiệp.

“Là thuốc kích dục!” Giờ thì Dương đã hiểu Mộng bỏ thuốc gì trong nước.

Mộng chẳng còn quan tâm đến phẩm giá, thứ nàng cần bây giờ là một thanh dương vật để lấp đầy cái lỗ khát tình của mình, Mộng nắm lấy tay Dương kéo nó lên giường và ôm hôn ngẫu nhiên.

Được nằm lên cơ thể mềm mại và được hôn vào làn môi ngọt ngào của Mộng, Dương sướng khoái nhưng trong lòng cười khổ, hần liệt dương rồi, của dâm tới miệng nhưng không có số hưởng...

“Hả!!!” Dương choáng váng, hần dường như cảm giác được rõ ràng tay Mộng đang chui vào quần và vuốt ve dương vật hần, đây rõ ràng là cảm giác từ dương vật! Rồi cảm giác rõ ràng dần, Dương cảm giác được dương vật mình đang cương cứng trong tay Mộng!

“Oa! Của em to quá đi...” Mộng ngược gương mặt dâm đang lên nhìn Dương và nói, tay nàng sục nhẹ dương vật hần.

Dương hoang mang ngồi dậy nhìn xuống dương vật mình, cái dương vật nhỏ xíu chết ỉu thường ngày giờ đã hóa thành một khúc côn khủng bố không hề thua kém người trưởng thành, khắp thân dương vật hần lại nổi lên những đường gân trông uy phong lẫm liệt!

Dương tát mình một cái, không phải là mơ.

“Dâm thủy Nữ Thần! Chính là dâm thủy Nữ Thần!” Dương rà soát lại trí nhớ, nếu như có lúc hần tiếp xúc với dâm thủy thì chắc chắn chính là khi hần vào hồ tắm của cô gái tóc bạch kim, có thể khi đó dâm thủy của nàng tan vào nước hồ rồi tiếp xúc với dương vật của hần! Nàng ta là Nữ Thần!

Tim Dương đập thình thịch, trong lúc hần đang suy nghĩ thì Mộng đã khom người hé đôi môi hồng nhuận ngậm lấy dương vật của hần. Nàng say sưa liếm mút, cổ họng phát ra những tiếng rên dâm đang, đôi mắt nàng ngọt ngào liếc Dương làm hần sướng tê cả người.

“Đẹp chuyện Nữ Thần qua một bên, xơi cô giáo trước đã!”

Dương nghĩ thầm rồi đứng dậy, Mộng như chết thềm quỳ lên theo, tuyệt đối không để dương vật cường hần của Dương rời khỏi môi mình. Nhìn ngắm dương vật mình lấp đầy đôi môi xinh xắn của cô giáo, Dương như được hồi sinh, sao bao phen chịu đựng, cuối cùng cũng được chịch một mỹ nữ của thế giới này!

Vừa bú dương vật của Dương, Mộng vừa kéo dây áo ngủ mình xuống thả rộng cho hai quả đào mỹ miều thơm ngon cho Dương với tay hứng lấy tha hồ mân mê nghịch phá.

“Vú cô đẹp quá, em hái một quả về ôm ngủ được không?”

“Không được! Muốn ôm thì phải ôm cả người cô chứ!” Mộng nhả dương vật của Dương ra rồi bĩu môi nói. Nói xong, Mộng nằm ngửa xuống giường, tháo chiếc quần lót ướt sũng của mình ra và mời gọi:

“Yêu cô đi Dương...”

“Hả?”

“Yêu cô đi...”

“Cô nói gì em nghe không rõ?” Dương giả điếc, nhưng vẫn tiến đến ban chân Mộng ra, đưa dương vật của mình cọ vào giữa hai mép âm vật nàng.

“Yêu thiếp đi...” Mộng dâm đang van xin.

“Được! Ta yêu nàng đây!” Dương cười khà khà dâm dê, ra sức đẩy mạnh một cái làm dương vật của hắn cắm tận gốc vào âm đạo sưng nước của Mộng làm nàng thét lên, dâm thủy phún cả ra ngoài.

“Ai... Ôi... Ôi... Thoải mái quá... Ai... Ôi...” Mộng ôm vai Dương rên rỉ, cảm nhận âm đạo mình không ngừng nông ra rồi khép lại theo từng đợt đưa đẩy của đứa học trò nhỏ xíu.

Máu đào theo dương vật của Dương chảy ra, ban đầu Dương còn tưởng cô giáo Mộng đã mất trinh vì cắm dương vật vào khá dễ, giờ thì hắn đã hiểu là vì thuốc kích dục khiến dâm thủy của Mộng tiết ra như suối, giúp hắn dễ dàng tiến vào.

Dương sướng khoái hì hục đưa đẩy dương vật vào âm đạo cô giáo có thể hình to gấp rưỡi cơ thể hắn, tay không ngừng bầu véo vào quả đào tròn lẳng ấm mềm của nàng trong trạng thái phấn khích không thể tả được, vào thời điểm hắn thoát khỏi cái tiếng liệt dương thì có ngay một cô giáo xinh đẹp tự động dâng hiến, hỏi sao không phấn khích.

“Ai... Ái... Ai... Thoải mái quá... Yêu thiếp mạnh nữa đi Dương...”

“Nàng thích không?”

“Thiếp thích... thiếp sướng lắm... Ai... Ôi... Ôi...”

Dương lật người Mộng dậy, bắt nàng bò ra giường, đùi khép lại mông chống lên, còn hắn đứng khụy chân đem dương vật cọ quanh mép âm vật trên Mộng mấy cái rồi tấn công vào.

“Ai... Ái... Mạnh nữa đi chàng...” Mộng chống mông cao hơn nữa, hai quả đào của nàng đong đưa dưới ngực rồi bị Dương thò tay tới tóm lấy đầu ti để véo nhẹ.

“Lần đầu tiên trong đời... ta được yêu một mỹ nhân như nàng...” Dương cảm khái.

“Ai... Ái... Mộng là của chàng... mãi mãi là của chàng, hãy yêu thiếp bất cứ khi nào chàng muốn... Ai... Ôi... Ôi...”

Tiếng rên, tiếng da thịt, tiếng dương vật chui vào âm đạo hòa thành một bản dâm ca, dâm thủy như dòng suối nhỏ chảy xuống làn da đùi nõn nà của Mộng. Dương đẩy càng lúc càng mạnh, hắn cũng bất ngờ với sức bền của dương vật mình.

Cuộc yêu dâng trào, Dương gồng mình cố gắng đẩy vào Mộng những đợt cuối cùng.

“A... Nàng ơi... ta ra...”

“A... Á... A... Ra vào thiếp, thụ tinh cho thiếp... A... Thiếp sướng...”

Dương bầu chặt tay lên mông Mộng, dương vật hắn giật mạnh tưới những luồng tinh trắng đ-c vào trong tử cung cô giáo Mộng, nàng thỏa mãn và sướng khoái nhận lấy tinh dịch từ đứa học trò...

Xả hết những đợt tinh đầu đời của cơ thể mới vào âm đạo cô giáo, Dương nằm xuống ôm eo hôn vào môi nàng.

“Chàng đúng là bỉ ổi!” Mộng đánh yêu lên ngực Dương, môi nàng kề môi hắn thì thầm.

“Hỏi nào?”

“Khỏe thế mà bảo là liệt dương, làm thiếp...” Mộng đỏ mặt chúi đầu vào ngực đứa học trò của mình.

“Thế thì nàng mới bỉ ổi nhé! Còn định cho ta uống thuốc kích dục, hèn là ta nghi nghi rồi!”

Dương không thấy Mộng trả lời, cúi xuống nhìn thì thấy nàng nhắm mắt thở sâu, mặt vẫn còn ửng đỏ, rõ ràng là đang giả vờ ngủ cho qua chuyện.

“Ngủ à? Đây thì ngủ này!” Dương phì cười, hắn lật Mộng nằm ngửa ra, đè lên người nàng đem dương vật đã bắt đầu cứng lại cọ vào âm đạo nàng.

“Á! Tha cho thiếp! Á... A... Ai...” Đêm đó Dương và Mộng quấn nhau mấy hiệp, đến sáng mở mắt ra thì Mộng đã đi dạy, hắn đưa tay xuống nâng niu dương vật mới hồi sinh của mình, Dương tỉnh cả ngủ bật ngồi

dậy véo mạnh vào cái dương vật nhỏ xíu... Không có cảm giác... Nhà họ Võ ngày hôm nay yên ắng lạ thường, Diễm phu nhân buồn bã đứng trước bàn thờ chồng, nước mắt nhẹ lặn khỏi khóe mắt.

“Phu quân, thời hạn 13 năm đã đến... thiếp phải đi rồi... mong chàng hãy phù hộ cho con trai chúng ta...”

Phía sau Diễm có một lão già và hai tên lính to khỏe, thấy Diễm chần chừ, lão già nhắc: “Công chúa, đã trễ rồi...”

Diễm tức giận quát, khí thế Linh Đế tỏa ra khiến lão già và hai tên lính run rẩy: “Gấp cái gì? Ta muốn trốn thì các người bắt ta được sao?”

“Còn nữa, con trai ta có mệnh hệ nào thì dù san bằng Long Thành ta cũng phải tìm người tính sổ!”

Lão già rung lấy bấy khom người nói: “Công chúa yên tâm, bệ hạ đã ra lệnh, chỉ cần công chúa về chịu tội thì chúng tôi tuyệt không làm khó dễ công tử.”

Diễm hừ nhẹ một cái rồi đồng đành rời đi.

6. Chương 6: Một Đám!!!

Dương chạy như bay qua hành lang để tìm đến căn phòng tắm hôm trước, hần tin chắc dương vật của mình “tĩnh” lại là dâm thủy trong hồ tắm, nhưng có lẽ do dâm thủy bị pha loãng với nước hồ nên hiệu quả mới thấp như vậy.

Nước hồ đã bị rút cạn...

“Phải tìm ra cô gái đó, dù quỳ lạy van xin hiến thân cũng phải xin được dâm thủy của nàng!” Dương vẫn tràn trề hy vọng, hần chạy đi tìm phòng hiệu trưởng.

“Hiệu trưởng!”

Tìm được văn phòng hiệu trưởng, Dương gấp gấp đẩy cửa xông vào rồi đứng chết trân, miệng há to như đàn độn. Nữ hiệu trưởng xinh đẹp của nó đang ngồi trên bàn làm việc, một tay nàng đang vịn trên bầu ngực đồ sộ của chính nàng, tay còn lại đang đút vào khe âm đạo lộ ra giữa cặp chân dài đang rộng. Đúng, Lệ đang thẩm du.

“E hèm! Vào sao không gõ cửa?” Lệ tăng hắng chữa ngược, nàng như con rắn trườn xuống ghế, ngón tay đưa lên chỉnh lại cặp kính cận.

“Xin lỗi em chịu không nổi! À không, xin lỗi tại em gấp quá!” Dương đáp trong bối rối, ngày nhập học hần bị Như Nhật đánh xỉu nên không dự khai giảng, vì vậy nên chưa từng thấy mặt hiệu trưởng, hần còn tưởng hiệu trưởng phải là một lão già râu trắng hiền lành nhưng bá đạo. Đằng này hiệu trưởng lại là một mỹ nữ xinh đẹp không thua kém gì Diễm phu nhân mẹ hần, Diễm đẹp nét đẹp khêu gợi lẳng lơ còn hiệu trưởng Lệ lại có nét đẹp sang trọng tri thức, về độ quyến rũ hình thể thì có thể nói kẻ tám lạng người nửa cân.

“Gấp cái gì?”

“Em muốn tìm gái... à không tìm người!”

“Tìm ai?”

“Một chị khoảng 20 tuổi, trông rất xinh đẹp, tóc và mắt màu bạch kim...”

Lệ nhú mày: “Cậu tìm cô ta làm gì?”

Dương gãi đầu: “Khó nói lắm...”

“Khó nói thì thôi...”

“Em tìm để xin... dâm thủy!”

“Xin cái gì?”

“Dâm thủy!”

Lệ trở mắt nhìn Dương, thẳng nhóc 13 tuổi bị liệt dương đi xin dâm thủy phụ nữ?

“Em xin để chữa bệnh liệt dương của em!” Thấy Lệ nghi ngờ, Dương giải thích.

“Ai bảo dâm thủy chữa được liệt dương?”

“Dâm thủy bình thường thì không được, nhưng của Nữ Thần thì được, hôm qua em tắm cùng chỗ với chị đó xong thì thấy dương vật có cảm giác lại...”

Ngoại trừ Dương có Google thì hầu như rất ít người biết dâm thủy Nữ Thần có thể chữa liệt dương, Lệ dù học vấn uyên bác nhưng cũng không biết vấn đề này. Chuyện Dương nói Lệ cũng bán tín bán nghi.

“Cô không biết em nói thật hay giỡn, nhưng xin lỗi, cô cũng không biết nàng ta ở đâu!”

“Tại sao?”

“Nàng ta đúng là một Nữ Thần, nhưng là Nữ Thần bí ẩn nhất trong 12 Nữ Thần!”

“Nữ Thần Thời Gian?” Dương hỏi, Google cũng cấp cho hắn khá thông tin về Nữ Thần, chỉ trừ những thông tin nhạy cảm như nơi ở, tên tuổi...

Lệ gật đầu nói tiếp: “Tòa nhà chính này chính là nơi ở của nàng ta ngày xưa, nhưng nhiều năm nay nàng ta thường xuyên biến mất, rất hiếm khi xuất hiện, đến ta học và làm việc ở đây 17 năm còn chưa từng nghe có ai thấy nàng ta bao giờ, trừ cậu.”

“Phòng nàng ta ở đâu vậy cô?”

“Phòng nàng ta có người dọn dẹp và canh giữ 24/24 suốt hàng trăm năm qua, nếu nàng ta có ở phòng thì ta đã biết rồi!”

Thấy Dương tỏ vẻ thất vọng, Lệ nói tiếp: “Cậu mới 13 tuổi thôi, lo mà học tập đi, nếu gặp nàng thì ta sẽ xin giúp cậu.”

“Em cảm ơn cô...” Dương thất thểu rời đi.

Cửa đóng lại, Lệ đưa tay vuốt nhẹ vào âm vật, mặt đỏ lên vì nghĩ đến việc bị Dương thấy cảnh mình thủ dâm.

“Phi Thiên ơi là Phi Thiên, con trai của chàng bại hoại không kém gì chàng...”

“Còn con gái của chúng ta...” Lệ thở dài. Sau đó, Dương đem chuyện mình gặp Nữ Thần kể cho Như Mộng nghe để nàng hiểu tại sao hôm đó hắn có thể chịch nàng, tiện thể hứa đem công nghệ chế tạo hạt nhân cho nàng. Như Mộng vui mừng ôm hôn hắn nhưng tiếc là Dương đã liệt. Dương cũng không quên đem hạt nhân mẫu đến cho cô bé My nhút nhát xem thử, thế là lại được cô nàng e thẹn thơm thêm một cái vào môi.

Những ngày tiếp theo đó, Dương ban ngày đi học, tìm tòi chế tạo Bảo Vật và thỉnh thoảng đến phòng tắm lúc trước tìm Nữ Thần, ban đêm đánh bài ăn nhậu đập đá với đám bạn, sau đó vận Thôn Thiên Địa hấp thu linh lực cả đêm.

Một tháng sau.

Trời hừng sáng, Dương ngửa mặt lên trời cười to, cuối cùng thì hắn cũng hấp thu đủ linh lực, trở thành một Linh Sĩ thực thụ! Hắn bá đạo rồi!

Hôm nay học thực hành điều khiển linh lực, đám học sinh năm nhất đứng ngoài sân tập xôn xao trò chuyện chờ thầy đến.

Thấy Dương bước ngênh ngang mặt ngược lên trời miệng cười sáng khoải bước đến, Lang khịt mũi: “Ồ ngon gió nào đưa Liệt Dương công tử đến lớp vậy?”

Dương nhìn Lang bằng nửa con mắt, qua một tháng, Lang cũng đã có một nhóm bạn mới, Ly vẫn theo sát hắn. Dương khinh bỉ hất cằm nói: “Thì sao? Tao đ-c phù mỗ mày giờ!”

Lang bật cười: “Nghe hần nói không? Phế vật không thể tụ linh đòi đánh ta phù mỗ? Ha ha!”

Đám bạn của Lang cười hòa theo. Ba thằng Sinh, Trần, Chung định sẵn tới nhưng Dương giơ tay ngăn lại: “Để tao...”

Thấy Dương tự tin như vậy, bọn Vu Sinh cảm giác tò mò trỗi lên, chẳng lẽ Dương luyện được thứ gì đó bá đạo? Vậy nên mới trốn học suốt thời gian qua?

“Đánh thử không?” Dương xoắn tay áo lên, hất cằm thách thức Lang.

Thấy Dương tự tin khác thường, Lang cũng bắt đầu thấy hơi sồn dái, chẳng lẽ tên này có hàng nóng? Nhưng trước bao nhiêu gái đẹp mà từ chối thì tèo quá, thế là Lang vận linh lực bước ra.

“Khôi Lang, Linh Sĩ cấp 2.” Google nói.

“Ồ, lên cấp 2 rồi sao? Nhưng cũng một đám là xong thôi!” Dương nhếch mép khinh bỉ.

Thấy kiểu cười khờ nặn của Dương, Khôi Lang tức mình không thèm phòng bị, giơ nắm đấm chạy đến động thẳng vào mặt Dương.

BỐP!

Dương còn đang đứng chống nạnh cười không kịp phản ứng nên ăn trọn nguyên cú đánh trời giáng của Lang, nằm vật ra đất.

“Á dù! Tao chưa chuẩn bị mà!” Dương tức giận nói, chống đất đứng dậy thủ thế: “Coi như anh chấp mày! Nhào vô đi!”

BINH!

Dương ăn thêm một đấm nằm vật ra đất ngất xỉu. Khôi Lang nhìn Dương nằm dưới đất mà không khỏi bàng hoàng, cứ tưởng thế nào, hóa ra vẫn là phế vật.

Khi Dương tỉnh lại thì đang nằm trong phòng y tế với cái mỏ sừng phù.

“Thế là thế éo nào? Ta thành Linh Sĩ rồi cơ mà? Sao lại thua thằng cùi bắp kia?” Dương tức giận nói, chẳng lẽ Google lừa hần?

Google đáp: “Đạt đến Linh Sĩ là một chuyện, sử dụng linh lực là chuyện khác, Khôi Lang đã sơ bộ nắm bắt được cảnh giới Linh Lực Nhập Thể, còn người chỉ là một thằng trẻ trâu cầm kiếm nhựa.”

“Ừ nhỉ ta quên!” Dương vỗ trán, hần đạt tới Linh Sĩ nên mừng quá quên hết mọi chuyện. Ngoài cấp bậc thì cảnh giới cũng ảnh hưởng đến sức chiến đấu, cảnh giới chính là thước đo độ thành thạo của việc sử dụng linh lực, ví dụ một người mới đạt đến Linh Sĩ chỉ có thể lỏng ngóng đưa linh lực vào nắm đấm, sau khi tập luyện thì bắt đầu đưa vào những bộ phận phức tạp hơn như cánh tay, chân, các giác quan... mức độ thuần thực càng cao thì quá trình nhập thể càng nhanh và càng ít hao phí linh lực. Một người đạt đến đỉnh của cảnh giới Linh Lực Nhập Thể có thể dễ dàng đưa linh lực vào bất cứ đâu trên cơ thể chỉ bằng một ý nghĩ. Tiếp sau cảnh giới Linh Lực Nhập Thể là Linh Lực Phóng Xuất rồi đến Linh Lực Kết Tinh...

Công pháp là cách để tăng cường linh lực, còn để học cách điều khiển linh lực thì cần Phương pháp. Google truyền vào não Dương một phương pháp hữu hiệu nhất để sử dụng linh lực, thế là những ngày tiếp theo, Dương bắt đầu học cách điều khiển linh lực, nhờ có linh hồn lớn mạnh hơn người kết hợp với công pháp Thôn Thiên Địa nên Dương có thể luyện cả đêm mà không sợ hết linh lực, khác với các Linh Sĩ thông thường chỉ có một ít linh lực để dùng rồi phải mất cả đêm để dưỡng sức.

Như Nhật cũng nhận thấy sự kiên trì của Dương, nàng còn tưởng mỗi đêm hần đều tìm cách tụ linh dù biết là vô vọng nên trong lòng cảm thấy có chút thương xót cho tên biến thái này...

7. Chương 7: Sư Phụ Bất Đắc Dĩ

Long Thành là tòa thành bí ẩn nhất trong 4 tòa đại thành, nó chìm sâu dưới đáy biển Đông. Sở dĩ nó có tên là Long Thành bởi vì tòa thành này được dựng nên và cai quản bởi Long tộc, một trong những tộc linh thú cường đại nhất của Việt Nam.

Long Cung.

Diễm phu nhân ngồi giữa đại sảnh, tay chân nàng bị những sợi dây tạo ra từ linh lực trói chặt. Trước mặt Diễm là tộc trưởng Long tộc ngồi chễm chệ trên ngai vàng, hai bên có 6 người đàn ông tuổi tương đương tộc trưởng, chính là 6 vị trưởng lão của Long tộc.

“Chúc Diễm! Thời hạn 13 năm cho người nuôi con đã hết, bây giờ người muốn nhận tội hay chịu phạt?” Lão già ngồi bên tay phải tộc trưởng hắng giọng rồi nói.

Diễm ngược gương mặt xinh đẹp lên: “Nhận tội thì sao? Chịu phạt thì sao?”

“Chịu nhận tội thì chúng ta sẽ cho người một cơ hội sửa sai! Còn không thì phải chấp nhận hình phạt tù chung thân!”

“Ta không sai!”

“Không sai? Quy định bất biến của Long tộc là không được kết hôn với ngoại tộc, làm vậy bắn dòng máu cao quý của tộc ta! Người thân là công chúa của Long tộc, lại không biết liêm sỉ đi hiến dâng cho một tên nhân loại dê hèn, sinh ra một đứa con hoang hạ đẳng!”

Diễm hừ lạnh khinh bỉ: “Liêm sỉ? Dê hèn? Hạ đẳng? Các vị trưởng lão, theo ý các ngài nói thì Lạc Long Quân là một đứa con hoang hạ đẳng sao? Kinh Dương Vương cha ngài ấy là một tên nhân loại dê hèn sao? Long mẫu Thần Long mẹ ngài ấy là một công chúa không biết liêm sỉ sao?”

“Người... người lấy tư cách gì so sánh với Long mẫu Thần Long?”

Diễm nhếch môi, linh lực trong người nàng bùng phát ra uy áp khủng khiếp khiến không khí xung quanh xáo động dữ dội: “Tư cách? Kể đầu tiên của Long tộc trong 4000 năm qua đạt đến Linh Đế cấp 7 khi mới 30 tuổi đã đủ tư cách chưa? Trước ta cũng chỉ có mỗi mình Long mẫu làm được!”

Đại trưởng lão cứng họng, chuyển sang hướng khác: “Vậy còn thằng con hoang phế vật liệt dương của người lấy tư cách gì so sánh với Lạc Long Quân! Linh lực phế thì không nói đi, đến cả thứ mà Long tộc tự hào nhất là khả năng sinh dục siêu phàm mà nó cũng hỏng mất, đúng là nỗi nhục nhã của Long tộc!”

“Liệt dương không phải không chữa được!”

“Ý người là dâm thủy của Nữ Thần? Thằng con người có tư cách tìm được thứ đó sao? Hay người tưởng nó có thể trở thành đẳng Tồi Thượng chỉ vì nó cũng lai nửa người nửa rồng như Lạc Long Quân?”

“Ta tin cả hai!”

“Tại sao?”

“Vì nó là con trai của Chúc Diễm ta!”

“Nực cười!”

Tộc trưởng Long tộc này giờ ngồi yên lặng mặt không biểu tình nhìn con gái cưng của mình, lúc này mới lên tiếng: “Diễm, ta và các trưởng lão đã thống nhất tội trạng của con, một là con hối lỗi và ngoan ngoãn làm vợ một quý tộc Long tộc, còn không thì vĩnh viễn chịu giam cầm. Ta cho con thêm 3 ngày thời gian để quyết định, hãy suy nghĩ cẩn thận, đừng quá nông nổi.”

“Không cần suy nghĩ, con thà chịu giam cầm còn hơn lấy người con không yêu!”

Đại trưởng lão tức giận đứng dậy mắng: “Người người yêu đã chết rồi! Huyết mạch và thiên phú của người bỏ phí như vậy là một mất mát lớn cho Long tộc ta!”

Diễm thở dài: “Được rồi! Ta sẽ lấy một quý tộc!”

“Ai?” Các trưởng lão mừng rỡ hỏi.

“Võ Phi Dương, con trai ta!”

“Người... người... đó là loạn luân!”

“Thì sao? Lấy người khác trong tộc không phải loạn luân? Đại trưởng lão à, chẳng phải ngày xưa ngài thường tìm cách mai mối ta cho con trai ngài sao? Ngài đừng tưởng ta không biết mục đích của ngài là đem ta về để cha con ngài xài chung! Còn tam trưởng lão, ngài là cậu ruột của ta nhưng chẳng phải rất thích nhìn lên ta tằm sao? Tứ trưởng lão, ngài nói cho họ nghe xem bướm của ta thơm lắm đúng không?”

“Người...”

“ĐỦ RỒI! ĐEM GIAM ĐẠI CÔNG CHÚA VÀO LONG NGỤC CHO TA!” Tia ban mai lách qua cửa sổ rơi thẳng vào mi mắt Dương, nửa tháng nữa trôi qua, hắn đã dần thuần thực sử dụng linh lực nhập thể, linh lực cũng được ngưng tụ đậm đặc hơn một ít. Nên biết ở cấp bậc Linh Sĩ, cấp độ phân chia dựa vào độ đậm đặc của linh hồn, nghĩa là dù Linh Sĩ cấp 1 hay cấp 10 thì linh hồn cũng chỉ tụ thành một khối to cỡ nắm tay, nhưng nhờ quá trình tu luyện công pháp, linh hồn Linh Sĩ cấp 10 sẽ đậm đặc vượt xa linh hồn Linh Sĩ cấp 1, tác dụng cũng sẽ mạnh mẽ hơn. Dương không ngưng tụ linh hồn nên linh hồn hắn có thể tích lớn gấp chục lần so với Linh Sĩ bình thường, lại dùng phương pháp hấp thu linh lực bên ngoài nên tốc độ đông đặc cũng chậm hơn nhiều so với người thường. Nếu không có kì ngộ và không sử dụng linh đan, một người tư chất Đồ cần 3 năm để đạt đến Linh Ủy còn Dương cần ít nhất 30 năm nếu dùng công pháp Thôn Thiên Địa tầng 0.

Nhưng đó là nói về uy lực, còn so về độ bền bỉ dai sức thì linh hồn to lớn cộng với cách sử dụng thuần thực thì Dương đứng đầu trong đám tân sinh.

Sáng nay có môn học sử dụng linh lực, lần trước chưa vào học đã bị Lang đánh phù cả mồm nên hôm nay Dương quyết định lần thứ hai đi học môn này.

Dương và đám Như Nhật, Vu Sinh tụ thành một nhóm đứng trò chuyện trong sân tập, chờ giáo viên đến.

Đứng lớp là một ông thầy trông khá đẹp trai tên Hải, Hải tiến đến sân tập, đứng nhìn lướt qua đám học sinh rồi dừng lại chỗ Dương và hỏi: “Em kia! Đi đâu đây?”

Dương tròn mắt quay qua quay lại nhìn để chắc mình không bị nhầm rồi tròn mắt trả lời: “Đi học.”

“Đi học? Sao tôi chưa thấy em bao giờ? Em tên gì?”

“Võ Phi Dương.”

Hải nhíu mày nghĩ một chút rồi châm biếm: “Chẳng phải là tân sinh tư chất Không Màu sao? Em đến đây học cái gì? Đây là lớp Sử dụng linh lực!”

Nghe Hải nói, một số đứa cười ồ lên châm chọc, mặt Dương vẫn tĩnh bơ.

“Học viện có cấm học sinh đi học môn có trong lịch học của mình hả thầy?” Như Nhật đứng ra hỏi làm Dương cảm thấy có chút ấm lòng.

“Không cấm, nhưng nó không tụ linh được thì đi học làm gì?” Khôi Lang châm vào.

“Linh lực không phải là tất cả!” Sinh nói.

“Đúng vậy, Dương không thể dùng linh lực nhưng lại là một Giả kim thuật gia thiên tài!” Lần này là một giọng nói hiền lành trong trẻo, My cũng tiến đến đứng cạnh Dương.

Đám học sinh nổi lên một tràng xôn xao ghen tỵ, cô nàng Diễm My xinh đẹp ngực khủng nhất trong đám học sinh năm nhất tại sao lại đến bên vực một thằng phế vật liệt dương? Chắc là tội nghiệp nó thôi, My hiền quá mà!

Hải nhếch mép khinh bỉ, chuyện Dương đạt 500 điểm kiến thức là một bí mật ít người biết, Hải còn tưởng Dương vào được học viện là nhờ dút lót. Hải si mê Như Mộng, nhưng thấy Như Mộng thường xuyên cười nói với Dương và hay cùng hắn ở trong phòng thí nghiệm nên sinh lòng ghen ghét, vẫn thường tìm cách vùi dập nhưng khổ nỗi Dương trốn học thường xuyên chẳng bao giờ gặp mặt.

“Là thiên tài hay phế vật thì đến thi khảo nghiệm là biết thôi...” Hải liếc Dương bằng nửa con mắt: “Khi đó thì học viện chúng ta phải chào vĩnh biệt bạn Dương đây rồi...”

Thấy bộ dáng kệt cớm của Hải, Dương khịt mũi xem thường rồi quay đầu rời đi, tiếp theo đó Vu Sinh, Như Nhật, Diễm My cũng rời đi, hai thằng Lâm Chung, Từ Trần phân vân, thở dài một hơi rồi cũng cất bước theo sau.

“Các em kia đi đâu!” Hải gọi theo, trong đám học sinh rời đi có cả học sinh tư chất Đỏ làm hấn lo són dái.

Như Nhật không thèm quay mặt lại, lạnh lùng nói: “Một giáo viên xem thường học trò của mình thì dạy được gì cho chúng tôi?”

Dương tuy lặng lẽ rời đi nhưng thật ra trong đầu đang thầm rửa thầy Hải, nghe có tiếng bước chân theo sau nên hấn quay lại và ngập tràn ầm áp khi thấy đám Sinh, Chung, Trần, Nhật và cả My đang theo sau, hấn xúc động nói: “Các người...”

“Đừng hiểu lầm, chỉ là ta không ưa lão già kệt cớm đó!” Như Nhật vội chống chế.

“Ừ tao cũng vậy, thằng già mắc dịch!” Lâm Chung gật gù.

“Ông ta không có mắt nhìn người, Dương mới là thiên tài xuất sắc nhất học viện!” My then thùng nói, hai gò má nàng ửng hồng khiến bốn đứa Sinh, Chung, Trần, Nhật há hốc mồm, thể ẻo nào cô nàng tân sinh xinh đẹp nhất lại đi thích một thằng liệt dương?

“Đệt! Gato quá đi hu hu!” Lâm Chung và Từ Trần ôm nhau khóc.

“Nhưng mà lấy ai dạy tụi mình đây, sắp thi khảo nghiệm rồi!” Sinh nhăn mày lo lắng nói.

Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói chắc nịch: “Tao dạy!”

“Mày?”

“Không tin sao? Sinh lại đấm vô bụng tao một cái đi, cứ đánh hết sức!”

Sinh bán tín bán nghi, nhìn Dương đứng tự tin không khỏi nhớ lại lần trước hấn bị Lang đ-c cho phù mỗ, nhưng cũng thử lại gõ nhẹ vô bụng Dương một cái, cảm thấy bụng hấn cứng chắc như sắt.

Sinh nghi hoặc vận linh lực vào nắm đấm đấm vào bụng Dương một phát vừa phải, quả nhiên như đấm vào sắt thép. Sinh nhìn dương như không tin nổi: “Mày đưa được linh lực xuống bụng? Mày tụ linh thành công?”

“Không thể nào?” Đám Nhật, Chung, Trần cũng tròn mắt kinh ngạc, tư chất Không Màu tụ linh thành công đã là quá khó tin, đằng này Dương không đi học ngày nào mà còn luyện linh lực nhập thể tới mức đưa được vào bụng, nên biết đưa linh lực vào bụng khó hơn nhiều so với đưa vào tay chân, thiên tài như Nhật còn chỉ mới tập tọc đưa vào cơ chân để di chuyển nhanh hơn.

Thế là tụi Nhật, Trần, Chung cũng đến thử đấm vào bụng Dương.

“Thật là vi diệu...” Chung nhìn nắm đấm của mình với vẻ mặt không thể tin nổi và đưa ra kết luận.

“Tao chế ra được loại hạt nhân tự nạp linh lực, rồi dựa vào nguyên lý của nó mà nạp linh lực vào cơ thể để sử dụng. Đây là bí mật nhé!” Dương chém gió, nếu không phải ái nấy chuyện tụi Sinh, Nhật vì hấn mà bỏ học thì hấn cũng không tiết lộ chuyện mình dùng được linh lực.

“Vậy sao mày đưa linh lực vào bụng được?”

Dương cười cười chỉ tay lên trán: “Bởi vì tao là thiên tài!”

Cả đám trề môi: “Chém gió!”

My cười duyên giải thích: “Thật đấy, Dương là người đầu tiên trong học viện đạt điểm tuyệt đối trong khảo hạch kiến thức.”

“Vê lờ! Tao làm được có 30 câu là ngủ tới chiều!” Chung giơ hai tay lên trời như đầu hàng.

“Tao còn ẻo biết có làm đúng câu nào không!” Sinh cười cười gãi đầu nói.

“Được, tao đồng ý, Dương có kinh nghiệm rồi thì học theo còn hơn là chúng ta tự mò!” Trần gật đầu.

Như Nhật thì cảm thấy hoang mang tột cùng, nàng tự hào mình đường đường là một trong hai tân sinh thiên tài tư chất Đỏ, vậy mà giờ lại phát hiện ra tên phế vật bại hoại còn xuất sắc vượt trội so với mình, vậy mà mình còn nhiều lần thương xót cho hắn...

Thế là sau mỗi bữa ăn chiều, Dương và đám bạn lại ra sân tập luyện, Dương đem phương pháp tu luyện của Google đem dạy cho tụi Sinh, Nhật... Quả nhiên tiến bộ nhanh hơn hẳn so với phương pháp của học viện. Những buổi học không có áp lực của giáo viên nên tràn ngập tiếng cười, khiến tình bạn cả nhóm càng thêm gắn bó. Sau một buổi tập, Như Nhật về phòng tắm rửa xong thì thấy Dương lại ngồi vận công, không khỏi tò mò nhìn chăm chăm vào tên siêng năng khác người này.

Tuy vận công nhưng Dương vẫn có thể cảm nhận xung quanh, hé mắt ra thấy Như Nhật nhìn mình chăm chăm, buộc miệng hỏi: “Nhìn cái gì mà nhìn? Kết ta rồi à?”

Như Nhật đỏ mặt: “Ta đâu phải bê đê!”

“Nhưng ta thì phải đó, khà khà...” Dương cười dâm dề.

Như Nhật trề môi khinh bỉ, dù có là thiên tài thì Dương vẫn chỉ là tên bại hoại. Im lặng một hồi, Như Nhật hỏi: “Học xong ngươi tính làm gì? Có muốn đầu quân cho thành chủ hay tông hội nào không?”

“Ngươi lo chi sớm vậy?”

Ngoài các đại thành tiểu thành, Việt Nam còn có nhiều tổ chức lớn nhỏ như các tông môn bang phái, trong đó đáng kể nhất gồm có Hoàn Kiếm tông, Cường Dương cung, Tử cung, Thiên Địa hội, Âm Đạo hội, Kinh Nguyệt Giáo, Vô Lực bang... Những học viên sau khi tốt nghiệp học viện, muốn tiếp tục phát triển thì cần có tài nguyên và hậu thuẫn, các chủ thành và tông môn chính là nơi tốt nhất để những học viên bước ra giang hồ cống hiến và tranh đoạt, bước đi trên con đường cường giả.

“Ta chỉ tò mò vậy thôi, nghe nói thành chủ Sài Thành rất mến mộ nhân tài, ngươi đến đó chắc sẽ được trọng dụng lắm!” Nói xong, Như Nhật không khỏi đỏ mặt.

“Vậy à...” Dương gật gù thầm nghĩ: “Tưởng thế nào hóa ra chỉ là đang chiêu dụ mình, tưởng ta không biết nàng là công chúa Sài Thành chắc!”

Google ngán ngẩm chửi thầm: “Thằng đàn!”

8. Chương 8: Tỷ Võ

Thoát cái đã đến kỳ thi, giữa học viện được dựng lên một võ đài lớn, bao quanh là các hàng ghế trông tựa như một sân vận động. Nội dung của kỳ thi khảo nghiệm 3 tháng 1 lần là kiểm tra cấp độ, cảnh giới và tỷ thí cọ sát, ngoài ra 20 học viên kiến thức sẽ có thêm một bài kiểm tra riêng.

Hiệu trưởng Lê đứng giữa võ đài, giới thiệu sơ qua các vị quan khách bao gồm thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang, cùng nhiều vị khác, sau đó là một bài diễn thuyết ngắn gọn xúc tích kích phát lòng ham học của học viên rồi tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu.

“Chỉ là cuộc thi nhỏ mà cả thành chủ cũng đến?” Sinh tò mò hỏi.

“Thì ổng đến xem hàng nào ngon tuyển trước!” Chung đoán mò.

Dương thầm cười, hắn biết thành chủ Hồ Đại Quang đến đây là vì muốn xem con gái cưng Hồ Như Nguyệt trở tài.

Cuộc khảo nghiệm bắt đầu, các tân sinh từng người được gọi tên đến ngồi lên loại Bảo Vật kiểm tra cấp bậc mà Dương thấy giống đến ghế điện để tử hình, tiếp theo đó là từng học viên sẽ được một giáo viên kiểm tra

khả năng sử dụng linh lực, cả hai kết quả này đều không được công bố ngay nên ngoài vị giáo viên kiểm tra Dương tỏ ra kinh ngạc thì không ai khác biết kết quả của Dương thế nào.

Sau đợt kiểm tra là đến vòng tỷ thí, thông thường, tỷ lý là để cọ sát nên tất cả học viên đều được tham gia bằng cách chia võ đài ra nhiều phần để đấu theo từng cặp, nhưng hôm nay có thành chủ đến xem nên vòng tỷ thí trở thành cuộc biểu diễn của nhóm 22 học viên tư chất Vàng, 2 học viên tư chất đỏ cùng 8 học viên được bốc thăm may mắn, tạo thành 16 cặp đấu loại trực tiếp.

“Sau đây tôi xin bốc thăm chọn ra 8 thí sinh may mắn tham dự vòng tỷ thí!” Một cô giáo có giọng nói truyền cảm đảm nhận vai MC.

“Đừng có tên tao! Đừng có tên tao!” Từ Trần lồm bồm như tụng kinh làm bọn Dương bật cười.

“Vô Phi Dương!”

“Ách!” Dương đang cười thì giật mình nghe tên mình, hấn đứng dậy.

“Khoan đã!”

Dương vừa đứng dậy thì thầy Hải chạy đến thùng bốc thăm nói: “Chọn thăm khác đi!”

“Tại sao?” Cô MC nhủ mảy mòi, trước thành chủ mà có chuyện bốc thăm xong bỏ đi bốc lại?

“Hắn không có tư chất, đưa lên làm nhục học viện thôi!” Thầy Hải cố ý nói to như để sỉ nhục Dương.

Dương cười khinh bỉ, bước thẳng lên võ đài đứng cùng các thí sinh khác, xem như lời của thầy Hải chỉ là chó sủa bên tai.

“Em kia! Tôi nói gì em không nghe à?” Hải tức giận nói.

Dương giả diếc liếc qua liếc lại một cách hài hước khiến nhiều khán giả bật cười, Hải tức xì cả khói. Lúc này hiệu trưởng Lê đành phải phát tay bảo thầy Hải rời đi.

Sau đó là bốc thăm chia cặp: “Trận thứ nhất: Nguyên Cửu Khôi Lang đấu với Vô Phi Dương”.

Trời xui đất khiến thế nào mà Dương và Lang lại gặp nhau ngay trận đầu tiên, nghe xương tên, hai thằng cùng mừng thầm: “Hên vãi linh hồn!”

Bước lên võ đài, Dương và Lang đối diện nhìn nhau, ánh mắt xẹt điện, cùng truyền đi một ý nghĩ: “Chết mẹ mày với tao nha con!”

Đám tân sinh làm khán giả nhìn Dương và Lang kinh nhau trên võ đài không khỏi tội nghiệp cho Dương, một đứa là phế vật lại gặp một thiên tài tư chất Vàng nằm trong top 5 người giỏi nhất tân sinh. Còn nhớ lần trước Dương ăn một đám đã vật ra xỉu, lần này sợ là bị Lang hành càng thê thảm mất mặt hơn. Thầy Hải cũng nhếch mép cười, cho người đường sống không đi, muốn ăn nhục đây mà.

Trọng tài là thầy Dũng to khỏe có giọng nói nữ nhân, thầy ra đứng giữa hai thằng chó điên đang gầm gừ nhau và hỏi: “Sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng!” Lang hô đầy tự tin.

“Sẵn...” Dương cũng tự tin không kém, đột nhiên bụng hấn thót lên một cái, nghe một tiếng bùm. “Chết mẹ sao buồn ị quá vậy nè!” Dương xanh cả mặt: “Kiểu này là tiêu chảy cmnr! Thằng Lâm Chung trời đánh tối qua rú tao ăn xoài lắc! Lát về tao đánh mày lâm chung luôn!”

“Sẵn... sàng!” Dương cắn môi nói, hai chân khẹp lại ngăn cơn xả lũ đang cuộn trào.

Thầy Dũng thấy Dương run run, còn tưởng là hấn lo nên vẫn hô to: “Bắt đầu!”

Lang lập tức nhào tới giơ nắm đấm hướng thẳng vào mặt Dương, lần này hấn không còn chút kiêng kỵ nào nữa.

RẦM!

Cả quảng trường lặng như tờ, trong khoảnh khắc Lang đâm tới, mọi người còn định nhìn Dương sẽ bay khỏi võ đài, nhưng không ai ngờ Dương lại thoăn thoắt xoay người tránh cú đâm và vòng ra sau lưng Lang, mượn thế đâm vào đầu Lang một phát làm hắn chói với ngã nhào xuống khỏi võ đài.

“Hắn không phải phế vật sao?”

“Lang bị trượt chân à?”

“Nghĩ vấn hack!”

Đám học sinh nhao nhao vì kết quả bất ngờ, chỉ có những cao thủ như thành chủ mới biết rõ chuyện gì xảy ra, trong khoảnh khắc, Dương đã tụ linh lực vào cơ chân để lập tức né được đòn của Lang đồng thời sẵn thế đưa linh lực vào nắm đấm đánh Lang văng khỏi võ đài.

Lệ toát cả mồ hôi, nàng cũng không ngờ Dương có thể dùng linh lực thuần thực như vậy, mà Dương còn có một trí tuệ kinh người! Thầy Hải cũng trở mặt há mồm khó tin, từ khi Như Nhật bỏ lớp, Khôi Lang trở thành học trò tâm đắc nhất của gã trong lớp tân sinh, vật mà bị thằng gã coi là phế vật đánh cho một đòn không thể gượng dậy.

Mọi người còn đang xôn xao, còn Dương thì sau khi thầy Dũng tuyên bố kết quả liền bịt miệng chạy biến đi tìm nhà vệ sinh. Khi Dương trở vào thì vòng 16 cặp đã kết thúc, chỉ còn 8 cặp đấu bước vào vòng tiếp theo, Dương lại đấu trận đầu tiên.

Đối thủ lần này là một nam sinh to khỏe tư chất Lục, tên này hùng hù hỏ hỏ không thêm phòng thủ, bị Dương đá một cước vào giữa hai chân, quỳ gối khóc tại chỗ.

“Đê tiện!”

“Bỉ ổi!”

“Đã đảo chơi xấu!”

Đám đông huyết sáo chửi rửa nhưng Dương đã chạy biến đi tìm nhà vệ sinh vì Tào Tháo liên tục hỏi thăm.

Hai trận tiếp theo của Dương cũng rất hoạt kê, hắn thở hồng hộc vì mệt và mất nước nhưng vẫn dư sức đánh bại hai đối thủ non nớt, tiến thẳng vào chung kết trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

“Thằng này xài doping cmnr!”

“Nó chạy đi cắn thuốc à?”

“Đả đảo!”

Lúc này Dương mới thấy nhẹ bụng, ngồi nghỉ ngơi và xem trận bán kết còn lại. Người lọt vào bán kết không ngoài dự đoán của hắn, là Như Nhật thiên tài tư chất Đỏ, người còn lại chắc là thiên tài tư chất đỏ còn lại.

“Bán kết 2: Hồ Như Nhật đấu với Võ Diễm My!” MC hô to.

“Ồ cũng họ Võ à...” Dương gật gù. “Hả? Diễm My?”

Dương trở mắt nhìn lên võ đài, bên phải là Như Nhật trông như đứa bán nam bán nữ, còn bên trái không ngờ lại là cô nàng ngực khủng nhút nhát Diễm My! Không những vậy, My còn là một thiên tài tư chất Đỏ, Linh Sĩ cấp 3 ngang với Như Nhật khiến Dương há mồm trở mắt không tin nổi!

Đây là trận tỷ thí hay nhất tính từ đầu đến giờ, hai thiên tài tư chất Đỏ gần như ngang tài ngang sức đánh suốt mười lăm phút, cuối cùng Nhật nhỉnh hơn My một chút nên thủ thắng. Lại nói Linh Sĩ cấp 3 không có nhiều linh lực, chiến đấu suốt 15 phút khiến linh lực tiêu hao gần hết, nhưng Như Nhật vẫn kiên cường tiến vào chung kết để đấu với Dương.

“Chung kết: Võ Phi Dương đấu với Hồ Như Nhật!”

Bước lên võ đài, Dương tuy mặt mày xanh mét vì tiêu chảy nhưng linh lực vẫn còn dồi dào, ngược lại Nhật tuy vẻ ngoài vẫn như thường nhưng linh lực chỉ còn hai phần mười.

“Này hay là thôi đi, người như vậy sao mà đánh?” Dương cười khổ nói.

“Vậy người đầu hàng đi!” Như Nhật hất cằm.

“Éo!”

“Vậy thì đừng trách ta nặng tay!” Như Nhật nói, đồng thời tay chân nàng uyển chuyển vận động trông như đang thực hiện một điệu múa.

“Đây là gì?” Dương hỏi thăm.

“Tuyệt học: Nguyệt Vũ!” Google nói.

Võ học trong linh giới có 4 loại: Võ công, linh thuật, bí kỹ và tuyệt học.

Võ công là các loại võ chủ yếu dựa vào cơ thể để tấn công đối thủ, dù không kết hợp linh lực vẫn dùng được, đương nhiên là kết hợp với linh lực nhập thể kèm theo vũ khí thì uy lực càng thêm mạnh.

Linh thuật trái với Võ công, dựa vào linh lực và nguyên tố tạo ra những hiệu quả tấn công, phòng thủ mạnh mẽ hoặc có thể trị thương, chữa bệnh...

Bí kỹ là những loại kỹ năng đặc biệt ví dụ như để tăng cường linh lực trong một thời điểm nhất định, hồi phục linh lực trong phút chốc...

Tuyệt học giống như một tổ hợp các võ công, linh thuật và bí kỹ hỗ trợ lẫn nhau, tuyệt học chia thành nhiều tầng cho từng cảnh giới hoặc cấp bậc, một người có thể luyện tuyệt học từ khi mới bước chân vào Linh Sĩ cho đến khi thành cường giả vẫn còn hiệu quả. Nói dễ hiểu, với một Linh Sĩ, tuyệt học chính là võ công, khi đạt cấp bậc và cảnh giới cao hơn, luyện được những tầng mới thì tuyệt học trở thành linh thuật, bí thuật.

Trong lúc giải thích, Google đồng thời đưa vào não Dương cách phá giải Nguyệt Vũ.

Dương càng lúc càng công nhận sự bá đạo của Google, chỉ bằng một ý niệm truyền vào não, Dương đã dễ dàng thấu hiểu từng động tác của Như Nhật, giúp hắn có thể vừa nhẹ nhàng tránh né vừa ngắm nhìn vũ điệu mê người của nàng, chỉ tiếc Như Nhật đang búi tóc kẻ chân mày giả nam, nếu không Dương đã si mê và đưa mặt vào cho nàng tha hồ đánh.

“Hai thằng này bê đê chắc luôn!”

“Tao nghe nói tụi nó ở chung phòng!”

Trong khi Dương đang thưởng thức, đám khán giả thấy hai tên nam nhân, một tên yếu điệu một tên si đại không khỏi ôn ọe mấy tiếng. Nhưng không ai phủ nhận sự lợi hại của Như Nhật, những đòn thế nước chảy mây trôi tưởng như không chút sơ hở vậy mà Dương nhẹ nhàng né tránh như đã tập trước rất nhiều lần.

Đại Quang thành chủ đã đứng dậy từ lúc nào, những đòn thế này nếu đối lại là hắn thì tuyệt đối không thể ung dung như vậy, thế mà một thằng nhóc 13 tuổi bị cho là phế vật lại có thể né tránh như thuộc lòng.

Như Nhật sau một tràng liên chiêu không chút hiệu quả, nàng tức giận tụ chút linh lực còn lại vào chân, nhảy cao lộn một vòng trên không hướng đầu Dương bửa xuống.

“Toàn nguyệt cước?” Dương cười thầm, đây là một sát chiêu trong bộ võ công cơ bản của Nguyệt Vũ nhưng với linh lực yếu ớt của Như Nhật hiện tại thì chỉ còn là trò trẻ con, cổ chân Như Nhật vừa bửa xuống thì bị Dương tụ linh lực vào tay chụp lấy. Dương nắm cổ chân Nhật xoay vài vòng rồi quăng đi, nhưng sức nhớ ra Nhật là nữ nên vội tụ linh vào chân, phòng tới bể nàng lại.

Như Nhật hoảng quá ôm lấy cổ Dương rồi mới cảm thấy đuôi và vai mình bị hai tay Dương bẻ lấy, không khỏi đỏ mặt thẹn thùng nói: “Thả ta xuống!”

“Ồ...”

Bịch!

Dương lỡ buông tay làm Nhật té đập mông xuống đất.

“Người!”

“Xin lỗi ta lỡ tay...” Dương cuống quýt nói và khom xuống bế Như Nhật lần nữa.

“Người làm gì nữa vậy? Thả ta ra!”

Bịch!

“Người... người... ta giết người!”

“Người kêu ta thả người ra mà?” Dương ngạc nhiên, hắn không hề cố ý, chỉ là bế người đẹp ấm áp trên tay khiến hắn có chút si dại...

Trận đấu kết thúc, Đại Quang thành chủ đứng nghiêng rằng ken két, trán nổi gân xanh: “Thằng này ngon!”

“E hèm!” Thấy không khí quái dị, hiệu trưởng Lê đứng dậy tăng hắng một tiếng, sau đó nàng nói to: “Sẵn dịp đây cô muốn xin lỗi em Dương trước toàn trường.” Lê hướng đến Dương cúi mình xin lỗi làm hai quả đào của nàng trĩu xuống.

”Lần trước vì lỗi của máy kiểm tra tư chất mà em phải mang danh phế vật suốt mấy tháng qua, nay tôi xin đính chính, theo kết quả kiểm tra mới nhất, Võ Phi Dương có tư chất màu Lam!”

Tuy chỉ là màu Lam nhưng với trí tuệ phi thường và sự nỗ lực không ngừng nghỉ, em ấy đã rèn luyện linh lực nhập thể rất xuất sắc, vượt qua những tân sinh thiên tài để trở thành vô địch trong tân sinh! Xin một tràng pháo tay cho nhà vô địch của chúng ta!”

Lệ vỗ tay, sau đó là Mộng, Nhật, Sinh, Mỹ, Chung, Trần rồi kéo theo nhiều tràng vỗ tay khâm phục. Dương biết Lệ nói dối để bảo vệ hắn nên hắn cũng hướng đến nàng gật đầu một cái thay cho lời cảm ơn. Tỷ thí kết thúc với phần thưởng cho nhà vô địch là học bổng 1 năm học. Dương và Sinh, Chung Trần trên đường về ký túc xá bị một đám học viên năm 2 năm 3 chặn đường.

“Có vấn đề gì không?” Dương lạnh lùng hỏi, những kẻ này chặn đường bắt nạt trẻ em mà mặt ngông nghênh không chịu nổi.

“Tôi đòi công bằng cho thằng Lang em tao thôi!” Thằng đầu đàn hét lên tiếng, mặt nó khá giống Lang.

“Nguyên Cửu Khôi Tây, học viên năm 3, Linh Sĩ cấp 7.” Google nói.

“Dở thì thua chứ đòi cái con cệt!” Sinh khinh bỉ hừ lạnh.

“Ở đây ai cho mày lên tiếng?” Một thằng mỏ nhọn như Xeko đứng sau Tây khinh bỉ nhìn Sinh.

“Nguyễn Văn Tấn, học viên năm 2, Linh Sĩ cấp 5.”

“Vậy mày có tư cách gì mà sửa?” Dương ngơ ngác hỏi lại.

“Á đù! Đại ca cho em vả miệng nó cái!” Tấn xoa xoa nắm tay.

“Ừ nhẹ nhẹ thôi kéo nó chết thì phiền phức!” Tây gật đầu.

Dương gờ tay ngăn bọn Sinh đang định xông lên liều mạng, với thực lực Linh Sĩ cấp 2 của bọn hắn xông lên chỉ làm bao cát cho người ta đập, đến Dương cũng không tự tin vì linh lực cấp 1 của hắn rất lỏng lẻo so với linh lực cấp 5 của Tấn, chênh lệch sức mạnh quá nhiều thì sức bền của Dương trở thành vô nghĩa.

“Tao không cần biết mày là thiên tài kiểu gì nhưng gặp đàn anh thì phải cúi đầu chào!” Tấn bước lên đối diện Dương, lên giọng nói.

“Mày chỉ đáng tuổi cháu tao!” Dương đưa linh lực vào chân và tay, thoát cái đã di chuyển ra sau lưng Tấn nhưng Tấn đã kịp xoay lại đâm tới một đâm. Khác với Lang chỉ đưa linh lực vào nắm đấm, Tấn đã có thể đưa linh lực vào toàn cánh tay nên tốc độ ra đòn rất nhanh, Dương thấy nhưng không kịp tránh né, đành hai tay giơ ra đỡ lấy.

Bình!

Dương bị bật ra sau, Tấn thừa cơ đá tới một cước khiến Dương chỉ còn cách đưa linh lực vào bụng chịu đòn.

Bốp!

Linh lực mỏng manh của Dương công cản nổi cú đá của Tấn, Dương bị đẩy lùi về sau mấy bước mới đứng vững lại, trong bụng truyền ra cảm giác đau nhói.

Khôi Tây nhướng mày, hẳn còn đỉnh ninh Dương sẽ bị một cước của Tấn đá nằm ra đất, không ngờ vẫn kiên cường đứng vững, nhưng dù vậy cũng chẳng có chút uy hiếp nào đối với Tây.

“Các em kia! Đánh nhau à!” Thầy Dũng đi ngang thấy có ẩu đả liền la to.

“Đi thôi!” Tây ngoắc tay dẫn bọn đàn em rời đi, không quên tặng cho Dương một nụ cười khinh bỉ.

Dương nghiêng răng mắng thầm: “Tụi mày chờ đó!”

9. Chương 9: 12 Thần Bảo

Chuyện một tên bị cho là phế vật đoạt giải quán quân kỳ tỷ thí tân sinh khiến cả học viện Nữ Thần xôn xao suốt một tuần liền, còn Dương vẫn tiếp tục kéo dài kỷ lục trốn học, cả ngày vui đầu tu luyện.

Cuộc đ-ng độ với Tấn khiến Dương hiểu ra mình nhỏ yếu đến nhường nào, hẳn rất cay cú nên quyết tâm tu luyện để đập cho bọn Tây, Tấn một trận. Nhưng tốc độ tu luyện của Thôn Thiên Địa tầng 0 phải nói là quá chậm, trong khi bọn Sinh, Chung, Trần đã gần chạm đến Linh Sĩ cấp 3 thì Dương vẫn lẹt đẹt cấp 1, muốn đấu với Linh Sĩ cấp 5, cấp 7 thì dù Dương có thuần thực cảnh giới Linh Lực Nhập thể đi nữa cũng chỉ có nước ăn hành ngáp mặt.

Dương thở dài, bọn khốn nạn kia chẳng qua là tu luyện lâu hơn hẳn 1 năm.

“Đúng rồi!” Dương chợt nhớ ra một chuyện, liền chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi phóng như bay đến phòng thí nghiệm của Như Mộng.

Đúng là Dương thua về thời gian tu luyện, nhưng hẳn biết chế tạo Bảo Vật!

Bảo Vật chia làm 5 cấp bậc: Linh Bảo, Tiên Bảo, Thánh Bảo, Thần Bảo, Tối Thượng Bảo, mỗi cấp bậc lại chia làm 4 cấp độ: Hạ cấp, Trung cấp, Cao cấp và Siêu cấp.

Với lượng kiến thức khổng lồ từ Google, chỉ cần có đủ linh lực, thời gian và nguyên liệu là Dương có thể chế tạo mọi loại Bảo Vật mà loài người biết đến, nhưng đây là trên lý thuyết, bởi vì cấp bậc Bảo Vật càng cao càng khó chế tạo và đòi hỏi nguyên liệu càng hiếm, ví dụ như để chế tạo Thần Bảo cần một Thần Sư bỏ ra cả đời nghiên cứu lập bản vẽ, sau đó Thần Sư đời sau cũng cần cả đời để chế tạo nên, chưa kể tìm đủ nguyên liệu cũng có thể mất thêm một đời Thần Sư nữa.

Ba đời Thần Sư mới tạo ra được một món Thần Bảo, nhưng Thần Sư vài trăm hoặc cả nghìn năm mới có một, chính vì vậy mà đến tận ngày nay cả Việt Nam chỉ ghi nhận được 12 món Thần Bảo, trong đó có nhiều cái tên mà Dương nghe rất quen thuộc như Đông Sơn cổ trống, Thuận Thiên kiếm, Vinh Lăng bi, Đại Hồng chung, Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, Cửu Phẩm Liên Hoa tháp...

Chỉ cần có được một món Thần Bảo thì xem như nắm được thiên hạ trong tay, ví dụ như có truyền thuyết kể rằng Lạc Long Quân thời còn trẻ trâu từng một mình cầm Thuận Thiên Kiếm đại náo Long Thành cứu mẹ khỏi tay Long Đế, đánh sập Âm Phủ ngay trước mặt Diêm Đế và xông đến Thiên Đường và miệng Ngọc Đế, sau đó Lê Thái Tổ cũng nhờ một Thuận Thiên kiếm không hoàn chỉnh mà thống nhất Đại Việt. Ngày nay, Thuận Thiên kiếm không hoàn chỉnh được cho là đang nằm dưới đáy hồ Hoàn Kiếm, do Hoàn Kiếm tông canh giữ và tôn thờ như một vị Thần chân chính.

Nhưng Bảo Vật cấp cao cũng đòi hỏi chủ nhân phải có cấp bậc tương xứng, nếu không chẳng khác nào một thằng ngu khiêng xe lu đi đánh lộn. Dương cũng biết thân biết phận nên chỉ muốn chế tạo một vài Linh Bảo để phòng thân, tránh trường hợp bị chặn đường như lần trước.

Dương đang cặm cụi mày mò chế tạo, chợt cảm thấy một luồng hơi ấm nhẹ phả vào sau gáy, tiếp đến là hai quả mềm mại tì vào lưng hẳn tạo cảm giác rất dễ chịu.

“Đang làm gì đấy nhóc?” Giọng êm ái của Như Mộng nhẹ đưa vào tai Dương làm hắn sượng nổi cả da gà.

“Ta đang chế tạo Bảo Vật phòng thân, nhưng ở đây không đủ nguyên liệu!” Dương đưa cho Mộng một danh sách nguyên liệu, hy vọng là nàng sẽ có.

Mộng nhìn qua danh sách nguyên liệu, không khỏi nhũu mày: “Chàng định chế tạo Linh Bảo trung cấp sao?”

“Đúng rồi! Nàng có các loại đó không?”

“Để xem, các loại linh kim thì có, nhưng lõi thú hồn tâm cấp 2 thì không! Loại này rất hiếm nên phải ra Giả kim Sài thành hội mới có!”

“Vậy nàng đặt mua giúp ta được không?”

“Được, với một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Chàng phải theo thiếp thi lấy bằng Giả kim thuật sĩ!”

“Lấy cái bằng đó về làm gì?”

“Chứ chàng định xài chùa cả đời à? Bao nhiêu đây nguyên liệu mất hai tháng lương của thiếp rồi!” Mộng bĩu môi ra vẻ tiếc tiền, nhưng thật ra nàng là có ý khác.

“Ồ cũng được, thi thử cho biết!”

Giả kim Sài thành hội được xem là thánh địa của các giả kim thuật gia trong toàn Nam Bộ, là nơi cấp bằng hành nghề, đăng ký bản quyền đồng thời là trung tâm ký gửi mua bán, đấu giá các nguyên liệu và sản phẩm uy tín nhất.

“Ngoài này phải gọi thiếp bằng cô và xưng em đấy nhé!” Ngồi trên xe ngựa, Như Mộng dặn dò, mặt nàng đỏ ửng vì hai quả đào đang bị Dương nghịch phá, tuy hiện tại Dương bị liệt dương nhưng Mộng vẫn không quên ấn tượng lần đầu của mình đem trao cho đứa học trò 13 tuổi trong cơn dâm mê cuồng loạn.

“Dạ em biết rồi thưa cô!” Dương cũng không phải thằng ngốc, hẳn biết một mỹ nữ 24 tuổi đi gọi chàng xưng thiếp với một thằng nhóc 13 tuổi ngoài chốn đông người là chuyện xấu hổ cỡ nào.

Dương theo chân Mộng vào khu Giả kim hội rộng lớn trông như một trung tâm thương mại trong thế giới của hắn.

Thi tuyển Thuật sĩ, Đại sư diễn ra hàng ngày vào giờ hành chính cho bất cứ ai đến đăng ký, Mộng giúp Dương đăng ký thi với mức phí 500 nghìn đồng. Sở dĩ mức phí cao như vậy là vì có một phần thi yêu cầu chế tạo hạt nhân Linh Bảo hạ cấp, chế xong thí sinh sẽ được giữ làm kỷ niệm chứ không phải do tham những lạm phát như ở thế giới cũ của Dương.

“A! Như Mộng tiểu thư dẫn học trò đến xem thử trường thi à?” Một gã đàn ông lịch lãm khoảng 30 tuổi vừa bước vào liền tiến đến chào Như Mộng, lại còn ra vẻ tiền bối định xoa đầu Dương nhưng hắn lập tức tránh đi.

“Không phải chuyện của người!” Như Mộng lạnh lùng nói, từ giọng nàng, Dương đoán ra tên kia là một cái đuôi lý lợm khó ưa nên mới khiến Như Mộng chán ghét như vậy.

Gã đàn ông cười trừ tiến đến đăng ký thi. Như Mộng dường như sợ Dương ghen nên giải thích: “Tên đó là Tống, được cho là thiên tài trước 30 tuổi sẽ trở thành Giả kim đại sư, nhưng đến nay vừa tròn 30 tuổi, thi hơn chục lần chưa qua nhưng vẫn thối ra về ta đây!”

Nghề giả kim đòi hỏi một lượng kiến thức khổng lồ nên 30 đến 40 tuổi mới có bằng thuật sĩ là chuyện bình thường, còn 30 tuổi thành đại sư thì tuyệt đối là thiên tài, nhưng đối với mỹ nhân 22 tuổi đã có bằng đại sư Như Mộng thì thiên tài nào cũng lu mờ.

Tống nhận giấy dự thi xong, tiến lại định bắt chuyện với Mộng thì chợt thấy Dương cầm trên tay tờ giấy dự thi, liền nhướng mày: “Ồ! Nàng cho nó dự thi thuật sĩ sao? Cũng tốt, cho nó biết mùi thất bại vài lần sẽ thành động lực tiến bộ!”

Tổng nhìn sang Dương: “Cố lên nhé, chú đây tẻ lắm cũng 20 tuổi đã thành thuật sĩ, chỉ cần cháu cố gắng thì trước 30 tuổi cũng thành thuật sĩ như chú thôi!”

Dương trẻ môi khinh bỉ: “20 tuổi mới thành thuật sĩ thì ta đào lỗ chết cho rồi!”

“Ha ha! Đúng là tuổi trẻ nông cuồng! Như Mộng, nàng đưa nó đến đây là đúng, rốt một lần sẽ bớt nông thôi!”

“Đừng tưởng ai cũng vô dụng như ngươi!” Dương không thèm liếc Tổng, hần bước thẳng đến quầy đăng kí, đưa phiếu dự thi ra và nói: “Xin đổi cho ta sang dự thi lấy bằng Đại sư!”

“Bằng đại sư, phí dự thi 5 triệu đồng!” Á thu ngân nhướn mày nhìn Dương rồi nói, dù biết hần rất chắc nhưng vẫn kẹ, thứ cuồng vọng này ả gặp không ít.

“Tiền đây!” Như Mộng tiến lại đặt tiền cho Dương, nàng có lòng tin Dương sẽ dễ dàng lấy được bằng thuật sĩ, dù biết chuyện này sẽ gây ra chấn động cho toàn ngành giả kim.

Tổng đứng nhếch mép cười, một đứa 13 tuổi đòi lấy bằng Đại sư, viễn vông!

Thi lấy bằng đại sư gồm 3 phần, đầu tiên là kiểm tra lý thuyết, kế đến là chế tạo hạt nhân trung cấp không được xem bản vẽ, cuối cùng là lắp ghép Linh Bảo trung cấp theo nguyên liệu có sẵn trong thời gian giới hạn.

Chiều tối, Tổng ngán ngẫm bước ra khỏi gian phòng thi của mình, dù cố hết sức nhưng hần vẫn không kịp thực hiện những công đoạn cuối cùng của phần thi lắp ghép Linh Bảo, cả thi lý thuyết cũng không đủ điểm.

Tổng ra đến phòng chờ thì thấy Mộng đứng dậy hướng đến hần quan tâm hỏi: “Kết quả thế nào?”

Tổng tưởng Mộng quan tâm mình, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, lắc đầu định nói thì từ sau lưng hần có tiếng thở dài, sau đó tiếng Dương tức giận nói: “Không thể chấp nhận nổi!”

Biết mình mừng hụt, Tổng tìm cách chữa thẹn: “Chú nói cháu rồi! Thi đại sư đâu phải trò con nít? Rốt thì rốt có gì mà không chấp nhận nổi? Ráng học thêm 10 năm nữa nhé!” Tổng nói xong thì chợt thấy có gì không đúng, thẳng nhóc Dương nhìn hần như thể hần là thứ gì đó ghê tởm dính trên bồn cầu.

Dương không thèm đáp lời Tổng, hần tiến lại nói tiếp với Mộng: “Không thể tin được là họ lại đem đồng nguyên liệu lắp ghép Linh Bảo cao cấp đi bắt thí sinh ghép thành Linh Bảo trung cấp, thật là hoang phí!”

Tổng hừ lạnh, thẳng nhóc này rõ là thua rồi tìm cách đổ thừa, định châm chọc một câu thì một lão già từ trong chạy ra, đây là một vị Giả kim tông sư tên Vũ, thường gọi là Vũ tông sư.

Tổng vội cúi chào: “Chào Vũ tông sư!”

Nhưng Vũ tông sư không thèm ngó Tổng một cái, chạy đến chỗ Dương, giơ ra một món Bảo Vật và hỏi: “Cái này là do cậu làm?”

Dương gật đầu: “Vâng!”

“Dùng nguyên liệu trung cấp chế tạo Linh Bảo cao cấp, ai là thầy cậu?”

“Là nàng ta!” Dương tỉnh bơ chỉ sang Mộng.

Lão già gật gù: “Thì ra là Như Mộng tiểu thư! Đúng là hậu sinh khả úy, chúc mừng cháu đã đào tạo ra một tuyệt đỉnh thiên tài!”

Tổng đứng há mồm, mặt tái xanh vì nhục nhã, tự biết thân biết phận lùi đi mất hút.

13 tuổi có bằng Đại sư, tự cổ chí kim có lẽ chỉ có một mình Dương, bởi vì núi kiến thức của Đại sư dù bắt đầu học từ thời cha hần mới ra đời cũng chưa chắc học hết, nó đòi hỏi một trí tuệ tuyệt đỉnh cùng một vị sư phụ tuyệt vời, vậy mà Dương hoàn thành cả 3 phần thi với số điểm tuyệt đối, thậm chí còn xuất sắc vượt xa yêu cầu, gây cho các vị giả kim thuật gia của Giả kim hội một chấn động khủng bố, có thể nói Dương muốn thi trong vài ngày sẽ nổi danh toàn cõi Việt Nam, vậy mà hần lại khiêm tốn xin được giấu đi danh tính, khiến các vị tông sư, thánh sư hết sức hài lòng.

Không ai biết chẳng qua là Dương sợ nổi tiếng quá rồi bị bắt cóc hấp diêm đòi tiền chuộc nên mới giấu, dù sao hần cũng mang tâm tư cáo già của một lão 69 tuổi chứ không trẻ trâu nông nổi như bề ngoài.

Phá kỷ lục về độ tuổi và điểm số, Dương được Giả kim hội thưởng nóng 10 tỷ đồng, xem như đầu tư cho hần và tạo cảm giác tốt đẹp với hội, tránh bị Giả kim hội các miền khác tranh giành.

Cất tấm thẻ ATM chứa 10 tỷ trong túi, Dương cười không ngậm được mồm, quả nhiên làm giả kim rất mau giàu. Nói về thẻ ATM, đây là một Bảo Vật không gian có thể cầm gọn trong bàn tay nhưng chứa được rất nhiều tiền mặt, chỉ cần vẽ mặt mã lên mặt thẻ là có thể rút ra số tiền mình cất trong đấy.

Dương cười vì có tiền còn Mộng cười vì được tiếng, tuy chỉ là danh hảo nhưng có một đứa học trò đồng thời cũng là người yêu thiên tài khiến nàng rất nở mày nở mặt.

“Nguyên liệu chàng cần thiếp đã mua về rồi đây, sẵn mua tặng chàng một chiếc nhẫn Balo, tha mờ mà cất đồ nhé!” Mộng cười cười dí chiếc nhẫn bạc vào tay Dương.

Nhẫn Balo cũng là Bảo Vật không gian, chứa được rất nhiều đồ mà không hề gây cảm giác nặng nề, nhẫn Balo cao cấp hơn thẻ ATM ở chỗ ngoài không gian chứa rộng lớn hơn còn có khả năng nhận dạng linh hồn của chủ nhân, sau khi nhận chủ, trừ khi hồn chủ nhân tan biến còn không thì chỉ có chủ nhân chiếc nhẫn mới lấy được vật bên trong.

Được Như Mộng quan tâm, Dương cảm động đưa chiếc thẻ ATM của mình cho nàng: “Tiền thưởng này nàng giữ nhé!”

“Thiếp không lấy đâu, chàng cứ giữ lấy để sau này cần gì thì mua! À sắp đến giờ tổ chức đấu giá rồi, chàng muốn đi xem thử không?”

“Ừ vậy đi xem đi!”

Đấu giá ở lĩnh giới khá đặc biệt, khách đấu giá được bí mật dẫn vào từng căn phòng riêng kháng cả linh lực để đảm bảo an toàn thông tin, ngay cả việc ra giá cũng do những nhân viên của trường đấu giá thực hiện thay. Đây là do có những món hàng cực kỳ trân quý, khiến nhiều người nảy sinh lòng tham chặn cướp nên mới lập ra kiểu đấu giá này. Chỉ cần không biết ai là người mua thì khó mà cướp được.

Dương theo Như Mộng vào một phòng nhỏ, lúc này Dương mới biết Như Mộng là tiểu thư Hoa gia, gia tộc hàng đầu trong Giả kim hội, đồng thời cũng là gia tộc quản lý phòng đấu giá.

Cuộc đấu giá diễn ra khá sôi nổi, đa phần là công thức tạo Bảo, Bảo Vật các loại và nguyên liệu quý, nhờ Google mà Dương biết rõ nguồn gốc và công dụng của từng món, Dương cũng tranh thủ mua được một ít nguyên liệu hiếm, tổng cộng tốn gần nửa tỷ, quả nhiên giả kim thuật gia tiền xài như nước.

“Tiếp theo đây là một món hợp kim kỳ lạ.” Cô nàng PG xinh đẹp ăn mặc hở hang yếu điệu mở một chiếc hộp nhỏ ra, bên trong là một mảnh vật chất lớn cỡ ngón tay cái, màu đen không phản quang với một bên trông khá sắc bén.

Cô nàng nói tiếp: “Thật ra các vị tông sư và thánh sư của giả kim hội cũng không xác định được đây là chất liệu gì, khá nhẹ, không phản quang, không thấm nước, không bị nung chảy, không đóng băng, không dẫn điện,...”

Trong lúc cô nàng thuyết minh, Dương chợt nghe trong đầu có tiếng Google kích động lạ thường: “Nghịch Thiên! Là mảnh vỡ của Nghịch Thiên kiếm!”

“Nghịch Thiên kiếm?”

Google không thềm giải thích, trực tiếp truyền thông tin vào não Dương. Thì ra truyền thuyết Lạc Long Quân sở hữu Thuận Thiên kiếm chỉ đúng một nửa, và số Thần Bảo của Việt Nam không phải 12 mà là 13!

Thứ trong tay Lạc Long Quân ngày xưa không phải là Thần Bảo Thuận Thiên kiếm mà là Tối Thượng Bảo: Thiên kiếm.

Thiên kiếm vốn có hai nửa là Thuận và Nghịch, trong một trận đại chiến, Thiên kiếm gãy vỡ thành hai phần, phần Thuận Thiên kiếm trong suốt còn nguyên vẹn và sau này đến tay Lê Lợi, phần Nghịch Thiên kiếm màu đen tiếp tục tan vỡ và mất tích, bị xóa tên trong lịch sử.

Dù không nguyên vẹn nhưng Thuận Thiên kiếm vẫn là một trong 12 Thần Bảo, vậy nên Nghịch Thiên kiếm chính là Thần Bảo thứ 13 bị lịch sử nhấn chìm!

“Phải mua bằng mọi giá!” Google thúc giục Dương.

Không cần nhắc, Dương nghe là đã khoái, giá khởi điểm là 5 tỷ đồng, sau một hồi nâng lên 6 tỷ 800 triệu thì ngưng vì dù nghe có vẻ lạ nhưng chẳng mấy ai muốn tốn 1 núi tiền mua về một món vô dụng đến cả Thánh sư cũng không biết xài.

“7 tỷ!” Cô gái phục vụ giúp Dương ra giá.

Mộng trọn mắt, Dương mới có tiền nên chơi trội sao? Dù là Thánh sư cũng không tìm ra công dụng của vật này thì 90% nó là thứ vô dụng, vậy mà Dương đem tiền thưởng tiêu sạch!

“Giao dịch thành công!”

Đến khuya Dương mới về đến phòng, ngồi cầm mảnh Nghịch Thiên kiếm trên tay, Dương run run hỏi: “Rồi giờ làm sao cho nó bá lên?”

Google im lặng rồi đáp gọn lỏn: “Không biết!”

10. Chương 10: Oanh Tạc

“Đồ khốn nạn! Trả 7 tỷ lại cho tao! ”

Dương không ngừng rửa thầm, hai tay cầm gỏi liên tục tạt vào đầu mình, 7 tỷ là số tiền kiếp trước hần mơ cũng không có, vậy mà chỉ dùng 1 cái đem đi mua về một cục ve chai vô dụng.

“Tiếc cái gì? Không nhờ ta thì mi có nhiều đó tiền sao?” Google khinh bỉ nói, Dương cảm thấy giọng nói của Google giờ đây đã có cảm xúc hơn so với lúc đầu.

“Tiền đó làm được biết bao nhiêu việc, người lại lừa ta đem đi mua 1 thứ vô dụng!”

“Nó chỉ vô dụng với mi thôi, còn với ta thì rất có ích!” Google nói, Dương nghe ra trong giọng nói Google có sự phản kích.

“Có ích gì?” Dương hỏi.

“Ta dạy mi cách cảm nhận thuộc tính linh lực, hãy tự cảm nhận thuộc tính của mảnh kiếm vỡ này!” Google nói rồi truyền vào đầu Dương một luồng ý niệm, khiến hần lập tức thông thuộc cách cảm nhận các thuộc tính nguyên tố lẫn phi nguyên tố trong linh lực.

Dương liền tò mò gơ mảnh kiếm vỡ trên tay lên, nhắm mắt cảm nhận. Những luồng cảm giác phi thường truyền vào linh hồn Dương, điên cuồng như Lôi, sắc sảo như Phong, hung hăng như Hỏa, lạnh lùng như Băng, âm trầm như Bóng tối và nhiệt tình như Ánh sáng, còn có cảm giác dâng tràn sức sống của Sinh mệnh, khí tức u ám của Tử vong, cảm giác khó lường vô phương nắm bắt y hệt như khi Dương gặp Nữ Thần Thời Gian, cả sự mê mông bất tận của Không gian, trái tim Dương xao động bởi Tình yêu và người hần nóng dần lên vì Sắc dục...

Dương lạnh cả sống lưng, đây là vật chất gì? Với kiến thức hần học được từ Google, các thuộc tính nguyên tố rất khó dung hòa, ví dụ như Băng và Hỏa kết hợp sẽ lập tức bốc nhiệt nổ tung, Ánh sáng và Bóng tối sẽ triệt tiêu lẫn nhau thành hư vô, Lôi gặp Phong sẽ khiến linh lực hỗn loạn như gặp bão, vậy mà một mảnh vật chất mỏng manh này có thể mạnh mẽ chứa đựng cả 3 cặp nguyên tố đối lập cùng 6 thuộc tính phi nguyên tố, đã vậy trên đời còn có thứ có thể khiến nó vỡ ra thành nhiều mảnh, và ai có thể rèn được thứ này?

“Hả!” Dương chợt cảm nhận được ngoài 12 thuộc tính trên, còn có một cảm giác gì đó sâu xa khó hiểu...

Đúng lúc Dương đang cảm nhận cảm giác khó hiểu kia, trong linh hồn hần chợt có thứ gì đó tách ra rồi tự dịch chuyển hướng đến bàn tay đang cầm mảnh Nghịch Thiên kiếm của hần, Dương còn chưa kịp phản ứng thì phần linh hồn bị tách rời đó đã phóng khỏi tay hần, bao lấy mảnh kiếm đen và tụ thành hình một quả

trứng to cỡ hai nắm tay, quả trứng trong suốt như thủy tinh nên Dương có thể nhìn thấy mảnh kiếm vỡ nằm lơ lửng ở trung tâm.

Dương hai tay ôm quả trứng đặt lên giường, lo lắng hỏi thăm: “Google, đây là cái gì?”

“Không biết...” Google trở lại với giọng vô cảm.

Dương thở phào, không biết còn đỡ, chứ nếu Google chui vô quả trứng này thì hấn khổ rồi. Dương tra Google về trứng các loại linh thú thì cũng không thấy trứng nào giống trứng này, đành bó tay lấy chăn quần lại đem cất vào chiếc hòm Balo rồi ngồi xếp bằng vận Thôn Thiên Địa hấp thu linh lực. Cả tuần tiếp theo Dương vui đùa trong phòng thí nghiệm, dựa vào những kiến thức từ Google và những kiến thức mang theo từ thế giới cũ, Dương mày mò sáng tạo ra những loại Bảo Vật độc đáo cho riêng mình.

“Cuối cùng cũng xong!” Sau nhiều ngày miệt mài, Dương vui vẻ gom mớ Linh Bảo mới lắp ghép xong cho vào hòm rồi lê cái thân mỏi nhừ trở về ký túc xá.

Phòng ký túc xá 2016 của Dương hôm nay đông hơn ngày thường, ba thằng Vu Sinh, Lâm Chung, Từ Trần ngồi thành hàng ngang trên giường Dương, còn Như Nhật cầm lọ thuốc xức lên mặt từng thằng, ngoài Như Nhật thì ba thằng còn lại đều có thương tích trên mặt.

“Tụi bây sao vậy?” Dương hỏi.

“Hai thằng Chung, Trần đánh lộn, tao nhảy vô can rồi dính đòn luôn.” Sinh giải thích.

“Chém gió!” Dương nhướn mày, cái kiểu lấp liếm trẻ con của Sinh sao qua nổi cặp mắt già đời của hấn.

“Là tụi thằng Lang đến đập cửa tìm người, ba tên này ra ngăn rồi bị bọn nó đánh, lúc ta về bảo giám thị đến thì tụi kia mới chịu đi.” Như Nhật vừa xoa thuốc lên con mắt thâm đen của Chung vừa nói.

“Mẹ kiếp!” Dương tức giận mắng, trong đầu hỏi thăm: “Phòng tụi thằng Tây, thằng Lang, thằng Tấn ở đâu?”

“Khôi Tây, Khôi Lang, Văn Tấn và vài thằng tép riu khác đang ăn lẩu dê ở phòng 405.”

“Tụi bây theo tao!” Dương quay lưng đi ra cửa, ba thằng Sinh, Chung, Trần lập tức đứng dậy đi theo.

“Các người đi ăn đòn tiếp à? Bọn hấn có cả năm 3 đấy!” Như Nhật gọi lại nhưng 4 đứa Dương bỏ ngoài tai.

“Đúng là bọn con trai!” Như Nhật lắc đầu bực bội, nhưng nòng cũng chạy theo.

Phòng 405.

“Thằng Dương giờ này về chắc sợ teo trym rồi!” Lang cười khinh bỉ, chuyện Tây và Tấn hành Dương trốn chui trốn nhủi khiến hấn rất hả giận.

“Bậy! Trym nó liệt rồi sao mà teo được nữa!” Tấn thêm vào.

“Ha ha!” Bọn loi nhoi cười hùa theo.

“Thôi ăn đi tụi bây, ăn xong kéo lên hành nó một trận!” Tây giơ đũa gấp một miếng thịt trong nồi, mặt cười tỉnh bơ như thể Dương là thằng tép riu không đáng nhắc tới.

“Ừ lát cho em đem đầu nó nhún vô bồn cầu nhé!” Lang xoa xoa nắm đấm.

“Bậy mày, đang ăn!” Tây tức giận vỗ đầu Lang một cái.

RẦM!

Bọn Tây giật cả mình, cánh cửa bị Dương đưa linh lực xuống chân đập một phát văng khỏi bản lề, ập thẳng vào chỗ nồi lẩu nhưng bị Tây nhanh tay đánh văng sang một bên.

“Ồ đang ăn hả?” Dương đứng trước cửa, ngạo nghễ nhìn vào đám 6 thằng đang ngồi quanh nồi lẩu.

“Thằng trẻ trâu này? Biết trời đánh còn tránh bữa ăn không mày?” Tấn tức giận đứng dậy xoắn tay áo bước đến chỗ Dương. Phía ngoài, các học sinh phòng khác nghe tiếng cửa sập liền chạy ra xem.

“Nhưng tao đéo phải trời!” Dương đáp, hấn rút trong hòm ra một cây ba ton đập thẳng vô mặt Tấn.

Tấn nhếch mép xem thường không thèm né, với linh lực của hắn thì sắt thép bình thường là vô dụng, trừ khi Dương đạt đến cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất, nhưng đó là điều không thể vì chỉ khi đạt đến Linh Ủy mới tiếp cận cảnh giới đó.

BỐP!

Trái với tưởng tượng của bọn Tây, thằng Tấn ăn một gậy của Dương liền ngã đùng ra đất, người hắn giật giật như bị sét đánh.

“Linh Bảo tấn công Lôi thuộc tính?” Tây nhướn mày, một cây gậy sắt mà đánh xỉu Linh Sĩ cấp 5 thì chắc chắn phải là Linh Bảo loại tấn công, và hiệu ứng co giật kia rõ ràng là do thuộc tính Lôi. Linh bảo tấn công có đi kèm thuộc tính thì dù là hạ cấp cũng có giá không hề rẻ, Tây thêm thường bấy lâu nhưng chưa đủ tiền mua, vậy mà thằng trẻ trâu Phi Dương không biết từ đâu có một cây thuộc tính Lôi.

“Nhóc con, đưa Linh Bảo đó ra đây, chuyện hôm nay anh bỏ qua cho mày!” Tây tham lam giờ tay ra nói giọng đe dọa.

Dương hừ lạnh: “Bỏ cái con mẹ tụi mày! Quỷ xuống cho tao đánh mỗi thằng 10 cái thì chuyện hồi nãy ông bỏ qua cho tụi mày!”

“Lào xược!” Tây tức giận bước ra định đánh Dương, nhưng thấy Dương cầm cây ba ton hươu qua hươu lại không khỏi e dè, hắn không sợ Dương nhưng bị sét đánh thì không thoải mái chút nào.

“Thằng hèn ỷ có Linh Bảo, ngon thì đánh tay đôi mày!” Tây khiêu khích.

“Hèn cái quần què, một đám năm 2 năm 3 chặn đánh 1 thằng năm nhất thì anh hùng dữ?” Dương khịt mũi như thể mới nghĩ phải phân chó.

Đám học sinh ở ngoài xem náo nhiệt cũng xôn xao gật gù, một thằng năm 3 rủ một đứa năm 1 đánh tay đôi thì ai cũng biết thằng nào mới hèn.

“Đùa thôi! Tặng tụi mày nè!” Dương chán nói nhiều, lấy trong nhẫn ra một vật hình bầu dục cầm vừa nắm tay, rút chốt đem quăng vào giữa phòng trước những ánh mắt ngơ ngác của bọn Tây, Lang lẫn Sinh, Chung, Trần và Nhật.

“Bị tai lại!” Dương nói nhỏ với tụi Sinh, Chung, Trần và Nhật, sau đó hắn vừa đếm lùi vừa lừa tụi thằng Sinh ra khỏi chỗ cửa phòng, hắn cũng nấp sang bên: “Ba... hai... một...”

Tụi thằng Tây đứng ngơ ngác, ở thế giới này không có thứ gọi là lựu đạn nên chúng chỉ biết đứng trơ mắt nhìn, không biết tránh ra cũng không dám lại gần...

Lệ đang mặc đầm ngủ đứng ngoài ban công ngắm nhìn học viện đẹp lung linh trong đêm, tay Lệ đưa ly rượu lên kề vào làn môi đỏ mọng quyến rũ...

ẦM!

Một tiếng nổ vang trời làm Lệ giật mình sắc một ngụm rượu, khối bụi bốc ra nghi ngút từ một phòng ký túc xá nam tầng 4.

“Vãi linh hồn!” Tụi thằng Sinh và đám học viên đứng xem cũng giật cả mình vì tiếng nổ lớn, có đứa đá cả ra quần, lúc này cả bọn mới e dè bước đến thò đầu nhìn vào phòng 405. Một đồng hồ hỗn loạn, tụi thằng Tây mặt đen thui, quần áo rách bươm nằm vất vưởng như xác chết, cửa phòng tắm cũng bị oanh tạc, thằng Lang bị tống bay cắm đầu trong bồn cầu.

Cũng may là tất cả đều còn thở. Đây là nhờ Dương đã kết hợp công nghệ giả kim làm giảm tính sát thương của lựu đạn, nếu là lựu đạn thuần túy thì trong phòng chỉ còn một đồng thịt heo bầy hầy.

“Nó làm gì mà ra như vậy vậy?” Một đứa học sinh tò mò hỏi.

“Linh thuật! Chắc chắn là Linh thuật hủy diệt!”

“Linh Sĩ làm gì xài được Linh Thuật hủy diệt?”

Sau đó đội cứu hộ mang cáng đến khiêng 6 thằng nạn nhân khủng bố đi trị thương, còn Dương bị mời lên phòng hiệu trưởng.

Lệ lúc này mặt đã tái xanh, nàng không thay quần áo mà chỉ khoác thêm một lớp áo khoác mỏng, ngồi trong phòng làm việc chờ Dương đến.

“Cậu kia! Cậu làm trò gì vậy?”

Dương nhún vai: “Tụi nó dọa đánh em, em sợ quá nên tự vệ thôi mà!”

“Tự vệ? Tự vệ mà cả một phòng nổ tung, 6 đứa thương tích đầy mình?”

“Chỉ là thương tích ngoài da thôi, em tính trước rồi!”

“Tính trước? Mà cậu dùng thứ gì vậy?” Lệ nổi cơn tò mò.

“Linh Bảo hạ cấp!”

“Tôi không đùa nhé! Linh Bảo hạ cấp nào mà hạ một lượt 6 Linh Sĩ từ cấp 3 đến cấp 7?”

“Cô không biết không có nghĩa là không có!”

“Có thật không?” Lệ không giấu nổi tò mò.

“Tin hay không tùy cô!”

“Được, cô tin...” Đang nói, Lệ đột nhiên dừng lại suy nghĩ: “À mà khoan sao nghe quen quen vậy ta?”

Nghĩ một chút Lệ mới nhớ ra, liền trùng mắt với Dương qua cặp kính: “Cậu kia, đừng tưởng tôi không biết chuyện giữa cậu với Mộng!”

Dương nhún vai ra vẻ không quan tâm.

“Thôi được rồi, tạm gác chuyện Linh Bảo sang một bên, nhưng tội của cậu thì phải xử!”

“Em chỉ tự vệ thôi, tụi nó lên phòng em kiểm chuyện trước mà! Không lẽ tụi nó ỷ lớn đánh em thì được, em đem Linh Bảo tự vệ thì không được?”

Lệ cứng họng, đúng là nàng biết bọn Tây kiểm chuyện trước nhưng cố ý để xem thiên tài Phi Dương sẽ giải quyết ra sao, đầu thể nào ngờ hắn đem bom đi oanh tạc con người ta.

“Thôi tôi bó tay với cậu rồi, về ngủ đi để tôi tính!” Lệ một tay xoa trán một tay xua Dương đi.

Cửa phòng đóng lại, Lệ thở dài: “Cái tên nhóc gian manh này! Vậy mà sao con lại mê nó như điên đảo vậy?”

Từ sau bức bình phong trong góc phòng, My đỏ mặt bước ra nũng nịu nói: “”Mẹ! Con chỉ hâm mộ bạn ấy thôi mà...”

“Thôi đi cô! Hai chữ mê trai hiện rõ trên trán kia!”

“A! Thật hả?” My lo lắng chạy đến cửa sổ tìm cách soi trán mình xem có chữ không làm Lệ bật cười. Một thiếu niên khoảng 14 tuổi hối hả chạy đến phòng tập thể lực của học viện Nữ Thần, căn phòng vắng vẻ chỉ còn đúng một kẻ tuổi khoảng 16 nhưng thân hình khá cường tráng đang ngồi hai tay cầm hai quả tạ to dùng không ngừng nâng hạ.

“Anh Sơn!” Thằng nhóc thở hổn hển cúi chào.

“Gì vậy Long?” Sơn vẫn nâng tạ, không thèm liếc Long lấy một cái.

“Tụi thằng Tây thằng Tấn mới bị người ta đánh, đang cấp cứu trong phòng y tế!”

“Băng nào đánh tụi nó?” Sơn nhướng mày.

“Không băng nào cả, là một thằng tân sinh tên Vô Phi Dương!” Long nói.

“Tân sinh? Một thằng? Nay mày giỡn với anh à?”

“Dạ em đâu dám, là thật ạ! Nó xài Linh Bảo gì đó làm nổ cả một phòng, tụi thằng Tây đang ăn lẩu thì trúng đòn cả đám.”

“Mẹ kiếp! Tao không biết mày con đại gia nào nhưng động vô người của băng Con Ó thì đừng hòng ngóc đầu lên!” Sơn nghiêng răng.

11. Chương 11: Linh Cảnh

Dương trở về phòng, bọn thằng Sinh đang ngồi chờ hần, trên mặt mỗi đứa vẫn còn vẻ kích động, cứ tưởng phen này đi liều mạng, nào ngờ thằng Dương lại có chiêu lợi hại như vậy.

“Đây! Cho mỗi thằng 1 trái phòng thân, khi nào cần dùng thì tháo cái chốt trên đầu ra rồi ném!” Dương lấy từ trong nhẫn ra 4 trái lựu đạn, đem chia cho Sinh, Chung, Trần và Nhật mỗi đứa một trái, hần vẫn còn giữ trong mình 3 trái.

“Đây là Linh Bảo gì mà lợi hại vậy?” Chung phấn khích hỏi, bọn hần không nghĩ Dương lại đem Linh Bảo quý giá tặng cho mình, nhưng đối với Dương chỉ là chuyện nhỏ so với việc 3 đứa nó chịu đòn vì hần.

“Chỉ là Linh Bảo hạ cấp thôi, tên là Lựu Đạn, tuy mạnh nhưng xài được đúng 1 lần nên chúng mày cẩn thận đấy!”

“Người lên phòng hiệu trưởng sao rồi?” Như Nhật hỏi, Linh Bảo đối với con đại gia như nàng mà nói chỉ là đồ chơi vặt.

Dương nhún vai: “Chả sao cả, lên la vài câu rồi thôi, dù sao cũng do thằng Tây kiếm chuyện trước mà.”

“Mà bọn thằng Tây là người của băng Con Ó đấy!” Chung sực nhớ ra, liền lo lắng nói.

“Băng Con Ó? Tên nghe dễ thương vãi!” Dương bật cười.

“Thằng Sơn thủ lĩnh băng Con Ó là học viên năm 4, nghe nói cũng sắp lên Linh Ủy rồi.” Trần nói. Trừ Dương vui đầu tu luyện và giả kim, bọn Sinh, Chung, Trần, Nhật đi học suốt hơn 3 tháng qua nên cũng nghe được khá nhiều thông tin về các băng đảng trong học viện.

Học viện cũng không ngăn cấm chuyện tụ tập thành lập băng đảng bè phái, để cho học sinh làm quen trước khi bước ra bước chân với lĩnh giới đầy rẫy hiểm nguy.

“Băng Con Ó có 15 người, cầm đầu là Sơn, Linh Sĩ cấp 9, ngoài ra còn có 1 Linh Sĩ cấp 8, 2 Linh Sĩ cấp 7.” Trần nói tiếp.

Dương nhíu mày, đội hình như vậy trong học viện chỉ là một băng cùi bắp nhưng với tân sinh như Dương thì lại là một thế lực khủng bố.

“Làm sao đây...” Dương đắm chiêu suy nghĩ, kẻ địch thì sắp thành Linh Ủy còn Dương thì lẹt đẹt Linh Sĩ cấp 1.

Đắm chiêu một hồi, Dương nhìn bọn Sinh và hỏi: “Ngoài ký túc xá còn nơi nào cho học sinh ở không?”

“Chỉ vậy mà?” Bọn thằng Sinh tròn mắt hỏi lại.

“Trốn!” Dương đáp gọn lỏn.

“Ách!”

“Chứ tụi nó bị quá đánh sao lại?” Dương cười khở, linh lực của hần tu luyện 3 tháng không bằng người ta luyện 1 tháng.

“Thôi khuya rồi giải tán đi ngủ đi!” Như Nhật vừa che miệng ngáp vừa nói. Tắt đèn, Dương lên giường ngồi xếp bằng vận Thôn Thiên Địa hấp thu linh lực xung quanh, trong mấy ngày nay Dương cảm thấy Thôn

Thiên Địa của hắn không biết do đâu mà tốc độ hấp thu và phạm vi hấp thu ngày một tăng nhanh dù vẫn là tầng 0.

“Mà cũng lạ, tại sao không đặt tên theo tầng thứ 1 đến tầng thứ 13 mà lại đặt tầng 0 đến 12?” Dương thắc mắc rồi nghĩ tiếp: “Chắc thằng ông nội tạo ra công pháp này kỳ số 13, mê tín vãi.”

Dương tiếp tục vận công, không hay biết bên trong nhẫn của hắn, quả trứng trong suốt như pha lê từ khi nào đã xuất hiện một đốm sáng trắng to cỡ hạt đậu bám vào mảnh kiếm vỡ. Vụ tai nạn do Dương gây ra khiến học viện lập một lệnh cấm ẩu đả trong ký túc xá dưới mọi hình thức, riêng Dương là thiên tài nghìn năm có một và có nguyên nhân khác là do bọn Tây kiếm chuyện trước nên hội đồng trưởng quyết định cho qua, chỉ bị phạt quét dọn thư viện.

Kể cũng nực cười, các vị giáo sư cứ tưởng thiên tài như Dương sẽ rất thích ở trong thư viện, nhưng đâu ai ngờ hắn còn chưa thèm ngó qua thư viện một lần nào.

Thư viện là một tòa nhà lớn cổ kính với hàng trăm kệ sách, nhưng Dương chẳng thèm ngó tới vì hắn sở hữu một thư viện còn bá đạo hơn. Buổi sáng thư viện còn khá thừa thớt, Dương lười biếng quét sơ sài nền nhà, quét đến một góc tối thì giật mình thấy trong tường có một bóng người hiện ra, sau đó mới nhận ra trong góc có một tấm gương ốp dính trong tường.

“Thằng điên nào để cái gương ở đây vậy, tính hù ma người ta à?”

“Cổng linh cảnh.” Google liền nói.

“Là cái gì?”

“Cổng linh cảnh, là cánh cổng dẫn qua những mảnh đại lục tan vỡ của linh giới thời cổ đại.”

Lòng tò mò trỗi dậy, Dương hỏi: “Làm sao để chui qua?”

“Cần một lượng lớn linh lực cấp Linh Tá, nhưng cổng này đã được ai đó mở sẵn, chỉ cần bước qua.”

Dương hồi hộp bước tới, nhưng cảm thấy lo lo nên hỏi thêm: “Bên đó có con chó điên gì cắn tao không?”

“Không có, điểm đến là một hòn đảo nhỏ xinh đẹp.” Google nói.

“Vậy à...” Dương gạt đầu, cho tay vào sờ thử, quả nhiên tấm gương không cứng mà bị xáo động như mặt nước, Dương liền thò mặt vào xem thử.

Dương đơ mặt, phía bên kia gương, hiệu trưởng Lê đang khom người cởi chiếc quần lót của nàng xuống tới đầu gối, hai bầu ngực to thả rong trĩu xuống trông rất đã mắt, Lê cũng bất động nhìn mặt Dương trong gương.

Dương rút đầu ra khỏi gương, dụi dụi mắt rồi thò đầu vô nhìn lại, quả nhiên đúng là Lê vẫn đang ở tư thế cởi quần lót.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Lê nhú mày hỏi, nàng đỏ mặt nói thêm: “Chờ tôi mặc quần áo rồi qua!”

Miệng Dương đã chảy nước dãi, hắn dâm dề nhìn kỹ cơ thể quyến rũ của Lê một lần rồi mới chịu lui mặt về.

Khi Dương thò đầu qua lần nữa thì Lê đã mặc vào người một bộ vest nữ thanh lịch nhưng cũng không kém phần gợi cảm.

“Đây là hòn đảo do một vị tiên bối nào đó của học viện tìm ra rồi dùng làm nơi ở riêng, giờ ta dùng làm nơi nghỉ mát. Ta mở cổng định thay đồ xong sẽ về nhưng không ngờ là cậu lại phát hiện chỗ này.” Dương chưa kịp mở miệng thì Lê đã nói, như thể nàng không bận tâm chuyện bị Dương nhìn thấy cơ thể mình.

“Em thấy gương này lạ lạ nên tò mò xem thử... Không ngờ nó lại là một cánh cổng linh cảnh.” Dương giả nai. Hắn ngó mắt nhìn quanh, đây là một căn nhà gỗ đơn sơ với một chiếc giường và vài vật dụng, trong phòng có loại đèn phát sáng nhờ linh lực, còn bên ngoài trời đang tối, Dương nghĩ là do hòn đảo này nằm ở phía bên kia địa cầu so với Việt Nam. Dương nhìn ra cửa sổ, ngoài trời sóng biển rì rào và hàng dừa xôn xao vì gió, bầu trời lộng lẫy những vì sao.

“Đẹp không?” Lệ cười hỏi.

“Quá đẹp! Thân hình cô không chỗ nào chê được!” Dương lanh mồm bật ngón cái lên khen.

Lệ nhướn mày: “Tôi hỏi cảnh biển!”

“À...” Dương què độ, miệng cười trừ tay gãi gãi đầu, sau đó hần chợt nghĩ ra một chuyện: “Cô nhốt em chỗ này được không?”

“Tại sao tôi phải nhốt cậu?”

“Thì em đánh lộn bị phạt, đem giam em chỗ này mười bữa nửa tháng gì đó để em hối lỗi...”

“Cậu mà biết hối lỗi? Ở trong này không phải muốn ra là ra đâu đấy, phải chờ tôi đến mở cổng thì cậu mới ra được!”

“Không sao, em tự lo được mà!”

Lệ nghĩ một chút rồi gật đầu: “Ừ không được phá đâu đấy, thức ăn có sẵn trong tủ, 3 ngày sau tôi lại đến mang thêm cho!”

Dương cũng không biết đây là do Lệ có ý sắp xếp cho hần đến ở đây, cho hần yên tâm tu luyện, tránh bị bọn thằng Tây tìm đến quấy nhiễu.

Giao phó một hồi, Lệ rời đi. Dương ra ngoài xem xét một vòng. Hòn đảo chỉ lớn bằng một sân bóng đá, có một căn nhà nhỏ, vài gốc dừa, một thảm hoa cỏ cùng một bãi biển cát mịn, có lẽ người phát hiện ra đảo này đã dùng cách nào đó làm hòn đảo không bao giờ bị thủy triều nhấn chìm.

“Cảnh đẹp thế này mà có vài em mặc bikini nữa thì phê phải biết!” Dương nói thầm, hần tưởng tượng ra cảnh nàng Diễm mẹ mình, hiệu trưởng Lệ và Như Mộng trong những bộ bikini hai mảnh nô đùa trên cát, những quả đào căng mọng nảy lên theo từng động tác của các nàng, cả những bé loli Nguyệt, Ly và Mỹ nữa.

Mơ tưởng một hồi, Dương lấy tay chùi một bệt nước bọt chảy từ khóe miệng xuống cằm rồi tìm một chỗ trên bãi cỏ ngồi xuống. Mục đích chính của hần là xin Lệ cho ở chỗ này để yên tĩnh tu luyện.

Dương ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, vận Thôn Thiên Địa bắt đầu hấp thu linh lực.

“Hửm?” Từng đợt linh lực như sóng tuôn trào vào linh hồn làm Dương giật cả mình, hần không ngờ trong mảnh linh cảnh nhỏ bé này lại có lượng linh lực hùng hậu như vậy.

Linh lực trong thiên địa không phải là vô tận, chỉ có thể sinh ra một lượng nhất định trong một khoảng thời gian nhất định. Tuy người thường không thể trực tiếp hấp thu như Dương nhưng cũng gián tiếp hấp thu vào cơ thể một lượng rất nhỏ để nuôi dưỡng linh hồn, rất nhiều người hấp thu khiến do linh lực ở Việt Nam trở nên mỏng manh so với thời nguyên thủy.

Hòn đảo này tuy nhỏ nhưng được tích tụ linh lực qua hàng nghìn hàng vạn năm nên linh lực trở nên đậm đặc, có thể nói là đậm đặc tương đương linh hồn Dương hiện tại, làm món ngon cho Thôn Thiên Địa của Dương tha hồ mà cắn nuốt.

“Thơm rồi!” Dương cười như điên, tiếp tục vận công hấp thu linh lực của đảo.

Giờ thì Dương mới thấy sự khổng lồ của Thôn Thiên Địa, chỉ trong một giờ, Dương đã hấp thu được lượng linh lực bằng hần hấp thu mấy ngày ngoài học viện, đột phá Linh Sĩ cấp 2 và còn tiếp tục tăng cường.

Ở cấp bậc Linh Tá, Lệ có thể cảm nhận được linh lực của thiên địa xung quanh, sau 3 ngày, nàng mang theo một ít thức ăn đến cho Dương thì phát hiện linh lực nồng đậm trong đảo đã vơi đi ba phần mười, không khỏi tức giận la to: “Tên kia! Người phá cái gì ở đây vậy?”

“Hả? Em đâu có phá? Em chỉ tu luyện thôi mà?”

“Tu luyện kiểu gì mà linh lực ở đây biến đi đâu hết vậy?”

“Hả! Em... em hấp thu hết rồi!”

“Hấp thu?”

Dương biết chuyện này khó mà giấu Lệ, nên hắn nói úp mở: “Em tìm được một công pháp có thể hấp thụ linh lực xung quanh để tu luyện... Chứ em tư chất Không Màu không tự tụ linh được...”

Lệ nhú mày, đúng là nàng thắc mắc chuyện Dương tư chất Không Màu sao lại tụ linh được nhưng chưa tiện hỏi, nếu công pháp Dương nói là thật thì có thể lý giải điều này.

“Cậu làm thử tôi xem được không?” Lệ hỏi.

Dương gật đầu, vận công hấp thụ linh lực.

Lệ tiến đến gần Dương, quả thật cảm nhận được linh lực một khoảng nhỏ quanh hắn liên tục mất dần.

“Công pháp này Diễm đưa cậu à?”

“Cô biết mẹ em?”

“Ừ biết sơ sơ. Thôi cậu tiếp tục luyện đi, khi nào cảm thấy linh lực hấp thụ chỉ còn tương đương linh lực ngoài học viện thì dừng lại kéo nơi này sụp đổ.” Lệ nhắc nhở, linh lực nơi này dù quý giá nhưng đối với người thường chẳng mấy tác dụng, đem bồi dưỡng một thiên tài như Dương nàng thấy có lợi hơn nhiều.

Thêm 3 ngày nữa trôi qua, Dương hấp thụ thêm sáu phần mười lượng linh lực của đảo, chỉ chừa lại một phần mười.

“Tại sao tốc độ hấp thụ lại nhanh gấp đôi 3 ngày trước nhỉ?” Dương nhú mày suy nghĩ, rõ ràng vẫn là tầng 0 nhưng Thôn Thiên Địa lại như phát triển không ngừng.

Mấy ngày sau Dương cũng không rời đảo mà tranh thủ ở lại tu luyện một bộ tuyệt học cùng một bí kỹ phòng thân. Google chào hàng một kho tuyệt học làm Dương ngồi lựa mất một buổi, những thứ này bên ngoài đều là báu vật vô giá nhưng bị Dương xem như mấy trang tin tức, xem sơ rồi lướt qua.

Cuối cùng Dương chọn được một bộ tuyệt học tên là Sát Thần.

Sát Thần tầng 1 bao gồm một bộ võ công và một bí kỹ. Võ công là một bộ kiếm pháp khá thích hợp dùng với cây ba ton Linh Bảo của Dương, còn bí kỹ tên là Cuồng.

Dù có thể lập tức thấu hiểu nhưng Dương cũng mất thêm mười ngày để cơ thể thuần thục bộ võ công Sát Thần kiếm pháp.

“Muốn ra chưa nhóc?” Đêm thứ 16, Dương đang nằm phè trên giường thì Lệ thò đầu vào hỏi.

“Còn chỗ nào giống chỗ này không cô?” Dương vẫn còn thèm thuồng cảm giác linh lực như nước xối vào cơ thể mình.

“Cậu tưởng tìm được nơi này dễ lắm sao? Phải là Linh Đế và tinh thông thuộc tính không gian đi tìm cả đời mới ra được một nơi đấy! Chưa kể không phải nơi nào cũng an bình như nơi này, nhiều nơi đầy rẫy linh thú nguy hiểm...” Lệ tuông ra một tràng.

Dương nhe răng cười trừ rồi theo Lệ bước ra ngoài. Ngoài trời mới hừng sáng, Dương về ký túc xá tắm rửa xong thì Nhật mới thức dậy.

Thấy Dương về, Nhật liền hỏi: “Mấy tuần nay người trốn đi đâu vậy?”

“Ta mà trốn à?” Dương ưỡn ngực: “Chỉ là tìm nơi yên tĩnh luyện công thôi!”

Nhật nói tiếp: “Thằng Tây mấy ngày nay đi tìm người suốt.”

“Nó còn chưa sợ sao?”

“Hắn có vẻ tự tin lắm, ta nghĩ người nên tránh mặt tiếp.”

“Cần gì phải tránh!”

Như Nhật nhìn Dương ra vẻ cuồng ngạo một cách đáng ghét, nhưng nàng không hiểu sao cái sự đáng ghét này lại khiến đôi gò má nàng nóng lên, môi nàng vô thức khẽ mỉm cười.

Hôm nay Dương quyết định đi học một bữa, quả nhiên hắn đi học lần nào là phiền phức đến lần đó, tan học về Dương liền bị đón đường, lần này chỉ có 3 thằng Lang, Tây, Tấn, mấy thằng khác đã tản ra tìm cách đánh lạc hướng giáo viên.

“Muốn đi cấp cứu nữa sao?” Dương cười cười.

“Đừng có dọa, mày ngon mày ném thử tao xem!” Tây hừ lạnh, lần trước là do hắn bất cẩn, lần này Dương dùng hồng dùng thứ đó hại hắn.

“Với loại như mày thì cần gì tới Linh Bảo?” Dương khinh bỉ bước ra, thấy tụi Sinh, Nhật cũng bước lên, Dương ngăn lại: “Để tao là đủ!”

“Trốn chui trốn nhui hơn nữa tháng rồi giờ ra về anh hùng? Đừng tưởng mày nhỏ mà tao nhẹ tay!” Tây cũng bước lên, vận sẵn linh lực đề phòng Dương dùng Linh Bảo.

Dương đưa linh lực xuống chân và cánh tay, phóng tới đánh thẳng vào mặt Tây, Tây né được nhưng cũng giật cả mình, Dương rõ ràng đã nhanh hơn so với lúc đánh với Tấn. Dương xoay người đâm thêm một quyền, lần này Tây không né kịp, giờ nắm đầm ra đối kháng.

BINH!

Hai quyền một lớn một nhỏ đâm vào nhau, Dương bật lui 5 bước, Tây lui lại 4 bước.

Sinh, Nhật, Chung, Trần lẫn Lang, Tấn và đám học sinh khán giả cùng trở mắt, tuy Dương yếu thế nhưng Linh Sĩ cấp 1 chịu một đầm của Linh Sĩ cấp 7 mà còn đứng vững, lại còn đánh lui Tây thì thật quá nghịch thiên.

“Mày không phải Linh Sĩ cấp 1!” Tây cũng giật mình vì sức mạnh của Dương.

“Ta có nói ta cấp 1 sao?” Dương nhướn mày, quả nhiên Tây rất mạnh, khiến tay hắn dù có linh lực cường hóa nhưng vẫn thấy ê ẩm.

“Dù cấp mấy thì cũng không bằng tao!” Tây tự tin nói, qua nắm đầm vừa rồi, hắn cảm thấy linh lực của Dương thấp hơn hắn một cấp, ở khoảng cấp 6. Dù tự tin mình mạnh hơn nhưng Tây cũng không khỏi bàng hoàng, một thằng tân sinh học hơn 4 tháng đã đạt đến Linh Sĩ cấp 6, còn hắn năm 3 mới đến cấp 7. Thật sự là một sự sỉ nhục!

“Hiệu trưởng, có cần can không?”

Lệ đang ở ban công tòa nhà chính nhìn xuống, bên cạnh nàng có mấy giáo viên khác cũng đang dõi theo trận đánh nhau của Dương và Tây.

Lệ phát tay: “Không cần, để xem hắn biểu hiện thế nào, nếu được thì tuyển vào...”

Trận đánh vẫn tiếp tục, tuy Dương yếu thế nhưng cũng hành Tây không ít, linh lực có hạn, Tây bắt đầu thấm mệt thở hồng hộc, còn Dương vẫn tươi tỉnh nhờ linh hồn to lớn. Đây chính là thứ làm tư chất Đen được cho là đứng đầu trong các loại tư chất, trong cùng cấp độ thì Dương chẳng ngán thằng nào, cứ thoải mái đánh đến khi đối thủ tiêu hao cạn linh lực không thể tạo phòng ngự thì hắn cứ ung dung đâm thẳng một quyền là kết thúc.

Tây thở như trâu, lùi ra và nói: “Mày cũng khá lắm, lần này tao tạm tha cho mày!”

Dương bật cười: “Cảm ơn nhiều nha! Nhưng tao thích bạo dâm, cứ lại đây đánh tao tiếp đi!”

Nói xong, Dương phóng tới túm cổ áo Tây quật hắn ngã ra đất, hai thằng Tấn, Lang nhào tới nhưng thấy Dương móc trong quần ra một trái Lựu Đạn thì sợ hãi lui lại.

Dương ngồi xuống cạnh đầu Tây hỏi nhỏ: “Mày thích ăn măng cầu không?”

Dương cười độc địa, đem trái Lựu Đạn dí vào mũi Tây làm hắn sợ muốn khóc, linh lực đã cạn kiệt, ăn trái này thì nội tạng hắn thành mớ xà bần.

“Sao? Ăn không?” Dương bặm trợn hỏi, sẵn tiện vả mặt Tây mấy cái.

Ba thằng Sinh, Chung, Trần cũng nhào tới ăn hôi, tranh thủ trả thù tới tấp vào người Tây.

Đám học sinh đứng xem mà chuyển sang tội nghiệp cho Tây, đi bắt nạt thằng tân sinh năm nhất mà bị nó hành cho ngập mặt, nhục nhã thôi rồi.

“Lật người nó lại đi bây!” Thằng Chung phần khích bày trò.

“Chi vậy?” Ba thằng Dương, Sinh và Trần vừa lật Tây lại vừa hỏi.

Chung cười cười, hai tay chấp lại, hai ngón trỏ chỉ thẳng ra, hướng ngay giữa mông Tây đâm một phát và hô: “Thông Thiên Kiếm Pháp!”

“Á!!!!!!” Tây khóc thét thảm thương.

Bộp! Bộp!

Đột nhiên có tiếng vỗ tay, đám khán giả rẽ ra nhường đường cho một đám gần 10 thằng học sinh năm 2 năm 3 và cả năm 4 bước vào, cầm đầu là thằng Sơn.

“Giỏi! Giỏi lắm!” Sơn vừa vỗ tay vừa gật đầu, mặt cười tàn độc.

“Nguyễn Tấn Sơn, 16 tuổi, Linh Sĩ cấp 9.” Google nói.

Mặt Dương nghiêm túc lại, đứng dậy cười khinh bỉ: “Tất nhiên là giỏi, đâu như cái bằng nào đó toàn một bọn bất tài đi bắt nạt tân sinh!”

Mặt Sơn đành lại: “Tân sinh thì phải biết thân biết phận, lũ bố lão thì đàn anh như bọn ta phải dạy chút lễ độ mới xứng!”

“Vậy đàn anh lại đây để tân sinh dạy cho chút lễ độ nào...” Dương nói, sau đó giơ tay ra ngoắc Sơn, miệng chách lưỡi như ngoắc chó.

“Được!” Sơn tức giận, linh lực phóng ra toàn thân, nhanh như chớp phóng tới chỗ Dương.

RẦM!

Tất cả mọi người, kể cả hiệu trưởng Lê cũng ngơ ngác. Sơn chỉ vừa phóng tới liền bị Dương một đấm đánh cầm đầu xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

“Chuyện gì xảy ra?” Tất cả học sinh lẫn giáo viên đều hoang mang.

Lê cũng hoang mang không kém, nàng nhìn Dương đang đứng ngạo nghễ, một tay hấn nổi đầy gân xanh, linh lực phóng ra ngoài làm không khí quanh cánh tay biến dạng có thể thấy bằng mắt thường.

“Linh Lực Phóng Xuất!” Lê và đám giáo viên cùng lên tiếng.

“Không thể nào! Rõ ràng khi nãy hấn chỉ ở khoảng Linh Sĩ cấp 6!” Lê không tin vào mắt mình: “Không lẽ là... Bí Kỹ!”

Bí kỹ: Cuồng. Trong khoảnh khắc đem toàn bộ linh lực tạm thời ngưng tụ vào một bộ phận cơ thể, tạo ra sức mạnh vượt cấp trong một thời gian rất ngắn. Nhược điểm: Sau khi ngưng tụ, linh lực tiêu tán, cần một thời gian hồi phục.

12. Chương 12: Vô Sắc - Thực Thân Ma

Một mảng cam lạng, tất cả học viên đứng xem đều kinh ngạc đưa mắt nhìn vào trung tâm đám đông, thủ lĩnh băng Con Ó đang nằm sấp, hơn nửa đầu cắm sâu vào mặt đất không biết sống chết, phía trước là một thiếu niên trông nhỏ yếu nhưng tỏa ra khí thế khủng khiếp.

“Thật là bá đạo!” Một ai đó phá vỡ yên lặng.

“Kinh hãi!”

“Ôi ộp pa liệt dương của em!”

Sôi nổi nhất là những đứa tân sinh, dù không phải mình làm nhưng chuyện một tân sinh đập một thằng năm 4 cũng đủ khiến chúng nó nở mặt.

“Hư cầu! Chắc chắn là dàn dựng, diễn sâu vãi nôi! Tao thấy 800 lần rồi! Bằng chứng cất đâu, đem ra đây tự thú đi!” Một ai đó khàn khàn la to.

Bình! Bình!

“Nguy hiểm này! Diễn này! Tưởng giả giọng thì không ai biết mày là ai à?”

Bốp! Uỳnh!

“800 này! Vu khống người ta mà còn bảo người ta tự nộp bằng chứng ra cho mày, ngu này!”

Thấy thanh niên 800 bị hội đồng, một thằng đột nhiên khom xuống hì hục dùng tay đào đất.

“Mày làm gì vậy?”

“Đào hố chôn gấp kéo nó để trứng!”

Dương vẫn đứng ngạo ngễ nhìn về những thằng còn lại của băng Con Ó, cánh tay hằn nổi đầy gân xanh, linh lực phóng ra ngoài làm không khí vẩn vèo. Đây là Linh Lực Phóng Xuất, nhưng không phải Dương đã đạt cảnh giới này mà do tác dụng phụ của Cuồng làm linh lực của Dương tiêu tán ra ngoài.

Cuồng, ban đầu được nghiên cứu để tạo ra một phương pháp tụ linh cấp tốc. Thay vì ngưng tụ từng phần một theo cách tụ linh thông thường, Cuồng là phương pháp cưỡng chế đem cả linh hồn nén lại thành một kết cấu đậm đặc hơn nhưng lại không bền vững, làm linh lực nhanh chóng tiêu tán, qua nhiều đời nghiên cứu thất bại, người ta tận dụng tạo thành một Bí Kỹ.

Cuồng cũng không phải là bí kỹ nghịch thiên, một Linh Sĩ tư chất bình thường dùng Cuồng chỉ có thể ngưng tụ linh lực vào một bộ phận nhỏ cỡ nắm tay cho một đòn duy nhất, còn Dương nhờ linh hồn to lớn, linh lực dồi dào nên mới tụ được vào cả cánh tay, tạo ra tốc độ và sức mạnh vượt xa Linh Sĩ cấp 9. Linh hồn lớn hơn nên Dương cũng sẽ mất nhiều thời gian hơn để khôi phục linh lực.

“Thằng nào tiếp theo?” Dương lạnh lùng hỏi.

Đám thành viên băng Con Ó khi bước vào thì như hùng như hổ, nhưng hiện tại thì từ phó thủ lĩnh đến thành viên đều run như cây sậy, thủ lĩnh còn không chịu nổi một đám, tụi nó sao dám bước vào?

Thấy không thằng nào bước ra, Dương giơ tay gọi bọn thằng Sinh cùng trở về phòng. Linh lực của Dương đã hoàn toàn tiêu tán, hiện giờ hần chỉ có thể đứng vững nhờ thể lực, cũng may là bọn Con Ó bị dọa sợ không dám xông vào, nếu không Dương cũng chỉ còn nước chịu đòn như Tây lúc này.

Chuyện Dương một đám hạ gục thủ lĩnh băng Con Ó nhanh chóng vang dội, khiến hần từ một tên tân sinh phế vật trở thành một ngôi sao sáng được toàn học viện biết đến.

Sau mấy ngày nghỉ dưỡng, linh hồn Dương đã khôi phục. Hần được hiệu trưởng Lệ gọi lên văn phòng. Dương tưởng Lệ gọi hần lên để cảm rằm vụ đánh lộn, nhưng hóa ra không phải, trong phòng, ngoài Lệ ra còn 4 đứa học viên năm 4, năm 5.

“A tân sinh thiên tài đến rồi kia!” Lên tiếng là một thiếu nữ 17 tuổi có thân hình mảnh mai nhưng ngực và hông khá đầy đặn với gương mặt xinh đẹp hoạt bát làm mắt Dương lóe sáng.

Thiếu nữ thoăn thoắt tiến đến chộp tay Dương bắt lia lịa và tự giới thiệu: “Chào Dương! Chị tên Hồng Đào, học viên năm cuối, hôm nào mời em đến băng Sắc Màu của chị chơi nhé!”

“Hừ!” Tiếng một thiếu niên hừ lạnh.

“Có vấn đề gì không Quang Lâm?” Hồng Đào bắt mắt hỏi, kẻ vừa hừ lạnh là một gã cao gầy, gương mặt khá điển trai nhưng tạo cho Dương cảm giác gian xảo khó ưa.

“Chưa gì đã mời chào, nàng tướng đây là lâu xanh sao?” Quang Lâm nói, hần là học viên năm 4, thủ lĩnh băng Cửu Long.

“Người!”

“Thôi được rồi! Đàn anh đàn chị mà làm thế trước mặt tân sinh không thấy mất mặt à?” Một thanh niên mang kính trông khá lịch lãm lên tiếng rồi bước đến bắt tay Dương: “Chào em! Anh tên Vân Hải, học viên năm cuối, thủ lĩnh băng Bão Tố!”

Cuối cùng là một gã lực lưỡng da rám nắng, cũng đến bắt tay Dương và tự giới thiệu: “Chào em, anh là Châu Đốc, thủ lĩnh băng Bà Đen.”

“Thủ lĩnh của 4 băng đảng thuộc hàng hùng mạnh nhất học viện Nữ Thần cùng tụ tập, vậy còn gọi mình đến đây làm gì?” Dương tự thắc mắc.

“Cậu biết tôi gọi cậu đến đây làm gì không?” Lệ hỏi Dương sau khi chờ cả bọn tự làm quen.

“Ai biết, chắc vô cho đủ 5 anh em siêu nhân?”

“Cứ 3 năm 1 lần, các học viện sẽ thay phiên tổ chức một cuộc thi tài cho các học viên xuất sắc nhất. Và chúng tôi dự định tuyển cậu...”

“Nhưng em yếu xìu!” Dương ngắt lời.

“Đúng, về linh lực thì cậu còn chưa bằng học viên năm cuối, nhưng cậu có một điểm mạnh.”

“Giả kim?” Dương hỏi.

Lệ gật đầu: “Đúng, cuộc thi cần một thí sinh giỏi về giả kim và cậu là lựa chọn hàng đầu!”

“Nhưng thưa cô...” Quang Lâm chen ngang: “Chúng ta có Vũ Hà vừa là Linh Ủy cấp 1 lại sắp đạt tới Giả kim thuật sĩ, tại sao không tuyển cậu ta mà đi chọn 1 Linh Sĩ? Trong thi đấu thì thiên phú cao cách mấy đâu có nghĩa gì, quan trọng là thực lực!”

Nghe Quang Lâm nói, ba học viên còn lại cũng không khỏi gật gù, có thể Dương thông minh nhưng mới vào học mấy tháng làm sao bằng một người gần đạt đến thuật sĩ?

“Vậy tôi hỏi các cô cậu, chọn giữa một Linh Ủy chưa có bằng thuật sĩ và một Linh Sĩ cấp 6 đánh bại Linh Sĩ cấp 9, đồng thời có bằng đại sư thì các cô cậu chọn ai?”

Cả 4 học viên tròn mắt ngạc nhiên, nghe ý của hiệu trưởng thì Dương đã có bằng đại sư? Một thằng nhóc 13 tuổi đã lấy được cái bằng mà người ta học 30, 40 năm mới có? Nếu thật vậy thì quá khủng bố, lúc đầu bọn hắn còn tưởng Dương được chọn là nhờ con ông cháu cha gì đó chứ cái thành tích đánh bại Linh Sĩ cấp 9 có hay nhưng chưa đủ để vào đội.

Quang Lâm cũng kinh ngạc nhưng vẫn không muốn Dương vào đội vì Vũ Hà là bạn thân đồng thời là thành viên trong băng của hắn: “Nhưng Dương còn quá trẻ, làm sao có kinh nghiệm thi đấu?”

“Chính vì vậy nên tôi mới gọi các cô cậu đến, hãy huấn luyện cho cậu ta!”

“Em còn chưa đồng ý tham gia mà!” Dương lên tiếng.

“Phải tham gia và đoạt giải quán quân, nếu không đừng mơ đến thứ kia!”

“Đệt!” Hoài Bảo lưng đeo giỏ thuốc, tay cầm đuốc vượt qua đoạn đường đá gập ghềnh tăm tối, trước mắt hắn là một hang động khổng lồ kỳ vĩ. Hoài Bảo vô tình phát hiện ra địa điểm này khi đang hái thuốc, nghĩ rằng trong hang này chắc chắn có Linh Dược quý hiếm nên Hoài Bảo quyết đánh liều đi vào.

Hoài Bảo tiến vào sâu trong động, nơi có một cột sáng từ trên trời rọi xuống, phía dưới là một hồ nước xanh thẳm và một mỏm đá cao hình xoắn ốc, xung quanh rêu xanh cây cỏ xanh um, dưới những tia thạch nhũ tựa như một thiên đường trong lòng đất.

“Một cái hang tuyệt đẹp! Người trong bản Đồòng chưa hề nhắc đến, có lẽ chưa ai phát hiện ra... Ta nên đặt cho nó một cái tên...” Hoài Bảo suy tư: “Tên là Sơn Đồòng đi!”

Khung cảnh hùng vĩ khiến Hoài Bảo tò mò, hắn khám phá xung quanh rồi trèo lên mỏm núi cao có đỉnh hình xoắn ốc trông rất kỳ diệu.

Hoài Bảo đứng trên mỏm núi, ngửa mặt hít thở không khí rồi định ngồi nghỉ nhưng chợt phát hiện giữa đỉnh núi khá bằng phẳng có một vật gì đó trông như lưỡi kiếm màu đen dài gần hai gang tay cắm xuống.

“Đây là thứ gì?” Hoài Bảo tò mò sờ thử lên đoạn kiếm đen rồi thử rút ra.

Đoạn kiếm rời khỏi mặt đất, kéo theo đó là linh hồn một lão già bằng bạc phóng ra ngoài.

“Ha ha ha! Cuối cùng ta cũng thoát! Âu Cơ! Ta đã nói rồi ngươi không thể nào giam ta vĩnh viễn đâu! Ha ha!” Linh hồn lão già ngửa mặt lên trời cười to.

Cười một lúc, lão già gần như trong suốt nhìn xuống Hoài Bảo, một đứa nhóc 13 tuổi đang ngồi cầm đoạn kiếm gãy chăm chăm nhìn lão.

“Nhóc con! Ngươi không sợ sao?”

“Ta là một phé vật sống không bằng chết, có gì phải sợ?” Hoài Bảo đáp với vẻ bất cần.

“Phé vật?” Lão già nhú mày: “Ngươi thấy trong động này có con thú nào không?”

Hoài Bảo lắc đầu, hẳn cũng chuẩn bị tinh thần gặp thú dữ thì chết chắc nhưng từ khi vào hang không thấy bất kỳ sinh vật nào.

Lão già vuốt chòm râu trong suốt, nói tiếp: “Đó là vì Âu Cơ, ngươi biết con bé đó chứ? Ắ đã lập ra một tầng phong ấn cấm mọi sinh vật tiến vào đây để phòng ta thoát ra. Và ngươi nghĩ đoạn kiếm trên tay ngươi muốn rút là rút sao? Chỉ có tư chất Vô Sắc mới vượt qua được phong ấn của Âu Cơ!”

“Vô Sắc? Ý ông là Không Màu à? Ta đúng là phé vật tư chất Không Màu đây!” Hoài Bảo cười chua chát.

“Ngu ngốc! Vô Sắc tư chất chính là một trong hai tuyệt đỉnh tư chất, nhưng vì cách tu luyện của nó quá tàn độc nên mới bị vùi dập thành tư chất tẻ hại nhất! Ngươi biết thằng nhóc Sùng Lãm chứ?”

Hoài Bảo lắc đầu.

“Chính là đáng tối thượng của các ngươi, được xưng là Lạc Long Quân, hẳn chính là một kẻ có tư chất Vô Sắc!”

“Thật sao?” Hoài Bảo rùng mình.

“Ta lừa ngươi làm gì? Tư chất Vô Sắc có một thiên phú bá đạo tên là Tước Đoạt! Chỉ cần có công pháp thích hợp kích hoạt thiên phú này thì nó sẽ sánh ngang với tư chất Hắc Âm!”

“Tước Đoạt? Là thế nào?”

“Chính là chiếm linh hồn của kẻ khác đem nuôi dưỡng linh hồn của bản thân!”

“Làm sao để chiếm được?” Hoài Bảo kích động, cái tiếng phé vật khiến hắn bị chê cười nhục nhã sống như kẻ chết bao lâu nay, nếu có cách trở nên mạnh hơn, hẳn sẽ theo đuổi bằng mọi giá.

“Nhận ta làm sư phụ, ta sẽ dạy ngươi!”

“Nhưng ông là ai?”

“Ta? Ta không thuộc về đất nước này! Ngươi chỉ cần biết ta là sư phụ ngươi!”

Hoài Bảo không thêm đắn đo, trực tiếp quỳ xuống dập đầu ba cái với lão già: “Sư phụ!”

Lão già vuốt râu hài lòng: “Để ngươi thấy sự khủng bố của tư chất Vô Sắc, ta dạy ngươi một công pháp: Thực Thần Ma!”

“Thực Thần Ma, công pháp luyện hồn đặc biệt, luyện thành tầng 1 có thể tước đoạt linh hồn Linh Sĩ cấp 7 trở xuống đem nuôi dưỡng linh hồn bản thân.”

Yêu cầu: Linh hồn tư chất Vô Sắc.

Công pháp chia 13 tầng từ 1 đến 13, tầng 1 tương đương Sơ Cấp công pháp, tầng 13 đạt đến Tối Thượng công pháp.

Để tăng lên một tầng cần có quá trình dung nhập linh hồn với một vị Thần hoặc Ma.”

“May cho ngươi! Ta chính là Ma! Học công pháp rồi vận công dung nhập ta vào cơ thể, ngươi sẽ lập tức học thành tầng 1!” Lão già nói. Lão không sợ bị Hoài Bảo cắn nuốt vì dung nhập là hình thức cộng sinh linh hồn, khác với dung hợp và cũng không giống với tước đoạt.

“Ma là cấp bậc gì?”

“Không quan trọng, luyện đi!”

13. Chương 13: Bảo Ngọc

Hoài Bảo lần theo lối đi ra khỏi hang Sơn Đòng sau khi hoàn thành dung nhập linh hồn của vị sư phụ thần bí vào linh hồn mình, trong đầu đầy những câu hỏi.

“Sư phụ! Dung nhập khác với dung hợp và tước đoạt ở chỗ nào?”

”Dung nhập là hai linh hồn cùng tồn tại song song trong một cơ thể, linh hồn của người làm chủ, ta chỉ là khách ở nhờ, người không thể sai khiến hay cắn nuốt ta, nhưng ta vẫn có thể sử dụng cơ thể người nếu được người cho phép.

Dung hợp là khi linh hồn tuy hai mà một, nếu linh hồn này bị thương, linh hồn kia cũng tổn thương theo. Tình yêu chính là một phương pháp dung hợp linh hồn mức độ thấp, vì vậy nên khi người này buồn đau người kia cũng cảm thấy đau theo... à mi mới 13 tuổi chắc không hiểu chuyện này đâu...

Tước đoạt là người hoàn toàn biến linh hồn đối phương thành chất dinh dưỡng nuôi linh hồn người.”

Linh hồn lão già đã dung nhập vào linh hồn Hoài Bảo nên cả hai có thể truyền tải suy nghĩ cho nhau, không cần nói ra tiếng.

“Vậy còn tư chất Hắc Ám là gì?” Hoài Bảo tiếp tục hỏi.

“Là tư chất đứng đầu trong các loại tư chất, kẻ có tư chất này sở hữu một linh hồn đậm đặc hơn người và một thiên phú còn bá đạo hơn Tước Đoạt của người!”

“Thiên phú gì?”

“Không biết, cả đời ta còn chưa từng nghe nói có ai sở hữu tư chất Hắc Ám, cái thiên phú ta cũng không biết, chỉ biết đây là thiên địch của thiên phú Tước Đoạt.”

Hoài Bảo gật gù, không hỏi nữa mà tập trung vượt qua đoạn hang hẹp khó đi.

Qua đoạn khó, Hoài Bảo hỏi tiếp: “Sư phụ, có phải mọi sinh vật có linh hồn ta đều tước đoạt được không? Như gà vịt chẳng hạn?”

“Không, linh hồn quá loãng thì không được, Thường Nhân trở lên hoặc linh thú thì được.”

“Vậy con sẽ tìm các loại linh thú nguy hại để luyện...”

Lão già thở dài: “Hắn cũng từng nói như ngươi...”

“Ai cơ?”

“Lạc Long Quân...”

Hoài Bảo lúc này đã ra khỏi hang, định hỏi tiếp thì từ trên cao có một gã đàn ông gọi to: “Hoàng tử!”

Hoài Bảo vẫy tay la to: “Ta ở đây!”

“Ồ hô! Người cũng là một hoàng tử sao?” Lão già thích thú nói, không ai ngờ một thằng nhóc ăn mặc giản dị lưng đeo giỏ thuốc trong nơi đồi núi hoang vắng này lại là một hoàng tử.

Hoài Bảo, tên đầy đủ là Nguyễn Hoài Bảo, con trai của thành chủ Hoàng thành Huế. Từ nhỏ Bảo đã được cho là thiên tài với tư chất thông minh, chăm chỉ, nhưng khi kiểm tra tư chất lại lộ ra tư chất Không Màu thấp kém nhất, trước sự khinh khi châm chọc của đám anh chị em, Hoài Bảo chán nản bỏ học tìm về miền quê hẻo lánh đi tìm được liệu học nghề thầy thuốc.

Hoài Bảo theo tên họ vệ duy nhất của mình trở về bản Đoòng, một bản thuộc vùng rừng núi Quảng Bình.

“Sư phụ từng gặp Lạc Long Quân sao?” Trên đường về, Hoài Bảo tiếp tục hỏi lão già.

“Ta chính là sư phụ hần, cái công pháp Thực Thần Ma cũng là ta vì hần mà khổ cực đi tìm.” Lão già đáp, Hoài Bảo nghe trong giọng lão có chất tự hào.

“Sư phụ là sư phụ của Lạc Long Quân, tại sao Âu Cơ lại nhốt người?”

“Ài... chuyện xấu hổ lắm... ta còn tưởng ả giam ta vài ngày, nào ngờ mấy ngàn năm không thêm ngó đến. Hiện giờ con bé đó ở đâu?”

“Ý thầy hỏi Âu Cơ à? Bà ấy còn sống sao?”

Lão già chưng hửng: “Chứ mày tưởng trong vùng phong ấn này còn ai giết nổi ả sao?”

“Con không biết, Âu Cơ và Lạc Long Quân giờ chỉ còn là một truyền thuyết thôi, không có ai nghĩ bà ấy còn sống đâu.”

“Vậy à... Còn lão rùa già nữa, không biết còn lặn hụp trong cái hồ đó hay đã bị ướp xác trong bảo tàng rồi!”

“Ý sư phụ nói rùa thần hồ Hoàn Kiếm à?”

“Hồ Hoàn Kiếm là chỗ nào?” Lão già hỏi, lúc lão bị giam mấy nghìn năm, có nhiều địa danh đã thay đổi.

“Ngày xưa là hồ Lục Thủy, sau vài lần đổi tên thì đổi thành hồ Hoàn Kiếm theo sự tích Lê Thái Tổ trả gươm cho rùa thần, khi đó Lê Thái Tổ dạo thuyền dưới hồ thì có một con rùa nổi lên nói: Bệ hạ hoàn gươm lại cho Long Quân! Thế là Lê Thái Tổ đem Thuận Thiên kiếm trao cho rùa thần.”

Lão già gật gù: “Ra vậy, Thuận Thiên kiếm đang nằm trong tay thần rùa, ngoài ra chúng ta còn có một đoạn của Nghịch Thiên kiếm...” Trời tối mịt, Dương uể oải lếch xác về phòng ký túc xá, quả nhiên hiệu trưởng Lê không nói đùa, lập ra cho Dương một lịch huấn luyện dày đặc. Hôm nay là ngày huấn luyện đầu tiên, Dương cùng Vân Hải luyện tấn công, sau đó lại cùng Châu Đốc luyện phòng ngự. Vân Hải là Linh Ủy cấp 5, còn Châu Đốc là Linh Ủy cấp 4, Dương Linh Sĩ cấp 6 giống như con chuột đánh với 2 con gấu, ăn hành bầm dập. Tuy ăn hành nhưng nhờ Google phân tích mà Dương tiến bộ rất nhanh về mặt kỹ năng chiến đấu.

Như Nhật đã ngủ say, Dương tắm rửa rồi trèo lên giường ngồi vận công.

“Hửm?” Đang vận công, Dương chợt cảm giác có gì đó rung rung trong chiếc nhẫn Balo của hần, liền đưa linh lực vào nhẫn gọi thứ ở trong ra, đó chính là quả trứng có mảnh kiếm đen.

Quả trứng pha lê lúc này chẳng khác nào một cái bóng đèn lóa sáng khắp phòng làm Như Nhật chói mắt tỉnh cả ngủ.

“Người phá cái gì nữa vậy?” Như Nhật dụi mắt hỏi.

“Nó... nó là con gì?” Dương lắp bắp nói, lúc này Như Nhật mới quen ánh sáng, nòng nhìn vào nguồn sáng trên tay Dương, ánh sáng đã nhạt dần, lộ ra một quả trứng trong suốt to cỡ hai nắm tay, bên trong quả trứng có hình dáng một đứa bé tròn trĩnh đáng yêu nhưng chỉ bé cỡ một nắm tay người.

Vỏ trứng nứt ra, đứa bé quanh mình tỏa ánh sáng trắng lơ lửng bay lên ôm lấy gò má Dương và thích thú cười hắc hắc làm Dương giật mình tóm gọn nó trong bàn tay mình.

“Nó là con gì?” Dương hỏi lần hai, Google không đáp lại.

“Hình như là tiểu tinh linh, người kiếm đâu ra vậy?” Khác với Dương, Như Nhật mắt sáng rực nhìn đứa bé nhỏ xíu tròn mồm mồm đang bị bàn tay Dương ôm gọn.

“Tiểu tinh linh?” Dương thắc mắc.

Lần này thì Google mới lên tiếng: “Ngoài linh thú, linh mộc và con người, còn một số dạng tồn tại khác biết sử dụng linh lực, trong đó có Tinh Linh, Tinh Linh là các dạng nguyên tố và phi nguyên tố lâu năm sinh ra trí tuệ rồi tiến hóa thành Tinh Linh, ví dụ một ngọn lửa trăm năm không tắt có thể sinh ra một Hỏa tinh linh.”

“Vậy nó là tinh linh gì?” Dương hỏi tiếp, nhìn đứa bé đáng yêu đang tròn xoe mắt nhìn mình khiến hắn chỉ muốn cắn một cái.

Google lại im lặng.

“Nhưng mà nó lớn hơn so với tinh linh bình thường?” Như Nhật thắc mắc, theo nàng biết, tinh linh trưởng thành cũng chỉ to cỡ hai ngón tay, còn đứa bé này trong hình dạng đứa trẻ khoảng 1 tuổi mà đã to gần bằng một nắm đấm.

Dương nhìn qua đồng vỏ trứng, nhưng tất cả đã tan biến, chỉ còn lại mảnh kiếm vỡ vẫn còn nguyên vẹn như ban đầu, Dương chợt nhớ ra chuyện kiểm tra thuộc tính lần trước đã sinh ra quả trứng, liền thử kiểm tra thuộc tính của đứa bé.

Quả nhiên thuộc tính Dương cảm nhận được vẫn là một cảm giác sâu xa ngoài tầm hiểu biết của hắn.

“Sao thế?” Thấy Dương dăm chiêu, Như Nhật hỏi.

“Không có gì, ta thử kiểm tra thuộc tính của nó, nhưng không biết...”

“A há á!” Đứa bé kháu khỉnh cười, cúi mặt đem gò má hồng hào của nó cọ vào ngón tay cái của Dương.

“Cho ta bế chút đi!” Như Nhật thêm nhỏ dãi gờ tay ra đòi bế đứa bé.

“Khoan! Để ta kiểm tra cái này!”

Mặt Dương tỏ ra nghiêm trọng khác thường làm Như Nhật cũng hồi hộp theo.

Dương thả đứa bé nằm ngửa trên lòng bàn tay, tay còn lại cẩn thận nắm cái chân bé xíu của đứa bé giờ lên, chăm chú xem với vẻ mặt nghiêm trọng rồi mừng rỡ kết luận: “A! Là bé gái!”

Chát!

“Tên bại hoại!” Như Nhật đỏ mặt tát Dương một cái trời giáng trước khi hắn kịp đưa linh lực ra phòng ngự.

“Sao ngươi đánh ta?” Dương ủy khuất hỏi, cú đánh của Như Nhật làm hắn đau muốn rớt răng ra ngoài.

“Hắc hắc!” Đứa bé cười vui vẻ dí nắm tay bé xíu dăm vào không khí phụ họa, sau đó nó lơ lửng bay lên bám vào gò má Như Nhật làm nàng thích chí cười tít cả mắt. Lúc này nàng không còn chút nào giả trai mà rõ ràng là một cô nàng đang vô cùng thích thú với một đứa bé đáng yêu.

“Ngươi đặt cho nó một cái tên đi!” Như Nhật nói, nàng bế đứa bé trên một tay, tay còn lại khều khều vuốt vuốt lên mặt đứa bé làm nó nhột cười mãi không thôi.

“Tên à?” Dương suy tư: “Đặt tên Mi Lu đi!”

“Ngươi tưởng nó là chó à?” Như Nhật tức giận nói, đứa bé cũng phồng hai gò má ra vẻ phản đối.

“Nó sinh ra trong trứng pha lê, hay đặt là Pha Lê?” Dương nói tiếp.

“Thôi nghe dễ vỡ quá, nó sáng trắng như ngọc, đặt là Bảo Ngọc đi!” Như Nhật góp ý.

“Ừ vậy thì Bảo Ngọc!”

“Á há á á!” Đứa bé dường như hiểu được, nó cười khoái chí, hay bàn tay nhỏ xíu vỗ vào nhau mấy cái ra vẻ tán thành.

Như Nhật thích thú: “Trứng này ngươi kiếm ở đâu vậy?”

“Thích không, cho ngươi nuôi đấy!”

“Á á á!” Nghe Dương nói, Bảo Ngọc khó chịu la to, tay chân giãy nảy ra vẻ phản đối.

“Lạ nhỉ, rõ ràng nó thích người lắm mà?” Dương nghi hoặc.

“Chắc nó xem người là mẹ nó!”

“Người mới là mẹ nó ấy, ta là đàn ông mà, ta là cha nó!” Dương cãi, làm Như Nhật đỏ mặt.

“À quên, lấy sữa đầu cho nó uống?” Dương lo lắng nói.

“Tinh linh cần gì uống sữa?”

“À...”

“Phải kiểm cho Bảo Ngọc vài bộ quần áo nữa!” Như Nhật nói rồi lấy trong giỏ đồ ra một miếng vải trắng cùng kim chỉ, cắt khâu mục lúc là xong một chiếc áo trắng đơn giản xinh xắn.

Thấy Dương nhìn mình chằm chằm, Nhật đỏ mặt giải thích: “Mẹ ta bảo con trai đánh lộn hay rách áo nên đem kim chỉ theo khâu lại...”

Dương cũng không thèm trêu Nhật, chỉ cười cười nhìn nàng đang cười tít cả mắt đem chiếc áo mặc vào cho Bảo Ngọc

Đêm đó Như Nhật thích chí đùa nghịch với Bảo Ngọc một hồi lâu, còn Dương thì ngồi vận công, sau đó Bảo Ngọc buồn ngủ bay là đà lên đầu Dương, vạch tóc hấn thành một cái ổ nằm sắp xuống ngủ ngon lành. Cuộc thi tài học viện diễn ra 3 năm một lần, theo truyền thống thì đây là cuộc thi giữa 3 học viện lớn nhất 3 miền Bắc, Trung, Nam gồm học viện Quốc Tử Giám của Hà thành Bắc Bộ, học viện Cổ Đô của Hoàng thành Trung Bộ và học viện Nữ Thần của Sài thành Nam Bộ. Nhưng lần này, học viện Trường Sa và học viện Hoàng Sa của Long thành Long tộc cũng gộp thành một đội để tham dự, tạo cho cuộc thi màu sắc mới mẻ và hứa hẹn nhiều điều hấp dẫn hơn.

Mỗi học viện dự thi sẽ tuyển ra 5 học viên xuất sắc nhất để tham dự, cuộc thi ngoài mục đích cọ sát còn là bài kiểm tra đánh giá tài năng, trí tuệ, sự kiên cường dũng cảm và cả tinh thần đồng đội của thể hệ mới. Là dịp để các học viện tranh nhau xem học viện nào là học viện đứng đầu Việt Nam.

Buổi tập huấn thứ 2, buổi sáng tập không chế tốc độ. Trong phòng tập Dương thoải mái ngồi móc mũi vo thành cục, bên cạnh là Hồng Đào mảnh mai xinh xắn thích thú ngồi hôn nựng Bảo Ngọc bé xíu quên cả việc huấn luyện. Giờ Dương mới công nhận tác dụng lợi hại của mảnh kiếm vỡ giá 7 tỷ, đem theo con bé này đi dụ gái thì bá thời rồi.

Nhờ Bảo Ngọc thu hút sự chú ý của Hồng Đào nên nàng chỉ cho Dương luyện tập qua loa, nhờ vậy mà hấn thoát được một bữa chật vật.

Thật ra Dương thừa biết dù mình không thi Lệ cũng sẽ tìm dân thủy nữ thần cho hấn vì hấn là giả kim đại sư thiên tài của học viện, nhưng bản thân hấn thật ra cũng do hám danh hám lợi, nghe phần thưởng cao và được bảo đảm tính mạng nên mới chịu tham gia.

Hết buổi sáng, Dương xuống căn tin ăn trưa. Dù ngồi trốn trong góc nhưng Dương vẫn bị Như Nhật tìm thấy với mục đích được nựng bé Ngọc, ngay sau đó, Diễm My cũng phát hiện ra và chạy đến thích thú ôm hôn Bảo Ngọc mấy cái, cuối cùng kết quả là một đám mây chục đứa con gái bu quanh Dương dùng đủ lời ngon ngọt chỉ để được sờ bé Bảo Ngọc cực kỳ đáng yêu đang ngồi ngơ ngác trên đầu Dương, làm hấn hoảng hồn dùng linh lực chạy như bay đi trốn.

“Mi quả là lợi hại!” Dương vừa chạy vừa nói với Bảo Ngọc, giờ hấn xem cô bé như vũ khí của gái cấp Tối Thượng.

“Á há á!” Bảo Ngọc cười đắc ý, nó đang ngồi trên đầu Dương, túm tóc hấn giật giật như đang cưỡi ngựa. Buổi chiều Dương phải gặp Quang Lâm để luyện về thuộc tính linh lực, trong 4 người cùng đội thì Quang Lâm là kẻ làm Dương ghét nhất.

Quang Lâm cũng chẳng ưa gì Dương, hấn xung phong huấn luyện thuộc tính cho Dương bởi vì Dương chưa đủ khả năng kết hợp thuộc tính vào linh lực, cái hấn có thể dạy là dùng linh lực hành Dương sống chết.

Quang Lâm là học viên năm 4, tuy chỉ có linh lực Linh Ủy cấp 2 nhưng bù lại Quang Lâm được cho là thiên tài vì khi vừa mới bước chân vào Linh Ủy đã thuần thục cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất, đồng thời sử dụng tốt Phong thuộc tính.

“Có 6 thuộc tính cơ bản, Lôi, Phong, Thủy, Hỏa, Quang, Âm, cái này người biết chứ?” Quang Lâm bắt đầu vào bài giảng với nét mặt hờ hững.

“Tất nhiên!” Dương cũng hờ hững không kém.

“Ngoài ra còn các thuộc tính khác ta sẽ nhắc đến sau. Trước tiên ta nhắc người phải dẹp bỏ cái tư tưởng ngũ hành tương sinh tương ứ mà bọn thầy bói hay chém đi, mỗi nguyên tố đều có ưu nhược riêng, và các nguyên tố Thủy, Quang, Âm chiến đấu ở cấp bậc Linh Ủy thì hầu như vô dụng nên ta sẽ không nhắc tới.”

“Sao lại vô dụng?” Dương hỏi, những kiến thức này có Google nên hẳn biết thừa, lại thêm cái vẻ mặt ta đây của Quang Lâm làm hắn ghét.

“Nước đem giết được ai? Trừ khi đạt đến cảnh giới Kết Tinh, Thủy tiến bậc thành Băng thì mới mạnh lên!”

Dương cãi lại: “Nước có thể dùng để trấn nước ép cung, làm nước ăn uống hành quân đường dài, Quang có thể tạo ra ánh sáng trong bóng tối, làm choáng mắt kẻ địch hoặc làm đèn hiệu cho quân ta, Âm chính là công cụ tốt nhất để ẩn nấp, ám sát!”

“Mấy thứ vô dụng đó mà gọi là chiến đấu sao?” Quang Lâm cười khinh.

“Chiến đấu chính là cần mấy thứ đó!”

“Nực cười, một thằng năm 1 đòi dạy thiên tài thuộc tính năm 4 về thuộc tính!” Quang Lâm lắc đầu.

“Vậy thiên tài có dám cược không? Ta dùng Linh Bảo thuộc tính Thủy đấu với thuộc tính Phong của người!” Dương hừ lạnh.

Quang Lâm bật cười làm Bảo Ngọc đang ngủ trên đầu Dương ngốc đầu dậy tức tối kêu mấy tiếng: “Á! Áu ầu!”

“Ha ha! Thắng được Linh Sĩ cấp 9 là đủ ngông cuồng sao? Được! Anh đấu với mày!”

14. Chương 14: Chiến Quang Lâm

“Anh cho mày 3 ngày để chuẩn bị, trong 3 ngày nếu hối hận thì quỳ xuống xin lỗi anh sẽ tha cho!” Quang Lâm trịch thượng nói.

“Được!”

Tin tức nhanh chóng bị Lâm lan ra khắp học viện, còn Dương lần nữa vui đầu trong phòng thí nghiệm để chế tạo Linh Bảo, ngoài Như Mộng thường mang cơm đến và phụ giúp hắn thì bọn Như Nhật, Sinh thánh thoảng cũng tìm đến.

“Người cũng thật là, gây sự hết thằng này đến thằng khác!” Như Nhật nói giọng bực mình nhưng tay nàng cứ nghịch ngợm dí vào mặt bé Ngọc.

“Mấy thằng kênh kênh ta ghét!” Dương đáp.

“Nhưng nó là Linh Ủy cấp 2 đấy, lại còn kết hợp Phong thuộc tính, mày Linh Sĩ cấp 6 dùng Thủy thuộc tính đánh với nó kiểu gì?” Sinh hỏi, bọn hắn cũng được học rằng Thủy thuộc tính ở cấp độ ban đầu chỉ dùng để tưới cây, tắm rửa chứ chẳng mấy hiệu quả trong chiến đấu.

“Mày biết Phong thuộc tính lợi hại chỗ nào không?” Dương hỏi ngược lại.

“Dem không khí nén lại thành những lưỡi dao vô hình sắc bén, cũng có thể tạo thành lá chắn gió cản trở tốc độ đối phương.” Sinh đáp.

“Đúng, nhưng nước đem nén lại còn sắc bén hơn, và che chắn còn hiệu quả hơn, nhưng do nước nặng và đậm đặc hơn không khí nên Linh Ủy không sử dụng nổi chứ không phải vô dụng!” Dương tự tin nói, đây là những lý giải do hắn tự nghĩ ra từ lý giải của Google về tư chất Hắc Ám của hắn.

“Vậy nên người muốn chế tạo loại Linh Bảo giúp nén nước lại?” Như Nhật hỏi.

“Thông minh! Linh Bảo này sẽ biến Thủy thuộc tính từ vô dụng trở thành khắc tinh của Phong thuộc tính, nếu so linh lực thì ta đánh không lại nhưng chỉ so nguyên tố thì ta thắng chắc!” Dương nói.

Sau 3 ngày làm việc miệt mài, Dương đã hoàn thành một Linh Bảo trung cấp Thủy thuộc tính.

Sáng sớm ngày thứ tư, Dương vươn vai đi ra từ phòng thí nghiệm, định trở về phòng tắm rửa chuẩn bị cho trận đấu với Lâm. Đi được vài bước, Dương chợt nhận ra trong mũi mình có thoảng một mùi hương thơm một cách đặc biệt, hắn nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra đây chính là mùi hương của cô nàng mỹ nhân tóc bạch kim.

“Chị Nữ Thần ơi chờ em với!” Dương gào to rồi chạy thẳng xuống nhà tắm nơi hắn gặp nàng lần đầu.

Cửa nhà tắm đã cài khóa trong, Dương gõ cửa kêu gào mấy tiếng nhưng không nghe, bèn hấp tấp đập cửa xông vào.

Căn phòng cam lạng, Dương như chết đứng trong tư thế đập cửa, cánh cửa bị hắn đập văng cũng dừng lại trong tình trạng sắp nằm xuống nền nhà, mặt nước hồ tắm như đóng băng, hơi nước cũng dừng bay.

Cả căn phòng chỉ còn lại cô gái đẹp tuyệt trần có thể cử động, nàng mặc lại chiếc váy đang cởi dở, gương mặt đẹp thanh cao với đôi mắt bạch kim long lanh không có chút nào là giận dữ, nàng tiến lại nhìn Dương.

“A oa oa!”

Tiếng một đứa bé kêu lên làm cô gái giật mình, Bảo Ngọc từ trong túi áo Dương cọt quảy thò đầu ra nhìn Dương rồi nhìn sang cô gái.

Về bất ngờ trong cô gái càng thêm đậm, sau đó nàng nở một nụ cười: “Ta vẫn luôn tin là người còn sống... Có muốn đi cùng ta không?”

“Á á dá!” Bảo Ngọc lắc lắc cái đầu bé xíu tỏ ý từ chối rồi bay lên đầu Dương ngồi.

“Tùy người...” Cô gái nói, đồng thời có tiếng bước chân tiến đến rồi bị ý niệm của nàng làm dừng lại giống như Dương.

“Ta phải đi thôi... tạm biệt...” Cô gái nói với Bảo Ngọc, sau đó khoan thai rời đi...

Khi cô gái đi mất, cánh cửa rớt xuống nền nhà, Dương theo quán tính đạp chân tới phía trước, hiệu trưởng Lệ và một giáo viên khác tiến đến.

“Cậu không phá thì không được hả cậu kia!” Lệ tức giận quát.

Dương nhìn khắp phòng rồi phân trần: “Thưa cô, Nữ Thần Thời Gian mới ở đây!”

“Đâu?”

“Không biết đi đâu rồi, nhưng rõ ràng em có ngửi thấy mùi nàng ta!”

Nghe thế, Lệ cũng nhắm mắt ngửi một hơi, đúng là trong không khí có một hương thơm lạ thường. Lệ quay sang vị giáo viên đi cùng phân phó: “Thầy giúp tôi đi thông báo cho các giáo viên khác, ai thấy một cô gái...”

“Tóc bạch kim mặc đầm cùng màu!” Dương nói.

“... tóc bạch kim mặc đầm cùng màu thì lịch sự mời nàng ta nán lại giúp tôi.”

Dù Lệ đã phân phó các giáo viên nhưng Dương biết cũng chẳng hơn gì hấn tự đi tìm, Dương nhảy xuống hồ tắm bơi lội với hy vọng tìm lại thời khắc vinh quang nhưng vô ích vì Nữ Thần còn chưa bước xuống hồ hấn đã lỡ mãng xông vào. Sau đó Dương chạy khắp nơi tìm kiếm, quên cả cuộc hẹn với Lâm.

Quang Lâm đang chờ Dương trong phòng tập, để cho Dương thua nhục nhã hơn nên hấn đã đi rêu rao khắp trường, khiến cho phòng tập chật kín khán giả.

“Mẹ kiếp! Nó trốn rồi!” Lâm tức giận mắng, hấn ngồi chờ cả tiếng vẫn chưa thấy Dương đến.

Đám khán giả cũng đang xôn xao tranh luận, một phe thì cho rằng Dương thùng rỗng kêu to, yếu mà láo, một phe thì bênh vực Dương vì Lâm là Linh Ủy cấp 2, tinh thông Phong thuộc tính lại đi đòi đấu một đàn em năm nhất với Thủy thuộc tính, rõ ràng là ý lớn hiếp nhỏ.

Dương vẫn chưa bỏ cuộc, chạy khắp nơi tìm kiếm Nữ Thần, thấy khu phòng tập đông người nên chạy đến hỏi.

“Có ai thấy một cô gái tóc màu bạch kim ở đâu không?”

Nghe Dương hô to, đám học viên xôn xao, nghe đàn em báo lại, Lâm rẽ đám người bước ra ngoài.

“Tao tưởng mày trốn rồi!” Lâm hừ lạnh.

Dương nhướn mày: “Biến! Tao đang bận!” Nói xong, hấn hỏi lại lần nữa: “Có ai thấy một cô gái tóc bạch kim rất xinh đẹp không?”

“Lại còn giả đồ! Sợ thì quỳ xuống xin anh tha, cần gì kiếm cớ?”

Dương phớt lờ Lâm, mở miệng hỏi lần thứ 3: “Có ai thấy...”

Dương đang hỏi thì Lâm bất ngờ ra đòn, linh lực thuộc tính Phong tụ thành một lưỡi kiếm ngắn vô hình trên hai ngón tay phóng đến chém thẳng vào ngực Dương.

Keng!

Trong lúc đòn chém gió của Lâm chém đến, Dương không né kịp nhưng cũng lập tức lấy cây ba ton ra đỡ lấy, có thể thấy rõ những tia điện phóng ra trên thân cây ba ton.

“Linh Bảo trung cấp hệ Lôi?” Lâm nhướn mày, có một Linh Bảo trung cấp mang thuộc tính thì chính là tương đương có được cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất và thuộc tính linh lực, nhưng Dương chỉ là Linh Sĩ cấp 6 nên chưa thể phát huy hết tiềm năng của nó.

“Không phải mày nói dùng Thủy thuộc tính sao? Mạnh miệng lắm mà?” Lâm hừ lạnh.

“Mày thích thì tao chiều...” Dương âm trầm đáp, lấy trong nhẫn ra một vật nhỏ màu đen có hình chữ L, chìa thẳng phần dài hình ống vào trán Lâm.

“Mày làm trò mèo gì đấy?” Lâm tò mò hỏi, nhìn vào cái vật hình ống có cái lỗ nhỏ sâu hoắm chỉ thẳng vào trán mình, hấn cẩn thận đưa linh lực lên trán phòng vệ.

Đám học viên đứng xem cũng không ai biết đấy là thứ gì.

“Cho mày thấy uy lực của nước!” Dương cười lạnh, vận linh lực vào ngón tay bóp mạnh một cái.

Một cảnh tượng hết sức hoạt kê, khi Dương động tay, một tia nước trắng xóa bắn ra với tốc độ khủng khiếp đến mức Lâm không kịp nhìn, tia nước không bắn vào trán hấn mà chém sượt qua cát phẳng một bên mái tóc Lâm.

Tóc rơi lả tả.

Đám khán giả bất ngờ một phen rồi cười ồ lên, tưởng Dương nguy hiểm cỡ nào, hóa ra chỉ là lợi dụng Lâm không đề phòng mà cát phẳng mái đầu của hấn.

Lâm sờ lên đầu, một nửa mái tóc hấn đã rơi rụng tạo thành mái đầu xéo kì cục, nước vẫn còn đọng lại.

“Thế nào? Lợi hại chứ?”

Dương đã dựa vào cấu tạo máy cắt tia nước ở thế giới cũ kết hợp với sự kỳ diệu của giả kim thuật của thế giới mới tạo ra một Linh Bảo có thể nén nước đến cực hạn và được gia cố thêm bằng linh lực, tạo ra tốc độ và sức xuyên thấu còn kinh khủng hơn máy cắt tia nước thông thường.

Quang Lâm sắc mặt âm trầm, sát khí tỏa ra như muốn ăn sống Dương, hẳn là một người coi trọng vẻ bề ngoài, vậy mà bị Dương biến mái tóc thành trò cười ngay trước số đông học viên.

“Mày muốn chết sao?” Hai bàn tay Lâm giơ lên, mỗi ngón tay đều xuất ra linh lực Phong thuộc tính tạo thành 10 cái móng vuốt bén nhọn vô hình, hướng mặt Dương cào thẳng tới.

Dương biết với linh hồn mình hiện tại thì vô phương chống đỡ những móng vuốt kia nên hắn lập tức phóng lui né tránh, Lâm cay cú điên cuồng đuổi theo, không ngừng cào cào.

Đám học viên đứng xem thấy tình thế nguy hiểm thì phần khích hò reo, cũng có một số lo lắng cho Dương nhưng không dám vô can. Lâm với cấp bậc hơn xa nên tốc độ hơn hẳn Dương, tấn công tới tấp làm Dương tránh không kịp, thỉnh thoảng lại bị cào một vết rách cả da và tứa máu, áo hắn đầy vết rách.

Ở bậc Linh Sĩ, linh hồn tu luyện theo xu hướng ngưng tụ tạo kết cấu bền vững, khi lên Linh Ủy, linh hồn lại có thêm xu hướng bành trướng để chứa được nhiều linh lực hơn, nghĩa là ưu thế linh hồn to lớn của Dương sẽ không mấy hiệu quả đối với Linh Ủy cấp cao, trừ khi hắn luyện cho linh hồn mình bành trướng hơn nữa.

Lâm điên cuồng cào cào. Dương tuy chậm hơn hắn nhưng vẫn đủ khả năng né được những đòn nguy hiểm khiến Lâm càng lúc càng điên cuồng, hận không thể chém chết Dương tại chỗ.

“Mày có ngon thì đứng lại đánh sòng phẳng!” Lâm tức giận gào to, với mái đầu đứt xéo và ánh mắt điên cuồng, Lâm giống như một tên sát thủ điên đang lên cơn tàn sát.

“Tao đeo có ngu!” Dương tuy né tránh chật vật nhưng vẫn khoái chí vì chọc điên được Lâm, hắn còn cười khoái trá làm Lâm càng điên hơn.

“Dương cứ né vậy mãi thì kiểu gì cũng dính đòn của Lâm thôi, hay tìm cách cứu hắn đi?” Đứng lẫn trong đám đông, Như Nhật nói.

“Ta nhớ hắn còn chế mấy thứ gì đó mà chưa dùng, cứ chờ xem thế nào đã.” Sinh đáp, hắn cũng lo lắng nhưng không muốn xông vào cứu làm Dương mất mặt.

Đúng là Dương có suy tính riêng, hắn cố ý chọc tức Lâm để Lâm tiêu hao linh lực vào những đòn tấn công điên cuồng, còn Dương chỉ tập trung né tránh và chọc tức để khẩu súng nước tụ linh lực.

“Cào như chó điên này giờ chưa mệt sao?” Dương cười cười tiếp tục trêu tức Lâm.

“Hừ! Mày coi lại cái thân mày đi!”

Dương lúc này đúng là tàn tạ, áo quần rách bươm, nhiều chỗ chảy máu nhưng không nghiêm trọng. Dương nhếch mép cười với vẻ mặt nguy hiểm: “Phải dùng chiêu cuối thôi!”

Trước những ánh mắt tò mò và những nhát chém điên cuồng của Lâm, Dương vừa né vừa lấy vôi trong nhả ra một quả bong bóng nước to dùng, vừa kịp đem cản lấy một đợt cào khác của Lâm.

Lâm theo quán tính chém thẳng vào cái vật vừa xuất hiện làm nước văng tung tóe, hắn giật mình đem linh lực ra bảo vệ toàn bộ cơ thể, nhưng chợt nhận ra Dương đã tranh thủ lúc hắn bất cẩn đem cái Linh Bảo lúc này chia thẳng vào trán hắn lần nữa.

“Lần này ta không cắt tóc miễn phí nữa đâu!” Dương lạnh lùng nói, một tay dứt túi quần làm ngầu với gái, một tay chia súng thẳng vào đầu Lâm.

“Dừng tay!” Người nói là Vân Hải, thủ lĩnh băng Bão Tố, hắn bước ra chỗ Dương và Lâm, nhìn Lâm rồi nói: “Người thua!”

Lâm bất mãn: “Ta chưa thua! Người đừng có thiên vị!”

“Người đã thua đến hai lần, nếu lúc đầu Dương không chém vào tóc mà chém vào cổ thì người đã đứt đầu!” Châu Đốc cũng bước ra nói, sau đó hắn hướng sang Dương bật ngón cái khen: “Linh Bảo lợi hại!”

Dương nhe răng cười, nhưng trong bụng mắng thầm: “Biết ta đã thắng từ đầu, vậy mà không vào can sớm, cho ta ăn hành một nhử rồi mới vào ăn hôi, hừ!” Dương không nghĩ là Hải và Đốc muốn xem thử biểu hiện của hắn trong thực chiến.

“Ta không tin, chỉ là một tia nước làm sao qua được phòng ngự của ta!”

“Đưa đầu đây ta bắn thử thì biết!” Dương chĩa súng vào trán Lâm.

“Người cũng đừng quá tự tin vào phòng ngự của mình, Linh Bảo của Dương đem nước nén thành một tia mỏng, lại kết hợp với linh lực đem tấn công vào một điểm có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự của Linh Ủy cấp thấp, nhưng cũng có nhược điểm đúng không?” Vân Hải nói.

Dương gật đầu. Đúng là khẩu súng cần một thời gian để nén nước và linh lực, chính vì vậy nên Dương mới phải chặt vật né tránh trong suốt mấy phút.

“Nhưng nó gian lận, nó dùng linh bảo không gian để chứa bóng nước!” Lâm cố cãi.

“Người không gian lận sao? Bảo là so tài về thuộc tính mà lại đem linh lực vào cơ thể nào là gia tốc, nào là phòng ngự để đấu với một đàn em năm nhất, dù là gian lận cũng gian lận không bằng người ta, còn mặt mũi mà cãi sao?” Hồng Đào bước ra, những câu nói của nàng như tát thẳng vào mặt Lâm vì hắn đã để ý nàng từ lâu.

“Được... Các người bình vực nó.” Lâm vừa nói vừa gục gặt đầu, sau đó liếc sang Dương: “Mày chờ đó!”

BÙM!

Lâm vừa nói xong thì Dương xì hơi nghe một tiếng bùm rõ to như một miếng sủi nhục làm Lâm tức muốn học máu. Đám học viên xung quanh, kể cả Hải, Đốc và Đào cũng không nhịn được bật cười.

15. Chương 15: Giang Hồ Chợ Lớn

Sài Thành, trời trong veo ngập nắng, những dòng xe ngựa, xe bò đông vui tấp nập lướt trên đường, thỉnh thoảng mọi người lại đưa mắt nhìn một đại gia nào đó ngồi trên siêu xe được kéo bằng linh mã trông rất phô trương. Nói về linh mã, chính là giống ngựa biết dùng linh lực, chúng khỏe hơn, thông minh hơn, có hình dáng đẹp hơn, màu sắc sáng hơn ngựa thường, những con linh mã tiến hóa còn mọc một cái sừng xoắn ốc giữa trán và tiến hóa bậc cao hơn nữa sẽ mọc ra một đôi cánh tuyệt đẹp, tương tự còn có loài linh tượng, linh ngư rất thích hợp vận chuyển hàng hóa số lượng lớn và tốc độ cao.

Một chiếc xe ngựa chạy đến khu Chợ Lớn, lách vào một con hẻm rồi dừng lại.

Quang Lâm bước xuống xe, đầu đội nón kết che đi mái tóc bị Dương cắt phẳng lúc sáng, hắn móc túi lấy ra tờ 50 nghìn trả tiền xe, nhìn quanh rồi đi vào con hẻm.

Lâm bước vào một tiệm cầm đồ cũ kỹ nhếch nhác. Chủ tiệm là một gã đàn ông trung niên xăm trổ tên Thái, đang ngồi sau cái quầy cầm đồ.

“Chào ông chủ Thái!”

“A! Lâm thiếu gia, cậu đến thay ông chủ thu tiền thuê cửa hàng à?”

“Không phải, ta có việc cho ông làm đây!” Lâm trầm giọng nói.

“Ý cậu là...”

“Ám sát.” Lâm liếc quanh rồi kề sát vào Thái nói nhỏ.

Gương mặt Thái nghiêm túc hẳn, gã dẫn Lâm vào một căn phòng, đóng kín cửa nẻo rồi mới hỏi: “Đối tượng là ai? Cấp bậc thế nào? Địa điểm ám sát?”

“Võ Phi Dương, một thằng Linh Sĩ cấp 6, đang học tại học viện Nữ Thần.”

“Học viện Nữ Thần? Hơi khó đấy...” Thái xoa cằm.

“Yên tâm, những giáo viên mạnh đều đang ở trong một linh cảnh để chuẩn bị cho cuộc tranh tài học viện, đáng gờm chỉ còn lại hiệu trưởng Lệ thôi.”

Thái vẫn ra vẻ phân vân: “Hiệu trưởng Lệ thì không lo. Dù chỉ là Linh Sĩ... nhưng giá hơi cao đấy nhé...”

“30 triệu!” Lâm hào phóng ra giá, đây là cái giá khá cao so với việc ám sát một Linh Sĩ cấp 6, nhưng Lâm là con nhà đại gia Sài thành, lại là một thiên tài của học viện Nữ Thần nên rất được cha mẹ nuông chiều, tiền tiêu như nước.

“Được! Khi nào thì hành động? Hình dáng thằng đó thế nào?” Thái gật đầu, với thực lực Linh Tá cấp 6 của gã thì giết một thằng Linh Sĩ dễ như trở bàn tay, chỉ cần cẩn thận đột nhập rồi trở ra là 30 triệu vào tay.

“Tối nay được thì càng tốt, đây là hình nó, nó ở phòng 2016 nhưng thường ở trong một phòng thí nghiệm của tầng 4 tòa nhà chính đến khuya mới về phòng.” Lâm đưa ra một tấm hình chụp Dương ăn mặc rách rưới, thân mình máu me đang chập vật né đòn của Lâm. Đây là hình do một thằng trong băng Cửu Long của Lâm chụp lại bằng một loại Linh Bảo hạ cấp có thể ghi lại hình ảnh sống động như thật.

“Còn đây là bản đồ học viện.” Lâm đưa thêm cho Thái một cuộn giấy lớn, chỉ ra cho Thái những nơi mà hắn nghĩ Dương thường lui tới... Sau trận đánh với Lâm, Dương được bọn Sinh đưa đến phòng y tế để băng bó, mệt mỏi và mất máu, Dương ngủ một giấc đến tối mới thức dậy, Nhật, My, Sinh, Chung, Trần đang ngồi chờ.

“Dậy rồi!” Thấy Dương mở mắt, Sinh nói.

“Dương thấy thế nào rồi?” My ân cần hỏi.

“Không sao, mệt quá nên ngủ một giấc thôi, đã tối rồi à?” Dương dụi mắt ngồi dậy.

“Người đó! Không gây chuyện người ăn không vô à?” Như Nhật mắng.

Trần chen vào: “Tao thấy ngẫu mà, đập hết chúng nó đi rồi lên làm bá chủ!”

“Bá chủ mà bị người ta đánh cho toàn thân máu me thế này à...” Như Nhật hừ nhẹ, chợt nhớ đến Bảo Ngọc liền nhìn Dương hỏi: “Người nhốt Bảo Ngọc trong nhẫn à, thả ra cho ta xem chút đi!”

“Ta như vậy không lo, chỉ lo Bảo Ngọc, đồ... mê gái quên bạn!” Dương cười cười vừa xoa tay lên nhẫn vừa trêu Nhật.

“Người mới mê gái!”

“Ừa?” Dương phát hiện Bảo Ngọc không có trong nhẫn, liền sờ tay vào túi áo rồi sờ lên đầu mình, cũng không có Bảo Ngọc.

“Nó đâu rồi?” Dương tự hỏi, hắn ngồi dậy lật tung mền gối, sờ khắp người mình cũng không thấy.

“Không lẽ lúc đánh lộn rớt mất rồi?” Dương nghĩ thầm, ngồi nhớ lại lần cuối hắn thấy Bảo Ngọc. Đó là lúc sáng sớm, khi Dương đem Bảo Ngọc bỏ vào túi áo rồi bước ra từ phòng thí nghiệm, sau đó vì chuyện của Nữ Thần và đánh với Lâm nên hắn quên luôn con bé.

“Sao vậy mày?” Thấy Dương ngồi đăm chiêu, Sinh hỏi.

“Bảo Ngọc lạc đâu mất rồi!” Dương nói rồi bật khỏi giường chạy như bay đến tòa nhà chính, bọn thằng Sinh cũng chia nhau đi tìm.

Một đứa bé đến nói còn chưa rành mà để bị lạc thì khó tìm cỡ nào. Dương chạy lên phòng thí nghiệm rồi đi lại đoạn đường hắn đã đi lúc sáng mắt nhìn khắp xung quanh tìm hình dáng một đứa bé nhỏ xíu, trong lòng không ngừng tự trách mình.

Hiện tại tòa nhà chính của học viện khá vắng vẻ, bởi vì đa phần giáo viên bao gồm cả Như Mộng đều đang ở một linh cảnh để xây dựng trường thi cho cuộc so tài giữa các học viện trong thời gian sắp tới, nên Dương chỉ có thể vừa chạy vừa gọi Bảo Ngọc chứ chẳng thấy ai để hỏi.

Chạy khắp tòa nhà mà không có, Dương chạy ra khu tập luyện thì thấy Sinh, Sinh lắc đầu bảo không có và nói: “Thằng Chung đang đi hỏi thăm ở ký túc xá nam, My ở ký túc xá nữ, thằng Nhật đến khu căn tin - giải trí còn thằng Trần đang tìm ở các phòng học. Mày tới thư viện tìm thử đi, tao đi tìm ở khu phòng học tìm phụ thằng Trần.”

“Ừ!” Dương gật đầu rồi chạy băng qua sân trường hướng đến thư viện, không hay biết rằng có một bóng đen đang âm thầm quan sát hắn.

Thư viện sáng đèn nhưng vắng vẻ, Dương đẩy cửa chạy thẳng vào nhìn quanh, chợt cảm thấy sau gáy mình có cảm giác ớn lạnh.

“Trần Văn Thái, 44 tuổi, chủ tiệm cầm đồ kiêm sát thủ, Linh Tá cấp 6, linh lực hệ bóng tối.” Google lên tiếng khiến cho cảm giác ớn lạnh của Dương nhanh chóng biến thành nỗi sợ hãi cùng cực, Google nói vậy nghĩa là có tên sát thủ nào đó đang ở đâu đó phía sau hắn, dù không biết mình có phải là mục tiêu hay không nhưng Dương không dám đứng yên, liền vận linh lực xuống chân chạy thẳng vào sâu trong thư viện.

“Hừ! Chạy à!” Thái đứng là đang nấp phía sau định âm thầm kết liễu Dương, hơi bất ngờ vì Dương đột nhiên bỏ chạy, liền phóng theo.

Hiệu trưởng Lê lúc này cũng ở trong thư viện, đang đứng ở một tủ sách tìm hiểu về tinh linh, Bảo Ngọc ôm một cái lọ thủy tinh nhỏ xíu ngồi trên vai nàng.

“Lạ nhỉ? Tìm mãi không thấy sách nào nhắc tới, người là loại tinh linh gì vậy?” Lê đưa hai ngón tay véo nhẹ lên gò má của Ngọc làm cô bé bực bội lắc đầu nguầy nguậy.

Lê cười thích thú, chợt nghe có tiếng chân rầm rầm chạy tới liền bước ra tìm nguồn âm.

Dương giống như một thằng con nít mới tập đi đòi chạy đua với vận động viên điền kinh, chỉ phóng mấy bước là Thái đã đuổi kịp hắn.

“Chết đi!” Thái cười lạnh, thanh kiếm ngắn trên tay lóe sáng hướng vào đầu Dương đâm tới.

Choeng!

Lưỡi kiếm sấp đâm vào đầu Dương thì bị Lê kịp thời phóng tới dùng một cây thước sắt đánh bật ra.

Dương nghe tiếng kim loại va chạm, dừng chân quay lại nhìn mới thấy Lê vừa đứng ra cầm một dao cho mình, sợ xanh cả mặt.

Nhìn đối phương là một tên mặc đồ đen trùm đầu và bịt mặt, Lê nói: “Kể to gan nào dám ám sát học sinh của học viện Nữ Thần!”

“Hắn là sát thủ, tên Trần Văn Thái, Linh Tá cấp 6 hệ bóng tối! Cô cẩn thận!” Dương nói, từ Google, Dương biết Lê là Linh Tá cấp 3 hệ hỏa, e rằng không phải đối thủ của Thái.

Nghe Dương nói, Lê vừa phòng bị vừa hô: “Chạy ra ngoài gọi bảo vệ, cô cầm chân hắn!”

“Chạy đi đâu!” Thái hừ lạnh, định vượt qua Lê xông tới giết Dương nhưng bị Lê ngăn lại.

Quả nhiên Lê không phải đối thủ của Thái, Thái hơn nàng 3 cấp bậc lại rất có kinh nghiệm chiến đấu nên liên tục lấn át nàng, còn tranh thủ phóng dao cản đường chạy của Dương.

“Mẹ kiếp, làm sao bây giờ?” Lần đầu tiên bị giang hồ rượt chém khiến Dương lâm vào hoảng loạn, kiến thức của Google lúc này cũng vô dụng với hắn.

Hiện giờ trong người Dương chỉ có 2 linh bảo trung cấp là cây ba ton và cây súng nước, ngoài ra còn 3 trái lựu đạn. Linh Bảo trung cấp có thể được cường hóa để đối phó với Linh Ủy, Linh Tá nhưng với điều kiện phải đưa được linh lực bản thân vào tăng cường uy lực, nhưng Dương chưa đạt đến cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất, không thể đưa linh lực ra khỏi cơ thể.

Không thể gây sát thương, nhưng có thể đánh lạc hướng.

Lê đang chật vật tránh đòn, chợt có tiếng một trái lựu đạn cộc cộc lăn tới, sau đó Dương vừa la to vừa bắn một tia nước trắng xóa vào mặt Thái: “Lui lại nhanh!”

Thái bị tia nước thần tốc bắn tới làm phân tâm, nghiêng đầu né đi làm Lệ kịp lui lại kéo Dương chạy đi.

Ầm!

Quả lựu đạn nổ tung nhưng không gây một chút sát thương vì Thái đã phòng vệ cả cơ thể, hấn xông qua làn khói đuổi theo Lệ đang kéo Dương chạy sâu vào trong.

Trái lựu đạn nổ to làm nhiều người bên ngoài nghe thấy, trong đó có hai cao thủ của thành chủ đang âm thầm theo sau bảo vệ Như Nhật ở ký túc xá.

“Nổ ở thư viện, người đến xem đi, ta ở đây bảo vệ công chúa!” Một người nói.

“Được!” Người kia gật đầu rồi phóng đi.

Lúc này Lệ dẫn Dương đến phía cổng linh cảnh, Thái đuổi gần tới, thấy Lệ đang vận linh lực vẽ lên gương mở khóa cổng thì cười lạnh, tay phải hấn tỏa ra một làn khí màu đen, lòng bàn tay nổi lên một vòng tròn có hoa văn kỳ lạ: “Định trốn vào linh cảnh à!”

“Hấn tới rồi!” Dương gào lo, Lệ vừa mở cổng, chưa kịp đẩy Dương vào thì Thái từ đằng sau đem bàn tay đen chưởng thẳng vào vai làm Lệ bay thẳng vào trong cổng.

Ầm!

Dương chưa kịp xoay người phóng theo Lệ thì bàn tay của Thái lại chưởng tới, Dương chỉ còn cách dùng bí kỹ Cuồng tập trung toàn bộ linh lực vào cánh tay trái kết hợp với cây ba ton trong tay phải giơ ra trước ngực cản lại.

Rầm!

Cây ba ton vỡ nát, Dương bị dư chấn đánh bay vào cổng, tông thẳng vào tường căn nhà gỗ miệng phun ra một ngụm máu, lúc này Lệ vừa gương dậy liền chặt vật bước lại dùng ý niệm khóa cổng.

Thái không ngờ Dương lại có thể cản được chưởng của hắn, liền xông vào cổng nhưng bị dội ngược ra vì Lệ đã khóa lại. Tương tự thẻ ATM, cổng linh cảnh ngoài cần một lượng linh lực để mở còn phải vẽ đúng mã khóa.

“Mẹ kiếp!” Thái tức giận tung chưởng đánh nát tấm gương, sau đó đập thủng tường chạy đi.

16. Chương 16: Tái Sinh

Khóa cổng xong, Lệ tiến lại đỡ lấy Dương ngồi xuống giường, Dương thở hồng hộc, một chưởng của Linh Tá cấp 6 quả thật khủng khiếp, nếu không nhờ Linh Bảo trung cấp kết hợp bí kỹ Cuồng cản lại thì hắn đã bị một chưởng đó đâm xuyên qua người.

Đúng lúc này, tiếng gương nứt nghe rầm rắc, đường nứt chạy khắp tấm gương tuy không bị vỡ ra nhưng Dương nhìn cũng biết cổng đã bị phá hỏng.

“Á đù!” Dương trở mắt nhìn, cái miệng đầy máu phát ra hai tiếng, cổng bị phá, không phải hắn bị nhốt luôn ở đây sao?

“Đừng lo, sẽ có người đến sửa chữa nhanh thôi.” Lệ trấn an, linh cảnh này chỉ khó ở phần tìm kiếm và tạo đường đến, còn cánh cổng thực chất là một loại Tiên Bảo hệ không gian, nếu hư hại chỉ cần mời một giả kim Tông sư đến sửa chữa khoảng một tuần là khôi phục.

Nói xong, Lệ xoa xoa cái lưng đau buốt của mình, sau khi trúng một chưởng của Thái, Lệ hoàn toàn không thể sử dụng được linh lực nữa.

“Cậu xem giúp tôi sau lưng tôi có gì không?” Lệ xoay lưng về phía Dương, tay tháo nút áo sơ mi của mình rồi kéo áo khỏi vai.

Dương nhìn tấm vai trần của Lệ mà thèm muốn nổ mắt, tuy tuổi đã 30 nhưng Lệ vẫn rất trẻ trung, làn da trắng hồng trên bờ vai mảnh mai trông đầy gợi cảm, tóc nàng búi cao trên cái cổ thon tỏa ra một làn hương nhàn nhạt thanh cao mà đầy quyến rũ.

“Tôi bảo cậu nhìn chứ không phải ngắm!” Thấy Dương im lặng một lúc, Lệ tức giận nói.

Dương nhe răng cười trừ, nhìn vào lưng Lệ thì thấy một bên sau vai nàng có hằn dấu một bàn tay to, trong chỗ lõng bàn tay có hiện một vòng tròn màu đen loằng ngoằng uốn lượn như được vẽ bằng bút lông.

“Phong ấn linh lực, Linh thuật hệ Bóng Tối, người bị phong ấn sẽ không thể sử dụng được linh lực, cần linh lực hệ Ánh Sáng hoặc linh lực mạnh mẽ hơn linh lực của kẻ phong ấn để giải trừ.” Google nói.

“Sao rồi?” Lệ hỏi.

“Cô bị trúng linh thuật phong ấn rồi.”

“Vậy à, chờ ra ngoài nhờ người giải trừ vậy. Mà cậu làm gì để tên đó rượt giết vậy?”

“Là sát thủ do Quang Lâm thuê giết em để trả thù ban sáng!” Dương nói.

“Sao cậu biết?”

“Tên đó tưởng em chết chắc nên nói em biết. Cũng may là gặp cô trong thư viện nếu không thì toi rồi.” Dương đáp, hẳn không muốn tiết lộ là do Google vừa cho hắn biết.

“À nói mới nhớ.” Lệ tháo búi tóc làm tóc nàng xõa xuống, lộ ra Bảo Ngọc đang bị nhốt trong đó.

“Bảo Ngọc!” Dương mừng rỡ.

“Cậu biết nó à?”

“Nó là tinh linh của em!” Dương vẫy tay gọi Bảo Ngọc, con bé thấy Dương liền là đà bay đến đậu trên đầu hắn, tay ôm khư khư một cái lọ thủy tinh nhỏ xíu.

“Tôi thấy nó lúc chiều, thấy to lớn khác thường nên đem vào đây tìm hiểu nhưng không thấy sách nào nhắc đến nó.”

“Em cũng không biết nó loại gì, trứng này do... mẹ cho em.” Dương nói dối.

“Vậy à... Thôi cậu vận công khôi phục đi.”

“Vâng!”

Linh hồn con người có khả năng tự tạo ra lượng linh lực để khôi phục trở lại đúng với mức linh lực tối đa trước đó nhưng với tốc độ khá chậm, sau đó có người tạo ra cách khôi phục nhanh hơn đưa vào thành một phần của công pháp. Thôn Thiên Địa của Dương cũng có khả năng này nên hắn không cần hấp thu linh lực của linh cảnh để khôi phục. Bên ngoài học viện đang nổi lên một trận xôn xao, Thái bị cận vệ của Như Nhật tóm gọn đánh cho sưng mặt sưng mày. Cũng xui cho hắn, thành chủ Đại Quang vì muốn bảo đảm an toàn cho con gái cưng nên ngoài việc giấu nhem thông tin nàng nhập học còn sai hai cao thủ đi theo âm thầm bảo vệ, nếu biết con gái của thành chủ, cháu nội của Chúa Tể đang học ở đây thì dù Lâm đem cả gia tài ra trả, Thái cũng không dám nhận làm.

“Mẹ kiếp thằng chó, vì giết một thằng Linh Sĩ cấp 6 cho mày mà tao bị như vậy đây! Đừng hòng yên thân với tao!” Thái mồm đầy máu cay cú mắng thăm. Sát thủ cũng có nhiều loại, và Thái là loại thấp kém nhất, sẵn sàng phản chủ và kéo đồng bọn chết chung khi thất bại.

Mọi người kiểm tra và phát hiện hiệu trưởng Lệ và Dương đều mất tích.

Lúc này người lo lắng nhất chính là My, hiệu trưởng Lệ mà mẹ nàng còn Dương là người mà nàng yêu mến nhất, cả hai đều không rõ tung tích làm nàng lo lắng khóc thút thít. Như Nhật thấy My đứng khóc, quên mất mình đang giả trai tiến lại choàng tay ôm vai dỗ dành nàng làm mọi người xung quanh trở mắt mà nhìn. My cũng hơi ngại nhưng không lo lắng vì nàng đã được Lệ cho biết Nhật là nữ.

Một lúc sau, nhóm giáo viên trong một linh cảnh khác cũng được gọi về, Như Mộng biết chuyện cũng lo lắng không kém gì My.

Thái bị hành sống chết mới chịu khai rằng Lệ và Dương đang ở trong linh cảnh, một giáo viên liền lên đường đến Giả kim hội gọi một vị giả kim cấp tông sư đến sửa chữa. Thái cũng khai luôn chuyện Quang Lâm thuê hắc ám sát Dương, mọi người kéo đi bắt Lâm nhưng hắc ám sau khi thuê Thái không trở về trường mà đã về nhà trốn. Hai ngày sau.

Lệ bước ra khỏi căn nhà gỗ, vươn vai đón lấy ánh bình minh sáng rực đang từ mặt biển nhô lên, vết thương trên vai nàng đã dần hồi phục nhưng phong ấn vẫn còn đó. Lệ nhìn ra bãi cỏ xanh mướt giữa đảo, Dương vẫn đang ngồi vận công, bé Ngọc ngồi trên đầu hắc ám cũng học theo ngồi xếp bằng vận công với nét mặt rất nghiêm túc làm Lệ bật cười khúc khích.

Nghe tiếng Lệ cười, Dương mở mắt ra nhìn nàng. Lệ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đem khoe đôi chân thon dài trắng muốt trông ngon lành khó cưỡng dưới bờ mông to tròn. Chiếc áo trắng mỏng manh bị ánh nắng chiếu vào làm hững hờ lộ ra làn eo thon thả nuột nà cùng màu áo lót đen phủ trên hai quả đào to tròn hấp dẫn.

Trong phút chốc, Dương còn nảy sinh ý định thừa cơ hội Lệ không dùng được linh lực mà xông tới thịt nàng, nhưng lại xấu hổ nhớ ra mình đang bị liệt dương.

Thấy ánh mắt của Dương như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình, Lệ không khỏi đỏ mặt tránh đi chỗ khác.

Ngày thứ 3 trong linh cảnh, tấm gương trong phòng đã khôi phục được gần một nửa. Lệ chán chường tìm trong nhẫn Balo định lấy sách ra đọc, nhưng trong nhẫn chỉ còn lại vài cuốn truyện sex mà nàng sợ người khác thấy nên đem cất riêng.

Lệ đỏ mặt nhìn ra cửa sổ, Dương vẫn đang ngồi vận công khôi phục.

“Thôi kệ...” Lệ nghĩ thầm, lôi trong nhẫn ra một quyển truyện có tựa đề “12 Ma Nữ” của tác giả Sừ Lai Đạt đem ra đọc.

Truyện 12 Ma Nữ kể về một thằng nhóc 13 tuổi liệt dương tên Phi Dương ở linh giới, trong một lần đi tè, nó bị gió thổi té xuống vực chết rồi xuyên không qua thế giới khác, nhập vào xác một ông già 69 tuổi tên Dương vừa bị máy bay tông chết. Thế giới mới này tuy không bị tan vỡ như linh giới nhưng không có ai biết dùng linh lực, Phi Dương nhờ từng đọc qua sách hướng dẫn tụ linh, lại đang trong thân xác người trưởng thành nên thử tụ linh lần nữa và thành công, trở thành một siêu anh hùng 69 tuổi trong thế giới mới, dù trong thân xác già nua nhưng nhờ có linh lực đưa vào dương vật mà Phi Dương khiến hàng trăm mỹ nữ chết mê chết mệt, trở thành thần dân của thế giới mới.

Lệ đọc đến chương 5 mang tên “Nàng Ta Là Ma Nữ”, nhân vật chính Phi Dương trong thân xác lão già 69 tuổi vì tắm nhầm nước có pha dâm thủy của Ma Nữ mà nổi cơn đại dâm rồi lừa một cô giáo 24 tuổi tên Thủy uống thuốc kích dục, ai ngờ chính hắc ám lại uống nhầm và đè cô giáo kia ra hiệp nàng cả đêm.

Tuy thằng tác giả bựa kia miêu tả cảnh sex dở như cục gạch nhưng cũng khiến Lệ nổi cơn hứng tình vì nàng cũng là một cô giáo, nghĩ đến cảnh dương vật của một lão già 69 tuổi đem thọc vào âm đạo mình làm nàng không nhịn nổi cho tay xuống sờ vào âm vật mình.

“Cô ơi em đói bụng!”

Lệ đang trong cơn khoái cảm thì thằng Dương trời đánh thò đầu qua cửa sổ gọi vào, lần thứ hai thấy cảnh nàng tắm du. Lệ bực mình đem mấy gói snack quăng cho Dương rồi cả ngày hôm đó không thèm ngó ngang gì đến hắc ám. Đến sáng ngày thứ tư, Dương đã hoàn toàn khôi phục, hắc ám mở mắt ra thì thấy Lệ mặc một bộ bikini hai mảnh trắng nằm trên bờ biển trông tốt cùng kêu gọi, đây là Lệ cố ý để trả thù Dương chuyện hôm trước.

Dương thèm muốn khóc mà không làm gì được, đành bước vô nhà tìm thứ gì đó ăn để phân tâm. Dương xé một gói snack ra ngồi xuống ghế ăn, để ý trên bàn thấy vài món đồ trang điểm của Lệ, lại có một cái lọ thủy tinh nhỏ cỡ ngón tay chứa bên trong một giọt chất lỏng long lanh trong suốt. Ban đầu Dương nghĩ đây là tinh dầu gì đấy của Lệ, nhưng chợt nhớ lúc mới gặp lại Bảo Ngọc hắc ám đã thấy con bé ôm khư khư cái lọ này.

Dương tò mò mở cái nút lọ ra kê lên mũi ngửi thử, một mùi hương kỳ diệu phả vào người làm Dương tê như phê thuốc, hắc ám cảm giác như thời gian đã ngừng lại, chỉ còn bản thân đang hưởng thụ cảm giác sướng

khóai như lên đỉnh, mùi hương này lại còn tạo cho hấn ấn tượng rất quen, như đã từng...

“Nữ Thần! Là mùi hương của Nữ Thần Thời Gian!” Một phát hiện nổ tung trong đầu Dương.

“A oa óa!” Bảo Ngọc ngồi trên đầu Dương gật gù xác nhận.

“Google! Đây là...” Dương phấn khích hỏi thăm.

“Dâm thủy Nữ Thần!” Google xác nhận làm Dương mừng phát điên, không thêm để ý tại sao hỏi về Nữ Thần Google không bao giờ trả lời nhưng hỏi về dâm thủy Nữ Thần thì lại biết ngay.

Dương đem Bảo Ngọc xuống trước mặt, nhìn nàng và hỏi: “Thì ra lúc đó người mất tích là do đi xin thứ này cho ta đúng không?”

“A oa óa!” Bảo Ngọc gật cái đầu bé xíu đầy đắc ý.

Lúc đó...

Nữ Thần Thời Gian khoan thai rời đi, Bảo Ngọc là đà bay theo.

“Người theo ta làm gì? Đổi ý sao?”

“A óa!” Bảo Ngọc lắc đầu, tay chân hươ loạn xạ kêu liên hồi: “Á óa a! A a!”

Nữ Thần Thời Gian nhú mày: “Người xin thứ ấy làm gì?”

“A á oa!”

Nữ Thần Thời Gian đỏ mặt: “Ừ, ta sẽ cho người một giọt, nhưng đổi lại người phải đi chơi cùng ta. Chiều ta đưa người về...”

“Á!” Bảo Ngọc gật đầu.

Dương không hiểu mà cũng không còn quan tâm tại sao Bảo Ngọc biết hấn liệt dương và làm cách nào xin được thứ này, hấn cởi quần mình ra nhìn thẳng dương vật nhỏ xíu chết yểu, yêu thương vỗ về nó: “Ngoan... tao chuẩn bị hồi sinh cho mày đây...”

“Dùng thế nào, xúc lên hay uống vào bụng?” Dương hỏi.

“Xúc trực tiếp lên dương vật thì hiệu quả sẽ nhanh hơn...” Google đáp.

Dương liền rót giọt nước trong lung linh ánh bạc ra đầu ngón tay nhanh nhẩu đem xoa khắp dương vật mình.

“... nhưng tác dụng rất mạnh sẽ làm dương vật nổ tung.” Google nói tiếp.

“Tao liều mạng với mày!” Dương vừa tức vừa sợ xanh cả mặt, nếu Google là người hay vật thì hấn đã lập tức đem chém cho tan xác.

Dâm thủy nhanh chóng ngấm vào dương vật Dương, nhanh chóng tái sinh hoàn toàn cho phần linh hồn khiếm khuyết của hấn, đồng thời đem máu dâm trong người Dương làm cho sôi sục, dương vật hấn lập tức bành trướng, còn lớn hơn lần ngủ với Như Mộng. Một thằng nhóc 13 tuổi có dương vật dài 15 cm!

Người Dương nóng hừng hực, trong đầu lúc này chỉ còn duy nhất một cơn hứng tình điên loạn, Dương nhìn ra bãi biển.

Lệ nhắm mắt duỗi lưng nằm sấp trên bãi biển, mông tròn kết hợp với eo cong tạo thành một đường uốn lượn đầy mê hoặc. Lệ nghe tiếng chân Dương trên cát nhưng không thêm mở mắt, cho đến khi Dương tiến sát lại, tay hấn nhẹ nhàng vuốt lên làn da lưng mềm mại trắng lung linh dưới ánh ban mai của Lệ làm nàng run khẽ.

“Này này!” Lệ nhướn mày.

Dương phớt lờ, hấn đưa tay vuốt nhẹ từ lưng xuống mông Lệ, xoa nhẹ làn da đùi mịn màng của nàng.

“Cậu kia! Tôi không đùa nhé!” Lệ nghiêm nghị nói, nàng xoay người lại nhìn Dương rồi giật mình thốt lên một tiếng, Dương chỉ mặc cái áo rách, quần đã cởi ra, dương vật to và dài như cây chày đâm tiêu giữa hai chân chìa thẳng vào mặt Lệ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Sao mà to thế?” Lệ thốt lên, một cây dương vật to lớn trên mức trung bình lại mọc trên mình một thằng nhóc 13 tuổi, đây là nghịch thiên!

Lệ tò mò nhìn kỹ dương vật của Dương, trông màu da vẫn còn mềm mại non nớt nhưng lại to khỏe và nổi đầy gân xanh, hứa hẹn cho những màn giao hoan tuyệt vời. Trong lúc Lệ còn đang mãi mê đánh giá dương vật của Dương, tay hắn đã mò lên sờ ngực nàng, cách lớp vải bikini nhưng Dương vẫn cảm nhận được bầu ngực ấm áp to tròn và mềm mại nhưng cũng rất căng.

“Dừng lại!” Lệ vội kéo tay Dương ra, nhưng nàng không dùng được linh lực nên hoàn toàn không có sức kháng cự đối với hắn.

“Em xin lỗi, cô đẹp quá em chịu không nổi!” Dương xấu hổ lên tiếng, tay hắn chui xuống dưới lớp áo tắm của Lệ, sờ trực tiếp vào bầu vú đồ sộ ấm áp của nàng.

“Không được! Thả cô ra!” Lệ chống cự, dù cơ thể to gần gấp đôi Dương, nhưng Dương với linh lực tràn trề chỉ cần một tay cũng đủ áp chế nàng.

“A... Buông ra...” Lệ vô lực uốn người quằn quại, thằng nhóc 13 tuổi bại hoại không ngờ còn biết nghịch phá đầu ti kích thích nàng, làm đầu ti Lệ nhanh chóng cương lên.

Để giữ Lệ chặt hơn, Dương đè lên người nàng, làm dương vật nóng hừng hực của nó cọ vào làn da đùi mềm mịn của Lệ. Dương vạch áo ngực Lệ lên rồi úp mặt vào vú nàng đớp lấy nhũ hoa màu hồng nhạt bú rồi liếm gặm ngon lành.

“A... A...” Lệ bị kích thích, bật ra tiếng rên khe khẽ, trong lòng nàng nghĩ thầm: “Quái lạ! Một thằng nhóc 13 tuổi bị liệt dương lúc còn chưa dậy thì sao lại biết cách kích thích phụ nữ?”

Dương lách người nằm vào giữa hai chân Lệ, đem dương vật cương cứng của hắn cọ cựa nơi mu quần tắm của nàng, đồng thời miệng hắn gặm đầu ti của Lệ mạnh hơn, tay hắn véo nhẹ đầu ti bên kia của nàng.

“Ai... A... Dừng...” Lệ rên rỉ, oằn người ngăn khoái cảm đang dần sôi sục.

Một tiếng dừng nhẹ nhàng là một từ mang tính khích lệ, Dương đưa đẩy hông cho dương vật của hắn liên tục cọ mạnh vào âm đạo Lệ, làm dâm thủy phía trong bắt đầu túa ra như sẵn sàng chào đón.

“Không được... tôi là mẹ hai của cậu! Dừng lại... a...”

Dương đang tận hưởng hai bầu vú căng tròn thơm phức của Lệ, nghe thế liền ngóc đầu lên hỏi: “Là sao hả cô?”

“Tôi cũng như Diễm, là vợ của cha cậu! Thả tôi ra ngay! A... A...” Lệ tưởng mình nói ra bí mật này sẽ làm Dương giật mình, nào ngờ hắn còn đẩy đưa dương vật mạnh hơn.

“A... đúng là... cha nào con nấy!” Lệ buồn bực muốn khóc, dù không muốn nhưng nàng không thể chống lại cơn hứng tình đang trào dâng, đôi chân thon trắng muốt của nàng tự co lên giúp Dương càng dễ dàng cọ dương vật hắn vào âm đạo nàng.

“Mẹ em cũng nói vậy đó cô!” Dương cười cười.

“Hừ! Tôi không biết Diễm dạy cậu thế nào nữa! A...” Lệ nữa bực nữa thích đỏ mặt nói.

Dương nhe răng cười trù, cảm thấy Lệ không còn chống cự nên hắn lùi xuống liếm khắp đùi nàng, tuy 30 nhưng Lệ vẫn còn rất trẻ trung, da đùi nàng mềm mịn tỏa ra một làn hương quyến rũ làm Dương chỉ muốn cắn xé đem nuốt vào bụng.

Dương liếm dần lên trên, một luồng dâm hương nồng nàn nhẹ đưa vào mũi, dẫn dắt hắn liếm vào phần âm vật.

“A... Ai... Dừng lại...” Lệ đẩy đầu Dương ra, nhưng với linh lực bị phong ấn, Dương lúc này tựa như một tảng núi mà nàng không cách nào lay động.

Dương tháo dây quần lót của Lệ vứt đi, lộ ra giữa hai chân nàng là một âm vật dù đã qua một lần sinh nở nhưng vẫn quyến rũ vô cùng, Dương hồi hộp đưa lưỡi liếm vào.

“A...” Toàn thân Lệ run rẩy, không ngờ một đường lưỡi của con chồng vào âm đạo lại khiến khoái cảm trong nàng như sóng phá vỡ đập. Dâm thủy của Lệ ứa ra tan vào đầu lưỡi Dương, hần liếm sâu vào, lách qua khe hẹp môn trốn lớp thành âm đạo mềm mượt ẩm ướt đang không ngừng tiết ra dòng dịch nhờn dâm dục.

“Đừng mà... A... Không được đâu Dương...” Hai chân Lệ đạp vào không khí, tay nàng với xuống cố đẩy đầu Dương ra nhưng không chút hiệu quả, nàng càng cố đẩy hần càng liếm mạnh hơn, lại còn dùng môi ngoạm hai mép âm vật nàng, thỉnh thoảng đưa răng gặm nhẹ.

Kích thích một hồi lâu mà Lệ vẫn ngoan cường chống cự, Dương mất kiên nhẫn quỳ lên, đem dương vật cương cứng của mình đặt nằm dọc theo khe âm vật ướt sũng của Lệ.

“Em đẩy vào nha cô...” Dương hỏi đều, hai tay hần vịn lên đùi Lệ ngăn nàng tránh né.

“Không được...”

Lệ lắc đầu nguầy nguậy, lý trí và khoái cảm trong nàng tranh đấu dữ dội, cảm giác khi dương vật nóng hổi của Dương cọ vào hai mép âm đạo khiến Lệ kích thích không chịu nổi. Cọ dương vật kích thích Lệ thêm mấy cái, Dương nhích người tới kê đầu khấc mình vào khe âm vật của nàng rồi từ từ đẩy vào.

“A... Đừng mà Dương...” Lệ lúc này tức muốn khóc, không ngờ một Linh Tá như nàng có ngày phải van xin một thằng Linh Sĩ 13 tuổi, mà nó còn là con ruột của chồng nàng.

“Của cô ẩm quá... rất khít nữa...” Dương nói, hần chỉ mới đẩy được phần đầu khấc vào âm đạo Lệ thì phải rút ra rồi mới đút vào sâu hơn được.

“Đừng...” Lệ bấu chặt vai Dương, kèm chế cơn đau thốn, từ khi Phi Thiên mất, nàng chưa hề quan hệ với người đàn ông nào khác, nhiều khi muốn quá thì tự thủ dâm giải tỏa. Nào ngờ sự thủ tiết với chồng lại bị chính thằng con ruột của chồng phá tan.

Cuối cùng Dương cũng đưa trọn vẹn dương vật mình vào âm đạo Lệ, cảm giác ẩm nóng mềm mại lan tỏa lên não. Dương nhìn Lệ, gương mặt xinh đẹp của nàng xấu hổ ửng đỏ trông vô cùng quyến rũ, khác hẳn nét mặt nghiêm nghị thường ngày.

“Ra khỏi đây tôi lập tức giết cậu! A...” Xấu hổ vì bị Dương đưa dương vật vào âm đạo mình, Lệ lên giọng hăm dọa nhưng Dương lập tức rút dương vật ra cắm mạnh vào một cái làm nàng vừa thốn vừa sướng.

“Hả? Cô nói gì em nghe không rõ?”

“Tôi sẽ giết... A...” Lệ lặp lại, nhưng Dương lần nữa rút ra đẩy mạnh vào, dâm thủy tung tóe phún ra.

“Cô nói sao?” Dương chơi lầy lặp lại lần nữa.

“Tôi... Ừ...”

“Hả?”

Lệ bực bội không thèm đáp nữa, Dương cười cười tăng tốc giã cây chày nóng hổi của hần vào âm đạo nàng.

“A... Á... Ái...”

“Sướng không cô?”

“Không! A... Aa...”

Tuy ngoài miệng còn ngang bướng nhưng Lệ đã chìm đắm trong khoái cảm mà dương vật của Dương mang lại, trong lúc đẩy đưa, Dương còn tranh thủ chộp hay bàn tay của hần lên hai quả đào to tròn đang đong đưa của nàng để mà nghịch phá.

Mà có lẽ vì Lệ đã quá lâu không được làm tình với một dương vật thật sự, cũng như Dương quá mừng khi dương vật được hồi sinh, cả hai nhanh chóng đạt đến cực đỉnh.

“A... Á... Ái...”

“Cô ơi em xuất nè...”

“A... Xuất ra ngoài! Á... Á...”

Lệ co người run khẽ, Dương đẩy thêm mấy cái rồi rút ra chạy vội lên chĩa dương vật mình vào mặt Lệ, định bắn tinh vào mặt nàng, nào ngờ Lệ lại chủ động há miệng ra ngậm lấy dương vật hắn, hứng trọn những đợt tinh ngập tràn vào miệng.

Nhả dương vật đã mềm nhũn của Dương ra khỏi miệng, Lệ ngồi dậy lạnh lùng nhìn Dương.

“Vừa lòng cậu chưa?”

“Em xin lỗi...” Qua cơn điên, Dương bắt đầu có cảm giác hối hận.

Chát!

Lệ táng mạnh vào mặt Dương, không ngờ hắn không thêm vận linh lực mà nhận trực tiếp cái tát.

“Em xin lỗi... tại em nhịn không được...”

Chát!

Lệ vả thêm một cái vào má bên kia của Dương.

“Em xin...”

Chát!

Lệ dùng hết sức táng thêm một cái, trong lúc Dương còn đang choáng váng với cái tát thứ ba, hắn bất ngờ cảm nhận được một làn môi mềm mại áp vào môi mình, mùi hương của Lệ lan vào mũi hắn.

Dương hé môi cảm nhận làn môi mềm thơm ngọt ngọt của Lệ, lưỡi nàng và lưỡi hắn cùng gặp nhau tại nơi giao thoa của hai làn môi rồi âu yếm mơn trớn lấy nhau.

Lệ ôm lấy đầu Dương, còn Dương ôm vào eo nàng. Sóng biển rì rào, hàng dừa xào xạc.

Trong nụ hôn say sưa, Lệ chợt cảm thấy dương vật nóng hổi của Dương lần nữa tỉnh dậy đem cọ vào người mình.

“Cậu là tên đại bại hoại!” Lệ nhả môi Dương ra mắng yêu, sau đó trước mặt Dương, nàng cúi xuống hé môi ngậm lấy dương vật của nó và bú liếm say sưa.

Cảm giác đau đớn trên mặt nhanh chóng được làn môi Lệ dùng cách sưng khoái nhất xoa dịu, Dương thỏa mãn ngắm nhìn gương mặt đẹp thanh cao của nàng, tay vuốt ve làn tóc mềm mượt.

“Lần nữa nè cô?”

“Không!”

Dương cười cười, biết Lệ ra vẻ dối nên hắn bạo lực đẩy nàng bỏ chống hông ra sau, đem dương vật đâm thẳng vào.

“Ai... Tôi bảo là không mà!”

“Ừ thì không... nghỉ, nên em làm tiếp nè!”

“A... Á... Đồ bỉ ổi!”

“Cô quá khen!”

“Ai... Ai... Bại hoại!”

“Ha ha chơi cô sướng quá!”

“Đồ đê tiện!”

“Tôi tệ!”

“Xảo trá!”

“Thiếp sướng...”

“Ta cũng sướng... Ta muốn nàng sinh con cho ta...”

“Ai... Ai... Không được đâu... Á! Ái! Ái! Aaaa...”

Một tràng tiếng rên, tiếng thở, tiếng da thịt va chạm hòa vào tiếng sóng...

“Thiếp đã bảo không được xuất vào trong mà!”

“Nhưng sướng quá, ta nhịn không nổi! Xem tinh dịch chảy ngược ra này!”

“Chàng là siêu siêu siêu bại hoại!”

Bảo Ngọc trong căn nhà gỗ nhìn ra, hai gò má phồng to không biết đang nghĩ gì...

17. Chương 17: Phục Chế Thần Bảo

Long Thành, tòa thành nằm giữa biển Đông, nơi mà Long tộc và các loài thủy linh thú chung sống.

Hôm nay Long Thành nhộn nhịp khác thường, các thiếu niên, thiếu nữ 13 tuổi cùng hào hức tụ họp ở quảng trường Long mẫu trước Long cung để tham gia buổi lễ ban phước diễn ra mỗi năm một lần.

Thứ Long tộc tự hào nhất ngoài dòng máu rồng cao quý còn là thể chất cường đại, một long nhân trưởng thành thậm chí không cần đưa linh lực vào cơ thể cũng có thể chiến đấu với con người, đặc biệt nhất trong phần thể chất là khả năng sinh dục khủng khiếp vốn đã được ghi nhận trong truyền thuyết Con rồng cháu tiên, khi Lạc Long Quân nửa người nửa rồng kết hợp với Âu Cơ nửa người nửa tiên sinh ra 100 đứa con. Nhưng đây chỉ còn là vinh quang quá khứ, qua vài ngàn năm, hiện giờ Long tộc chỉ còn số lượng chưa bằng một phần trăm của loài người.

Lễ ban phước chính là buổi kiểm nghiệm thể chất của các thiếu niên 13 tuổi của Long tộc, những thiếu niên có thể chất tốt sẽ được ưu tiên bồi dưỡng và ưu tiên chọn vợ để phối giống, khôi phục thời hoàng kim của Long tộc.

Tương tự khảo nghiệm tư chất, trong lễ ban phước, từng thiếu niên của Long tộc sau khi được làm lễ sẽ bước lên một máy khảo nghiệm đặt trước tượng Long mẫu Thần Long để đo đạc thể chất.

Mấy tháng trước, trong cuộc kiểm tra tư chất linh lực, chúng hồi hộp vì lo cho tiền đồ còn bây giờ, chúng hồi hộp không kém vì lo cho hạnh phúc, thể chất càng tốt thì càng được ưu tiên chọn bạn tình.

Thể chất của long nhân được chia làm 6 loại, Long thể càng cao cấp thì càng mạnh và càng hiếm, nhiều đứa trẻ thất thủ bước khỏi máy đo với kết quả Long thể Thông thường, nhiều đứa thử phảo với Long thể Chiến sĩ, một số ít hơn thì vui vẻ vì có Long thể Anh hùng, vài ba đứa gào to sung sướng khi có Long thể Quý tộc...

“Người tiếp theo: Long Ngạo!” Vị trưởng lão đọc cái tên tiếp theo với vẻ cung kính, khán giả cũng yên tĩnh hướng về một thiếu niên anh tuấn đang tiến đến máy đo. Long Ngạo là cháu nội đích tôn của tộc trưởng, cha hắn Long Chúc Lôi đã được xác định là tộc trưởng kế nhiệm, còn hắn ai cũng nghĩ chắc chắn sẽ là tộc trưởng đời tiếp nữa bởi vì hắn là một thiên tài có tư chất Đổ.

Vị trưởng lão giọng run run tuyên bố kết quả của Long Ngạo: “Long thể Hoàng gia!”

“Hoan hô!”

“Tuyệt vời!”

“Long Ngạo muôn năm!”

Khán giả xung quanh hoan hô rền trời, nên biết, dù là trong hoàng tộc cũng không có nhiều người có Long thể Hoàng gia, thậm chí tộc trưởng và cha của Long Ngạo cũng chỉ có Long thể Quý tộc, trong vài trăm

năm nay, người duy nhất có Long thể Hoàng gia chính là Long Chúc Diễm, người được xem là nối ô nhục của Long tộc.

Long Ngạo lúc này cảm giác như mình là trung tâm của vũ trụ, Long thể Hoàng gia, điều này có nghĩa là hắn đang là người có thể chất mạnh nhất trong Long tộc, cũng là kẻ có khả năng sinh dục cường đại nhất, được trao cho cái quyền chọn bất kỳ người phụ nữ nào của Long tộc để đem ra giao phối.

“Thiếu tộc trưởng Long Ngạo, cậu có điều gì muốn nhắn nhủ không khi sở hữu thể chất Hoàng gia?”

Long Ngạo đưa linh lực vào cổ họng rồi hô to từng chữ: “TA - MUỐN - CUỐI - CHÚC - DIỄM!”

Toàn Long thành trở nên câm lặng, Long Ngạo, thiên tài tư chất Đỏ cùng Long thể Hoàng gia vừa tuyên bố đòi cưới em gái ruột của cha mình, Long thành đệ nhất mỹ nhân, đồng thời là tội đồ của Long tộc: Long Chúc Diễm.

“Người cưới nổi sao? Chị ấy cũng là thiên tài tư chất Đỏ, cũng là Long thể Hoàng gia, 30 tuổi đã là Linh Đệ cấp 7! Nếu chị không muốn thì người làm sao động được vào người chị ấy?” Tại một phòng trong Long cung, một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết, tuổi khoảng 16 mặc đầm trắng ngồi từ cửa sổ nhìn ra, nàng nói với giọng chán ghét.

“Cứ mặc nó, ngay cả cha nó muốn động vào chị còn không được thì nói gì đến nó. Nghe nói em sẽ đến Sài thành tham gia cuộc thi giữa các học viện đúng không?” Diễm ngồi tựa lưng đọc báo trên giường, mắt liếc ra hỏi thiếu nữ áo trắng.

“Vâng, em sẽ tham gia, Long Ngạo cũng đang được xem xét đi cạo sát.”

“Vậy sao... Nếu có gặp Phi Dương thì đừng để nó biết chuyện chị bị giam ở đây nhé... Và chăm sóc nó giúp chị...” Diễm thở dài buồn bã.

“Chị ngốc, nó cũng là cháu ruột của em mà! Chỉ mong nó đừng đáng ghét như Long Ngạo!” Cô gái bĩu môi, nàng là Long Chúc Bằng, em gái ruột của Long Chúc Lô và Long Chúc Diễm. Mấy ngày nay Dương như sống trong thiên đường, biển xanh cát trắng nắng vàng cùng một mỹ nữ thanh cao diễm lệ cho hắn ôm ấp suốt ngày.

Bãi cỏ xanh mướt, nằm ôm lấy bầu ngực đầy đà của Lệ, Dương thì thầm: “Sau này ta đưa Diễm đến đây, chúng ta sống cùng nhau nhé?”

“Được... nhưng cậu phải hứa với ta một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Chăm chỉ tu luyện thành tài.”

“Để làm gì chứ? Ta chỉ cần chữa được bệnh liệt dương là đủ.”

“Cậu không tính trả thù cho cha mình sao? Ngày xưa, ta và Diễm chia nhau ra, Diễm vì bất đắc dĩ mà phải ở lại nhà, còn ta về đây ngoài nhận làm giáo viên còn có một mục đích khác, chính là tìm ra kẻ đã ám hại Phi Thiên.”

“Cha ta bị ám sát?”

“Đúng vậy, chuyện chính xác ra sao thì chỉ có Diễm mới biết, khi đó cậu mới ra đời được một tháng mà chúng cũng truy giết luôn, Diễm khi đó là Linh Tá không đấu lại kẻ thù, chỉ có thể để lại xác Phi Thiên và cứu cậu về. Ta không biết chúng có mục đích gì, nhưng dù không muốn trả thù thì cậu vẫn phải tu luyện để có thể tự bảo vệ mình.”

Chuyện bị Thái rượt giết hôm trước vẫn còn ám ảnh mạnh đến Dương, lần này lại đến một kẻ thù mà Diễm đấu cũng không lại khiến Dương lạnh cả sống lưng. Quả nhiên ở cái thế giới mạnh được yếu thua này mà đòi bình yên không phải chuyện dễ.

“Được... ta hứa với nàng...” Thư viện của học viện Nữ Thần, hôm nay là ngày thứ bảy liên tiếp sửa chữa cổng linh cảnh, Như Mộng, Mỹ, Nhật, Sinh, Chung, Trần và nhiều giáo viên khác đang đứng phía sau xem vị tổng sư già dùng một loại chất lỏng quệt lên mặt gương rồi đem linh lực hàn lại những vết nứt cuối cùng.

“Xong rồi” Vị tông sư thở phào, lão chính là Vũ tông sư mà Dương gặp ở Giả kim hội.

Một lúc sau, mặt gương lay động, Lệ trong gương cẩn thận đưa mắt nhìn qua rồi bước hẳn ra ngoài, Dương bước theo sau.

“Mẹ!”

“Hiệu trưởng!”

“Dương!”

Những âm thanh mừng rỡ hò reo khi thấy Dương và Lệ đều bình an.

“Hà? Ai kêu mẹ?” Trong vòng tay của đám Mộng, Sinh, Chung, Trần, Nhật, Dương chợt tò mò hỏi.

“Là My, nàng ta là con gái chị Lệ.” Như Mộng nói.

“Vây à... Hà? Khoan? Vô Diễm My, 13 tuổi, chẳng lẽ...” Dương nghĩ thầm, không khỏi giật mình liếc qua nhìn Lệ, nàng thấy ánh mắt hắn liền nháy mắt một cái như để xác nhận.

Đầu Dương như nổ một cái đùng, cô bé xinh xắn nhút nhát từng hôn hắn mấy lần nào ngờ lại là em gái ruột cùng cha khác mẹ của hắn, thậm chí nhiều lần hắn còn mơ tưởng đem nàng lên giường mà chiều chuộng. Trời ạ... này là loạn luân cả nhà a! Còn gì sướng bằng!

Mặt Dương bây giờ vô cùng phấn khích, nhưng mọi người nghĩ hắn mừng vì được thoát ra sau cả tuần cô tịch.

“Dương thiếu gia! Thấy cậu vẫn khỏe tôi mừng quá! Các vị trong hội cứ hỏi thăm về cậu suốt. Hà hà.”

Vũ tông sư cũng đến bắt chuyện với Dương với vẻ niềm nở nhiệt tình làm đám thằng Sinh và các giáo viên trở cả mắt, đặt đến tông sư thì ai mà không phải thiên tài, ai mà không kêu ngạo, suốt mấy ngày sửa cổng, lão không thèm cười với ai một tiếng, vậy mà giờ phút lễ hiệu trưởng Lệ để chào hỏi một thằng tân sinh 13 tuổi. Thằng này là con ông trời sao?

“A! Chào Vũ tông sư! Ông vẫn khỏe chứ?” Dương lễ phép chào lại.

“Khỏe, khỏe, hôm nào rảnh cậu nhớ đến hội chơi nhé.”

“Vâng ạ! Vây ngày mai cháu đến nhé.”

Đêm đó, học viện tổ chức một buổi ăn mừng linh đình, Dương còn nhận được tin vui là Thái và Quang Lâm đã bị thành chủ bắt về tạm giam để điều tra.

Sáng hôm sau, Vũ tông sư cho một xe ngựa và vài người đến tận học viện hộ tống Dương đến giả kim hội. Mục đích của Dương không phải đi tham quan mà để tìm một Bảo Vật dạng phòng ngự để hộ thân. Bảo Vật hệ tấn công đa số đều phụ thuộc vào linh lực người sử dụng, nghĩa là người dùng càng mạnh thì Bảo Vật tấn công uy lực càng lớn, Bảo Vật phòng ngự thì ngược lại phụ thuộc vào linh lực người chế tạo và chất liệu chế tạo, nghĩa là người chế tạo có linh lực càng mạnh, nguyên liệu càng tốt thì Bảo Vật phòng ngự càng hiệu quả.

Nói thế không có nghĩa một thằng nhóc mặc Thân Bảo phòng ngự thì có thể nghịch thiên, bởi vì để thúc động Bảo Vật phòng ngự còn cần một lượng lớn linh lực, ví dụ một Linh Sĩ cấp 6 có linh hồn to lớn như Dương chỉ có thể thúc động Tiên Bảo phòng ngự cao cấp được 1 lần duy nhất để chống đỡ 1 đòn của Linh Tá cấp cao.

Đến giả kim hội, Dương được Vũ tông sư chào đón và dẫn đi tham quan, giới thiệu một vài vị giả kim thuật gia cấp cao trong hội. Dù mới là đại sư, nhưng là đại sư ở tuổi 13 thì Dương có thể nói là tiền đồ vô lượng, thậm chí tương lai còn có khả năng trở thành Thân Sư, cho nên các vị tông sư không ai dám xem mình là kẻ bề trên mà luôn niềm nở tiếp đón Dương.

Vũ tông sư dẫn Dương vào một căn phòng được canh chừng cẩn mật.

“Đây là phòng nghiên cứu Bảo Vật bí ẩn, chỉ có tông sư trở lên và có nhiều công hiến mới được vào, nhưng ta đã xin hội trưởng phá lệ cho cậu vào một lần để mở mang tầm mắt.”

Bên trong phòng có một lão già tuổi tương đương Vũ tông sư đang cầm một miếng sắt rỉ sét.

“Chào Lâm tông sư!” Vũ tông sư dẫn Dương lại chào.

“A Vũ tông sư, dẫn cháu nội đi tham quan à, coi chừng bị phạt đấy!”

“Bây nào, đây chính là đại sư 13 tuổi Võ Phi Dương!” Vũ tông sư trình trọng giới thiệu.

“Vậy sao? Chào tiểu thiên tài!” Lâm tông sư đổi hẳn thái độ.

“Chào ngài, Lâm tông sư.” Dương ra vẻ lễ phép chào lại.

“Ông nghiên cứu cục sắt rỉ đó thế nào rồi?” Vũ tông sư hất cằm vào miếng sắt rỉ to cỡ bàn tay và hỏi.

Lâm tông sư lắc đầu: “Không biết nữa, nó có vẻ là một mảnh vỡ của bảo giáp nào đó, nhưng có lẽ thành thứ vô dụng rồi.”

Lại một mảnh vỡ, Dương không khỏi nhớ lại mảnh vỡ Nghịch Thiên kiếm, liền hỏi Google: “Đó là thứ gì?”

Google vô cảm đáp: “Mảnh vỡ của một trong 12 thần vật, Phù Đồng Thiên Vương giáp.”

Phù Đồng Thiên Vương, hay còn được gọi là Thánh Gióng, một trong Tứ bất tử của Việt Nam.

Tương truyền, đời Hùng vương thứ sáu, ở làng Phù Đổng có một phụ nữ mang thai 12 tháng, đứa bé tên Gióng sinh ra đến 3 tuổi vẫn chưa biết nói. Rồi giặc không biết từ đâu tràn vào, Hùng vương được Long Quân báo mộng, rao tin tuyển người tài cứu nước.

Nghe tin, đưa bé bỗng nhiên nói được, bảo mẹ gọi người rao tin vào và nói: “Xin cho một thanh gươm, một bộ giáp sắt và một con ngựa, vua không phải lo gì”

Vua ban cho gươm, giáp và ngựa, đứa bé đột nhiên lớn nhanh như thổi, mặc giáp cưỡi ngựa xông ra chiến trường đánh tan quân giặc rồi cưỡi ngựa về trời.

Tuy có những chi tiết phóng đại nhưng người anh hùng tên Gióng là có thật, và minh chứng rõ ràng nhất chính là Phù Đồng Thiên Vương giáp, một trong 12 món thần bảo.

Lâm tông sư lúc này xem xét miếng sắt thêm một lúc rồi chán nản nói: “Chắc chỉ là miếng sắt rỉ thôi, đem đi làm nguyên liệu luyện kim vậy...”

“Lâm tông sư, ngài cho cháu xin miếng sắt đấy được không?” Dương vội nói, Google đã chỉ cho hắn một phương thức phục chế mảnh giáp.

“Cậu biết công dụng của nó sao?”

“Không có, cháu chỉ thấy tò mò về đồ cổ, muốn tìm hiểu thử.”

“Được thôi, tặng cậu đây!”

Dương giấu vẻ mừng rỡ, cố làm ra vẻ tò mò nhận lấy rồi cảm ơn Lâm tông sư.

Sau đó Dương nhờ Vũ tông sư giúp mua một ít nguyên liệu rồi trở về trường. Phòng thí nghiệm của Mộng.

Trải khăn đặt Bảo Ngọc đang ngủ vào một góc trống, Dương lấy trong nhẫn ra mảnh giáp vỡ cùng một số loại nguyên liệu bắt đầu quá trình phục chế. Phù Đồng Thiên Vương giáp, Thần Bảo phòng ngự, khi trang bị sẽ tự động dung nhập vào cơ thể, khiến người ngoài nhìn vào không biết có mặc giáp hay không. Bộ giáp có 2 chế độ, chế độ tự động sẽ tự bật phòng ngự trong các tình huống bị ám toán bất ngờ, chế độ bị động sẽ bật hay tắt dựa theo ý muốn của người trang bị.

Với một mảnh nhỏ, Dương không thể phục chế bộ giáp trở lại thành Thần Bảo mà chỉ tạo được một Tiên Bảo cao cấp, kết hợp với linh lực của Dương vừa đủ để giúp hắn dùng duy nhất 1 lần trong vài ngày, nhưng 1 lần này đủ đỡ 1 đòn chí mạng của Linh Tá cấp 8 trở xuống.

Như Mộng đi ngang phòng thí nghiệm, thấy đèn sáng liền biết Dương đang ở trong phòng, nàng tình nghịch len lén mở cửa bước vào hù Dương một cái.

“Hù!”

Nhưng Dương đã phát hiện Như Mộng tiến vào, hấn bật dậy ôm đầu nàng kéo xuống hôn tới tấp.

“Uhm... Thả cô ra! Ummm...”

Hương thơm của Như Mộng thoảng tan vào mũi Dương, lưỡi hấn xông qua đôi môi hồng chiếm lấy chiếc lưỡi thơm mềm mại của nàng, Như Mộng đưa lưỡi ra dâng hiến.

“Ta cho nàng bắt ngờ đây!” Hôn nhau một lúc lâu, Dương dịu dặt Mộng đứng chống tay lên bàn, khép hai chân nàng lại đem bờ mông tròn ưỡn ra sau.

Dương phải kê một cái thùng đứng lên mới đem mông mình cao bằng mông Mộng.

“Chàng làm gì đấy?” Mộng tò mò hỏi khi Dương tốc váy cởi quần lót nàng xuống, nàng vẫn chưa biết Dương đã khôi phục dương vật. Vừa hỏi xong, Mộng chợt cảm thấy có một khúc thịt cứng và ấm áp cọ vào đùi nàng, hướng đến âm đạo nàng đâm vào.

“Ai...” Cảm giác một khúc thịt nóng hổi từ từ chui vào âm đạo khiến Mộng sướng ran, giờ thì nàng đã hiểu Dương muốn cho nàng thử bất ngờ gì...

Sau khi xuất đầy tinh vào âm đạo Mộng, Dương và nàng kéo nhau về phòng quần nhau thêm vài hiệp làm Mộng sướng mê mê với nơi tử cung ngập trong tinh dịch của đứa học trò 13 tuổi...

18. Chương 18: Cuộc Thi Bắt Đầu

Còn hơn 1 tháng nữa là đến cuộc thi giữa các học viện, các giáo viên cũng hoàn tất quá trình chuẩn bị. Các học viên dự thi là 5 người xuất sắc nhất trong các lĩnh vực tấn công, phòng ngự, tốc độ, thuộc tính và giả kim đã được tuyển chọn từ 3 năm trước và được huấn luyện đặc biệt trong suốt 3 năm, nào ngờ xuất hiện một Võ Phi Dương, giả kim đại sư thiên tài làm học viện lập tức thay đổi kế hoạch, mà còn lộn xộn hơn khi Phi Dương đem thiên tài thuộc tính Phong Quang Lâm cho vào tù.

“Tên đó bị vậy là đáng, cái đồ nguỵ quân tử!” Hồng Đào bức xúc nói, Quang Lâm bị đuổi học, ngoài Dương thì người vui nhất là nàng vì dứt được cái đuôi lì lợm.

“Không biết lấy ai thay thế đây?” Châu Đốc trầm ngâm, cả nhóm Châu Đốc, Hồng Đào, Vân Hải và Dương đang ngồi chờ họp trong phòng hiệu trưởng.

Vân Hải thở dài: “Chắc là bà chằn lửa chứ ai...”

“Này thằng tó điên kia! Tao nghe hết rồi nghe mậy!”

Một âm thanh lãnh lút la to làm Vân Hải giật cả mình, Dương nhìn ra cửa, đi theo Lệ là một cô nàng xinh xắn.

“Trần Hỏa Liên, 17 tuổi, Linh Ủy cấp 5, tinh thông Hỏa thuộc tính, tính tình nóng nảy bộp chộp, rất có tiềm năng bóp dái đồng đội nên đã bị loại khỏi danh sách dự thi.” Google giới thiệu.

Hỏa Liên bước đến, không thèm chào hỏi ai mà nhìn thẳng vào Dương hỏi: “Cậu là Võ Phi Dương!”

“D... dạ!”

“Cũng nhờ cậu mà tôi được tuyển lại vào đội...”

Giọng Hỏa Liên nghe dịu xuống, Dương thở phào, thì ra nàng ta định cảm ơn hấn.

“Bà mẹ mày! Tại mày mà bà phải đi thi, không thì bà phê phờn sung sướng rồi! Thằng chết bầm! Bà lấy mắm tôm bà gọi đầu cho mày!”

Hỏa Liên bất ngờ sấn tới cào cào xé xé làm Dương hoảng cả hồn, cũng may Vân Hải đứng cạnh đã đề phòng kéo hấn lui ra, Châu Đốc và Hồng Đào liếc mình xông vào cản Liên lại nhưng nàng vẫn như chó điên tay cào chân đạp vào không khí, giờ Dương đã biết tại sao Vân Hải gọi Liên là bà chằn lửa.

“Trật tự!” Lệ lắc đầu ngao ngán, trước đây ban giám hiệu loại Hỏa Liên cũng chính vì tính khí nóng nảy điên cuồng của nàng.

Lệ nói tiếp: “Do có thay đổi về thành viên nên trong 1 tháng còn lại này, chúng ta sẽ tập trung học cách tác chiến...”

Giải giải một hồi, Lệ dẫn cả nhóm sang một căn phòng khóa kín, bên trong có đặt một tấm gương lớn.

“Lại là cổng linh cảnh?” Dương ngạc nhiên hô lên, nhưng ngoài hân thì những người khác đều không có gì bất ngờ. Đây là một linh cảnh được học viện dùng làm khu vực tập huấn đặc biệt, bọn Vân Hải đã vào thường xuyên nên rất quen thuộc.

Lệ mở cổng dẫn cả nhóm vào trong. Bước qua thế giới khác, tất cả giác quan của Dương lập tức cảm nhận được sự thay đổi, không khí trong lành hơn, khí hậu mát mẻ hơn, tai nghe tiếng thác đổ rì rào và mùi ngửi mùi hương cây cỏ thanh thoát. Trước mắt Dương là một vùng trời trong xanh, một mảng rừng khá rộng và một thác nước đổ xuống dòng suối trong vắt.

“Lần này tôi sẽ trực tiếp huấn luyện các cô cậu.” Lệ vừa nói vừa rút ra một cây thước dài.

“Ôi trời ơi...” Đám Vân Hải, Châu Đốc, Hồng Đào lẫn Hỏa Liên cùng thở dài, chỉ có Dương không hiểu vấn đề, được cô giáo mỹ nhân trực tiếp huấn luyện mà lại than?

Nhưng hân đã hiểu ra rất nhanh...

Chiều tối hôm đó, Dương mình mẩy te rúa, thâm đen khắp người, môi đỏ mắt tím má hồng, người ngoài không biết còn tưởng hân được Lệ trang điểm lên mặt.

“Không ngờ nàng dạy học còn dữ dội hơn khi lên giường nữa...” Dương vừa xoa xoa cái mặt đau buốt vừa nói khi hân và Lệ đứng tiễn bọn Vân Hải về học viện.

“Câm miệng! Cậu biết tôi giữ cậu ở lại làm gì chứ?”

“Tất nhiên! Em có thử rồi, linh lực ở đây cũng khá đậm, trong 1 tháng chắc hấp thu cũng được kha khá.”

“Trong 1 tháng không ngừng nghỉ thì cậu hấp thu hết không?”

“Chắc là 1 tháng vừa đủ...” Dương mừng rỡ nói, thà ngồi vận công cả tháng còn hơn ngày nào cũng ăn hành.

“Được! Vậy thì ban ngày tập huấn, ban đêm vận công, cậu chỉ được hấp thu một nửa lượng linh lực trong đây thôi!”

“Ách! Nhưng một nửa thì ít quá...”

“Đừng có trả treo, ngồi xuống đây tôi xức thuốc cho!” Lệ trừng mắt nghiêm nghị rồi lấy ra một lọ thuốc đem xoa lên những vết thương của Dương... Một tháng sau...

Hoàng thành - Trung Bộ

Học viện Cố Đô là học viện hoàng gia của Trung bộ, mấy tuần nay, học viện liên tiếp xảy ra những chuyện gây dư luận xôn xao.

Nguyễn Hoài Bảo, một tên hoàng tử bị cho là phế vật tư chất Không Màu không biết vì đâu mà tụ linh thành công, sau đó học viện Cố Đô công khai đính chính thành tư chất Đỏ, được đặc cách nhập học muộn.

Sau đó lại lan ra một tin động trời hơn, Nguyễn Hoài Bảo đã đột phá thành Linh Ủy, sau đó còn đánh bại một trong 5 thiên tài đệ nhất học viện, giành lấy 1 suất tham dự cuộc thi giữa các học viện.

Chuyện chưa dừng lại, trong lễ bái tổ mới đây, Nguyễn Hoài Bảo được phát hiện có huyết mạch hoàng gia tinh khiết nhất. Nên biết, hoàng tộc của Hoàng thành luôn tự hào mình là con Rồng cháu Tiên thuần chủng, là hậu nhân chân chính của các đời Hùng vương, là con cháu của Lạc Long Quân và Âu Cơ. Long thành - Biển Đông

Quảng trường Long Mẫu, một nhóm 5 thiếu niên gồm cả Long Ngạo và Long Chúc Băng đứng hàng lễ trước tượng Long Mẫu Thân Long, thực hiện nghi thức thành lập chiến đội tham gia cuộc thi học viện.

Sau khi hành lễ, Long Ngạo nói to: “Lũ người hạ đẳng lấy tư cách gì dám xưng là con Rồng cháu Tiên? Chúng ta, những con Rồng thật sự sẽ cho chúng biết thế nào mới đúng là Rồng!” Hà thành, Hoàn Kiếm tông.

Mặt hồ Hoàn Kiếm đang yên bình tĩnh lặng, đột nhiên một luồng kiếm khí mãnh liệt chém qua, đem mặt hồ chia làm hai nửa.

Thiếu niên 13 tuổi cầm thanh kiếm trong suốt như pha lê chống lên nền đất, thở hồng hộc vì mất sức sau đường kiếm, sau lưng hắn, một lão già râu tóc bạc trắng, lưng mang một cái mai rùa lớn đứng chống gậy nói: “Quả nhiên với sức của con chỉ có thể dùng kiếm này đúng một lần.”

“Quy sư phụ, một lần là đủ rồi, con không tin trong cuộc thi này có ai có lực phòng ngự tương đương Linh Tái!”

Lão nhà nhú mày, làm gương mặt vốn già nua của lão càng nhăn thêm: “Sùng Hạo, không được chủ quan.”

“Thầy yên tâm, dù chỉ dùng Thuận Thiên kiếm được một lần, nhưng với cơ thể và dòng máu này, con vẫn đủ sức chiến đấu!” Sùng Hạo nắm chặt tay đầy tự tin, hắn là Sùng Hạo, đệ tử của Quy Thần, con nuôi của tông chủ Hoàn Kiếm tông, là thiên tài của học viện Quốc Tử Giám, một thành viên của đội tham dự cuộc thi giữa các học viện.. Sài thành, học viện Nữ Thần.

“Cuộc huấn luyện đến đây là kết thúc, các em có 3 ngày nghỉ ngơi lấy lại sức để bước vào cuộc thi, quyết thắng!” Lệ vừa nói vừa giơ cao cây thước tạo khí thế quyết tâm.

“Quyết thắng!” Bốn người Hải, Đốc, Liên, Đào đồng thanh hô to.

“Quyết.... th... ắng...” Dương hô như rên rỉ, cả tháng này hắn là người yếu nhất nên bị hành cho bầm dập. Ba ngày sau...

Cuộc thi đấu liên học viện làm cho Sài thành vốn đã hối hả lại càng thêm nhộn nhịp, sân vận động Thống Nhất được mở rộng đến 100.000 chỗ ngồi nhưng vẫn chật cứng khán giả. Giữa sân vận động, một tấm gương hai mặt khổng lồ được dựng lên giúp khán giả hai bên khán đài có thể quan sát diễn biến cuộc thi, tấm gương là một Tiên Bảo hệ Không gian và Ánh sáng, giúp phản chiếu những hình ảnh trong Linh cảnh nơi diễn ra cuộc thi.

Cuộc thi giữa các học viện cách ba năm một lần được đặt tên theo chủ đề của mỗi mùa thi, năm nay, cuộc thi lấy chủ đề Con Rồng Cháu Tiên.

Lễ khai mạc diễn ra khá rầm rộ với các màn múa lửa, xếp hình, bắn pháo hoa, giới thiệu các vị quan khách trên hàng ghế VIP, các nhà tài trợ, sau đó thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang đại diện ban tổ chức lên phát biểu, tiếp theo mới đến giai đoạn giới thiệu các đội dự thi.

Cô MC vận linh lực nói to: “Và sau đây xin mời các vị chào mừng các thành viên của đội chủ nhà!”

Một tràng vỗ tay vang trời khi đội học viện Nữ Thần mặc đồng phục trắng đen bước ra.

“Đội chủ nhà học viện Nữ Thần gồm có đội trưởng Lê Văn Hải, sinh năm 1999, thành viên gồm Trần Hỏa Liên, sinh năm 1999, Nguyễn Hồng Đào, sinh năm 1999, Châu Đốc, sinh năm 1999 và Võ Phi Dương, sinh năm... 2003!”

Thêm một tràng vỗ tay hoành tráng, nhưng trong tiếng vỗ tay có pha lẫn tiếng bàn tán.

“2003, 13 tuổi sao? 13 tuổi thì làm được trò trống gì trong này?”

“Có nhầm lẫn không?”

“Đội tiếp theo, học viện Cổ Đô gồm có đội trưởng Nguyễn Hoài Lâm, sinh năm 1999, thành viên gồm Lê Văn Luyện, sinh năm 1999, Tăng Bích Hà, sinh năm 1999, Triệu Tử Lang, sinh năm 2000 và Nguyễn Hoài Bảo, sinh năm 2003!”

“Lại một đứa tân sinh!”

“Đùa sao, các kỳ trước đến một đứa năm 3 cũng chưa thấy!”

“Đội thứ ba đến từ học viện Quốc Tử Giám! Đội trưởng Sùng Hạo, sinh năm 2003!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“CLGT?”

Lúc này khán giả đã không còn tin nổi, các đội thi gặp vấn đề gì mà đều đưa tân sinh vào đấu thế kia? Lại còn làm đội trưởng?

“Thành viên gồm có Vũ Văn Tiến, sinh năm 1999, Trần Minh, sinh năm 1999, Lý Văn Thông, sinh năm 1999 và Triệu Vân, sinh năm 1999!”

“Cuối cùng là đội của liên minh học viện Hoàng Sa - Trường sa, đội trưởng Lý Đại Long, sinh năm 1999, thành viên Nguyễn Hải Dương, sinh năm 1999, Hoàng Thùy Loan, sinh năm 1999, Long Chúc Bằng, sinh năm 2000 và Long Ngạo, sinh năm... 2003!”

Có lẽ vì quá sốc mà khán giả không còn ai lên tiếng nữa, cả 4 đội thi đều mang theo một tên tân sinh, hoặc là cả 4 đội bắt tay nhau làm màu, hoặc là cả 4 thằng tân sinh đều là dạng thiên tài nghịch thiên!

Sau khi giới thiệu các đội thi, cô MC tiếp tục giới thiệu về thể lệ cuộc thi, do năm nay cuộc thi có thêm bộ đôi học viện Hoàng Sa - Trường Sa của Long thành cũng tham dự nên thể lệ khác hẳn mọi năm.

Cuộc thi chia năm nay chia làm 3 vòng, gồm Sinh tồn, So tài và Đại chiến.

Vòng 1: Sinh tồn, các đội thi sẽ được đưa vào bốn góc của một Linh cảnh trong 3 ngày 3 đêm, trong 3 ngày đấy, các đội phải tự kiếm thức ăn, nước uống, chống lại linh thú và các đối thủ. Ngoài ra, trong linh cảnh có giấu 10 lá cờ đỏ sao vàng, các đội phải tìm kiếm thu thập cờ, kết thúc vòng đấu, đội nhiều cờ nhất sẽ nhận được 4 điểm, đội nhiều thứ nhì nhận 2 điểm, đội thứ 3 nhận 1 điểm và đội xếp hạng cuối cùng hoặc đội không có cờ thì không có điểm, trường hợp các đội bằng số cờ, nếu cùng hạng nhất thì mỗi đội nhận 3 điểm, nếu cùng hạng nhì thì mỗi đội nhận 1 điểm.

4 cánh cổng linh cảnh được đem ra đặt trước các đội thi, sau tiếng pháo hiệu, các đội thi đồng loạt tiến vào cổng.

Vòng thi thứ nhất bắt đầu!

Dương theo đồng đội bước qua cổng, lập tức tiếng ồn ào của sân vận động bị dập tắt, trước mắt hắn là một rừng rậm rậm nhiệt đới nguyên thủy hoang sơ.

“Rừng rậm như vậy tìm bằng niềm tin à?” Hỏa Liên nhìn quanh bức bối nói.

Dương cũng hơi hoang mang hỏi thăm: “Google, biết chỗ đặt cờ không?”

Google truyền vào đầu Dương một bản đồ toàn linh cảnh, chỉ cho Dương biết vị trí hắn đang đứng lẫn vị trí các đội khác, đồng thời có cả 10 vị trí của các lá cờ.

“Phen này thắng chắc rồi! Hack map kiểu này ai chơi lại ta! He he!” Dương thầm nghĩ, miệng nở nụ cười gian trá.

Giả vờ suy tư, Dương gợi ý cho đồng đội hướng đến lá cờ gần nhất: “Em linh cảm là hướng này...”

Hỏa Liên nhú mày: “Linh cảm kiểu gì?”

Dương chém bừa: “Các anh chị nhìn xem, chỗ kia các cành cây gãy đều chỉ về cùng hướng đó!”

Đúng là chỗ Dương chỉ có nhiều cây gãy nhánh, nhánh cây đều chỉ về một hướng.

Vân Hải nói: “Cứ đi theo hướng đấy thử, dù sao chúng ta cũng không biết bắt đầu từ đâu.”

Thế là cả bọn băng rừng đi về hướng lá cờ đầu tiên, Dương không ngừng cười mỉm khoái trá, dễ dàng thế này thì hắn nghĩ chỉ trong nửa ngày đội hắn sẽ hốt hết 10 lá cờ, đội hắn dưới sự dẫn dắt của thiên tài lỗi lạc như hắn thì vô địch chắc rồi!

Hai giờ sau.

Dương nằm ngay đơ trên cạm cứu thương được làm bằng nhánh cây do Vân Hải và Châu Đốc khiêng đi, đúng thật là đã lấy được lá cờ đầu tiên, nhưng Dương bộp chộp chạy đến lấy cờ mà không biết lá cờ được một linh thú họ khỉ đột cấp Linh Ủy canh giữ, hậu quả là bị con khỉ khổng lồ nắm đầu đánh như chó rồi bọn Vân Hải mới kịp cứu.

Đáng lẽ hẳn đã không bị vậy nếu chịu hỏi Google và bật chế độ tự bảo vệ của mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp, nhưng Dương cứ tưởng linh cảnh này cũng an toàn như linh cảnh của học viện, đồng thời hẳn biết các đội khác ở rất xa nên không thêm bật giáp, chờ lại cho các vòng sau. Tại học viện Nữ Thần, ở giữa sân trường đã dựng lên một khán đài và một màn hình để học sinh và giáo viên dõi theo cuộc thi, bọn thắng Sinh, Chung, Trần cười muốn vỡ bụng khi thấy Dương nằm lặt lia trên cạm cứu thương, My và Nhật thì tỏ vẻ lo lắng cho hắn.

“Mà sao hắn tìm được cờ nhanh vậy nhỉ?” Sinh ôm cái bụng phát đau vì cười và hỏi.

“Tại vì thật ra có các dấu vết dẫn đến vị trí đặt cờ, Dương rất thông minh nên mới dễ dàng tìm được.” My nói với vẻ tôn sùng làm bọn Sinh, Chung, Trần chề môi ganh tỵ.

“Ồ đội Long tộc cũng tìm được một lá rồi kìa!” Ai đó trên khán đài la to, màn hình chia làm 4 phần nên khán giả có thể xem cả 4 đội cùng lúc.

“Đội Cố Đô và đội Quốc Tử Giám đang đi thẳng về phía nhau! Liệu có đ-ng độ không?”

Không chỉ ở học viện Nữ Thần, các học viện và thành lớn trên toàn quốc cũng đang sôi nổi dõi theo cuộc thi này...

Long cung, Diêm từ trong phòng nhìn xuống màn hình lớn ở giữa Long thành, một nụ cười tự hào, một giọt nước mắt nhớ thương...

“Con trai của mẹ...”

19. Chương 19: Đối Vai

Hai giờ sau khi vòng thi Sinh tồn bắt đầu, đội Nữ Thần đã giành được lá cờ đầu tiên sau khi thành viên trẻ tuổi nhất Võ Phi Dương anh dũng hy sinh, tiếp đến, đội Hoàng Sa - Trường Sa đánh bại một linh thú Linh Ủy cấp 5 để giành được 1 lá cờ.

Trong khi hai đội đã đoạt được cờ đang nghỉ ngơi hồi linh lực, hai đội Cố Đô và Quốc Tử Giám đang cùng hướng về một lá cờ.

Đội Quốc Tử Giám do Sùng Hạo dẫn đầu đi dọc biên giới của linh cảnh, dựa vào dấu vết tìm đến gần một cây cổ thụ lớn.

“Suyt!”

Hạo ra hiệu cho đồng đội im lặng rồi nấp vào một bụi rậm, bọn hắn đã phát hiện ra lá quốc kỳ đang cắm trên thân cây cổ thụ, nhưng dưới gốc cây có một con gấu lớn đang nằm ngáy ngủ.

“Thiết hùng, linh thú dạng gấu thuộc tính Kim, công thủ đều mạnh nhưng ham ngủ. Kích cỡ con này cao khoảng 3 mét, chắc linh lực trong khoảng Linh Ủy cấp 5 - 6.” Lý Văn Thông, thành viên có kiến thức tốt nhất đội Quốc Tử Giám nói.

Thông nói tiếp: “Vũ Văn Tiến có tốc độ tốt nhất đội, ta đề nghị Tiến lén xông vào cướp cờ rồi chạy, chúng ta phía sau yểm trợ!”

Vũ Văn Tiến gật đầu: “Được! Để ta đi!”

“Khoan đã!” Sùng Hạo ngăn lại: “Phía trước có xáo động, hình như là có sinh vật khác!”

Hạo chỉ về một khoảng xa, nơi các bụi cây đang xào xạc. Sau đó từ bụi cây lộ ra một nhóm 5 thiếu niên, trên ngực mang huy hiệu màu vàng kim.

“Là đội Cổ Đô!” Thông thì thầm.

Đội Cổ Đô do Nguyễn Hoài Lâm cũng vội nấp vào một chỗ giống đội Quốc Tử Giám.

“Chờ bọn chúng xung đột với con gấu, sau đó chúng ta ngư ông đắc lợi!” Sùng Hạo nói khẽ, hẳn nghĩ bọn hắn có lợi thế bởi vì đội Cổ Đô đến sau, không thể biết có đội khác đang nấp.

Quả nhiên đội Cổ Đô liền hành động, Lê Văn Luyện, thành viên thiên về tốc độ của đội rón rén bước đến chỗ gốc cây.

“Chuẩn bị hành động!” Sùng Hạo khẽ ra lệnh, Luyện đã đến rất gần con gấu, Sùng Hạo đoán chắc Luyện chuẩn bị phóng lên cướp lấy lá cờ rồi bỏ chạy, bọn hắn chỉ cần đón đường cướp lại, còn con gấu đã có 4 thành viên của học viện Cổ Đô cản trở.

Nhưng không ngờ Luyện không cướp cờ mà vội đi lanh quanh rồi dừng ở gần chỗ đội Quốc Tử Giám đang nấp, đem cục đá giấu sẵn trong tay chọi vào đầu con gấu, sau đó chạy biến đi trước sự ngỡ ngàng của 5 thành viên đội Quốc Tử Giám.

Con gấu tức giận bật gậy gầm to, nhìn thẳng vào hướng đội Quốc Tử Giám mà điên cuồng xông tới.

“Chạy!” Sùng Hạo bàng hoàng ra hiệu cho đồng đội bỏ chạy, lúc này hắn đã hiểu mình bị mắc mưu của đội Cổ Đô.

Chính xác là đội Cổ Đô đã đến nấp trước và phát hiện đội Quốc Tử Giám đến sau, nhưng cố ý giả như mình đến sau để lừa đội Quốc Tử Giám. Kết quả là đội Quốc Tử Giám chạy trời chết còn đội Cổ Đô thoải mái cướp lá cờ, khi con gấu quay lại thì cả bọn đã đi mất. Đội Nữ Thần đang nghỉ ngơi dưới một gốc cây lớn, linh thú tuy tu luyện chậm hơn và trí tuệ kém hơn con người, nhưng bù lại có linh hồn lớn hơn và thể chất mạnh mẽ hơn nên 4 người Vân Hải phải mất khá nhiều linh lực để đoạt lấy lá cờ từ tay con khỉ Linh Ủy cấp 6.

“Mẹ cái thằng trẻ trâu ăn hại!” Hỏa Liên tức giận mắng, nếu không phải vì cứu Dương thì bọn nàng đã có cách cướp cờ nhanh hơn.

“Đừng nói vậy, nếu không có Dương thì chúng ta còn chưa chắc tìm được cờ!” Hồng Đào phản pháo.

Vân Hải nói: “Lo vận công khôi phục đi, lúc này mà gặp đội khác thì mệt đấy! Mà Hỏa Liên làm ơn đừng có hăng hái quá mức nữa, đoạt được cờ thì chạy đi chứ còn đánh nhau với con khỉ làm gì?”

Những lá cờ được đặc chế để các học viên không thể đem cất vào không gian khác, chỉ còn cách giấu trong người nên hoàn toàn có thể bị đội khác đoạt lấy.

1 tiếng sau, cả đội khôi phục, Dương chỉ đường cho đồng đội tiến đến lá cờ thứ hai, toàn thân hắn vẫn còn ê ẩm nên phải nhờ Châu Đốc cõng đi. Lần này lá cờ giấu trong một cái hang, được ba con sói Linh Ủy cấp 4 canh giữ. Tuy không quá mạnh nhưng lại đông và tinh ranh, ba con sói buộc đội Nữ Thần lại phải chiến một trận mới đoạt được lá cờ và chạy đi.

Sau chiếm lợi phẩm thứ hai, đội Nữ Thần tranh thủ săn một ít thú rừng đem nướng ăn và nghỉ ngơi lấy sức.

Kết thúc 6 giờ đầu tiên, đội Nữ Thần gây bất ngờ khi giành được đến 2 lá cờ, theo sau là đội Hoàng Sa - Trường Sa cùng đội Cổ Đô với 1 lá, đội Quốc Tử Giám tạm thời trắng tay. Phía trước vẫn còn 66 tiếng đồng hồ... Tại học viện Nữ Thần, đám học viên khắp trường hò reo hoan hô khi chứng kiến đội nhà giành được lá cờ thứ hai, tiếp tục dẫn đầu cuộc thi.

Các học viên không ngừng bàn tán.

“Tên Vô Phi Dương này lợi hại thật, chỉ đầu trúng đó.”

“Lúc đầu tao tưởng nó đi theo học cách ăn hành.”

“Nhưng nó là tân sinh, gặp đội khác là quéo còi ngay thôi!”

“Bây nào, 3 đội kia cũng có tân sinh mà!”

“Mà tên tân sinh của đội Cổ Đô bày mưu ghê thật, cướp được cờ không tốn sức mà còn hại đội Quốc Tử Giám chạy trốn chết!”

“Hắn tên Hoài Bảo thì phải.”

“Chỉ tội cho đội Quốc Tử Giám, phải chi đến trước thì đã khác rồi.”

“Còn thằng tân sinh đội Long tộc mặt nghênh v! Nhìn đó ư nể!”

Cũng có vài người đi ngược đám đông: “Cho thằng Dương ăn hành ngáp mồm đi, tao thấy nó thi đấu cấp quốc gia mà còn trẩu chán.”

“Tên 3 đội kia nghe ngẫu vãi, còn đội chúng ta tên Nữ Thần nghe nữ tính vè lờ!”

“Đội Nữ Thần sẽ vô địch nhưng thằng Dương sẽ chết, tao xem trực tiếp 800 lần rồi! Cái này chỉ là chiếu lại thôi!” Vòng thi bắt đầu từ 10 giờ sáng, sau khi đội Nữ Thần nghỉ ngơi ăn uống xong thì đã là 18 giờ, trong khoảng thời gian này, đội Hoàng Sa - Trường Sa dựa vào thể chất khỏe mạnh đã tìm kiếm không ngừng, giành được lá cờ thứ hai, đội Cổ Đô nhờ bảo toàn được linh lực ở lượt cướp cờ thứ nhất nên tiếp tục đi tìm và cũng giành được lá cờ thứ hai, đội Quốc Tử Giám sau khi bỏ chạy đã phát hiện ra dấu vết khác, đồng thời theo đó tìm được một lá cờ.

“Vậy là chỉ trong 8 giờ đầu đã có 7 lá cờ được tìm thấy, vòng thi này hình như đơn giản quá nhỉ?” Ngồi trên hàng ghế danh dự ở sân vận động Thống Nhất, một vị đại biểu thất vọng lên tiếng.

Một vị ngồi bên cạnh thở dài: “Dành chịu thôi, dù sao đây chỉ là cuộc thi dành cho bọn trẻ, nếu kịch tính quá thì sẽ rất nguy hiểm, bọn chúng đều là thiên tài hàng đầu cả đấy! Mất một đứa là tổn thất rất khủng khiếp.”

Lệ cũng ngồi ở hàng ghế danh dự, nàng khẽ mỉm cười: “Chỉ mới là màn khởi động thôi...”

Đội Nữ Thần, sau khi nghỉ ngơi, cả nhóm bàn chuyện đi tìm lá cờ tiếp theo.

Châu Đẩu phân vân: “Đêm tối thế này đi trong rừng khó tìm được cờ lắm, hay là ngủ một giấc chờ hừng sáng rồi tiếp tục?”

Hồng Đào nói: “Ta nghĩ nên tranh thủ tìm thêm 1 lá để chắc chắn có điểm rồi mới nghỉ cũng chưa muộn.”

Hỏa Liên xoắn tay áo gầm gừ: “Cứ gom hết, gặp đội nào hột đội đó luôn, xơi hết 10 lá cờ cho ta! Grừ...”

“Ừ! Ý hay đấy, xong rồi cả nhóm nằm yên cho 15 đứa kia xông vào hiếp! Ui da!” Dương cười cười nói đùa, bị Liên ôm đầu cắn một cái chảy cả máu.

Hải vừa can Liên vừa nói: “Ta thấy Đào nói đúng, cố tìm thêm một lá cờ để có điểm trước đã.”

“Được, vậy thì theo ý đội trưởng!”

“Tốt, xuất phát thôi!”

Cả nhóm đứng dậy, mỗi người cầm một chiếc đèn pin đem bật lên, lập tức những đôi mắt đủ màu xanh, vàng, đỏ phản sáng lóe lên khắp xung quanh.

“Grừ...”

Lúc này đội Nữ Thần mới nhận ra họ đã bị bao vây bởi hơn mười con linh thú, tất cả đều là Linh Ủy cấp 3 trở lên...

Đổi vai, ban ngày đi săn, ban đêm làm mồi. Vị trí của đội Cổ Đô.

Năm thành viên của đội đang ngồi vây quanh bên bếp lửa, con heo rừng bị nướng tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Lê Văn Luyện chợt đứng lên đi vào một bụi cây.

“Người đi đâu đấy?” Đội trưởng Nguyễn Hoài Lâm vừa xoay con lợn vừa hỏi.

“Ta đi vệ sinh.”

Luyện tiến vào bụi rậm, vạch quần vừa tè vừa ngửa mặt lên trời huýt gió, chợt thấy một bóng đen cao gần 3 mét có hai con mắt đỏ lòm đang nhìn thẳng vào hắn...

Luyện sợ xanh cả mặt, không kịp kéo quần, để “thằng nhỏ” vẫn còn đang xả nước chạy thẳng đến chỗ bếp lửa.

Thấy Luyện đang vừa tè vừa chạy, thành viên nữ Tăng Bích Hà vội hét lên và che mặt lại, Hoài Bảo và Hoài Lâm thì vội khiêng con heo né đạn.

“Người làm trò gì đấy?” Hoài Lâm bực tức quát.

Luyện vẫn còn run run, hắn nghĩ nếu hắn không phát hiện thì có lẽ đã bị con quái kia tấp một cái đi đời: “Có con linh thú gì to lắm... nó nấp đằng kia!”

Hoài Lâm nghi hoặc bật đèn pin rọi ra, quả nhiên có một con gấu đen đang nhe nanh gầm gừ, nó là hắc hùng, cũng là một loại linh thú dạng gấu nhưng thuộc tính bóng tối.

“Bên này cũng có!”

“Bên này nữa, chúng ta bị bao vây rồi!” Đội Quốc Tử Giám trú chân trên một ngọn cây, không ngờ cũng bị một đàn linh thú dạng chim và dạng rắn điên cuồng tấn công.

Đội Hoàng Sa - Trường Sa cũng đang cố thủ trước sự tấn công điên cuồng của bầy linh thú.

Đội trưởng Lý Đại Long vừa đánh gục một con linh thú, thở hì hục nói: “Đánh hết đợt này chúng lại ra đợt khác, cứ đánh hoài không phải là cách.”

Long Chúc Băng nói: “Ta đề nghị tất cả Long hóa, xông lên tìm đường thoát.”

“Được!” Long Ngạo gật đầu.

Cả 5 thành viên của đội cùng đứng thẳng người, gồng mình vận công làm cơ thể nhanh chóng biến đổi. Cơ thể của ba thành viên nam Lý Đại Long, Nguyễn Hải Dương và Long Ngạo lập tức bành trướng, cơ bắp nổi lên lực lưỡng đồng thời da thịt mọc ra một lớp vảy rồng xé rách quần áo hình thành một bộ giáp, tay chân mọc vuốt, một chiếc đuôi sắc bén mọc dài xuống tận đất, răng nanh lộ ra, tóc mọc dài, những chiếc sừng bắt đầu nhú lên, Đại Long và Hải Dương mỗi người mọc ra 3 chiếc sừng, một ở phía trên trán, hai chiếc còn lại mọc ở hai bên tai, riêng Long Ngạo chỉ mọc hai chiếc sừng ở hai bên phía trên trán.

Số sừng là cách chính xác nhất để phân biệt Long thể, Long thể càng cao quý sẽ có càng ít sừng, nhưng chiếc sừng chắc chắn sẽ đẹp và mạnh mẽ hơn, bộ giáp cũng cứng cáp và ngầu hơn. Long thể Quý tộc có 3 sừng, Long thể Hoàng gia có 2 sừng.

Hai thành viên nữ Long Chúc Băng và Hoàng Thùy Loan cũng biến đổi, quần áo trên cơ thể bị xé rách, thay thế bằng một lớp vảy rồng ôm sát dáng người mảnh mai tạo thành một bộ bikini hai mảnh che đi những bộ phận nhạy cảm, tay và chân được vảy rồng bao bọc, sau lưng cũng mọc ra một chiếc đuôi và trên đầu mỗi nàng đều có 3 chiếc sừng.

Ngoài số sừng và hình dáng bộ vảy rồng là thứ để phân biệt tư chất của Long thể, mỗi người khi Long hóa cũng sẽ có màu sắc của lớp vảy khác nhau dựa vào đặc điểm riêng của mỗi người, ví dụ như Long Chúc Băng có lớp vảy rồng màu xanh lam gọi là Quý tộc lam long thể, Long Ngạo có lớp vảy màu vàng kim là Hoàng gia hoàng kim long thể.

“XÔNG LÊN!” Lý Đại Long hô to, dẫn đầu xông tới dùng bộ vuốt rồng mạnh mẽ chém thẳng vào bọn linh thú.

Biến hóa của đội Long tộc khiến khán giả từ khắp nơi không khỏi ồ lên kinh ngạc.

“Biến hình nhìn ngầu vãi!”

“Hai em kia trông sexy chưa kia!”

“Hai sừng là Long thể Hoàng gia đúng không?”

“Chính là Long thể Hoàng gia ngàn năm có một, bảo sao một tân sinh như hần lại được tham gia, kiểu này thì đội Long tộc thắng chắc rồi!” Đội Nữ Thần, Phi Dương và đồng bọn xếp thành đội hình đã tập trước để chống đỡ trước sự bao vây của đàn linh thú, Dương cầm một cây ba ton phiên bản 2 thủ thế trong vòng bảo vệ của 4 đồng đội.

Cuộc thi không cấm việc dùng Bảo Vật nên Dương đã tranh thủ đưa cho Như Mộng vài bản thiết kế nhờ nàng và các giáo viên ngành giả kim trong học viện chế tạo cho cả đội sử dụng, ngoài ra còn một số Bảo Vật được học viện và thành chủ tài trợ.

Dương đứng giữa đội quan sát những con linh thú hung tợn đang lăm le gặm gừ, sau đó nhờ vào Google mà biết những ưu - khuyết điểm của từng loài để đưa ra biện pháp chiến đấu hợp lý nhất.

Hồng Đào đang chặt vật đánh với một đàn sói lông vàng to gấp đôi sói thường.

“Nguyệt Ảnh Lang, điểm yếu nằm ở hình trăng bán nguyệt trên trán, chỗ đó không có linh lực phòng vệ.”

Nghe Dương nói, Hồng Đào tìm cách nhắm vào trán con sói đầu đàn, dùng linh bảo dạng kiếm đâm thẳng một nhát, quả nhiên con sói lớn lăn ra chết, những con khác lo lắng lùi lại.

Châu Đốc đang chống đỡ một con bò mộng hung hăng.

“Cuồng ngư, mỗi khi tấn công là cắm đầu xông tới, chỉ cần tìm cách gạt chân cho nó vấp ngã thì sẽ rất khó gượng dậy!”

Vân Hải bị một con cú lớn gần bằng đứa trẻ 10 tuổi không ngừng sà xuống mổ.

“Cú Có Gai, rất kỳ ánh sáng, dùng linh bảo hệ ánh sáng rọi vào có thể làm mù mắt nó!”

Hỏa Liên đang bị một bầy khỉ không ngừng ném đá.

“Dâm Hầu, rất sợ quần lót phụ nữ, nếu thấy sẽ lập tức bỏ chạy!”

Nghe Dương nói, lại thấy hiệu quả của những thành viên khác, Liên không ngần ngại liền tốc váy mình lên rọi đèn pin vào khoe ra cái quần lót chấm bi làm Dương nhìn lé cả mắt, nhưng bầy khỉ không sợ chút nào mà còn vỗ tay cười khoái trá.

“Thằng tó! Mi lừa ta!” Biết mình bị lừa, Liên tức giận quay lại nắm đầu Dương cắn như con điên.

“Á á em chừa rồi! Em chừa rồi! Cứu mạng!”

20. Chương 20: Lá Cờ Thứ 10

20 giờ kể từ khi vòng thi thứ nhất bắt đầu.

Khán đài sân Thống Nhất vẫn còn khá đông khán giả, nhiều người không chớp mắt để theo dõi cuộc chiến quyết liệt giữa các đội thi và bầy linh thú hung tợn.

Nhiều người thở phào nhẹ nhõm khi thấy những con linh thú bắt đầu kéo nhau rời đi, trả lại yên bình cho khu rừng. Chỉ có những thành viên ban tổ chức mới biết, chỉ là bình yên trước bão...

Hừng sáng, những tia nắng đầu tiên bắt đầu len lỏi qua những tán cây.

Thành viên đội Nữ Thần mệt rũ rời nằm nghỉ ngơi trong một cái hang, đây là cái hang mà bọn hần đã lấy được lá cờ thứ hai từ ba con sói. Đêm qua, trước sự tấn công dồn dập của đám linh thú, cả bọn đã liều mình mở đường tháo chạy vào hang cố thủ suốt đêm.

Cả 5 người đều mang đầy thương tích, đặc biệt là Vân Hải và Châu Đốc vì xông ra mở đường nên bị nhiều vết thương khá nặng.

“Xem ra phải nghỉ ngơi hơi lâu rồi...” Hồng Đào vừa băng bó cho Vân Hải vừa nói.

“Đành vậy, tình trạng chúng ta hiện giờ mà ra ngoài lỗ gặp đội khác thì chỉ có nước mất trắng.” Châu Đốc thở dài.

Vân Hải nói: “Chúng ta có hai lá cờ, Dương và Đào mỗi người giữ một lá đi, nếu có chuyện thì cứ chạy trước, 2 lá cờ vẫn còn hy vọng có điểm.” Nói xong, Vân Hải lấy trong túi ra hai cây cờ ngắn hơn que đưa cho Dương và Đào.

Ở một nơi khác, đội Cổ Đô cả đội cũng mình đầy thương tích ngồi nghỉ dưới một cây cổ thụ, xung quanh toàn là xác linh thú, chúng đều là những linh thú trí tuệ thấp, gây nguy hiểm cho các loài vật khác nên được ban tổ chức đưa vào linh cảnh để tạo độ khó cho vòng thi.

“Đáng tiếc bọn này đều là Linh Ủy trở lên, nếu không người xơi được kha khá rồi!” Một giọng nói già nua vang lên trong đầu Hoài Bảo. Hoài Bảo ngồi tựa lưng vào gốc cây, thân hình cũng khá chặt vật với các vết cào cấu khắp người.

Hoài Bảo vừa thở vừa nói thầm: “Tuy không thu được hồn nhưng cũng học được một ít kinh nghiệm chiến đấu...”

Lão già phản pháo: “Chỉ là trò chơi trẻ con!”

“Theo thầy thì trong 3 đội kia, đội nào nguy hiểm nhất?”

Lão già trầm tư: “Khó nói... Nếu so về sức mạnh thì đội Long tộc là vô đối, nhưng kỳ lạ là cả 3 đội đều có 1 tân sinh như ngươi...”

“Con nghĩ là bọn hấn phải có gì đó đặc biệt, nhất là tên Sùng Hạo của đội Quốc Tử Giám, tân sinh mà lại được làm đội trưởng.”

“Còn chưa thể chắc chắn điều gì, nhưng người có tư chất Vô Sắc, có huyết mạch con rồng cháu tiên tinh khiết, lại có ta dạy dỗ thì dù là Lạc Long Quân cũng không nghịch thiên bằng người đâu!”

“Mà nhắc đến nghịch thiên mới nhớ, mảnh nghịch thiên kiếm này sư phụ tính thế nào?”

“Thì từ từ tìm đủ các mảnh rồi tìm cách rèn lại sau.”

“Chỉ cần rèn lại là có thể dùng được đúng không thầy?”

“Người tưởng Thần Bảo là mã tấu ngoài chợ đen sao? Hoặc là người đủ mạnh để khống chế nó, hoặc là nó chọn người làm chủ, còn không thì một thằng nhóc hôi sữa như người làm sao dùng được Thần Bảo?” 10 giờ sáng, kết thúc 24 giờ thi đấu đầu tiên, đội Hoàng Sa - Trường Sa nhờ thể chất vượt trội đã vươn lên dẫn đầu với 3 lá cờ, tiếp theo đó, đội Nữ Thần, đội Cổ Đô vẫn đang giữ 2 lá cờ, đội Quốc Tử Giám vẫn đang xếp cuối với 1 lá cờ. Số cờ chỉ còn lại 2 lá.

Ngoài Dương có Google trợ giúp, tất cả các thí sinh khác đều không hề biết số lá cờ của các đội.

Đội Hoàng Sa - Trường Sa đang nghỉ ngơi bên một bờ suối, tất cả đã trở lại hình người và thay quần áo mới, long thể tuy mạnh nhưng với độ tuổi của bọn hấn chỉ duy trì được khoảng 10 phút để mở đường tháo chạy, sau đó hoàn toàn dựa vào linh lực mà phòng bị, tuy có đỡ chặt vật hơn các đội khác nhưng cũng gần như kiệt sức, may mắn trên đường tháo chạy lại tìm được một lá cờ khác.

“Không biết các đội khác thế nào...” Thành viên Hoàng Thùy Loan suy tư.

“Chắc cùng lắm là mỗi đội 2 lá cờ thôi, chúng ta tìm nhanh như vậy mà may mắn lắm mới được 3 lá còn gì!” Đội trưởng Lý Đại Long nói.

“Những lá cuối chắc chắn sẽ rất khó tìm, bây giờ linh thú hôm qua có lẽ đã làm mất hết dấu vết rồi.” Nguyễn Hải Dương nói.

Lý Đại Long suy tư: “3 lá cờ thì chắc chắn có điểm rồi, một là chúng ta tìm nơi ẩn nấp bảo toàn điểm số, hai là tiếp tục đi tìm cờ. Long Ngạo, Chúc Băng, hai người thấy thế nào?”

Chúc Băng hồ hững: “Tùy các người.”

Long Ngạo dứt khoát: “Tìm cớ chi bằng sẵn cướp các đội khác, cho chúng thấy sự bá đạo của Rồng!” Đội Quốc Tử Giám cũng mệt lã nằm vật vờ trên một bãi cỏ.

“Mẹ kiếp, sao mà xui vãi, hết 1 ngày mà chỉ được 1 lá cờ!” Thành viên Trần Minh của đội Quốc Tử Giám cay cú chửi thề.

Sùng Hạo vẫn giữ gương mặt điềm tĩnh, mái tóc bạc trắng trên gương mặt còn non trẻ khiến hắn trông rất kỳ lạ: “Vẫn còn đến 2 ngày, cần gì phải vội...”

“Nhưng cờ càng ít tìm càng khó...”

Sùng Hạo mặt lạnh tanh: “Không cần tìm cờ, chúng ta tìm người!” 12 giờ trưa, đội Nữ Thần xuất phát đi tìm 2 lá cờ cuối cùng.

Dương vừa chỉ đường cho đồng đội vừa cẩn thận quan sát các đội khác, bản thân hắn cũng biết khi số lượng cờ giảm xuống thì các đội sẽ chuyển sang sẵn tìm lẫn nhau để cướp cờ tranh nhau ngôi đầu.

Hai lá cờ cuối cùng đều nằm gần khu vực trung tâm rừng, đồng thời 3 đội còn lại cũng đang hướng đến khu vực này từ các phía khác nhau.

Một giờ sau, đội Nữ Thần khá dễ dàng giành được lá cờ thứ 3, 9 lá cờ đã được tìm thấy, chỉ còn lại 1 lá cuối cùng nằm ở ngay trung tâm khu rừng.

Cả đội Nữ Thần vui vẻ rời đi với lá cờ thứ 3, chỉ có Dương là lo âu vì hắn biết các đội đang rất gần nhau, phải mau chóng bỏ chạy nếu không muốn đ-ng độ.

“Google! Tình hình thế nào?”

Bản đồ hiện ra trong đầu Dương, hai đội Cổ Đô và Quốc Tử Giám đang cùng hướng đến trung tâm, không lâu nữa sẽ chạm mặt, nhưng điều làm Dương bàng hoàng là đội Hoàng Sa - Trường Sa đang tiến thẳng về phía bọn hắn.

“Bọn chúng phát hiện dấu vết của ta!” Dương bàng hoàng nghĩ thầm, hắn không muốn để lộ cho ai biết về chuyện Google, liền nghĩ cách dẫn đồng đội bỏ chạy.

Nhưng đội Hoàng Sa - Trường Sa đang đuổi theo phía sau, muốn chạy thì phải chạy về hướng trung tâm khu rừng, nơi hai đội còn lại đang hướng đến.

“Có rồi!” Một ý tưởng lóe lên trong đầu Dương làm hắn mừng rỡ la lên.

“Có gì?” Bọn Vân Hải hỏi.

“Em biết lá cờ tiếp theo ở đâu rồi! Theo em!” Dương nói, dẫn cả đội băng rừng đi về phía hai đội Cổ Đô và Quốc Tử Giám, hắn nghĩ ra cách dẫn dụ đội Long tộc đi về phía hai đội còn lại, chỉ có hắn biết vị trí chính xác từng đội nên có thể tránh mặt, còn đội Long tộc thấy hai đội kia thì kiểu gì cũng dừng lại xem.

Bọn Vân Hải không chút nghi ngờ liền theo Dương tiến vào trung tâm rừng. Lá cờ cuối cùng được đặt trên một hòn đảo nhỏ nổi giữa một cái hồ lớn khoảng gấp đôi một sân vận động.

Hai đội Cổ Đô và Quốc Tử Giám lần này cùng bước ra bờ hồ và phát hiện lẫn nhau.

“Lần này thì đừng hòng đoạt cờ!” Sùng Hạo nghiêng rằng, không thèm bàn cãi, giơ tay ra hiệu cho đồng đội: “Đánh!”

Đội Cổ Đô biết trận này là không tránh khỏi, liền xếp thành đội hình xông tới.

Trong khi đó, Dương đã dẫn cả đội đến sát bờ hồ, ngay vị trí hai đội Cổ Đô và Quốc Tử Giám đang đánh nhau.

Vân Hải đi đầu nhanh chóng phát hiện ra trận đánh: “Phía trước có đánh nhau, là đội Cổ Đô và đội Quốc Tử Giám!”

“Chúng ta cứ nấp ở đây xem tình hình thế nào!” Châu Đốc đề nghị.

Dương lập tức phản đối: “Không được, trên đường đi chúng ta đã để lại dấu vết, rất có thể đội Long tộc đang lần theo, tốt nhất là xóa dấu vết đi xa ra để tránh đ-ng đội!”

Nghe Dương nói có lý, cả bọn vừa xóa dấu vết vừa di chuyển đến một cây to rồi trèo lên làm khán giả quan sát trận đánh bên bờ hồ.

Đội trưởng đội Cổ Đô Nguyễn Hoài Lâm và thành viên đội Quốc Tử Giám Triệu Tử Lang đang một chọi một khá ngang sức, Lê Văn Luyện, Tăng Bích Hà, Võ Hoài Lang của đội Cổ Đô đang 3 chọi 3 với Vũ Văn Tiến, Trần Minh và Triệu Vân của đội Quốc Tử Giám, hai tân sinh Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo đang so tài riêng lẻ.

Đội Nữ Thần chia ra ngồi trên các cành cây cao, tha hồ vừa đón gió mát vừa coi đánh lộn, Dương đặc biệt chú ý đến hai tân sinh, cả hai đều đã đạt đến cảnh giới Linh Ủy.

“Hai thằng nhóc tân sinh mới tí tuổi mà đánh khá giỏi!”

Dương cảm thán làm cả bọn nhìn hẩn với ánh mắt quái dị: “Bọn nó bằng tuổi mi đấy!”

Dương nhe răng cười trừ, chợt nhớ đến đội Long tộc nên thử tra Google, quả nhiên đội Long tộc đã theo đến và đang nấp một chỗ xem tình hình.

Chỗ đội Long tộc, Long Ngạo đang quan sát trận đánh, ở cấp bậc Linh Ủy không có các trận đánh kiểu long trời lở đất, có chăng là so tài về võ thuật và một vài linh thuật cấp thấp, tuy cả hai đội đều dùng những linh bảo khá lợi hại nhưng Long Ngạo không thêm để vào mắt.

“Hình như ở giữa hồ có 1 lá cờ!” Một thành viên của đội Long tộc đã phát giát ra lá cờ liền nói nhỏ.

“Chúng ta đi vòng qua đó xem thử!”

Đội Long tộc liền âm thầm đi vòng qua góc khác của hồ, tránh ánh mắt của hai đội, thành viên Nguyễn Hải Dương nhận nhiệm vụ lặn xuống hồ bơi đến cướp lá cờ.

“Mẹ! Mấy thằng Long tộc điểm thúì!” Dương tức giận lắm bầm, hẩn biết đội Long tộc cũng có 3 lá cờ, nếu chiếm được lá cờ cuối cùng thì Long tộc có khả năng cao sẽ đứng nhất vòng đầu tiên.

Hoài Bảo khá chật vật tránh né những đường kiếm tinh diệu của Sùng Hạo, thỉnh thoảng lại phản đòn nhưng đều bị Sùng Hạo đỡ được dù cũng khá chật vật, cả hai đều dùng kiếm.

“Tên nhóc đầu bạc này đánh cũng khá thật, mà sao ta nhìn mặt cứ thấy quen quen...” Linh hồn lão già trong người Hoài Bảo lên tiếng.

“Sư phụ đừng chỉ điểm nhé, con muốn tự tay đánh bại hẩn!” Hoài Bảo nói thầm, hẩn cũng không ngờ có một đứa nhóc 13 tuổi có thể ngang tài ngang sức với hẩn, dù gì hẩn cũng có một ông sư phụ vô cùng uyên bác.

“Ừ... tùy ngươi! Mà ta không thêm nói ngươi biết là bên kia hồ có một bọn đang kéo tới ăn hôi đầu!” Lão già cười cười.

“Hả!” Hoài Bảo vội ra hiệu cho Sùng Hạo: “Khoan đã! Có đội khác cướp cờ!”

Sùng Hạo bán tín bán nghi, thử liếc ra hồ, quả nhiên thấy một nhóm người đang đứng bên bờ bên kia hồ nước.

“Mẹ kiếp mấy đứa ăn hôi! Ta đề nghị xông qua xử bọn chúng trước!”

“Được!”

Gì chứ ăn hôi thì phải chôn trước, cả hai đội liền buông bỏ thù hận kéo nhau xông qua tấn công đội Long tộc.

“Ừ đúng rồi! Thệt tụi nó đi! Ta ghét nhất là lũ con nít ăn hôi!” Dương khoái chí cổ vũ.

“Giờ chúng ta làm gì?” Hồng Đào hỏi.

“Thì ngồi chờ tụi nó đánh nhau bại xụi rồi xông vào cướp hết cờ chứ sao?” Dương nhướng mày.

Hỏa Liên gầm gừ: "Người ta ăn hôi có một lá cờ thôi, còn người ăn hôi cả núi mà nói nghe như chính nghĩa lắm!"

"Khác chứ! Bọn chúng là ăn hôi, chúng ta là ngư ông đắc lợi!"

"Khác chỗ nào?"

"Thôi đừng cãi nữa, thằng Hải Dương cướp được cờ rồi kìa!" Vân Hải chen ngang.

Nguyễn Hải Dương đã nhanh chóng bơi ra giữa hồ, bước lên hòn đảo nhỏ, cúi xuống nhỏ ngọn cờ lên.

Khoảnh khắc ngọn cờ cuối cùng được nhổ lên, khán giả trên khắp cả nước đều chăm chú nhìn vào, phải chăng đây là khoảnh khắc xác định kẻ chiến thắng, khi mà cuộc thi mới qua được nửa chặng đường? Hay là khoảnh khắc chuyển mùa, bước sang giai đoạn các đội chiến đấu trực tiếp để đoạt cờ từ tay đối phương?

Không phải!

Trong khoảnh khắc Nguyễn Hải Dương phấn khích giơ lá cờ lên cao, tất cả các thí sinh lẫn khán giả nhìn hấn với ánh mắt bàng hoàng làm Hải Dương không hiểu vì sao, nhưng ngay lập tức Hải Dương nhận ra mình đang rơi xuống!

Toàn bộ bề mặt của hồ nước sụp đổ, tạo thành một cái giếng khổng lồ, tiếng gào thét sợ hãi của Hải Dương vang vọng làm tất cả thí sinh lẫn khán giả đều xanh mặt.

Tiếng Hải Dương vang vọng xa dần, rồi lại đột ngột lớn hơn, Hải Dương như một hòn sỏi bị ném bay ngược trở lên, theo hình vòng cung rơi vào đúng gốc cây chỗ đội Nữ Thần đang nấp.

Còn chưa đủ bàng hoàng, mặt đất rung chuyển dữ dội, rầm một cái, một bàn tay khổng lồ sần sùi đầy vuốt sắc chụp lên thành hố làm cả ba đội thi sợ hãi.

"CHẠY!" Ai đó gào to, nhưng thừa thãi, vì tất cả đã quay lưng cầm đầu chạy thẳng, linh thú loại khổng lồ thì thấp kém nhất cũng phải thuộc cấp Linh Tá, bọn chúng có cửa chống lại sao?

Mặc cho bọn nhóc chạy cầm đầu, con quái khổng lồ trèo lên khỏi hố, lộ ra hình hài một con ếch khổng lồ da sần sùi, cái miệng rộng ngoác ra đầy răng nanh, hai mắt đỏ lờm, tay chân đầy vuốt sắc.

Con ếch cao gần 10 mét, trông như một tảng đá sừng sững, nó không đuổi theo mà ngược mặt lên trời gầm rú. Sau tràng hú dài của con ếch, cả khu rừng chợt xôn xao, cây cối lần lượt đổ ngã như có một cơn đại hồng thủy đang dâng trào, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Đứng trên ngọn cây cao nên nhóm Dương thấy khá rõ toàn cảnh, những loài linh thú từ khắp nơi đang xông đến dựng thành một bức tường thú đem các đội thi vây vào giữa. Dù sợ muốn tè ra quần nhưng bọn Dương không thể không bật cười khi thấy thành viên các đội khác đang cầm đầu chạy ra lại tức tốc chạy ngược vào trước sự truy đuổi của đám thú hung hăng.

Nhưng nụ cười của Dương lập tức tắt ngấm, hai con mắt ếch đỏ ngầu lờm lờm nhìn về phía bọn hấn...

21. Chương 21: Thuận Thiên Kiếm Chủ

28 giờ kể từ khi vòng thi thứ nhất bắt đầu, giữa linh cảnh xuất hiện một miệng giếng khổng lồ sâu hun hút, một con ếch khổng lồ từ dưới giếng nhảy lên dọa cho cả 4 đội thi một phen hoảng hồn, không những vậy, con ếch còn rống một tiếng kêu gọi toàn bộ linh thú trong rừng tập trung lại đem vây tất cả thí sinh vào giữa, một cuộc chiến bất buộc!

"Đâu phải sinh tồn! Đây là hấp diêm!" Một khán giả thốt lên.

Khán đài ở học viện Nữ Thần, nhóm Sinh, Chung, Trần, Nhật, My và cả Mộng đều dõi theo màn hình, cô bé Bảo Ngọc ngồi trên vai Như Nhật thấy con ếch khổng lồ xấu xí mà sợ đến phát khóc, cuộc thi không cho phép mang theo linh thú hoặc tinh linh nên Dương buộc phải để Bảo Ngọc ở lại dù cô bé lì lợm phản đối.

Con ếch đang lờ mờ nhìn về hướng đội Dương nắp.

“Hình như nó thấy chúng ta rồi!” Vân Hải nói.

“Làm sao đây? Có cách nào hạ con ếch không Dương?” Châu Đốc hỏi.

Dương run như cầy sấy, ở thế giới cũ của hắn làm gì có cái thứ kinh khủng như vậy, hắn hỏi thăm: “Con gì đây Google, làm sao trị nó?”

“Ếch mặt quỷ, linh thú lưỡng cư loại khổng lồ, giáp cứng chắc, chân rất khỏe, tấn công bằng vuốt và lưỡi, ngoài ra còn có chiêu lấy thịt đè người. Có lượng linh lực hùng hậu, linh lực Linh Tá cấp 2. Nhược điểm nằm ở chiếc lưỡi, nhưng luôn được linh lực bảo hộ.”

Linh Tá cấp 2, trong bọn thí sinh dự thi, đứa mạnh nhất cũng chỉ dừng ở mức Linh Ủy cấp 5, hoàn toàn không có cửa so sánh với con ếch, Dương tức giận thầm mắng Google, trong này có con quái vật kinh khủng như vậy mà không báo cho hắn biết sớm, lúc thì rất thông minh và thấu hiểu hắn, lúc lại vô cảm máy móc chỉ trả lời khi được hỏi.

Nhưng đây không phải lúc nghiên cứu, cơn lũ linh thú đã dồn 3 đội khác vào gần miệng giếng, làm thu hút sự chú ý của con ếch.

“Mẹ kiếp! Đây là ép chúng ta liều mạng mà!” Sùng Hạo dẫn đội dừng lại ở khoảng giữa con ếch và bức tường linh thú, hai đội còn lại cũng dừng ở gần đấy.

Hoài Bảo nói: “Con ếch này khoảng bậc Linh Tá cấp 2, nếu đánh riêng lẻ thì không thể hạ nó đâu, ta đề nghị cùng hợp sức giải quyết nó, còn chuyện cờ thì tạm gác một bên!” Sư phụ Hoài Bảo cũng không biết rõ về con ếch như Google, chỉ dựa vào cảm nhận mà đoán nó là ếch con, linh lực khoảng Linh Tá cấp 2.

“Ta đồng ý!” Sùng Hạo dứt khoát, hắn thừa biết nếu không hợp sức thì con ếch xử từng thằng cũng thể thôi.

Thành viên hai đội cùng nhìn về đội Hoàng Sa - Trường Sa của Long tộc. Đội trưởng Lý Đại Long chặn chừ: “Nhưng còn một đội nữa, nếu chúng ta dồn sức đánh con ếch...”

RẦM!

Đại Long chưa kịp nói hết, con ếch bất ngờ đạp chân nhảy thẳng đến chỗ 3 đội đang đứng, tất cả vội dồn linh lực phóng ra thoát hiểm trong gang tấc.

“Không có thời gian để phân vân đâu! Buộc phải hạ nó rồi tính tiếp!” Sùng Hạo rút kiếm ra, một thanh kiếm dài màu trắng ngọc, là Linh bảo cao cấp của hắn, xông tới chém mạnh lên lưng con ếch nhưng không ăn thua vì linh lực phòng hộ của con ếch quá mạnh mẽ.

“Phòng ngự nó quá mạnh, có ai biết điểm yếu của nó không?” Sùng Hạo vừa né một vuốt của con ếch trong gang tấc vừa hỏi.

Không ai biết, Hoài Bảo cũng thử xông tới chém một nhát vào chân con ếch, hắn cũng dùng một Linh bảo cao cấp, nhưng cũng vô dụng, hắn vội lui ra và nói: “Chắc phải dùng ưu thế số đông, đánh cho nó tiêu hao linh lực!”

Con ếch dường như chỉ muốn chơi đùa, dùng cánh tay quơ qua quơ lại khá chậm, cả bọn tránh né khá dễ dàng nhưng không cách nào làm nó thương tổn. Đội Long tộc không đánh mà lùi ra xa đứng nhìn.

Phía đội Nữ Thần.

“Đi thôi!” Vân Hải nói rồi nhảy xuống mặt đất, Châu Đốc, Hồng Đào, Hỏa Liên nhảy theo sau, Dương cũng nhảy xuống, hắn chạy về phía Hải Dương của đội Long tộc đang nằm xỉu, giật lấy lá cờ dúi vào túi quần rồi chạy theo đồng đội, cùng hướng về phía con ếch.

Bốn thành viên đội Long tộc đang đứng ngoài quan sát, thấy đội Nữ Thần tiến lại liền nhú mào, không hiểu chúng đến giúp hay phá. Đặc biệt Long Ngạo và Chúc Băng chăm chú nhìn vào thành viên nhỏ nhất đội, cả hai đã từng xem qua hình ảnh của Dương nên nhìn là nhận ra ngay, Chúc Băng đã thấy Dương từ buổi lễ khai mạc, còn Long Ngạo lúc ấy không thèm nhìn ai nên không biết Dương cũng tham gia.

“Cô xem thằng nhóc kia giống Phi Dương con của cô Diễm không?” Long Ngạo quay sang hỏi Chúc Băng.

Chúc Băng không thèm đáp, chỉ chăm chú nhìn Dương, hân thừa hưởng nét đẹp của cả cha lẫn mẹ nên mới 13 tuổi đã lộ ra nét anh tuấn và đặc biệt cuốn hút, nếu không xui xẻo mang tiếng liệt dương thì đã thu hút một cơ sở thiếu nữ. Nhưng đây không phải thứ làm Băng quan tâm, nàng chỉ muốn nhìn đứa con trai của người mà chị gái mình sẵn sàng từ bỏ tất cả để đi theo.

Đội Nữ Thần tiến đến, cùng xông vào tấn công nhằm mục đích tiêu hao linh lực của con ếch. Long Chúc Băng chần chừ rồi rút ra một cây trường thương xông vào hỗ trợ, các thành viên còn lại của đội Long tộc có lẽ vì hiệu ứng của đội Nữ Thần nên cũng xông ra, Long Ngạo thấy vậy cũng miễn cưỡng xông đến.

19 người thay phiên xông vào tấn công con ếch, ban đầu còn khá dễ dàng, nhưng con ếch dần chán việc đùa giỡn, bắt đầu tấn công nhanh hơn. Cánh tay không phải là vũ khí mạnh nhất của con ếch, nhưng khi đã đưa linh lực vào thì tốc độ và sức mạnh của nó bắt đầu nguy hiểm hơn.

Dương cầm cây ba ton phiên bản mới đã được nâng cấp thành Linh bảo cao cấp cứ canh sơ hở xông vào đập con ếch rồi chạy ra, thỉnh thoảng lại bị va chạm với thành viên đội khác, không khỏi bực tức la to: “Cứ đánh loạn như vậy không phải cách! Chia ra đi, ai thiên về tốc độ thì dụ nó, ai tấn công mạnh thì tranh thủ xông vào đánh, ai phòng thủ tốt thì bảo vệ người khác!”

“Mày là cái thá gì mà ra lệnh cho tụi tao!” Long Ngạo tức giận quát.

“Ta thấy hần nói đúng! Chia ra đi!” Sùng Hạo nói.

“Ta đồng ý!” Đội trưởng đội Cổ Đô Hoài Lâm gật đầu, tuy không thích bị một thằng nhóc ra lệnh nhưng hần phải công nhận là Dương nói có lý.

Đội Long tộc cũng miễn cưỡng hợp tác.

Các thí sinh bắt đầu chia ra thành một trận hình, những người có tốc độ tốt thay phiên thu hút sự chú ý của con ếch, ai phòng thủ mạnh thì tấn công hai bên hông, ai tấn công mạnh thì tập trung phía sau đánh vào lưng để tiêu hao linh lực con ếch.

Ở bậc Linh Ủy sẽ luyện được một cảnh giới mới gọi là Linh lực phóng xuất, có thể đem linh lực ra khỏi cơ thể, người mới đạt đến cảnh giới này có thể truyền linh lực vào vật dẫn như vũ khí, bảo vật, luyện tốt hơn thì có thể trực tiếp phóng xuất ra không khí, cao hơn nữa thì có thể đem linh lực ném đi, nhưng đó chỉ là linh lực hư ảo như khói, muốn gây sát thương phải kết hợp với thuộc tính như cách Quang Lâm kết hợp Phong thuộc tính tạo thành những lưới kiếm gió vô hình, khi ấy, linh lực sẽ tiêu hao rất nhanh nên các thí sinh đều chọn cách truyền linh lực vào Linh bảo để tấn công con ếch, phần nào tiết kiệm được linh lực.

Các học viên dần phối hợp tốt hơn, làm cho con ếch khổng lồ bắt đầu cảm thấy khó chịu, nó gầm lên hung tợn rồi bắt đầu đổi kiểu tấn công, thỉnh thoảng lại đập tay xuống đất làm các học viên chới với rồi mới dùng tay còn lại táng mạnh, một thành viên của đội Quốc Tử Giám trúng đòn, văng ra xa bất tỉnh nhưng không có tổn thương nào nghiêm trọng.

Bộp!

Lại thêm một người bị con ếch đánh văng ra xa, lần này là thành viên đội Cổ Đô.

Tiếp theo đó, thêm một thành viên của đội Quốc Tử Giám cùng Châu Đốc của đội Nữ Thần cũng bị đánh bay ra ngoài, không gượng dậy nổi, đội trưởng của đội Long tộc bị đánh nhưng kịp thời Long hóa nên kịp đỡ đòn.

“Ngầu vãi! Đó là gì vậy Google?” Thấy Lý Đại Long biến hình, Dương thích thú hỏi.

“Long hóa, biến hình thành Rồng.”

Dương chưa kịp hỏi tiếp thì con ếch bất ngờ giậm chân nhảy lên cao rồi rơi xuống, định dè vào đám học viên, nhưng cả bọn nhào ra né kịp, chỉ trừ Lý Văn Thông của đội Cổ Đô bị con ếch đập trúng văng ra đất.

“Mẹ ơi nó đập thế thì còn gì thằng nhỏ!” Dương run rẩy nói, chợt cảm giác có điều gì đó không đúng, tất cả những học viên trúng đòn đều chỉ ngất xỉu, không có tổn thương chí mạng.

Dương nghi hoặc lùi ra xa quan sát, mỗi đòn đánh của con ếch đều cực kỳ nguy hiểm nhưng này giờ không hề gây chết người, hắn vội hỏi thử Google, quả nhiên con ếch đã trúng một linh thuật phong ấn, có thể sử dụng linh lực thoải mái nhưng khi đánh trúng mục tiêu, linh lực sẽ lập tức bị giảm xuống để không thể gây thương tích nặng.

“Thằng kia! Không đánh mà đứng nhìn gì đấy!” Thấy Dương trốn ra ngoài, Long Ngạo bực tức quát.

Dương tức giận quát lại: “Tao đang tìm khuyết điểm của nó!”

“Đừng có xạo!”

Dương phớt lờ Long Ngạo, nói to với những người khác: “Con ếch này hình như bị phong ấn, khi tấn công sẽ bị giảm linh lực nên không thể gây thương tích nặng!”

Nghe Dương nói, những người khác tranh thủ nhìn quanh, quả thật là tuy ngất xỉu nhưng không ai bị thương tích quá nghiêm trọng.

Dương nói tiếp: “Điểm yếu của nó nằm ở lưỡi, nếu dụ được nó dùng lưỡi tấn công rồi lợi dụng lúc đó dùng toàn lực đánh vào lưỡi không chừng có thể đánh bại nó!”

“Người chắc chứ?” Sùng Hạo nhú mày.

“Chắc!”

“Nhưng nếu vậy thì phải có người làm mồi nhử!” Hoài Lâm suy tư, đây cũng chỉ là suy đoán của Dương, nếu hắn đoán sai thì người làm mồi nhử có thể bị con ếch đánh chết, nên không ai dám xung phong làm mồi.

“Để ta làm mồi!” Thấy không ai xung phong, Vân Hải nói, qua thời gian huấn luyện và thi đấu chung, hắn đã nhận thấy Dương có kiến thức rất uyên bác và thông minh hơn người, không giống một đứa trẻ 13 tuổi, vì vậy hắn tin tưởng Dương hơn những người khác.

“Không cần, để em làm mồi, nhưng phải có người đủ sức gây sát thương cho nó!”

“Để ta!” Sùng Hạo nói, tuy không muốn để lộ chiêu cuối nhưng khi thấy một thằng nhóc cùng tuổi mình dám đứng ra làm mồi, hắn không khỏi sục sùi.

“Được! Trước tiên phải tìm cách chọc cho nó dùng lưỡi tấn công ta!” Dương nói.

Nhưng cũng không dễ dàng, cả đám như ruồi muỗi tìm đủ mọi cách mà không khiến con ếch đổi chiêu, dù sao cái lưỡi là điểm mạnh cũng là điểm yếu nên nó giấu rất kỹ.

“Muốn nó dùng lưỡi thì phải đứng xa, mà đứng xa thì làm sao chọc tức nó được?” Dương suy tư.

“A có cách rồi!” Dương vội chạy ra gần miệng giếng, lấy từ nhẵn ra một vật hình trụ lớn và dài gần bằng chân người, đút một vật dài nhọn đầu vào cái ống rồi đem chĩa về phía con ếch.

Khán giả khắp nơi không khỏi ngạc nhiên nhìn cái vật kỳ lạ của Dương: “Đó là thứ gì? Linh bảo à?”

“Hắn làm trò gì vậy?”

Bọn thằng Sinh cũng đang xem, My tò mò hỏi Như Mộng đang ngồi cạnh: “Đó là thứ gì vậy dì?”

Như Mộng nói: “Là một món Linh Bảo có thể tấn công tầm xa, Dương đưa bản vẽ nhờ ta chế tạo.”

Dương quỳ một chân, đặt cái ống trên vai, nhắm thẳng về phía con ếch và vận linh lực.

“Tất cả mau tránh ra!” Dương hô to rồi bóp cò, ầm một tiếng, quả đạn bay thẳng vào mặt con ếch.

ẦM!

Quả đạn nổ một tiếng khủng khiếp làm khán giả và các thí sinh cùng giật mình.

“Đứa nhóc đó dùng Tiên Bảo tấn công sao? Sao trông như linh thuật hủy diệt thế kia!”

“Bảo Vật thật lợi hại!”

Nhưng quả đạn không thể xuyên được phòng ngự của con ếch, chỉ làm nó giật mình một cái. Khói tan, con ếch tức giận nhe răng về phía Dương.

“Chuẩn bị đánh nó!” Dương la to, chế độ phòng ngự tự động của mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp đã bật sẵn.

Miệng con ếch há ra, cái lưỡi đỏ uốn lại rồi bắn thẳng tới chỗ Dương.

BINH!

XOẸT!

Trong khoảng khắc cái lưỡi bắn đến, một bóng người bất ngờ xông tới đỡ cho Dương một đòn, dư chấn làm người đó và Dương cùng bị bắn bay thẳng xuống giếng, đồng thời, một đường kiếm khí khủng khiếp chém tới cắt phăng cái lưỡi của con ếch, làm nó đau đớn gầm to.

Sùng Hạo đã rất lạnh lẽo giấu thanh kiếm ngay khi vừa chém xong, nhưng cũng không qua nổi ánh mắt của những cao thủ.

“Thuận Thiên kiếm!” Thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang đứng bật dậy, với ánh mắt của hắn có thể thấy rõ thanh kiếm trong suốt xuất hiện trong phút chốc.

“Chỉ là 1 thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, sao có thể dùng được Thuận Thiên kiếm?” Một cao thủ nghi vấn.

“Không ngờ Thuận Thiên kiếm đã nhận một thằng nhóc 13 tuổi làm chủ!” Một cao thủ khác nói nhỏ.

Một người nổi lòng tham, mắt đỏ lòm, thở hì hục, nhưng bị người bên cạnh nhắc nhở: “Đừng có tham quá hóa liều, người đừng quên người canh giữ thanh kiếm là ai, thằng nhóc này không phải tự nhiên mà lượm được nó đâu!”

22. Chương 22: Kết Quả

Không biết đã ngất đi bao lâu, mí mắt Dương nặng nề hé mở. Một không gian u tối, Dương nghe tiếng nước chảy róc rách và một cảm giác mềm mại nơi bàn tay, giống như...

Vẫn giữ tay mình trên cái thứ mềm mại đó, tay còn lại của Dương gọi từ trong nhẫn ra một chiếc đèn pin. Ánh sáng đèn pin làm mắt Dương nhức nhối mất một lúc mới nhìn rõ được. Dương hồi hộp rọi đèn vào thứ đang sờ trong tay, một quả đào tươi trắng hồng mơn mẩn đang trong thời kỳ phát triển.

Dương bật chế độ sáng toàn cảnh của đèn pin, phát hiện ra hắn đang ngồi trong một cái hang chật hẹp bên cạnh một dòng suối ngầm. Dương cố vắt cái đầu đau nhức nhớ lại chuyện trước đó. Khi đó Dương đang chuẩn bị đón lấy một đòn đánh từ lưỡi con ếch, một bóng người đột nhiên phóng ra đưa lưng đỡ đòn thay cho hắn, sau đó cả hai bị đánh bay xuống cái giếng khổng lồ.

Hai người rơi xuống mặt nước, Dương đã đưa linh lực bảo vệ cơ thể nên không bị thương, nhưng dòng nước nhấn chìm cả hai đem cuốn đi, Dương dồn linh lực vào tay chân ôm lấy người kia định bơi ngược ra nhưng đầu bị va vào một tảng đá ngầm rồi bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã thấy nằm ở đây.

Nhìn sang người nằm bên cạnh, mắt Dương sáng rực, không phải mỹ nhân Long Chúc Băng của đội Long tộc thì còn ai vào đây, trước đó, nàng chuyển sang dạng Rồng để đỡ đòn mạnh nhất của con ếch thay Dương nên hiện tại khi đã trở lại hình người, chỉ còn một cơ thể trần trụi không một mảnh vải. Ánh mắt dâm dề háu đói của Dương nhìn như muốn xơi tái Chúc Băng, gương mặt nàng dù chưa trưởng thành nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp, vừa giống vừa trái ngược với Chúc Diễm, giống ở đường nét, khác ở khí chất, Diễm có khí chất quyền rũ lãng lờ, còn trên gương mặt Băng lộ nét trong sáng như băng thanh ngọc khiết.

Dương nhìn xuống cơ thể mảnh mai xinh xắn, hai quả đào non tươi rói nhô ra hai nụ hồng hào hấp dẫn, làn eo thon thả lướt xuống đường hông khá đầy đặn và trải một đường dài xuống đôi chân thon dài trắng sáng như ngọc, giữa cặp đùi là một nhúm lông tơ gọn gàng đầy ý vị.

Khóe miệng Dương nhều nước miếng, hai bán cầu não nổi lên một màn phân tranh giữa dục vọng và lý trí. Lạnh giá, đôi vai thon của Chúc Băng khẽ run nhẹ, tim Dương cũng rung động theo, hần lấy từ trong nhẫn ra một chiếc chăn đem trải xuống nền đá gồ ghề, bế Chúc Băng lên, cố nén cơn khao khát khi tay hần chạm vào làn da mịn như nhung lụa của nàng.

Đem nửa phần còn lại của chiếc chăn phủ lên cơ thể Chúc Băng, Dương mới bắt đầu thắc mắc tại sao nàng ta lại đỡ đòn thay hần. Dương đã chú ý Long Chúc Băng từ khi giới thiệu đội thi ở lễ khai mạc, ngoài chuyện nàng là cô gái xinh nhất trong các đội thi, Dương còn thấy nàng có đường nét gương mặt khá giống Diễm mẹ hần.

“Tại sao nàng ta lại đỡ đòn thay ta?” Dương hỏi thăm, nhưng không có giọng đều đều quen thuộc đáp lại.

“Hay là say nắng ta rồi? Ta cũng đẹp trai khoai to lạnh lùng học giỏi ra phết mà!”

“Hoặc là vô tình chạy ngang không nhìn đường nên bị tông nhầm?”

Dương nghĩ thêm vài trường hợp nhưng thấy không có lý do nào là hợp lý, đành thử hỏi Google rõ ràng hơn về thông tin của cô gái.

“Long Chúc Băng, con gái út của tộc trưởng Long tộc, em ruột của Long Chúc Diễm, dì ruột của Võ Phi Dương, sinh năm 2000, linh lực Linh Ủy cấp 4 hệ Thủy, Long thể Quý tộc, vảy rồng màu Lam.”

“Còn gì nữa không? À mà Võ Phi Dương là thằng nào, tên nghe quen quen? Hả!” Dương đã đoán ra vấn đề nhưng hỏi thêm cho chắc: “Long Chúc Băng và ta có quan hệ gì?”

“Dì cháu.”

Dương gật gù: “Thì ra mẹ ta là công chúa Long tộc, hèn gì lại bá như vậy...”

Dương không có đoạn ký ức của Võ Phi Dương trước năm 13 tuổi nên không biết rằng Diễm đã giấu con mình việc nàng là người của Long tộc, càng không nghĩ đến chuyện vì hần mà nàng đã lập ra một giao kèo với Long tộc, hy sinh tự do cả đời đổi lấy 13 năm chăm sóc cho con trai mình.

Dương cũng đoán Chúc Băng bảo vệ mình là dì bảo vệ cháu, không nghĩ đến nguyên nhân sâu xa hơn là do mẹ hần đã giao phó hần cho nàng.

Dương lại nghĩ đến chuyện khác: “Nói vậy không phải ta cũng là người Long tộc sao? Ta có thể biến hình bá đạo như bọn hần không?”

Đáp lại câu hỏi của Dương, Google truyền vào não hần hầu hết thông tin về 6 loại Long thể, cấp độ Long thể, kể cả ưu, nhược của từng loại và phương pháp Long hóa.

Dương định đứng dậy thử Long hóa, nhưng lại nhận ra mình không đứng được, khắp người ê ẩm, hai chân gàn như vô lực, đây là tổn thương trong quá trình bị cuốn trôi, va đập vào đá ngầm.

“Mẹ nó, chờ người tới cứu thôi!” Dương lằm bằm, lại nhìn sang Chúc Băng, được chăn ấm bao bọc nên nàng đã bớt lạnh, gương mặt bắt đầu hồng hào trở lại khiến nàng càng thêm xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn xinh tươi hơi nhô lên khiến Dương chỉ muốn mãi mãi hôn lên.

Dương tuy vô sỉ nhưng không vô ơn, nàng vì cứu hần mà bị như vậy, nên đành kèm nén cơn khao khát muốn đè lên người nàng tra kiếm vào bao.

“Không hiếp dì thì được, nhưng thằng nhỏ của cháu buộc phải giải quyết...” Dương cười khổ, quả thật dương vật hần đã cương cứng trong quần.

Dương nhẹ nhàng kéo mền xuống khỏi ngực Băng, vừa đủ lộ ra quần vú nhỏ hồng hào trên ngực nàng, tay hần kéo quần xuống, cầm dương vật thẳng đứng mới lộ ra vừa sục vừa thêm thuồng tướng tượng.

Dương sục được một lúc lâu lại len lén kéo mền Chúc Băng ra, để lộ phần đùi trắng trong như ngọc của nàng, tiếp tục vừa ngắm vừa sục.

Chúc Băng mơ hồ tỉnh giấc...

Mi mắt nàng hư ảo hé ra, cảnh vật mờ nhạt dần tụ lại, Bằng nghe trong tay một tràng âm thanh là lạ, mắt quay sang nhìn...

Dương đã đến đoạn cao trào, răng cắn môi, mắt nhắm nghiền, tay cầm dương vật sục như già chà.

Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Bằng, thằng cháu ruột gồng mình co giật, từ cái dương vật to lớn của nó bắn một tia sữa trắng vào đùi nàng, cảm giác ẩm áp mà nhầy nhụa...

Sau đợt phóng tinh đầu tiên, Dương nổi máu liều cầm dương vật chĩa lên định phóng tinh vào ngực Bằng, nhưng bàng hoàng phát hiện nàng đang trợn tròn mắt nhìn hắn...

Nòng súng đang nghiêng một góc cao, không kèm được bắn tiếp một đợt tinh, vệt sữa bay thành đường cong hạ xuống gương mặt xinh đẹp của Chúc Bằng, có một ít còn dính lên đôi môi hồng của nàng.

Mùi tinh dịch ngai ngái xộc vào mũi, không hiểu sao lại tạo cho Chúc Bằng một cảm giác mê hoặc là thường, khiến nàng phải kèm chế cảm giác muốn đưa lưỡi ra nếm lấy thứ nhầy nhụa trên môi...

“Đây là thứ gọi là tinh dịch sao? Không ngờ mùi của nó lại có sức hấp dẫn ghê gớm như vậy!” Chúc Bằng trầm nghĩ, nàng không biết, bản thân Dương cũng không biết, không chỉ dương vật lớn khác thường, tinh dịch của hắn cũng rất khác thường...

Không gian chật chội dường như trở nên trầm lắng dù nước vẫn chảy, Dương đã kéo quần lên, cảm giác xấu hổ và tội lỗi khiến hắn trở nên trầm mặc, Chúc Bằng cũng e thẹn kéo mền lau đi tinh dịch của thằng cháu ruột và che cơ thể mình lại.

“Em xin lỗi...” Sau một hồi, Dương lấy lại bình tĩnh và nói, hắn không chắc Vô Phi Dương trước đây có biết Chúc Bằng hay không nên vẫn chọn cách giả vờ mất trí.

“Người bại hoại!” Chúc Bằng đỏ mặt mắng nhỏ, nhưng Dương nghe trong giọng nàng không có gì là giận dữ hay khắt nghiệt.

Dương gãi đầu ra vẻ hối lỗi, không dám nói gì, đành hỏi thăm vài câu rồi quay mặt sang hướng khác vận công tu luyện chờ người đến cứu. Thể lệ cuộc thi có nói trừ trường hợp nguy hiểm đến tính mạng, còn không các trọng tài sẽ tuyệt đối không tham dự vào, nên Dương đành ngồi chờ hết vòng thi sẽ có người đến cứu, dù sao hắn và Chúc Bằng đều bị thương, không thể tự thoát ra được.

Lúc Dương và Chúc Bằng rơi xuống giếng, con ếch mặt quỷ bị cắt lưỡi nổi cơn điên cuồng giẫm đạp chém giết một trận rồi mới phoi bụng ra chết, khiến cho thành viên cả 4 đội bất tỉnh gần hết!

Quanh xác con ếch, người bất tỉnh nằm la liệt, chỉ còn 3 người còn tỉnh, là ba tân sinh!

Nhưng chỉ là “còn tỉnh”, Sùng Hạo sau một chiêu Thuận Thiên kiếm đã mất toàn bộ linh lực, chỉ còn cách tránh xa ra ngồi vận công hồi sức, Hoài Bảo đã dùng hết linh lực để phòng vệ nhưng vô cùng yếu ớt, Long Ngạo cũng đã dùng đến Long hóa và chỉ còn lại một lượng ít linh lực.

Khán giả một trận xôn xao, liệu ba tân sinh sẽ tạm đình chiến hay quyết phân thắng bại?

Đáp án đã có ngay khi Long Ngạo nở một nụ cười đắc thắng, nhờ Long hóa trước đó mà hắn bảo toàn được một ít linh lực, tuy không nhiều nhưng cũng đủ đánh bại hai tên vô dụng và đoạt tất cả lá cờ!

Long Ngạo nhìn về phía Sùng Hạo đang ngồi vận công, hắn nghĩ Sùng Hạo là đội trưởng nên sẽ giữ cờ, liền bước lại, không thèm để ý đến Hoài Bảo đang cố gắng gượng dậy gần đó.

“Muốn tự nộp cờ hay để tao lấy?” Long Ngạo từng bước đến gần Sùng Hạo, đắc thắng nói.

“Còn mày muốn vừa cười vừa rút khỏi đây hay muốn vừa khóc vừa lếch khỏi đây?” Một giọng thiếu niên trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên sau lưng làm Long Ngạo rùng mình, vội đề phòng quay lại nhìn.

Là Hoài Bảo!

“Không thể nào!” Long Ngạo nhìn Hoài Bảo một cách khó tin, mới vừa rồi Hoài Bảo còn yếu ớt đến nỗi hắn đạp một cái cũng chết, vậy mà bây giờ lại có thể đứng vững mà còn nhanh như chớp tiến lại sau lưng hắn.

“Người giả vờ, người không hề chiến đấu hết mình!” Long Ngạo tức giận quát.

“Kẻ không chiến đấu hết mình là người!” Hoài Bảo khinh bỉ đáp trả, lấy ra một viên thuốc nhỏ cỡ đầu ngón tay ném qua cho Sùng Hạo.

Sùng Hạo tóm lấy viên thuốc, đang không biết là thuốc gì thì Hoài Bảo nói tiếp: “Đó là Nạp Linh Đan, có thể nạp vào linh hồn một ít linh lực, giúp hồi phục nhanh hơn một ít.”

Sùng Hạo không chút nghi ngờ đem nuốt vào, quả nhiên chỉ trong phút chốc, một lượng linh lực nhỏ liền hòa vào linh hồn hắn.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả vô cùng bất ngờ, đặc biệt là những giả kim thuật gia: “Nạp Linh Đan? Không phải loại Linh đan này đã thất truyền sao?”

“Tuy hiệu quả không cao nhưng cần nhiều linh dược và dược thảo hiếm, không ngờ Hoàng thành chơi trội đem thứ này cho học viên đi thi!”

Cũng không ai biết đây là Linh đan do Hoài Bảo tự luyện, dựa theo công thức do sư phụ hắn dạy. Luyện đan, một phần của giả kim thuật, đòi hỏi tính tỉ mỉ và kiên trì tuyệt đối, thường phải ngồi giữ lửa và pha thuốc suốt nhiều giờ, nhiều ngày thậm chí là nhiều tháng, chính vì vậy mà rất ít người làm được, Dương dù có kiến thức và phương thuốc nhưng cũng chẳng đủ kiên nhẫn để luyện, chưa nói đến tìm được nguyên liệu cũng là cả một vấn đề.

Hoài Bảo từ nhỏ đã thích tiếp xúc và tìm kiếm các loại thảo dược, chính vì đi tìm dược thảo mà gặp được linh hồn lão giả uyên bác, qua thời gian gần tiếp xúc, lão phát hiện Hoài Bảo có thiên phú luyện đan nên bắt đầu truyền dạy thuật luyện đan cho hắn.

Sùng Hạo bắt đầu đứng dậy được, gật đầu cảm ơn Hoài Bảo rồi nhìn về phía Long Ngạo với thái độ thù địch.

Tình thế đảo ngược khiến Long Ngạo cảm tức không thôi, cứ tưởng mình là thiên tài tuyệt thế, nào ngờ thằng em họ cùng tuổi lại thông minh uyên bác, tìm được chính xác cách triệt hạ con ếch khổng lồ, một thằng khác cũng 13 tuổi lại có thể xuất một chiêu kiếm khiến chính Long Ngạo cũng kinh hoàng, giờ lại có thêm một thằng con ông cháu cha đem linh đan hiếm phát như phát kẹo.

Nhìn hai đối thủ đang lăm le, Long Ngạo không còn cách nào khác đành phóng đi, bảo toàn 2 lá cờ mà hắn đang giữ: “Hừ! Các người cứ chờ đó!”

Nhìn Long Ngạo đi xa, Sùng Hạo và Hoài Bảo mới thở phào, thật ra hai viên Nạp linh đan do Hoài Bảo chế ra chỉ thuộc hàng phế phẩm, chỉ nạp được một lượng rất nhỏ linh lực đủ để đứng dậy hù Long Ngạo, dù sao hắn chỉ là thằng nhóc mới tập chế thuốc. Sùng Hạo cũng thông minh, liền đứng dậy hợp tác với Hoài Bảo dọa cho Long Ngạo chạy mất dép.

Nhưng thời gian thi đấu vẫn còn một ngày.

Hoài Bảo và Sùng Hạo chia nhau tìm và bắt trói 3 thành viên còn lại của Long tộc, thành viên các đội khác cũng dần tỉnh dậy nhưng không còn tư tưởng tranh đấu khi biết Dương và Chúc Băng đã bị con ếch đánh vắng xuống giếng, không rõ tình hình.

Các đội chuyển sang bàn luận về số cờ.

“Ta đang giữ hai lá.” Đội trưởng đội Cổ Đô Nguyễn Hoài Lâm lấy ra hai lá cờ đỏ sao vàng giơ lên.

“Ta giữ một lá.” Hồng Đào của đội Nữ Thần cũng giơ cờ lên.

“Phi Dương của đội ta giữ 3 lá nhưng đã rơi xuống giếng rồi, không biết còn giữ được không...” Vân Hải nói thêm, trước đó Dương đang giữ hai lá cờ, lại cướp một lá từ tay Hải Dương của Long tộc nên có 3 lá.

“Đội ta chỉ có 1 lá.” Sùng Hạo giơ cờ lên.

“Vậy là đội Long tộc đang giữ 3 lá cờ, ta đề nghị thế này: 3 đội Long tộc, Quốc Tử Giám và Nữ Thần cùng góp công hạ con ếch, nên mỗi đội giữ 3 lá cờ, đội Cổ Đô chúng ta góp công ít nhất nên chấp nhận thua cuộc, vòng sau sẽ cố gắng hơn!” Hoài Bảo nói.

“Không được! Nếu không nhờ người thì cờ đã bị Long Ngạo cướp hết rồi!” Sùng Hạo Phản đối.

Đội trưởng đội Long tộc Lý Đại Long đang bị trói gần đó lên tiếng: “Long Ngạo đang giữ hai lá cờ, Chúc Băng một lá, nếu tìm được Phi Dương và Chúc Băng, mỗi người hủy một lá cờ thì cả 4 đội đều có thể có 2 lá cờ, kết quả là huề.”

“Người chơi được, xin lỗi vì đã trói người!” Hoài Lâm và Vân Hải cùng tiến đến vỗ vai Đại Long và cởi trói cho hắn.

Đại Long ủy khuất nói nhỏ: “Chúng ta cũng đâu muốn đóng vai ác, chỉ do Long Ngạo là cháu đích tôn của tộc trưởng nên chúng ta được mệnh lệnh phải phục tùng hắn vô điều kiện!”

“Thôi không đánh nhau nữa, ăn đi rồi tính!”

Cả đám quây quần bên đồng lửa ăn uống cười nói như đang dự một buổi cắm trại, khiến khán giả lẫn ban tổ chức không khỏi mỉm cười, nhiều người còn giật mình nhận ra mục đích ban đầu của cuộc thi không phải để tranh đấu, mà là tạo sự gắn kết giữa các vùng miền và dân tộc...

23. Chương 23: Đơm Hoa

Không còn những cuộc truy tìm, không còn những trận chiến đấu, linh thú cũng không còn kéo đến bao vây, trên màn hình chỉ còn một khung cảnh bình yên vui vẻ.

“Không biết Dương có bị thương không...” My lo lắng thở dài, màn hình chỉ hiển thị dựa theo vị trí đội trưởng của 4 đội nên trừ các vị trọng tài giám sát cuộc thi, không ai biết tình hình của Dương và Băng.

“Nhưng tại sao chị đó lại xông ra đỡ đòn thay Dương nhỉ?” Nhật thắc mắc.

“Chắc bà cần rút khi thấy một thằng nhỏ đứng ra lãnh đòn...” Chung đoán bừa.

“Mà không biết rốt xuống đó thằng Dương có sơ mũi được gì không...” Thằng Trần đầu óc đen tối thì thầm.

“Thôi tao về ngủ đây...” Sinh vừa ngáy ngủ vừa nói.

Trong hang ngầm dưới đáy giếng, Dương ngồi xếp bằng chuyên tâm tu luyện, cơ thể đã bớt đau nhức và chân hắn đã lấy lại cảm giác. Trong một khoảng thời gian trước, Dương không hiểu vì sao công pháp Thôn Thiên Địa của hắn lại tiến bộ ngày một nhanh, qua mỗi ngày, tốc độ và phạm vi hấp thu lại tăng lên, nhưng suốt hơn một tháng nay, công pháp không còn tiến triển.

“Ừ...”

Một tiếng rên khẽ truyền vào tai Dương, hắn vội quay lại thì thấy Băng đang quắn chặt mền, người nàng run rẩy vì lạnh.

“Chị sao vậy?” Dương lo lắng hỏi, nhưng Băng không trả lời, hắn thử sờ tay lên trán nàng, một cảm giác lạnh lẽo, Dương vội lấy thêm quần áo của mình đắp lên cho Băng nhưng dường như vô dụng.

Tương tự nhiều loài lưỡng cư, ếch mặt quỷ cũng có nọc độc, tuy không mạnh nhưng cũng có thể tạo ra cơn thoát nhiệt cho người đang trong tình trạng yếu ớt như Chúc Băng.

Chúc Băng vai gầy run rẩy, dần lâm vào cơn mê.

“Làm sao đây?” Dương bối rối, hắn không mang thứ gì theo để sưởi ấm, càng không dám đốt lửa vì đang ở trong một cái hang rất nhỏ. Nghĩ một hồi, Dương chợt nhớ lại một cách sưởi ấm rất “đã” mà hắn từng thấy vài lần trong phim.

Dương nói với giọng đầy bất đắc dĩ nhưng gương mặt thì cười dâm dề: “Xin lỗi chị, nhưng để cứu chị thì em buộc phải làm vậy thôi...”

Nói xong, Dương nhìn chằm chằm xem Băng có nghe hắn nói không, nhưng nàng đã lâm vào mê man, người cứ khẽ run rẩy

Dương cởi quần áo mình ra, nằm xuống luồng tay qua cổ Băng ôm nàng vào lòng rồi kéo chăn đắp lên, lấy nhiệt từ chính cơ thể sưởi ấm cho nàng.

Ở một đoạn hang cách đó khoảng vài trăm mét có hai người bịt mặt vận quần áo đen, một người ngồi xếp bằng vận công, một người nằm ngủ.

Lát sau, người đang ngủ uể oải thức dậy vươn vai hỏi: “Tình hình hai đứa nhóc sao rồi?”

Người đang ngồi xếp bằng nói: “Linh lực cả hai vẫn đang ở cạnh nhau, linh lực một đứa đang dần khôi phục, một đứa khác thì linh lực hơi yếu, có lẽ là đứa bị trúng đòn của con ếch.”

“Ừ người nghỉ ngơi đi, để ta canh chừng chúng nó.” Long Chúc Băng lâm vào mê man, trong cơn sốt, đầu nàng hiện lên những đoạn ký ức...

“Mẹ ơi, có phải con còn một người chị gái tên là Diễm không?” Cô bé Băng 6 tuổi mắt tròn xoe nín váy mẹ và hỏi, khi Diễm bỏ đi, Băng chỉ là đứa bé còn nằm trên nôi.

“Đúng vậy!”

“Chị ấy đi đâu rồi mẹ?”

“Nó đã phản bội giống loài, yêu và kết hôn với con người...”

“Yêu thì có gì là sai hả mẹ?”

Một đoạn ký ức khác, khi Băng đã 16 tuổi, Diễm bị bắt giam ở Long cung, Băng thường xuyên đến thăm và tâm sự với nàng...

“Chị, không phải người ta nói phụ nữ của Long tộc có nhu cầu rất cao, chỉ có đàn ông của Long tộc mới đáp ứng nổi sao?” Băng tò mò hỏi.

“Cơ bản thì đúng là vậy...” Diễm đáp.

“Vậy sao chị lại cưới loài người?”

Diễm đỏ mặt: “Bởi vì chàng ta có sự hấp dẫn lạ kỳ... Về chuyện ấy thì dù là Long tộc chắc cũng không ai sánh bằng chàng.”

“Hấp dẫn thế nào?”

“Khó nói lắm, nếu em gặp được một người như chàng thì em sẽ hiểu.”

“Làm sao em tìm được?”

“Chị cũng không biết nữa... À! Có một người!”

“Là ai?”

“Con trai chị, Võ Phi Dương!”

Chúc Băng nghĩ gì đó, rồi chợt hiểu ra, liền thẹn thùng cúi mặt: “Nhưng nó là cháu ruột của em!”

Diễm cười khúc khích: “Cháu thì đã sao? Em chê con trai chị, sau này nó cưới chị, không thèm ngó đến em thì đừng hối hận đấy!”

“Chị này! Không thèm nói với chị nữa!”

Một cảnh khác, lúc này là vài ngày trước khi đoàn học viên Long tộc đến Sài thành dự thi.

Chúc Băng ngồi ngắm gương mặt mình trước gương, để cho người mẹ xinh đẹp giúp mình chải mái tóc mềm mượt.

“Con gái, đã 16 tuổi rồi sao vẫn chưa chịu tìm cho mình một chàng trai đi?”

“Con không thích... toàn những kẻ không phải nịnh nọt thì là thô kệch, không phải thô kệch thì là ngụy quân tử.”

“Con gái ngọc, phụ nữ Long tộc chúng ta có nhu cầu rất cao, con lại là công chúa thì càng không nên chịu đựng, cứ tìm thử một gã, nếu không vừa ý thì lại đi tìm kẻ khác, có gì mà phải đắn đo?”

“Không! Con muốn cả đời chỉ có một bạn tình thôi!” Không biết đã thiếp đi bao lâu, Băng đã dần hồi phục, nàng nữa mê nữa tỉnh, một cảm giác ấm áp dễ dịu lan khắp toàn thân...

Băng hé đôi mi cong vút, nhận ra mình đang nằm nép vào ngực Dương, cháu ruột nàng. Hắn đang ngủ say, Băng có thể cảm nhận được hơi thở trầm đều phả vào mái tóc.

Băng lại phát hiện ra ngực nàng nép vào người hắn, trần trụi...

Tay hắn ôm vai và eo nàng...

Một khối thịt nhỏ mềm đang áp vào bụng nàng...

Băng muốn hét lên, nhưng không còn sức để hét...

Hoặc có lẽ...

Tò mò...

Băng ngược mặt lên, nhìn vào đứa cháu trai đang say ngủ, kẻ mà chị nàng nói là đặc biệt...

Băng nhớ lại cảm giác khi tinh dịch của hắn chạm vào môi nàng, hương lan vào mũi...

“Hấp dẫn lạ kỳ...”

Lúc đó Băng đã phải đấu tranh để ngăn lưỡi mình đón nhận thứ đó, như cai một thứ gây nghiện...

Hắn ngủ rất bình yên...

Gương mặt kia, sao mà anh tuấn quá...

Hơi thở kia, sao mà dịu dàng quá...

Đôi môi kia, sao mà...

Môi Băng tê dại đi, như đang thôi thúc nàng tìm đến đôi môi ấy...

Băng ngược gương mặt xinh đẹp của mình lên...

Hôn...

Nụ hôn đầu đời...

Âm thầm và ngắn ngủi...

Nhưng say mê...

Làm Băng tò mò thử lại...

Từ từ chạm nhẹ...

Lâu hơn, say mê hơn...

Rồi vụt tắt...

Tim Băng đập thành thịch, như cô bé ăn vụng sợ mẹ mình bắt gặp...

Gò má xinh ửng hồng...

“Thử một lần nữa thôi...”

Môi hồng xinh xắn khẽ đưa lên...

Chạm...

Và bùng nổ...

Môi bắt lấy môi, trao nhau hương vị...

“A! Bị phát hiện rồi...”

Vùng vậy ư? Nàng làm gì còn sức...

Thứ đang ép vào bụng nàng dần cứng lên, hai nú hồng trên ngực nàng cũng vậy...

Hoàng tử đã thức tỉnh sau nụ hôn...

Và bắt đầu trả ơn công chúa...

“Uhm! Úhm!”

Nàng cố tránh môi đi, tay đẩy ngực hấn ra, vô lực...

Chân nàng giơ lên tìm cách đạp hấn, vô ích...

Tay hấn đã luồn dưới cổ, tay hấn đã vòng qua eo, kéo nàng sát lại...

Nép vào nhau...

Thân hình mảnh mai giãy giụa, chỉ càng làm tăng sự tiếp xúc...

Đôi môi hồng cố mím lại, chỉ làm tăng tính tò mò...

“Thả ta ra...” Giọng nàng yếu ớt...

“Là nàng chủ động hôn ta mà...” Hấn cười khở...

“Ta... Uhm!”

Môi lại chặn lấy môi, lưỡi tiến vào...

Đôi hàm răng ngọc cắn chặt, nhưng chiếc lưỡi có linh lực dễ dàng xông qua, tìm bắt lấy lưỡi...

“Tên bại hoại đáng chết! Nhưng sao mà... dễ chịu quá...” Người đẹp nghĩ thầm, cảm giác mơn trớn nơi bờ môi, cảm giác quần quýt nơi đầu lưỡi, cảm giác êm ấm khắp toàn thân và cảm giác kích thích nơi hai nú hồng...

”Không được...

nhưng ta muốn...

hay cứ thử một lần...

thoải mái quá...”

Không chịu ảnh hưởng của chế độ phong kiến cổ hủ, nữ giới của Long tộc rất thoải mái trong vấn đề tình dục, nhưng với Băng, đây là lần đầu nàng tiếp xúc với nam giới, không tránh khỏi đấu tranh giữa tò mò và lo sợ.

Cảm giác thoải mái lan khắp toàn thân Băng, khi hai bàn tay của Dương bắt đầu vuốt ve tấm vai trần và làn eo thon của nàng, môi lưỡi hấn vẫn không ngừng chinh phục môi lưỡi nàng.

“Uhm...”

Băng rên lên vì thoải mái, môi nàng vô thức mấp máy hòa vào môi Dương, làn da mềm mại của nàng như run lên khi đôi bàn tay của đứa cháu ruột lướt đến.

Hơi thở phả vào nhau...

Hương nam tính hòa vào hương dịu dàng...

Tiếng thở, tiếng rên, tiếng nút môi hòa vào tiếng suối chảy...

”Yêu...

Ta muốn yêu...

Đứa cháu ruột trở mình nằm đè lên người ta...

Ta muốn... nhưng ta sợ...”

Môi Dương rời môi Bằng, hôn lên gò má xinh xắn của nàng rồi lướt xuống liếm cái cổ thon. Một tay Dương ôm lấy quả đào bông của dì, tuy còn non nớt nhưng rất vừa tay, tay còn lại hấn vuốt từ eo xuống đùi nàng, hưởng thụ làn da đùi mềm mịn tuyệt vời.

“Dừng... không được đâu...” Bằng run run nói, ngực nàng ưỡn lên, chân co lại hứng chịu cảm giác sướng khoái khó tả.

Nếu lời nói có thể giải quyết vấn đề thì đâu có thằng nào đi tù vì tội hiếp dâm? Dương, thằng nhóc 13 tuổi mân mê quả đào của người dì 16 tuổi, hai ngón tay hấn tóm lấy nú hồng trên đỉnh quả đào của nàng để nghịch phá so se, bàn tay đang xoa đùi nàng cũng dần tiến lên cao...

“Dừng lại!” Bằng khép chặt hai đùi mình, ngăn bàn tay Dương chui vào giữa.

Tay Dương vừa vận linh lực tách đùi Bằng ra, chạm vào vùng âm vật còn hơi non nớt của nàng...

“Không được! Ừ...”

Cảm giác ngón tay Dương vuốt nhẹ vào khe âm vật làm Bằng lạnh cả sống lưng, lúc này nàng mới phát hiện âm đạo mình đã dần trở nên ướt át.

Dương cũng rung mình trước cảm giác ẩm ướt, mềm mại và ấm áp lan vào đầu ngón tay, hấn bỏ lui xuống, hai tay tóm lấy hai cổ chân Bằng dang rộng ra.

“Người làm gì đấy! Buông ra!” Bằng phản đối yếu ớt, người nàng hoàn toàn không có sức kháng cự.

Dương phớt lờ, tâm trí hấn hoàn toàn tập trung vào âm vật của dì ruột, một cái khe hẹp xinh xắn màu hồng tươi không một vết thâm giữa cặp đùi trắng thon như ngà ngọc.

“Của nàng đẹp quá...” Dương si mê, hấn cúi xuống gần hơn, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, dâm hương thoang thoảng.

“Không được nhìn!” Bằng đạp chân, tay với xuống đẩy đầu Dương ra, nhưng vô ích, đầu Dương cúi xuống...

Hôn lên...

“Aa...”

Dâm hương phả vào mũi, dâm vị tan vào môi, dâm âm hòa vào tai...

“Dừng lại...” Bằng van lơn, khoảng khắc đôi môi của thằng cháu hôn vào âm vật mình khiến nàng run rẩy trong cơn kích thích.

Nhưng chưa đủ, Bằng bắt đầu cảm thấy một thứ mềm mại và ẩm ướt liếm quanh rồi luồn lách vào âm đạo nàng...

“A... Ta giết người...” Bằng quàng quại trong cảm giác kỳ diệu mà lần đầu nàng trải nghiệm, đôi chân nàng không ngừng giãy đạp làm làn da đùi mềm mịn cọ vào mặt Dương, thơm ngát...

Đây là trinh trắng đó! Đây là tươi nguyên đó!

Lưỡi Dương tham lam xâm chiếm từng ngõ ngách nơi nó có thể với tới, gọi ra dâm thủy tan vào đầu lưỡi...

“Ừ... Uhm...” Cơn sướng khoái dần xâm chiếm Bằng, nàng thôi vẫy vùng, mắt nhắm hờ đắm chìm trong cảm giác kích thích khi chiếc lưỡi nghịch ngợm của đứa cháu ruột 13 tuổi xâm chiếm âm đạo mình.

Thêm một lúc nữa, khi miệng Dương dính đầy dâm thủy của Bằng, nhều hấn xuống cảm, bản thân nàng đã không còn ý chống cự, thay vào đó là gương mặt xinh đẹp, đôi má ửng hồng dường như đang cười thư sướng, một nú cười mê hồn. Bằng cũng bắt đầu hầy mông lên, thúc đẩy Dương nghịch lưỡi mạnh hơn trong âm đạo nàng.

Cảm thấy Bằng đã nhập cuộc, Dương rời môi khỏi âm vật nàng, hôn liếm vùng đùi non thơm mịn một lúc rồi bò lên dùng cái miệng dính đầy dâm thủy hôn lên môi nàng, lần này Bằng không những không chống cự mà còn đáp trả mãnh liệt.

Dương vừa hôn đi ruột vừa cầm dương vật đã cương cứng ngắt đặt trước cửa mình Bằng, hấn khẽ hỏi: “Ta đút vào nhé?”

“Không được...” Bằng lắc đầu.

“Sao không? Ta thấy nàng thích lắm mà?”

“Ta không có thích! A...”

Bằng đang nói, Dương bất ngờ cầm dương vật hấn cọt nhẹ đầu khấc vào âm đạo nàng, cảm giác lần đầu âm vật mình tiếp xúc với bộ phận sinh dục của nam giới khiến nàng ngượng chín cả mặt.

“Ta bảo đừng mà...” Bằng uốn người quàng quại, nàng nói giọng khó chịu khi Dương liên tục đem đầu khấc nóng hổi của hấn cọt lên cọt xuống âm đạo nàng, cảm giác sao mà kích thích quá...

“Đừng làm vậy nữa...” Bằng lắc đầu liên hồi.

“Vậy chứ làm sao?” Dương cười cười, hấn biết Bằng đã kềm chế không nổi, bản thân hấn cũng đã rất muốn đút vào nhưng cố ý nhấn nhá trên chọc nàng, ngoài ra còn là để dương vật hấn được đâm thủy của nàng bôi trơn, thuận lợi cho việc tiến vào, nếu còn trinh thì cũng giúp nàng đỡ đau hơn.

“Đồ hư đồn bại hoại!” Bằng yếu ớt đem hai tay đánh mấy cái lên ngực Dương rồi thẹn thùng quay mặt đi, khẽ nói: “Đút vào trong thiếp đi...”

“Được!” Dương cười khoái chí, tay cầm dương vật to lớn khác thường của mình nhẹ nhàng nhấn sâu vào âm đạo còn trinh nguyên của đi ruột...

“Ừ... Nhẹ thôi... Đây là lần đầu của... thiếp...” Bằng thẹn thùng thú nhận.

“Vậy à...” Dương thích thú cười, cảm giác Dương vật mình được ôm ấp bởi âm đạo nhỏ nhắn khép kín của đi ruột 16 tuổi khiến Dương vô cùng sướng khoái.

Bằng cũng bắt đầu cảm nhận được sự sướng khoái khi âm đạo mình bị dương vật của đứa cháu ruột 13 tuổi dần xâm chiếm.

Phụ nữ Long tộc có khả năng sinh dục mạnh hơn phụ nữ loài người, âm đạo ít cảm giác đau hơn và tạo khoái cảm tốt hơn, ngay cả khi màng trinh bị phá cũng không gây đau đớn lâu và còn tạo ra cảm giác sướng khoái như khi đạt cực khoái, nhưng có ưu thì có nhược, phụ nữ Long tộc cũng có nhu cầu tình dục cao hơn hấn loài người và khó đạt cực khoái hơn.

Khi phần đầu khấc của Dương đã tiến vào, hấn cảm giác thấy dương vật mình bị màng trinh của đi chặn lại...

“Ta phá nhé...”

Bằng không đáp, nàng lo lắng khẽ gạt đầu, Dương liền dứt khoát đẩy mạnh dương vật vào.

“Ái!” Bằng hét lên trong đau đớn và sướng khoái tột độ, chỉ một cú đẩy, dương vật của thằng cháu ruột đã phá rách màng trinh nàng.

Dương dừng lại, nhìn đi ruột hấn nằm thở mạnh vì đau và sướng.

“Nàng cảm thấy sao rồi?” Dương lo lắng hỏi.

Bằng không đáp, hai tay nàng giơ lên ôm lấy đầu Dương, kéo đến gần mặt và trao cho hấn một nụ hôn cháy bỏng.

Dương thấp hơn Bằng nên phải ngước đầu tới trước hết cỡ mới giữ được môi đi, đồng thời Dương vật hấn cũng bị tuột ra khỏi âm đạo nàng, giải phóng cho dòng máu đào đỏ thắm. Tay hấn lại tìm đến đôi quả đào hồng xinh tươi của nàng để mà nghịch phá, tận hưởng cảm giác mềm mịn, đàn hồi và ấm áp...

Dương hiến lằn môi cho Dương, đến khi âm đạo không còn cảm giác đau thốn, Bằng mới nhả môi hấn ra, thẹn thùng quay mặt đi...

Nhìn vẻ mặt then thùng của dì ruột, Dương không khỏi yêu thương hôn một cái lên má nàng, sau đó mới bò lui xuống đem dương vật đặt nơi cửa mình nàng lần nữa...

“Uhm...” Không còn cảm giác đau đớn khi bị cháu ruột phá màng trinh, Bằng thư sướng rên khẽ, chờ đợi được nhận lấy dương vật của đứa cháu trai tiến vào cơ thể mình.

Rất nóng, rất nồng và rất tình...

Dương vật của Dương lần nữa được đâm thủy và máu đào bôi trơn, lách qua khe hẹp của dì ruột để mà tiến vào thực hiện quá trình xâm chiếm.

“Uhm... A...” Bằng rên khẽ, cảm giác sao mà si mê quá... từng tế bào nơi âm đạo nàng như vui mừng chào đón dương vật của đứa cháu trai, đâm thủy như suối ngầm...

Ấm áp, ẩm ướt và mềm mại, Dương như muốn mãi mãi giữ dương vật mình trong âm đạo dì, để hàng ngày hàng giờ được đem tinh dịch tươi vào nơi tử cung nàng...

Đưa vào... rút ra...

“Ư... A... Thoải mái quá...” Bằng rên khe khẽ, đôi mắt đẹp nhắm hờ hưởng thụ từng đợt đẩy đưa.

Gương mặt Dương cũng đầy hưởng thụ, kiếp trước hẳn chỉ có mơ mới dám động đến gái 16, bước qua kiếp này không ngờ lại được phá trinh một nàng, lại còn là dì ruột của hắn.

“Nàng đẹp quá...” Dương vô thức nói khẽ, hắn nhìn gương mặt Bằng với sự si mê triền miên.

“A... Ư... A... Chàng là... tên bại hoại...” Bằng vừa mắng vừa hẩy mộng hòa theo nhịp tình của Dương.

“Bại hoại thế này nàng có thích không?” Dương nhấn dương vật mạnh hơn, đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của dì.

“Thiếp... thích...” Bằng lại quay mặt đi, then thùng nói khẽ.

Dương cười cười, vòng tay ôm eo Bằng kéo nàng ngồi dậy, vừa hôn vừa yêu nàng trong tư thế ngồi đối diện nhau. Tư thế này giúp Dương vừa làm tình vừa có thể hôn Bằng và hai tay tự do vuốt ve khắp thân thể nàng.

“Uhm... Uhm... Úhm...” Vứt bỏ ngại ngùng và lễ nghĩa, Bằng hai tay ôm cổ Dương, đáp trả hắn bằng nụ hôn ngọt ngào dai dẳng. Hai chiếc lưỡi như hòa tan vào nhau, nước bọt của Bằng chảy từ môi nàng xuống miệng Dương rồi chảy xuống cổ hắn, hơi thở hai người không ngừng phả vào nhau, đôi tim cùng chung nhịp đập.

Hai tay dương vuốt ve khắp tấm lưng Bằng, xoa xuống đôi mông căng tròn mơn mớn của nàng, xuýt xoa cặp đùi mịn màng, mơn trớn làn eo thon thả rồi lại nâng niu cặp ngực xinh xắn đang đàn hồi theo nhịp dục.

Dâm thủy thành dòng chảy dọc xuống dương vật của Dương.

“Uhm... Úhm... A... Á... Ái... Thoải mái quá...” Bằng dần chết mê chết mệt cái cảm giác dương vật nóng hổi của cháu trai không ngừng đâm vào rút ra khỏi âm đạo nàng.

Hai tay Dương lại tìm xuống mông Bằng, vịn lấy và ra sức tấn công mạnh hơn vào âm đạo nàng.

“A... Á... Ai... Ái... Thoải mái chết mất...”

Dương tấn công trong nhiều phút, đến Bằng ép chặt âm đạo nàng vào dương vật hắn và khẽ run mới chịu dừng.

Dương bắt Bằng quay lưng lại, quỳ gối chống tay bò ra đất cho hắn đẩy dương vật xâm nhập từ sau mông.

“Ái!” Bằng hét lên khi Dương đem dương vật hắn cắm phập vào âm đạo nàng, eo thon nàng cong xuống cho mông ưỡn cao.

Tiếng thịt va vào mông lạch bạch vang lên hòa vào tiếng suối...

“A! Á! A! Ái! Chết thiếp! A!” Bằng rên như hét, người nàng bị những cú đẩy cuồng bạo của Dương đưa về phía trước, âm đạo không ngừng co bóp nuốt rồi nhả dương vật của thằng cháu ruột, dâm thủy tung tóe phún ra, hai bầu vú tròn đỏng đưa đàn hồi.

Dương càng lúc càng hăng, càng lúc càng bạo, hai tay hấn ôm eo dì ruột, liên tục rút hẳn dương vật ra khỏi cửa mình nàng rồi lại cắm mạnh vào.

“Á! Ái! Ái! Sướng chết mất! Đừng mà! Ái!” Tiếng hét sung sướng của băng vang vọng trong vòm hang nhỏ hẹp, át cả tiếng Dương va vào miệng nàng.

Dương đẩy dương vật trong tư thế này suốt mười mấy phút, khiến Băng sướng phát điên, cả người nàng co giật trong cơn sướng khoái. Dương rút dương vật ra làm âm thủy nhiều dài từ âm vật xuống làn da đùi trắng mịn như nhung của Băng.

Dương đỡ Băng nằm ngửa trở lại trên tấm chăn, tóm hai chân nàng đem vắt lên hai bên vai hấn rồi kê dương vật vào, ngọt ngào hỏi: “Ta với nàng hợp tác nhé?”

Băng tròn mắt hỏi: “Làm gì?”

“Sản xuất em bé!” Dương bật cười cắm dương vật vào dì ruột lần nữa, như một cái máy điên cuồng đẩy đưa dương vật ra vào âm đạo nàng.

“A! Á! Bại hoại! Ái! Ái! Chết thiếp mất!”

“Ta cũng sướng... chết mất!” Dương vừa nói vừa thả hai chân băng ra khỏi vai, khom người xuống vừa ngắm gương mặt tuyệt sắc của Băng vừa ra sức đẩy những đợt tình cuối cùng vào âm đạo nàng.

“Á! A! Ai! Thiếp hận chàng! Thiếp yêu chàng! Á! Ái! AAAA...”

“Ta cũng yêu nàng!”

Dương đẩy thật mạnh cú cuối, gồng mình đem tinh dịch xối xả tưởi thẳng vào trong âm đạo của người dì 16 tuổi...

Băng nằm nhắm mắt, nàng cảm nhận được dương vật của đứa cháu trai phồng to rồi đem thứ chất dịch nhầy nhụa của hấn tưởi vào âm đạo nàng, thực hiện bước cuối của quá trình loạn luân...

Băng lại nghĩ đến cảm giác hấp dẫn kì lạ khi tinh dịch của Dương tưởi lên môi nàng...

Tay khẽ nắm tay...

Băng kéo Dương lên, e thẹn kéo hấn đưa dương vật đến trước mặt mình, môi hồng chủ động hé ra nhận lấy thứ kia vào miệng...

“Hấp dẫn lạ kỳ...”

24. Chương 24: So Tài

Sau trận chiến với con ếch khổng lồ, thành viên các đội đều bị thương và kiệt sức, ngày thi cuối cùng trở nên bình lặng, cuộc thi cướp cờ trở thành nhường cờ và kết quả là tất cả thống nhất đội nào giữ cờ của đội nấy.

Vòng thi kết thúc, tuy không thành công về mặt kịch tính nhưng lại vang dội khi khơi dậy tinh thần đoàn kết của các đội thi, Dương và Băng cũng được đưa lên lãnh lặn.

Kết quả, sau vòng 1, đội Nữ Thần tạm dẫn đầu với 4 điểm từ 4 lá cờ, đội Hoàng Sa - Trường Sa giành được 2 điểm với 3 lá cờ, đội Cổ Đô có 1 điểm với 2 lá cờ và đội Quốc Tử Giám tạm thời không có điểm.

Tất cả thí sinh được đưa đến bệnh viện nghỉ ngơi hồi sức trong 2 ngày để bước vào vòng thi thứ 2.

2 ngày sau.

Sân vận động Thống nhất lại trở nên náo nhiệt sau 2 ngày bình lặng, màn hình khổng lồ đã được đưa lên cao hơn, chừa chỗ cho một sân đấu được dựng giữa sân và 4 rạp nhỏ ở bốn phía võ đài cho các thành viên mỗi đội ngồi chờ thi đấu.

“Chào mừng các vị đến với vòng 2 cuộc thi liên học viện Con Rồng Cháu Tiên!” Giọng cô MC nói to.

“Trước tiên, xin các vị một tràng vỗ tay chào đón các đội thi!”

Tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên, các đội thi đấu theo giới thiệu lần lượt bước ra chào khán giả rồi vào chỗ ngồi ở 4 phía. Dương thỉnh thoảng lại liếc Bằng ngồi ở phía bên kia võ đài và phát hiện nàng thẹn thùng quay đi tránh ánh mắt hắn.

Sau một tràng dài giới thiệu các vị đại biểu và ban giám khảo, cô MC bắt đầu giới thiệu thể lệ vòng thi: “Vòng 2: So tài, là cuộc so sánh tài năng của từng cá nhân mỗi đội, vòng thi chia làm 5 phần: So tấn công, so phòng thủ, so thuộc tính, so tốc độ và so kiến thức.”

“Mỗi phần thi, các đội sẽ cử ra một thành viên tham gia so tài, thí sinh có thành tích tốt nhất mỗi phần thi sẽ giành được 2 điểm, thí sinh xếp thứ hai sẽ giành được 1 điểm.”

Trong khi nữ MC xinh đẹp giới thiệu về thể lệ cuộc thi, một nhóm người đưa lên võ đài một dàn máy hình trụ cao qua đầu người, quần quanh thân máy là một cái bao trông giống như bao cát, trên đỉnh máy có một tấm bảng lớn.

“Đây là máy đo lực đánh dành riêng cho phần thi thứ nhất: So tấn công. Xin mời thành viên mỗi đội bước lên võ đài tham dự phần thi đầu tiên!”

“Đội Nữ Thần, thành viên Lê Văn Hải!”

Văn Hải bước lên trong tràng vỗ tay cuồng nhiệt của khán giả đội nhà.

“Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Lý Đại Long!”

“Đội Cổ Đô, thành viên Triệu Tử Lang!”

“Đội Quốc Tử Giám, thành viên Sùng Hạo!”

Thành viên 4 đội tiến lên võ đài, xếp thành một hàng ngang trước bộ máy đo lực.

“Mỗi thí sinh sẽ lần lượt bước lên trước bộ máy, dùng đòn tấn công mạnh nhất của mình đánh vào bao cát, lực đánh sẽ được tính toán chuyển thành con số hiện trên màn hình. Lưu ý không được dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm giúp tăng lực chiến nào!”

“Mời thí sinh Lê Văn Hải tiến đến thực hiện phần thi!”

“Văn Hải cố lên!”

“Đập banh cái máy đi đại ca!”

“Đập bà MC lảm mồm luôn đi!”

Khán giả la to cổ vũ.

Văn Hải bước lên, đem linh lực tập trung vào cánh tay và xương vai co ra sau.

RẦM!

Cú đánh toàn lực nhanh và mạnh khủng khiếp của Linh Ủy cấp 5 Văn Hải chỉ làm bộ máy lay động một lúc rồi dừng lại, một con số hiện lên trên màn hình.

“167!”

MC đọc to con số, Văn Hải thi đầu nên khán giả còn chưa phân biệt được đây là mạnh hay yếu. Nhưng đây cũng không phải Văn Hải đánh chay, mà hắn đã sử dụng một linh thuật Phong hệ giúp tăng cường lực đánh kết hợp vào.

“Tiếp theo, xin mời thí sinh Lý Đại Long của đội Cổ Đô!”

Lý Đại Long bước lên, không khỏi cười tự tin bởi vì hắn có ưu thế mà không ai có được, Long thể! Đại Long đứng trước giàn máy, gồng mình thực hiện quá trình Long hóa.

“Ồ!”

“Biến hình kìa! Ngầu quá!”

Khán giả thích thú ồ lên, hầu hết đều lần đầu được trực tiếp chứng kiến cảnh long hóa.

Đại Long ngửa mặt lên trời gầm một tiếng rồi phóng tới, đem bàn tay bọc một lớp vảy rồng màu đỏ cam đâm một đâm rực lửa vào bao cát.

RẦM!

“213!”

Khán giả ồ lên nhưng không bắt ngờ, với ưu thế Long hóa, Đại Long vượt xa Vân Hải cũng là điều dễ hiểu.

“Mời thí sinh Triệu Tử Lang của đội Cổ Đô!”

Triệu Tử Lang bước lên, thay vì đâm, hắn phi thân tung cước đá vào bao cát.

“165!”

Thua Vân Hải 2 điểm, và vẫn thua xa Đại Long.

“Mời thí sinh Sùng Hạo của đội Quốc Tử Giám!”

Sùng Hạo bước lên, không một động tác nào hoa mỹ, trực tiếp giơ thẳng tay, chỉ ngón tay trở về phía bao cát.

Xoẹt!

Không ồn ào như 3 thí sinh trước đó, một tia sáng trắng từ ngón tay trở của Sùng Hạo bắn thẳng vào bao cát rồi vụt tắt.

Trên bảng hiện lên một con số: 216.

“216!”

“Lợi hại!”

“Tân sinh mà bá đạo vậy sao?”

Khán giả xôn xao.

Hoài Bảo nhíu mày hỏi thăm: “Sư phụ, hắn dùng chiêu gì mà mạnh vậy?”

Lão già trong linh hồn hắn đáp: “Nhất kiếm xuyên tâm, đây là bí kỹ, đồng thời cũng là linh thuật hệ ánh sáng, đem Quang linh lực tích tụ vào một đầu ngón tay trong suốt hàng tháng trời để dùng cho một lần duy nhất.”

Phần thi thứ nhất kết thúc. Đội Quốc Tử Giám với lực đánh 216 giành vị trí thứ nhất của phần thi, nhận 2 điểm, đội Hoàng Sa - Trường Sa xếp thứ 2, nhận 1 điểm.

Qua phần thi đầu tiên của vòng 2, đội Quốc Tử Giám vươn lên vị trí thứ 3 với 2 điểm, đội Nữ Thần vẫn đứng nhất với 4 điểm, đội Hoàng Sa - Trường Sa bám sát với 3 điểm, đội Cổ Đô tạm rơi xuống cuối với 1 điểm.

Chiếc máy đo lực đánh được dời đi, một chiếc máy khác khá tương tự nhưng không có bao cát mà được thay bằng một cánh tay máy được đưa vào, nữ MC xinh đẹp lại xuất hiện giới thiệu phần thi thứ 2.

“Phần thi thứ 2, so phòng ngự, các thí sinh tham gia phần thi sẽ lần lượt tiến đến dùng hết sức đỡ lấy những cú đâm mạnh dần của cánh tay máy, tôi xin lưu ý đây là một Tiên Bảo. Cánh tay máy sẽ đâm những cú mạnh dần cho đến khi thí sinh bị đánh ngã, ai chịu được nhiều cú đâm nhất sẽ đem về cho đội mình 2 điểm, người xếp thứ nhì nhận 1 điểm. Và như phần trước, thí sinh không được dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm giúp tăng phòng ngự nào! ”

“Đội Quốc Tử Giám, thành viên Trần Minh!”

“Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Long Ngạo!”

“Đội Nữ Thần, thành viên Châu Đốc!”

“Đội Cổ Đô, thành viên Nguyễn Hoài Lâm!”

Bốn thí sinh bước lên, đầu tiên là Trần Minh của đội Quốc Tử Giám tiến vào đứng trước máy, gồng linh lực bảo vệ ngực đón lấy những cú đâm liên hoàn của cỗ máy.

Con số trên màn hình không ngừng tăng lên: 1 - 2 - 3... Lên đến số 17 thì Trần Minh chịu hết nổi, bị đâm lui ra xa.

“17!”

Tiếp theo, Long Ngạo biến hình rồi tiến lên, bộ váy rỗng màu vàng kim chói mắt trông như một vị vương giả.

1... 2... 3... 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

16... 17... 18... 21!

“21 cú đâm!”

“Quả nhiên là Long thể hoàng gia có khác!”

“Chỉ mới là hình thái cấp độ 1 thôi đấy! Khi Long hóa toàn diện thì còn bá đạo đến mức nào?”

Châu Đốc và Hoài Lâm lần lượt bước lên, nhưng chỉ còn làm nền cho Long Ngạo tỏa sáng.

Châu Đốc chịu được 17 cú đâm, Hoài Lâm chịu được 18 cú!

Sau phần thi thứ 2 của vòng thi thứ 2, đội Hoàng Sa - Trường Sa của Long tộc nhận thêm 2 điểm và vươn lên dẫn đầu với tổng 5 điểm, đội Nữ Thần với 4 điểm rơi xuống vị trí thứ nhì, đội Cổ Đô nhận thêm 1 điểm và đuổi kịp đội Quốc Tử Giám, cả hai cùng có 2 điểm.

Nữ MC lại xuất hiện sau khi một cỗ máy mới được đưa vào, lần này chỗ cánh tay máy được thay bằng một cái đĩa tròn.

“Phần thi thứ 3, so thuộc tính, các thí sinh lần lượt đặt tay lên đĩa và thực hiện phóng xuất linh lực mang thuộc tính, máy sẽ tính toán độ mạnh yếu và khả năng khống chế thuộc tính, sau đó quy ra thành điểm số hiện lên bảng theo thang điểm 100. Cũng như hải phần trước, cấm dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm giúp tăng linh lực, tăng thuộc tính nào! ”

“Xin mời các thí sinh tham gia phần thi tiến lên võ đài!”

“Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Long Chúc Băng!”

“Đội Cổ Đô, thành viên Tăng Bích Hà!”

“Đội Quốc Tử Giám, thành viên Trệu Vân!”

“Đội Nữ Thần, thành viên Trần Hỏa Liên!”

Khán giả ô lên phần khởi, cả 4 thí sinh đều là những thiếu nữ xinh xắn, đặc biệt là Long Chúc Băng với nhan sắc như băng thanh ngọc khiết.

Long Chúc Băng tiến lên thực hiện phần thi, bàn tay thon dài xinh xắn đặt ngửa trên đĩa, hơi nước từ linh lực tạo ra tụ lại thành một quả cầu nước trong vắt tuyệt đẹp chậm chậm xoay tròn.

“85 điểm!”

Tăng Bích Hà của đội Cổ Đô tiến đến dự thi, Phong thuộc tính trên tay nàng tạo thành một cơn lốc nhỏ.

“83 điểm!”

Triệu Vân của đội Quốc Tử Giám tiến lên, Quang thuộc tính tụ thành một đốm sáng nhỏ.

“87 điểm!”

Cuối cùng là Hỏa Liên của đội chủ nhà, nàng hung hăng bước lên, tay đặt lên đĩa.

Phùng!

Một quả cầu lửa nóng bỏng bốc lên trên bàn tay thon.

“86 điểm!”

“Ồ! Không ngờ bà chằn lửa cũng khá vậy!” Dương cảm thán.

Hỏa Liên hung hăng liếc Dương và mắng to: “Tao nghe hết nhe mày!”

Kết quả phần 3, Triệu Vân dẫn đầu nhận 2 điểm, Hỏa Liên nhận 1 điểm.

Tổng điểm các đội hiện tại lần lượt là đội Hoàng Sa - Trường Sa có 5 điểm, đội Nữ Thần có 5 điểm, đội Quốc Tử Giám có 4 điểm và đội Cổ Đô có 2 điểm.

Sau phần thi, không còn cỗ máy nào xuất hiện.

Nữ MC nói:

“Phần thi thứ 4, so tốc độ, xin mời các thí sinh tham gia phần thi tiến ra đường đua, các thí sinh sẽ chạy 5 vòng quanh đường đua, người về đích trước tiên nhận 2 điểm cho đội, người về nhì nhận 1 điểm. Cũng như hai phần trước, cấm dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm hỗ trợ nào! ”

“Các thí sinh tham gia vòng thi xin mời tiến ra đường đua!”

“Đội Quốc Tử Giám, thành viên Vũ Văn Tiến!”

“Đội Nữ Thần, thành viên Nguyễn Hồng Đào!”

“Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Nguyễn Hải Dương!”

“Đội Cổ Đô, thành viên Lê Văn Luyện!”

Các thí sinh tiến ra đường đua bao quanh phía ngoài võ đài, bước vào tư thế chuẩn bị.

“Xuất phát!”

Quả đúng là cuộc thi tốc độ, các thí sinh phóng như bay khiến Dương thấy giống những cuộc đua xe trong thế giới cũ của hắn hơn là đua người.

Cuối cùng, Nguyễn Hải Dương Long hóa bỏ xa đối thủ giành lấy vị trí thứ nhất, Lê Văn Luyện bứt tốc vượt qua Hồng Đào và Văn Tiến để đoạt vị trí thứ nhì.

Sau 4 vòng thi, đội Hoàng Sa - Trường Sa giành thêm 2 điểm để xây chắc ngôi đầu với 7 điểm có được, đội Nữ Thần với 5 điểm giữ hạng nhì, đội Quốc Tử Giám theo sau với 4 điểm và đội Cổ Đô có 3 điểm.

Kết thúc phần thi tốc độ, 4 bộ bàn ghế học sinh được đặt ở 4 phía võ đài, mỗi bàn lắp một chiếc chuông kèm đèn hiệu.

“Xin mời thí sinh các đội tiến lên tham gia phần thi cuối cùng của vòng hai!”

“Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Hoàng Thùy Loan!”

“Đội Cổ Đô, thành viên Nguyễn Hoài Bảo!”

“Đội Quốc Tử Giám, thành viên Lý Văn Thông!”

“Đội Nữ Thần, thành viên Võ Phi Dương!”

4 thí sinh lần lượt bước lên ngồi vào vị trí được định sẵn.

“Phần thi cuối cùng của vòng thi thứ 2, so kiến thức. Chúng tôi sẽ lần lượt đưa ra 10 câu hỏi chủ yếu ở lĩnh vực giả kim, sau khi đọc xong câu hỏi, thí sinh nào nhấn chuông nhanh nhất sẽ giành quyền trả lời, trả lời sai sẽ mất lượt, quyền trả lời sẽ giành cho người nhấn chuông nhanh thứ hai.”

“Tốc độ nhấn chuông sẽ hiển thị theo màu của đèn báo, người nhấn nhanh nhất sẽ có đèn màu đỏ, người nhấn thứ hai có đèn màu vàng, người thứ ba có đèn màu xanh, người nhấn cuối hoặc không nhấn thì đèn sẽ không sáng. Mời các thí sinh thử chuông.”

Dương thử nhấn chuông mấy cái, lòng khá hồi hộp, dù đã xem nhiều game show tương tự trên tivi nhưng đây là lần đầu hẳn trực tiếp tham gia trước cả trăm nghìn khán giả.

“Xin quý khán giả giữ im lặng, phần thi kiến thức sẽ chính thức bắt đầu!”

“Câu 1: Hạt nhân sơ cấp hiệu Đậu Phòng gồm chính xác bao nhiêu chi tiết cấu thành?”

Reeeng!

“Mời thí sinh Võ Phi Dương!”

“59!”

“Chính xác!”

“Câu 2:... ”

Reeeng!

“Mời thí sinh Võ Phi Dương!”

Kết quả trong 10 câu hỏi, Dương đáp chính xác hết 9, mà toàn là đáp ngay khi MC vừa đọc xong câu hỏi, chỉ có một câu là Hoài Bão túng quá nhấn liều rồi nhờ sự phụ trợ trả lời giúp hẳn.

“Thằng đó là quái vật sao?”

“Nó biết trước đề thi à?”

“Gian lận!”

Khán giả tỏ ra nghi ngờ về khả năng trả lời thần tốc của Dương, những âm thanh bàn tán hoài nghi không ngừng xôn xao khiến ban tổ chức phải dừng ra khẳng định không có gian lận, nhưng dù vậy vẫn có nhiều người không tin.

Dù sau thì vòng thi cũng đã kết thúc, đội Hoàng Sa - Trường Sa và đội Nữ Thần cùng có 7 điểm, đội Quốc Tử Giám và đội Cổ Đô cùng mang 4 điểm.

Các thí sinh có thêm một ngày nghỉ ngơi để bước vào vòng cuối cùng: Đại chiến!

25. Chương 25: Đại Chiến Thành Cổ

Buổi sáng ngày diễn ra vòng thi đấu cuối cùng của cuộc thi Con Rồng Cháu Tiên, sân vận động Thống Nhất chật cứng khán giả, rất nhiều người trong số đó là thủ lĩnh các thế lực lớn của Nam bộ đến để xem mặt thế hệ tương lai.

Hàng ghế danh dự, thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang là người đầu tiên đến ngồi, tiếp đến là một ông lão râu tóc bạc trắng.

“A Thiên Lý thánh sư, ngài cũng quan tâm cuộc thi này sao?” Thành chủ Hồ Đại Quang khách khí chào lão già và hỏi, lão là Hoa Thiên Lý, gia chủ Hoa gia và đồng thời là hội trưởng Giả kim Sài thành hội.

Thiên Lý thánh sư cũng gật đầu chào thành chủ và đáp: “Chào thành chủ, hôm nay rảnh rồi nên đến xem thử đứa con trai của thằng cháu rể có làm được trò gì không thôi. A! Chào Ách Minh hội trưởng!”

Lão già đang nói thì một người đội mũ trùm kín mặt bước đến ngồi, sở dĩ Thiên Lý thánh sư nhận ra hội trưởng Thiên Địa hội Ách Minh cũng nhờ biểu tượng vòng tròn bao lấy chữ V nghiêng sang phải trên mũ trùm.

Các vị khác mời khác cũng lần lượt xuất hiện sau đó.

“Chào mừng các vị đến với vòng thi cuối cùng!” Nữ MC xinh đẹp bước ra giữa sân, sân vận động vẫn giữ nguyên màn hình khổng lồ, giữa sân lại đặt 4 tấm gương giống với 4 tấm gương ở vòng đầu tiên.

Sau màn giới thiệu các đội thi, MC bắt đầu giới thiệu nội dung vòng thi cuối cùng.

”Vòng 3: Đại chiến, các đội thi sẽ được đưa vào một tòa thành cổ trong linh cảnh. Nhiệm vụ của các đội là tìm và đánh bại thành viên các đội khác bằng mọi cách. Thí sinh được tính là bị đánh bại khi bất tỉnh nhân sự hoặc được trọng tài cứu ra.

Ngoài ra, có một vòng sáng bao quanh đấu trường, đây là ranh giới, nếu thí sinh ra khỏi ranh giới này từ 30 giây trở lên cũng sẽ bị loại, nếu cố ý bước ra thì đội của thí sinh đó sẽ bị trừ 1 điểm, nếu bị đánh ra và không vào lại kịp trong 30 giây thì tính là bị đánh bại.

Với mỗi thí sinh của đội đối thủ bị đánh bại, đội thắng nhận được 1 điểm vào tổng điểm số, trường hợp thành viên nhiều đội cùng hạ một đối thủ thì điểm số sẽ thuộc về người thực hiện chiêu kết liễu.

Vòng thi sẽ kết thúc khi đấu trường không còn thí sinh nào hoặc chỉ còn những thí sinh của 1 đội duy nhất, trong trường hợp này, đội đó sẽ nhận được 1 điểm cho mỗi thí sinh còn đứng vững trên đấu trường.

Và tôi xin lưu ý, vòng sáng ranh giới sẽ liên tục thu nhỏ lại, thí sinh bị đánh bại càng nhiều, vòng sáng thu nhỏ càng nhanh.”

“Tôi xin tuyên bố: **VÒNG THI BẮT ĐẦU!**”

“HOAN HÔ!!!!!!” Một tràng pháo tay cuồng nhiệt khi thành viên các đội lần lượt tiến vào linh cảnh.

Tiếng vỗ tay tắt vụt khi Dương theo đồng đội tiến vào gương, trước mắt hắn hiện ra khung cảnh một khu phố cổ, các tòa nhà được xây bằng đất đá bị cây xanh bám đầy, hầu hết nhà đã sụp đổ một phần tường. Quan sát một lúc, Vân Hải phân vân: “Chúng ta có nên trèo lên cây quan sát thử xung quanh không?”

“Được, người lên đi, cẩn thận kẻo bị phát hiện.”

Vân Hải trèo lên một ngọn cây rậm rạp nhìn qua toàn cảnh rồi trèo xuống nói: “Chúng ta đang ở một góc của linh cảnh này, diện tích khoảng 1 km vuông, ở giữa có một quảng trường khá rộng, vào đó rất dễ bị phát hiện, ta nghĩ nên chọn một hướng đi dọc theo biên giới để tránh gặp 2 đội cùng lúc.”

Để tránh trường hợp đ-ng phải đội Quốc Tử Giám rồi bị Sùng Hạo một kiếm tàn sát cả bọn, cả đội chia ra làm 2 nhóm, nhóm Đốc và Đào đi trước, nhóm Hải, Dương và Liên giữ khoảng cách khá xa phía sau.

Nhờ Google mà Dương thấy rõ tình hình các đội khác, đội của hắn đang hướng về phía đội Cổ Đô, nhưng đội Cổ Đô đang hướng vào quảng trường, đội Quốc Tử Giám và đội Long tộc đang hướng đến nhau.

Đội Cổ Đô không chia ra mà đi cùng nhau, Hoài Bảo đi sau cùng.

“Các người cũng liều thật đấy, không sợ Sùng Hạo một kiếm quét sạch sao?” Linh hồn lão già trong cơ thể Hoài Bảo cười cười hỏi khi thấy cả bọn không bàn gì đến đường kiếm nguy hiểm của Sùng Hạo.

“Con nghĩ hắn sẽ không dám dùng sớm đâu, diệt một đội thì chỉ được thêm 5 điểm, còn chưa đủ để vô địch.”

“Hà hà, người không nghĩ hắn còn giấu thứ khác sao?”

“Thứ gì? Chiêu Nhất kiếm xuyên tâm hắn đã dùng mất rồi mà?”

“Tính sao thì tùy người, riêng đường kiếm thì ta có thể đỡ giúp người.”

“Linh hồn sư phụ vẫn còn rất yếu mà? Với lại đây là gian lận còn gì?”

“Yếu nhưng vẫn dư sức đỡ kiếm của một thằng oắt con! Nó dùng Thần bảo được thì mắc gì người không được dùng Ma hồn? Mà dù có gian lận thì cũng không ai biết đâu, nhưng khi đỡ xong thì linh lực của người cũng không còn bao nhiêu...” Vòng sáng ranh giới đang từng chút một thu hẹp dần lại.

Ứng cử viên số một cho ngôi vô địch, đội Hoàng Sa - Trường Sa đã chạm trán 3 thành viên của đội Quốc Tử Giám.

“Hừ, chỉ có 3 đứa sao?” Long Ngạo lạnh lùng nói, phía trước hắn là Trần Minh, Văn Thông và Triệu Văn của đội Quốc Tử Giám đang thủ thế.

“Hải Dương, Thùy Loan, Chúc Băng cùng ta xông lên hạ chúng!”

Đại Long nói rồi lấy ra một khúc côn lớn dẫn Hải Dương, Chúc Băng và Thùy Loan xông tới tấn công 3 thành viên đội Quốc Tử Giám, Long Ngạo chỉ đứng nhìn để bảo toàn thực lực.

Nhưng 3 thành viên đội Quốc Tử Giám không đánh mà lui lại, dẫn dụ 4 thành viên đội Long tộc rời xa Long Ngạo.

Long Ngạo đứng nhìn đồng đội đi khuất mắt, nhếch mép cười và nói: “Còn không mau ra đây, tưởng ta không biết bọn ngươi dùng kế diệu hổ ly sơn sao?”

Không ai trả lời, Long Ngạo đề phòng đứng chờ thêm một lúc.

“Mẹ kiếp, bị lừa rồi!” Lúc này Long Ngạo cảm thấy không ổn, liền đuổi theo đồng đội.

Quả nhiên đội Quốc Tử Giám không ngăn về Long Ngạo, 4 thành viên đội Long tộc đuổi theo bị Văn Tiến và Sùng Hạo bất ngờ đánh úp, kết quả là từ 4 chọi 3 thành 5 chọi 4. Hải Dương của đội Long tộc đã sớm dùng đến Long hóa nhưng vẫn vô cùng chật vật khi phải đấu với Trần Minh và Văn Tiến cùng lúc.

Long hóa không phải là năng lực quá mức khủng bố, ngoài hạn chế về thời gian duy trì, Long hóa còn làm thể lực tiêu tốn rất nhanh so với bình thường, khiến cho sau khi trở lại hình người, cơ thể sẽ trở nên yếu ớt và hiệu quả của linh lực nhập thể cũng bị giảm sút.

Khi Long Ngạo chạy đến nơi thì đội Quốc Tử Giám đã bắt đầu tháo chạy ra hướng trung tâm đấu trường, tuy không hạ được ai nhưng cũng khiến đội Long tộc mất đi một lần Long hóa.

“Đuổi theo!” Long Ngạo tức giận quát to, dẫn đội đuổi theo hướng đội Quốc Tử Giám vừa tháo chạy.

Sùng Hạo nghĩ theo lẽ thường sẽ không có đội nào mới vào đã tiến vào quảng trường trống hoác nên dẫn đội tháo chạy về quảng trường, không ngờ rằng đội Cổ Đô đang nấp sẵn.

“Có đội tiến đến, là đội Quốc Tử Giám!” Hoài Bảo đang nấp cùng đồng đội trong một căn nhà hoang, thấy bọn Sùng Hạo chạy đến liền nhắc nhở.

Đội Quốc Tử Giám cũng tìm một chỗ ẩn nấp ở phía đối diện đội Cổ Đô.

Hoài Lâm nói: “Luyện bắt đầu đánh lạc hướng chúng đi!”

“Tuân lệnh!”

Lê Văn Luyện gật đầu rồi như chớp phóng ra tạo sự chú ý cho đội Quốc Tử Giám, nào ngờ đội Long tộc vừa đuổi đến cũng thấy hắn.

“Chết rồi! Là đội Long tộc!” Hoài Lâm lo lắng nói, không ngờ lại lòi ra đội Long tộc làm kế hoạch của bọn hắn phá sản. Văn Luyện không phát hiện ra tình huống, chỉ lo chạy thẳng sang chỗ khác nấp.

“Chạy à!” Đội Long tộc thấy Luyện chạy ngang, liền đuổi theo.

“Nguy!” Hoài Bảo lo lắng, Luyện bị đội Long tộc rượt thì khó mà thoát, nếu bọn hắn đuổi theo cứu thì lại bị đội Quốc Tử Giám tấn công sau lưng.

“Làm sao đây Bảo?”

“Em nghĩ chắc phải hy sinh anh Luyện thôi, nếu chúng ta đánh với đội Long tộc sẽ tạo cơ hội cho Sùng Hạo một kiếm diệt sạch! Tốt nhất cứ đuổi theo nhưng giữ khoảng cách, đội Quốc Tử Giám chắc chắn cũng sẽ đuổi theo, đến đó xem tình huống rồi tính tiếp!”

Sùng Hạo cũng phát hiện ra tình huống, liền dẫn đồng đội di chuyển song song với đội Long tộc. Khác với vòng 1, vòng này đòi hỏi đánh bại đối thủ mới có điểm nên việc ngư ông đắc lợi cũng không phải dễ dàng.

Văn Luyện sau khi phóng đến nơi đã định trước mới giật mình nhận thấy cả bọn Long tộc đang đuổi theo, liền đâm đầu chạy thẳng theo hướng đến chỗ đội Nữ Thần.

“Ôi đệt!” Dương lúc này cũng sợ vãi ra quần vì phát hiện cả 3 đội còn lại không hiểu sao lại đuổi thẳng về hướng hắn.

“Sao vậy Dương?” Vân Hải hỏi.

“Hình như có rất đông người đang hướng đến chúng ta!” Dương nói.

“Sao mi biết?” Hỏa Liên nhú mày.

“Em cảm thấy vậy thôi, hay chúng ta tìm chỗ nấp xem thế nào?”

“Ừ vậy nấp vào một lúc xem sao, cẩn thận vẫn hơn!” Vân Hải tán thành.

Dương dẫn đội đến một chỗ nấp tránh xa hướng của Luyện ra, một lát sao thì Luyện hí hục chạy đến, thành viên nhanh nhất đội Long tộc là Hải Dương đã bị mất sức sau khi Long hóa nên không theo kịp Luyện.

Thấy đội Long tộc theo không kịp, Luyện mừng rỡ quẹo sang hướng khác tìm chỗ nấp.

“Phù!” Luyện thở phào nhẹ nhõm sau khi nấp vào một căn nhà hoang, nhưng chợt nhận ra trong nhà không chỉ có mình hắn.

“Chào!” Dương, Đốc, Đào và Liên người ngồi đứng dựa lưng nơi bức tường đối diện cùng vẫy tay chào Luyện. Bốp!

Luyện bị Vân Hải đánh một đánh mạnh vào đầu rồi lăn ra bất tỉnh. Trên màn hình lớn của sân vận động Thống Nhất, góc dưới màn hình của đội Nữ Thần từ con số 7 chuyển sang con số 8 to tướng, khán giả đội nhà vỗ tay vui mừng vì 1 điểm trời cho.

“Thằng Luyện quá nhỏ hay đội Nữ Thần quá hên?”

“Đi trốn cũng được điểm!”

“Đội Long tộc hí hục rượt theo mà biết chắc tức ói máu!”

Nhưng chuyện thí sinh đầu tiên bị loại lập tức bị dẹp sang bên, bởi vì khán giả phát hiện ra, cả 4 đội đã tụ lại một chỗ!

Đội Long tộc chạy đến nơi thì đã mất dấu Luyện, cả bọn dừng lại dè chừng nhìn ngó xung quanh, đề phòng bị phục kích. Cách đó không xa, đội Quốc Tử Giám và đội Cổ Đô cũng đuổi tới, đội Cổ Đô tiến đến khá gần chỗ đội Nữ Thần đang nấp.

“Là đội Cổ Đô!” Vân Hải từ một vết tường nứt nhìn ra và phát hiện 4 thành viên còn lại của đội Cổ Đô đang nấp gần đó.

“Bọn hắn chỉ còn 3 người và 1 tên tân sinh, chúng ta có nên xông vào đánh luôn không?” Hồng Đào hỏi.

Châu Đốc nói: “Nhưng bên này còn có bọn Long tộc...”

Châu Đốc vừa nói xong thì chợt nghe âm thanh ầm ầm, đội Long tộc đã phát hiện ra đội Quốc Tử Giám, liền xông vào đánh.

“Hay! Chúng ta cũng xông lên đánh bọn Cổ Đô!” Vân Hải ra hiệu, cả đội liền lợi dụng ưu thế người đông, phóng tới tấn công đội Cổ Đô đang nấp gần đó.

“Là đội Nữ Thần! Bọn hắn cũng ở đây!” Đội Nữ Thần xông tới khiến đội Cổ Đô bất ngờ không kịp rút lui, đành rút vũ khí ra phòng vệ.

Hai đội va chạm, Vân Hải và Hồng Đào cùng tấn công đánh Hoài Lâm bật ra sau, Hỏa Liên cầm một cây đao nhảy tới định hạ gục Hoài Lâm nhưng bị Bích Hà cản lại, Châu Đốc độ sức với Tử Lang trong khi Hoài Bảo xông đến trợ giúp Hoài Lâm.

Dương không xông vào ngay mà móc trong nhắt ra một món Linh bảo trung cấp hình dạng như súng AK, chạy đến ngấm vào Tử Lang gần đó bắn xối xả làm cho cả đội Cổ Đô giật cả mình vì tiếng súng.

Các thành viên đội Nữ Thần đã tập luyện cùng Dương nên không bị bất ngờ, Châu Đốc nghe tiếng súng liền chạy lui ra, trong khi Tử Lang vội vận linh lực bảo vệ khắp cơ thể.

Dạn bắn vào Tử Lang không đâm được vào da thịt mà chỉ khiến hần hơi đau rát, mục đích của Dương cũng không phải để gây sát thương mà để tiêu hao linh lực địch, còn hần có linh lực dồi dào nên thoải mái tiêu hao để vận hành Linh bảo, cũng không cần nạp đạn vì đạn được làm từ linh lực Lôi thuộc tính.

Không chỉ các thành viên đội Cổ Đô mà tất cả khán giả cũng rất bất ngờ trước cách tấn công kỳ lạ của Dương.

Thành chủ Đại Quang cũng tò mò hỏi Thiên Lý thánh sư: “Thánh sư, đây là món Bảo Vây gì? Sao có thể tấn công tầm xa liên tục thế kia?”

Thiên Lý thánh sư lắc đầu: “Ta cũng mới thấy lần đầu, tuy hiệu quả sát thương rất thấp nhưng cách tấn công quả thật rất thú vị!”

Vừa đánh với Châu Đốc vừa đỡ đạn của Dương nên linh lực của Tử Lang tiêu hao rất nhanh, toàn thân hần cũng đau tê tê vì trúng đạn, cuối cùng bị Châu Đốc dùng cây ba ton của Dương hạ gục.

“Mẹ nó! Bắn mỗi cả tay!” Dương thở phào, đội Nữ Thần có thêm 1 điểm...

26. Chương 26: Long Thể - Nhân Cốt

Vòng đại chiến đang diễn ra trong gay cấn, đội Nữ Thần vươn lên dẫn đầu sau khi đánh bại 2 thành viên của đội Cổ Đô, đội Hoàng Sa - Trường Sa bám theo với 8 điểm sau khi hạ Lý Văn Thông của đội Quốc Tử Giám, nhưng đồng thời, thành viên Nguyễn Hải Dương của đội Hoàng Sa - Trường Sa cũng bị đội Quốc Tử Giám đánh bại.

Số điểm hiện tại:

Đội Nữ Thần: 9 điểm;

Đội Hoàng Sa - Trường Sa: 8 điểm;

Đội Quốc Tử Giám: 5 điểm;

Đội Cổ Đô: 4 điểm.

4 thí sinh đã bị loại gồm Lê Văn Luyện và Triệu Tử Lang của đội Cổ Đô, Nguyễn Hải Dương của đội Hoàng Sa - Trường Sa và Lý Văn Thông của đội Quốc Tử Giám.

Lúc này, đội Hoàng Sa - Trường Sa và đội Quốc Tử Giám sau khi mất 1 thành viên đã bắt đầu có xu hướng phòng thủ chặt hơn, trong khi đội Cổ Đô vô cùng chật vật trước ưu thế số đông của đội Nữ Thần.

Dương không xông vào mà đứng ngoài xả súng vào đám đông, làm cho các thành viên đội Cổ Đô chỉ còn cách rút lui.

Trước sự bỏ chạy chật vật của Hoài Bảo, lão già trong người hần thích thú cười to.

“Sao thầy lại cười?”

“Một đám toàn Linh Ủy bị một thằng Linh Sĩ hành cho tàn tạ thì người bảo có đáng cười hay không! Ha ha!”

“Linh Sĩ? Thầy nói tên Dương này vẫn còn là Linh Sĩ?”

“Chứ người tưởng ai cũng nghịch thiên như người sao? Con người bình thường mất 3 năm để đạt đến Linh Ủy đấy! Nhưng tên nhóc này cũng rất kinh khủng, đã đạt Linh Sĩ cấp 10 rồi, lại còn có cái đầu thông minh khủng khiếp nữa, ta còn chưa kịp hiểu câu hỏi mà nó đã có đáp án rồi!”

Thấy 3 người đội Cổ Đô bỏ chạy, Dương và Liên hăng hái định đuổi theo nhưng bị Vân Hải gọi lại: “Khoan đã! Không cần đuổi!”

Hỏa Liên bực mình hỏi: “Tại sao? Chúng chỉ có 3 người...”

Vân Hải giải thích: “Cuối cùng cũng sẽ gặp thôi! Đuổi theo không chừng lại bị mai phục ngược.” Nói đoạn, hần hất đầu về phía vòng sáng biên giới, sau khi 4 thí sinh bị hạ thì vòng sáng đã thu hẹp rất nhiều, diện tích đấu trường chỉ còn khoảng một phần năm ban đầu, hiện đã tiến sát chỗ bọn hần.

“Ta cũng nghĩ vậy, phía này còn 2 đội khác, chúng ta đến xem thử.”

Đội Nữ Thần đi đường vòng sang chỗ khác nấp xem trận đánh giữa hai đội Quốc Tử Giám và Trường Sa - Hoàng Sa. Lúc này Hoàng Thùy Loan của Long tộc đã Long hóa và đánh bại Triệu Vân của đội Quốc Tử Giám, thế cân bằng bị phá vỡ, các cặp đấu khác vốn đang dè chừng nhau giờ lại chuyển sang tấn công dữ dội, Hoàng Thùy Loan trong bộ bikini bằng vải rỗng màu xanh lục hỗ trợ Chúc Băng đang tấn công Trần Minh làm hần sợ quá đánh lễ bỏ chạy, Sùng Hạo và Văn Tiến cũng tản ra nhưng Văn Tiến bị Đại Long bắt Long hóa chặn lại đánh hạ.

Sau trận giao tranh, đội Long tộc với ưu thế Long thể đã hạ 3 trong 5 thành viên của đội Quốc Tử Giám, đòi lại ngôi đầu với 10 điểm.

“Có xông vào tấp bọn nó không?” Thấy đội Long tộc suy yếu, Hỏa Liên phấn khích định xông tới.

“Từ từ! Tên Đại Long và Thùy Loan vẫn còn đang Long hóa kìa!” Hồng Đào vội nắm áo Hỏa Liên kéo nàng lại.

“Hình như có gì đó lạ lạ?” Dương đang đứng khom người nhìn đội Long tộc qua một khe nứt tường nhà, chợt cảm thấy móng mình hơi nóng dần lên.

“Chết mẹ! Vòng sáng đuổi tới rồi!” Cả bọn lúc này mới phát hiện vòng sáng ranh giới đã tiến sát bọn hần, rọi thẳng vào móng Dương, vội nháo nháo bỏ chạy. Sáu thí sinh bị loại cộng với một phần tư thu nhỏ, vòng ranh giới hiện giờ chỉ còn khoảng 60 phần trăm ban đầu.

Đội Long tộc không dám đuổi theo Sùng Hạo vì sợ hần tưng quá chém liều, định ngồi nghỉ ngơi thì thấy một đám cuống cuồng chạy vụt qua.

“Là đội Nữ Thần! Đuổi theo!”

Trong cuộc thi này, người Long Ngạo muốn búp nhất không phải Hoài Bảo hay Sùng Hạo mà chính là Phi Dương, lý do đơn giản là vì Diễm.

“Bọn Long tộc đang đuổi theo!” Dương nhanh chóng nhận ra đội Long tộc đang bám theo mình.

“Cứ chạy đi, chờ một lúc cho hai đứa mất Long hóa rồi chặn đánh!” Vân Hải nói, dẫn đội chạy theo đường vòng phía ngoài quảng trường.

Lúc này, trên màn hình, đội Cổ Đô tăng lên 5 điểm sau khi chặn đánh Trần Minh của đội Quốc Tử Giám, đội Quốc Tử Giám chỉ còn lại mình Sùng Hạo đang ẩn nấp để hồi linh lực.

“Nguy rồi, hai đứa Long hóa chạy nhanh quá!” Dương lo lắng nói.

“Các người chạy đi, ta ở lại cản chúng!” Châu Đốc nói rồi dừng lại.

“Được! Người cẩn thận!” Vân Hải gật đầu rồi dẫn đội chạy tiếp, hần biết nếu để hai thành viên đội Long tộc đuổi kịp thì không phải chỉ có một người hy sinh.

Hai thành viên Long tộc nhanh chóng đuổi đến, Châu Đốc dùng hết sức ngăn cản rồi bị hạ gục khi 2 thành viên còn lại của đội Long tộc đuổi kịp. Đội Long tộc: 11 điểm.

Nhờ Châu Đốc mà đội Nữ Thần kéo dài khoảng cách với Đội Long tộc, nhưng Dương lại phát hiện ra vấn đề khác, 3 thành viên đội Cổ Đô đang tiến đến bọn hần từ phía trước.

“Hình như đội Cổ Đô đang ở phía trước!” Dương vừa chạy vừa nhắc.

Cả đội đã quen với tài “đự đoán” như thần của Dương và cũng không có tâm tư để nghi vấn.

“Nếu đúng vậy thì chúng ta bị chặn ở giữa rồi!” Hồng Đào nói.

“Vòng sáng đang tiếp tục thu hẹp nên chỉ còn cách chạy vào quảng trường thôi, tránh bị rơi vào thế gọng kềm!” Vân Hải đề nghị.

Cả đội Nữ Thần chuyển hướng chạy vào quảng trường, đội Long tộc cũng chuyển hướng đuổi theo, không hề biết đội Cổ Đô cũng vừa đến và tiến theo sau.

Thùy Loan của đội Long tộc đang di chuyển thì vội lấy trong nhẫn ra một chiếc đầm mặc vội vào khi hóa trở lại thành người, thể lực nàng cạn dần, đành dừng lại nghỉ ở phía sau rồi bị nhóm Hoài Bảo đánh gục. Đội Cổ Đô tăng lên thành 6 điểm.

Đội Nữ Thần tiến ra quảng trường rồi dừng lại, 3 người đội Long tộc nhanh chóng đuổi đến. Dương và Chúc Băng nhìn nhau, nàng thẹn thùng vội tránh ánh mắt hắn, đôi gò má ửng hồng.

“Đánh nhanh kéo Sùng Hạo đến!” Dương giục, hắn thấy Sùng Hạo đang dừng ở một vị trí khá gần.

Đội Cổ Đô cũng đuổi đến làm đội Long tộc bị vây ở giữa.

Cả 3 đội lao vào ẩu đả, ban đầu đội Long tộc vô cùng chật vật khi phải chống chọi với cả hai phía, nhưng Dương thấy Băng bị 3 người đội Cổ Đô đánh nên tức giận chuyển sang ngắm bắn đội Cổ Đô, cuộc đấu bắt đầu lộn xộn.

Đại Long trở lại hình người bị Hồng Đào đuổi đánh, sau đó Hoài Bảo và Hoài Lâm xem vào đánh hạ cả hai, Chúc Băng Long hóa đánh bại Bích Hà, nhưng ưu thế dần thuộc về đội Nữ Thần với quân số đông hơn.

Dương hăng say bắn phá, quên mất việc để ý Sùng Hạo.

Khi đó...

Vòng sáng đã tiến đến rất gần quảng trường, Sùng Hạo cũng tiến đến...

Trong bóng tối, một đường kiếm khấp khểnh quét ngang quảng trường...

Sụp đổ...

Từng người một lần lượt ngã xuống...

Khán giả ồ lên kinh ngạc: “Hắn giết sạch rồi sao?”

Chiều này Linh Ủy bình thường trúng phải thì ít nhất cũng trọng thương, nhưng ban tổ chức nhận ra sự nguy hiểm của Sùng Hạo nên trước đó đã đặt lên mỗi thí sinh một phong ấn đặc biệt dùng cho cấp bậc Linh Ủy trở xuống, phong ấn này khiến cho mọi đòn đánh có sức sát thương vượt quá mức thừa nhận của thí sinh đều bị tiêu giảm đến mức đủ gây bất tỉnh, còn sau khi bất tỉnh mà vẫn bị tấn công thì trọng tài sẽ can thiệp.

Số điểm của đội Quốc Tử Giám bắt đầu thay đổi, từ 5 điểm lên 9 điểm.

“Tăng 4 điểm! Chém như vậy mà chỉ hạ được 4 người sao?”

“Ai đỡ được?”

Khán giả hồi hộp nhìn lần lượt cả 4 màn hình, màn hình đội Long tộc, một bóng người vẫn đứng vững, không một vết trầy.

“Long Ngạo!”

“Sao hắn không chút thương tích thế kia?”

“Trên tay hắn có cầm miếng gì đó?”

Người người xôn xao bàn tán.

“Hình như là vảy Long Thần!”

“Đúng rồi! Chính là vảy Long Thần, thứ có lực phòng ngự tương đương Tiên bảo cao cấp!”

Trong lúc khán giả bàn tán, miếng vẩy rồng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ. Long Ngạo buông tay cho đồng mảnh vỡ rơi xuống đất, nhìn về phía Sùng Hạo đang khụy gối vì mất sức.

“Giỏi! Rất giỏi!” Long Ngạo gật gù, mặt không biểu cảm.

“Nào! Lại đây chém thêm phát nữa xem!” Long Ngạo dang hai tay ra khiêu khích.

Sùng Hạo không đáp, mặt hấn tái xanh, hơi thở nặng nề.

Long Ngạo nhìn quanh, toàn bộ thí sinh đều đã nằm xuống, hấn nói tiếp: “Cũng có cố gắng đấy! Người được bao nhiêu điểm rồi? Làm sao cao điểm hơn chúng ta được đúng không?”

Long Ngạo vẫn đứng yên khiêu khích Sùng Hạo: “Bất ngờ lắm phải không? Rằng có người đỡ được chiêu kiếm của người? Biết tại sao không? Ta là Rồng!”

Nói xong, Long Ngạo vận lực, cơ bắp nổi lên, quần áo rách toạt bị thay bằng một lớp vẩy rồng óng ánh màu hoàng kim, hai cái sừng nhô lên trông uy nghiêm như một vương miện hoàng đế, cái đuôi dài óng ánh vàng đong đưa sau lưng, tay chân được bao bọc bằng một lớp gang tay vẩy rồng cứng chắc và sắc nhọn.

“Còn người chỉ là loài người hạ đẳng! Các người thắng nổi ta sao!” Long Ngạo nói tiếp.

Câu nói xúc phạm của Long Ngạo khiến khán giả 3 miền nổi lên một tràng la ó phản đối, còn đa phần khán giả Long thành thì dâng lên một niềm tự hào sôi sục.

“Người thua chắc!” Một giọng nói khác lạnh lùng vang lên, không phải Sùng Hạo, không phải Long Ngạo.

Hoài Bảo chống tay đứng dậy, tuy vậy trông hấn cũng vô cùng mệt mỏi.

“Ồ còn thằng khác tỉnh này, nấp sao lưng đồng bọn hả?” Long Ngạo nhe răng nanh cười châm chọc, nhưng nụ cười hấn tắt ngấm khi thấy một bóng người khác xoa đầu ngồi dậy.

“Võ Phi Dương!”

Hoài Bảo, Long Ngạo và Sùng Hạo cùng giật mình khi thấy Dương đứng dậy, nói về thực lực, Dương được đánh giá là yếu nhất trong cả 4 đội thi, được tuyển chọn nhờ chút trí tuệ hơn người.

Khán giả lại thêm xôn xao khi thấy 4 người trụ lại cuối cùng không ngờ là 4 tân sinh mà ban đầu mọi người còn nghi ngờ được dẫn đi thi cho vui. Nhưng không ai nghĩ kết quả sẽ khác đi khi mà đội Long tộc đang dẫn đầu với 12 điểm và Long Ngạo là người duy nhất còn bảo toàn được thực lực.

Nhìn Dương một hồi, Long Ngạo hướng qua Hoài Bảo và hỏi: “Ta thua chắc? Nhìn lại bọn người xem, có đứa nào còn linh lực để đấu sao? Hay người nghĩ cơ thể bọn người đủ giải ngứa cho Long thể của ta?”

Sùng Hạo lúc này mới lên tiếng, một tiếng hừ khinh bỉ.

“Người hừ cái gì? Không phục sao?” Long Ngạo quay sang hỏi Sùng Hạo.

Sùng Hạo cười lạnh: “Chỉ là cái Long thể hoàng gia, người tưởng người là ông trời sao?”

“Không phải ông trời, nhưng có quyền đứng trên đầu toàn bộ loài người các người!”

“Nực cười! Chính vì khinh thường Nhân tộc nên bây giờ Long tộc của người mới bại lụi đấy!” Hoài Bảo nói.

“Bại lụi? Với Long thể hoàng gia này, Long tộc của ta sẽ thống nhất Việt Nam!”

Sùng Hạo khịt mũi: “Một cái Long thể hạng 2!”

Dương đang ngồi xoa cái đầu đau nhức vì bị té đập đầu vô đá, nghe Sùng Hạo nói thế cũng không khỏi gật gù, vì hấn cũng biết trong 6 loại long thể, Long thể hoàng gia của Long Ngạo chỉ đứng hạng 2.

Sùng Hạo nói tiếp: “Người có biết tại sao trong suốt 4000 năm qua, Long tộc của người rất hiếm Long thể hoàng gia, và không ai khác ngoài Lạc Long Quân có Long thể cấp cao hơn không?”

Long Ngạo không đáp, quả thật hấn không biết nguyên do.

“Bởi vì...” Sùng Hạo gượng đứng dậy, gồng mình vận lực.

Long Ngạo và toàn bộ khán giả, kể cả các vị thành chủ lẫn tộc trưởng cùng các trưởng lão Long tộc không tin nổi vào mắt mình, cơ thể Sùng Hạo đang dần biến đổi theo đúng cách mà Long Ngạo Long hóa!

Quần áo hần rách toạt, một lớp vảy trắng hình thành trên cơ thể, cái đuôi dài cũng màu trắng từ từ mọc ra, tóc trắng mọc dài, và...

“MỘT SÙNG!”

Không thể tin nổi, tộc trưởng Long tộc bật dậy khỏi ghế, các trưởng lão Long tộc sững sờ, toàn thể Long thành câm lặng!

Một sùng! Chính là Long thể cấp cao nhất: Bá Vương Long Thể!

“Hắn là ai?”

“Sùng Hạo cũng là người của Long tộc sao?”

“Ảo ảnh hay là Photoshop?”

“800... à mà thôi!”

Long Ngạo khó tin, bước từng bước lùi lại, miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể nào!”

Sùng Hạo giơ đôi bàn tay bọc vảy rồng màu trắng của mình lên nhìn sơ rồi lại nói tiếp: “Bởi vì muốn có khả năng đạt được Bá vương long thể, người buộc phải hội đủ 2 yếu tố: Long thể và Nhân cốt!”

“Không thể nào! Người lừa ta! NGƯỜI LỪA TA!”

27. Chương 27: Thế Hệ Phi Thường

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Con người hạ đẳng làm sao có được Long thể!”

Long Ngạo không ngừng lầm bầm, từ nhỏ hắn đã sống trong huy hoàng, được mớm cho cái tư tưởng Long tộc là giống nòi cao quý nhất, mạnh mẽ nhất, vậy mà giờ đây lại có một thằng ất ơ dùng Long thể bá vương để đánh sập cái tư tưởng cao quý của hắn, nói cho hắn biết rằng Long tộc muốn mạnh mẽ hơn thì phải kết đôi với loài người hạ đẳng, làm sao hắn có thể tin?

Nhưng cũng chỉ có điều này mới lý giải được tại sao hơn 4000 năm qua chỉ có mình Lạc Long Quân, một kẻ nửa người nửa rồng lại có Long thể bá vương.

Sùng Hạo vẫn đứng yên, bộ giáp vảy rồng màu trắng của hắn nhìn còn mạnh mẽ và uy nghiêm hơn hắn so với bộ giáp hoàng kim của Long Ngạo, đây mới là bá vương thật sự!

Lúc này, Dương đột nhiên đứng dậy, một tay chống nạnh, một tay xoa cổ và cười nhếch mép: “Được rồi! Giờ thì bọn mày rút ra cho anh thể hiện!”

Và rồi, trước ánh mắt ngạc nhiên của Bảo, Hạo và Ngạo cùng hàng trăm ngàn khán giả đang theo dõi qua màn hình, Dương đứng theo đúng tư thế mà Sùng Hạo và Long Ngạo làm khi Long hóa, bắt đầu vận lực.

Khán giả kinh ngạc!

“Chẳng lẽ... lại một tên có Long thể bá vương nữa sao?”

“Không thể nào!”

Tộc trưởng và các trưởng lão của Long tộc lạnh cả sống lưng: “Chẳng lẽ thằng con hoang của Diễm cũng có Long thể bá vương???”

“Thật sự là quá chấn động!”

Thế giới như câm lặng, hàng trăm ngàn ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình nơi Dương đang bắt đầu Long hóa.

TỪN!

Một tiếng xì hơi vang vẳng xé tan yên tĩnh, chỗ quần sau mông Dương bị khí độc thổi phồng ra làm nhiều người còn tưởng đuôi bắt đầu mọc.

“Hự! Sao không ra!” Dương gồng mạnh hơn theo phương pháp mà Google hướng dẫn, nhưng không có tí biến đổi nào xảy ra.

Khán giả lúc này mới vỡ lẽ: “Mẹ! Thì ra nó đang rặn ỉa! Làm hết cả hồn!”

Người của Long tộc thì thở phào nhẹ nhõm, Diễm cười khúc khích. Đám bạn của Dương tại học viện nữ thần cũng bật cười sảng khoái.

Long Ngạo, Sùng Hạo và Hoài Bảo cũng bị Dương dọa cho hết hồn.

“Mày cứ chờ đó, anh xử mày sau!” Long Ngạo trừng mắt nhìn Dương.

“Người nghĩ người còn cơ hội hạ bất cứ ai ở đây sao?” Hoài Bảo nói.

Long Ngạo bật cười: “Mày làm gì có tư cách nói chuyện? Thằng Sùng Hạo có Long thể bá vương thì đã sao? Đội tao vẫn là vô địch!”

Nói xong, Long Ngạo phóng tới định một đấm hạ gục Hoài Bảo, Sùng Hạo cũng vội phóng tới, tránh việc đội Long tộc ghi thêm điểm.

Nhưng Hoài Bảo không có chút gì lo lắng, khi khán giả còn tưởng hắn chuẩn bị lên bảng điểm số thì bất ngờ, từ vị trí tim Hoài Bảo tỏa ra một vầng sáng hình cầu tựa như một quả cầu pha lê, dần lớn ra bao lấy hắn.

“Lại là gì nữa đây?” Khán giả hoang mang.

Nhìn đứa con trai của mình đang dần lơ lửng bên trong quả cầu ánh sáng pha lê, thành chủ Hoàng thành mắt bình tĩnh bật dậy khỏi ghế la to: ” TIÊN HÓA!”

“Chính là Tiên hóa!”

Lúc này, Hoài Bảo trong quả cầu ánh sáng, áo bị rách toạt, một vết sáng tụ lại sau lưng, rồi từ từ tụ thành hình một đôi cánh lớn trong suốt.

“Vô Sắc Tiên Vũ! Không ngờ trong thời đại này còn có người có Tiên huyết tinh khiết đến mức có thể Tiên hóa!”

Long tộc là giống loài có thể chất mạnh nhất bộc lộ qua Long thể, còn Tiên tộc chính là giống loài có linh lực mạnh nhất, thể hiện qua Tiên vũ!

Khác với Long thể chia làm nhiều cấp, Tiên vũ không chia cấp bậc mà được gọi tên bằng màu sắc hoặc hình dáng. Đôi cánh mọc sau lưng con người là hình thái đặc trưng chỉ có ở Tiên tộc, những loài có cánh khác khi ở trạng thái nửa người thì đôi cánh sẽ thay thế đôi tay.

Quả cầu tan biến, lộ ra Hoài Bảo lơ lửng trên không, cơ thể, gương mặt biến đổi trông càng thêm tuấn tú, đôi cánh trong suốt nhẹ vỗ sau lưng khiến hắn trông tựa như một thiên tiên hạ phàm.

RẦM!

Sùng Hạo thấy Hoài Bảo Tiên hóa đã dừng lại quan sát, còn Long Ngạo sau khi bất ngờ lại tiếp tục phóng tới đâm thẳng vào Hoài Bảo, bị hắn một chưởng đáp trả, Long Ngạo bị đẩy ngã ra đất, Hoài Bảo chỉ lui ra sau rồi nhờ đôi cánh lấy thăng bằng lại.

“Quả nhiên là linh lực không những dồi dào trở lại mà còn mạnh hơn trước...” Hoài Bảo cảm thán, sau đó nhìn về phía Sùng Hạo.

Vô sắc tiên vũ đối đầu Bá vương bạch long!

Cả hai xông vào nhau, một trận so này nấy lửa!

Dương vẫn đang tìm cách Long hóa, nhưng dù rặn thế nào cũng không ra.

“Mẹ kiếp! Còn phương pháp nào khác không?” Dương quyết không chấp nhận sự thật, thử thêm vài phương pháp nhưng vẫn không được.

“Còn Tiên hóa thì sao?” Dương lại chuyển qua hỏi cách Tiên hóa như Hoài Bão. Hoài Bão có thể Tiên hóa là nhờ mang huyết mạch Tiên tộc tinh thuần thừa kế từ tổ tiên Âu Cơ, nhưng điều đó không có nghĩa là ai có Tiên huyết cũng có thể Tiên hóa, cũng như không phải cứ là bán Long thì có thể Long hóa.

Dương thử Tiên hóa và lại thất bại.

Hoài Bão và Sùng Hạo đánh nhau điên cuồng, đến nỗi ban trọng tài phải nhảy vào đem những thí sinh bất tỉnh rời đi, chỉ còn 4 tân sinh ở lại, vòng sáng cũng đã thu hẹp tối đa, bao quanh quảng trường.

Một trận đấu tay đôi hấp dẫn nhất cuộc thi, khán giả nín thở theo dõi, chờ xem trong hai người, ai sẽ đánh bại đối thủ.

Số điểm hiện tại: Đội Hoàng Sa - Trường Sa 12 điểm, đội Nữ Thần 9 điểm, đội Quốc Tử Giám 9 điểm, đội Cổ Đô 8 điểm.

Sùng Hạo và Hoài Bão, một người linh lực dồi dào, một người thể lực sung mãn, không ngừng ăn miếng trả miếng giữa quảng trường phé tích. Dương biết thân biết phận đứng ngoài, thử vài cách biến hình nhưng đều thất bại, Long Ngạo thấy thế liền cười khinh bỉ.

“Mày tưởng thứ con hoang phé vật như mày có thể Long hóa sao?” Long Ngạo nhạo báng Dương để che đi nỗi nhục của bản thân.

“Liên quan gì tới mày?” Dương nhướng mày.

“Tao là cháu đích tôn của tộc trưởng, tao có quyền thanh tẩy những thứ làm vấy bẩn huyết thống của Long tộc!”

“Sao mày ngu mà còn lý dai quá vậy? Không nghe thằng Sùng Hạo nói sao? Chỉ có Long thể - Nhân cốt mới... À mà khoan!” Dương mắng lại, nhưng chợt một ý tưởng trong đầu hần lóe sáng.

“Long thể - Nhân cốt...” Dương lăm bằm, lại vào tư thế vận lực.

“Mày làm gì nữa đấy?” Long Ngạo khó hiểu, chợt, một cảnh tượng làm mắt hắn trợn trừng.

Chỗ màn hình của đội Nữ Thần mà nãy giờ ít ai thêm chú ý, đột nhiên biến chuyển.

“Gì thế kia?”

“Màn hình bị hư à?”

Trên phần màn hình của đội Nữ Thần, một điểm đen xuất hiện bắt nguồn từ ngực trái của Dương rồi lan dần ra, đồng thời, cơ thể Dương cũng bắt đầu biến đổi!

Khán giả chết lặng, Long thành chết lặng, Long Ngạo chết lặng, Diễm chết lặng, Sùng Hạo và Hoài Bão chết lặng!

Bởi vì trước khi bóng đen che hết cơ thể Dương, mọi người thấy giữa trán hắn mọc lên một cái sừng màu đen!

Tộc trưởng Long tộc tay run run nhìn như trân trối vào vòng tròn màu đen trên màn hình, mà thực chất là một quả cầu màu đen bao bọc lấy Dương.

“LẠI LÀ LONG THỂ BÁ VƯƠNG!” Ai đó la thất thanh, điểm đen tan biến, lộ ra Dương trong lớp vảy rồng đen tuyền, cái đuôi cùng màu dong đưa sau lưng, một cái sừng đen nhọn hoắc nhô ra trên trán hắn...

“BAY! HẮN ĐANG BAY!” Một ai đó lại phát hiện ra Dương đang lơ lửng cách mặt đất hơn 10 cm.

“CÓ THỨ GÌ ĐÓ SAU LƯNG HẮN!” Mọi người nín thở, một vệt đen lộ ra từ sau lưng Dương, nhanh chóng biến lớn.

“TIÊN VŨ! KHÔNG THỂ NÀO! KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG!”

KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA!

Tim của tất cả khán giả như bung khỏi lồng ngực, Sùng Hạo có Long thể bá vương đã đủ gây kinh hoàng, tiếp theo là Hoài Bảo có Vô sắc tiên vũ đã khiến tất cả khiếp đảm, hai thứ đó suốt 4000 năm nay chưa từng thấy xuất hiện!

Vậy mà bây giờ, một kẻ mà ít ai chú ý, lại đồng thời có cả Long thể và Tiên vũ!

“Long thể - Nhân cốt - Tiên huyết, cả 3 đều tinh thuần tuyệt đối! Trừ khi hắn là con Rồng cháu Tiên đứng nghĩa!”

“Cha mẹ hắn là ai? Sao có thể sinh ra một thứ khủng khiếp như vậy?”

Tộc trưởng, trưởng lão Long tộc cả bọn đứng run rẩy, miệng lắp bắp không nói được lời nào, đưa những đôi mắt vô hồn nhìn vào thân hình thiếu niên mang bộ giáp vậy rồng đen, bay lơ lửng trên không bằng đôi cánh đen trông uy nghiêm và đáng sợ như một ma vương từ địa ngục giáng thế.

Diễm run rẩy, nước mắt trào ra khi nhìn hình dáng uy nghiêm bá đạo của đứa con trai, lòng tự hào, thương nhớ và lo lắng giày xéo làm lòng nàng tan nát...

“PHỤ VƯƠNG! MAU ĐI CỨU CON TRAI CỦA CON! CON XIN NGÀI!” Diễm từ cửa sổ phòng gào to...

Hoài Bảo, Sùng Hạo đứng yên như tượng, đây là cái thể loại gì? Bá Vương Hắc Vũ Tiên Long Thể? Thể chất của Rồng và linh lực của Tiên? Đùa sao? Dù Lạc Long Quân có sống lại cũng không bá đạo bằng hắn!

Dương cười mỉm, hắn đã thử cùng lúc vận Long thể và Tiên thể, nào ngờ lại thành công ngoài sức tưởng tượng. Vô cổ đôi cánh và ngoe nguẩy làm quen với cái đuôi, Dương nhìn Long Ngạo đang run rẩy như một con cún.

“Hồi này mày gọi ai là con hoang?” Dương lạnh lùng hỏi.

Long Ngạo môi run run không dám mở miệng, đả kích này quá mức chịu đựng của hắn, một thằng em họ mà hắn luôn khinh bỉ như phân rác ven đường, vậy mà lại biến thành một thứ bá đạo đến mức hắn đã nhìn thôi mà cũng run sợ muốn quỳ xuống dập đầu như một tên dân đen gặp hoàng đế vi hành.

“Trận chiến này cũng nên kết thúc thôi...” Dương nói, với thể chất bá đạo và linh lực dồi dào, hắn có cảm giác như chỉ một đám của hắn cũng đủ đánh tan xác Long Ngạo.

Sùng Hạo và Hoài Bảo nhìn nhau, từ trong mắt nhau, bọn hắn biết muốn thắng trận này thì chỉ còn cách hợp lực đánh bại Dương trước. Cả hai xông tới.

Thấy Sùng Hạo trong Bá vương bạch long thể và Hoài Bảo trong Vô sắc tiên vũ xông tới, Dương nhíu mày, hắn muốn kết thúc trận này thật nhanh.

Bàn tay bọc vậy rồng đen gồng lực, bí kỹ Cuồng bắt đầu vận hành.

Khán giả nín thở nhìn Sùng Hạo và Hoài Bảo xông tới tấn công Dương, trong khi hắn giơ cánh tay đang tỏa ra màu đen u ám lên rồi cúi người đâm thẳng xuống đất.

RẦM!

Nấm đầm của Dương chạm đất, tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa, mặt đất sụp xuống rồi nứt vỡ lan ra theo hình mạng nhện, nhà cửa xung quanh sụp đổ, linh lực tối đen từ tay Dương tỏa ra lan khắp xung quanh tạo thành một cảnh tượng trông như cổng địa ngục đang hé mở, Hoài Bảo, Sùng Hạo và Long Ngạo bị dư chấn từ vụ nổ đánh văng xa hàng chục mét rồi bất tỉnh.

Khán giả thêm một lần sửng sốt, một đám này còn kinh hoàng hơn xa đường kiếm của Sùng Hạo.

Học viện Nữ Thần, tất cả học sinh và giáo viên đều hướng mắt về màn hình, một tràng dài im lặng...

“N... nó là thứ gì vậy?” Lâm Chung run run hỏi, không tin vào mắt mình.

“Nó là ma vương chuyển thế...” Vu Sinh mất đồ dẫn.

Từ Trần thở hì hục: “Chết mẹ tao rồi, tao lạc giới mất rồi! Sao nó ngẫu vãi đái!”

Lệ và Mộng mỉm cười rạng rỡ, My đặt tay lên tim vì sợ nó rút ra khỏi lồng ngực, gò má cô bé đỏ ửng vì cảm xúc dâng trào.

Như Nguyệt ngồi im, nhưng hình bóng đầy uy phong kia đã khắc sâu vào tâm trí nàng: “Tên bại hoại này! Sao lại có thể uy phong đến vậy...”

Ở một góc khác, Khôi Lang cắn chặt răng, tay bóp chặt vì cảm tức, Lê Ly xinh xắn bên cạnh hằn cúi mặt xuống, trong lòng nàng dâng trào niềm tiếc nuối.

Rồi ai đó la to: “CHÚNG TA VÔ ĐỊCH RỒI!”

Lập tức âm thanh đang bị kìm nén bắt đầu bùng nổ, tiếng hoan hô vui mừng mãnh liệt như có thể phá sập cả ngôi trường.

Điểm số thay đổi, đội Nữ Thần tăng lên 12 điểm rồi lại tăng thêm 1 điểm lên 13, kết quả đội Nữ Thần vô địch với 13 điểm, đội Hoàng Sa - Trường Sa 12 điểm, đội Quốc Tử Giám 9 điểm và đội Cổ Đô 8 điểm.

Khán giả cả ba miền bắt đầu xuất hiện những tràng vỗ tay lễ tẻ rồi nhanh chóng lan rộng ra, ở Long thành, một vài người e ngại nhìn quanh rồi cũng vỗ tay chúc mừng cho nhà vô địch.

Hoàn hôn rực rỡ... Tại một cái hang bí mật trong một linh cảnh, cửa hang mở ra, một bóng người mặc áo khoác tím trùm kín thân thể bước ra. Phía ngoài có một kẻ đầu hói đang chờ sẵn.

“Chúc mừng ngài đã đột phá thành công!” Kẻ đầu hói nói.

Người áo tím nói: “Ta bế quan bao lâu rồi?”

“Khoảng 13 năm.”

“13 năm... thằng nhóc kia còn sống không? Giờ nó ở đâu?”

“Nó đang học ở học viện Nữ Thần, và Long Chúc Diễm đã bị giải về Long thành thừa ngài, Long tộc không để lại bất cứ ai bảo vệ thằng nhóc.”

“Hừ! Chắc chúng tưởng ta đã chết nên mới dám để thằng nhóc một mình! Triệu tập toàn bộ anh em, chuẩn bị chờ ngày hiến tế!”

“Tuân lệnh!”

“Những kẻ làm vậy bản nàng... ta sẽ giết hết!” Kẻ áo tím lạnh lùng nói thẳm, sát khí bén nhọn tỏa ra xung quanh làm cây cỏ héo rũ.

28. Chương 28: Phong Ấn

Ánh đèn lọt vào mắt Hoài Bảo khi đôi mi hần hé mở, hần đang nằm trong phòng hồi sức sau khi cuộc thi kết thúc.

“ Tỉnh rồi à?” Lão già trong cơ thể Hoài Bảo hỏi.

“ Sư phụ, thầy thấy sao rồi?”

“ Ta không sao, chỉ là lại yếu đi một chút...”

“ Con xin lỗi... thầy đã đỡ một kiếm thay con, vậy mà vẫn không thắng nổi...”

“Người đừng buồn, nếu ta là người thì cũng thua thôi, có ai ngờ lại xuất hiện một thằng quái vật khủng bố đến vậy... hài...”

“Hắn rất mạnh, nhưng con sẽ vượt qua hắn!” Hoài Bảo vừa nói thầm vừa cắn chặt răng.

“Ừ, hạ luôn thằng Sùng Hạo cho ta, để cho lão rùa già biết ai dạy đệ tử giỏi hơn!” Lão già cổ vũ.

Hoài Bảo thầm gật đầu, rồi lại hỏi tiếp: “Mà thầy chưa cho con biết thân thế của Sùng Hạo...”

“Hắn à? Ta kể cho người nghe một chuyện. Người biết chuyện Âu Cơ sinh trăm trứng chứ?”

“Vâng! Nhưng không phải chỉ là truyền thuyết thôi ă? Âu Cơ và Lạc Long Quân đều là bán nhân thì sao lại sinh ra trứng?”

“Âu Cơ là nửa người nửa tiên, Sùng Lãm là nửa người nửa rồng, cả tiên và rồng đều sinh ra trứng!”

Hoài Bảo hiểu ra, ông lão nói tiếp: “Con bé mẩn để thật, đúng là đã sinh rất nhiều trứng nhưng không phải 100, mà là 101! Nhưng có một quả trứng ấp mãi không chịu nở, đến tận khi ta bị phong ấn, nó vẫn còn là một quả trứng được Âu Cơ bảo vệ.”

Hoài Bảo bất ngờ: “Vậy chẳng lẽ Sùng Hạo...”

“Đúng, dựa vào gương mặt khá giống Sùng Lãm và màu sắc Long hóa, ta khẳng định nó chính là quả trứng thứ 101 kia! Ta không biết Âu Cơ gặp chuyện gì, nhưng có lẽ nàng ta đã đem gửi quả trứng cho lão rùa già.”

Hoài Bảo lại thắc mắc: “Nói vậy thì Tiên huyết của hắn chắc phải tinh thuần hơn cả con, sao không thể Tiên Long hóa được như Phi Dương?”

“Bởi vì không phải cứ có Tiên huyết là có thể tiên hóa, và thứ hai là hắn chưa đạt tỷ lệ vàng!”

“Tỷ lệ vàng?”

“Chính là ý nghĩa chân chính của câu: Con Rồng Cháu Tiên. Nếu cha hắn là Rồng, thì bà ngoại hắn chắc chắn là Tiên, ông ngoại hắn phải là Nhân, còn nếu mẹ hắn là Rồng, thì bà nội hắn chính là Tiên, ông nội hắn là Nhân. Khi đó hắn mới có một tỷ lệ vô cùng nhỏ khả năng đạt được Tiên vũ Long thể.”

Hoài Bảo lại thắc mắc: “Tại sao lại là bà nội, bà ngoại là tiên mà không phải ông?”

“Tại vì Tiên tộc chỉ có nữ giới! Người biết nguồn gốc của tiên tộc từ đâu mà có không?”

“Dạ không.”

“Tiên, chính xác hơn là Tiên Nữ, chính là một bậc tiến hóa của Tinh linh. Tinh linh do linh lực thiên địa sinh ra luôn luôn là nữ giới và không có khả năng sinh sản. Chỉ khi tiến hóa thành Tiên Nữ hoặc cấp cao hơn nữa, giống loài này mới có khả năng kết hợp với nhân loại sinh ra những kẻ bán Tiên, và những kẻ bán Tiên này mới kết hợp với Rồng sinh ra con Rồng cháu Tiên thực thụ. Võ Phi Dương chính là một đứa như vậy, và càng ngạc nhiên hơn khi hắn đạt được tỷ lệ vàng Long thể - Nhân cốt - Tiên huyết để có thể Tiên Long hóa. Khả năng đạt được tỷ lệ vàng này còn thấp hơn gấp tỷ lần so với khả năng có Tiên vũ như người hoặc khả năng có Bá vương long thể như Sùng Hạo.” Từ cung, một trong các tông phái bí ẩn nhất Việt Nam.

Trong một căn mật thất, không gian bị bao trùm bởi một màn sương tím âm u chết chóc. Giữa mật thất đặt một cỗ quan tài làm từ thủy tinh tím, bên trong là một mỹ nữ nằm yên như say ngủ, nàng trẻ trung nhưng đầy ma mị, đôi mắt đã nhắm nhưng vẫn lộ ra nét sắc bén như thể chỉ một cái liếc của nàng cũng đủ lấy mạng người.

Người đàn ông áo tím cùng gã thuộc hạ tiến vào gian mật thất, cùng đặt tay lên ngực trái cúi mình thành kính chào cô gái.

Sau một phút mật niệm, người đàn ông áo tím nói với gã thuộc hạ: “Chuyện tìm nam nhân có Tiên vũ làm vật hiến tế người làm đến đâu rồi?”

Gã thuộc hạ cung kính đáp: “Thằng con của Võ Phi Thiên...”

Gã áo tím bực tức ngắt ngang: “Đó là chuyện riêng của bản thân ta, cho nó sống thêm vài năm, chờ sau khi lễ hiến tế hoàn thành thì ta sẽ tự tay đi giải quyết nó!”

Gã thuộc hạ vội thanh minh: “Dạ không, ý thuộc hạ là thằng nhóc đó có Tiên vũ...”

“Thật sao? Vô Phi Thiên dù là bán Tiên nhưng không có, không ngờ thằng con nó lại có... Vậy thì một công đôi việc.”

“Vậy thuộc hạ sẽ dẫn người đi bắt nó...”

“Không cần, đích thân ta sẽ đi, tránh lão già Đại Nhật phá hư chuyện.” Long cung, tộc trưởng và các trưởng lão Long tộc ngồi trong phòng nghị sự.

“Ài... chuyện này thật là...” Tộc trưởng Long Thiên Đạo không ngừng thở dài, lặp đi lặp lại một câu nói. Long Ngạo, đứa cháu đích tôn mang Hoàng gia long thể khiến lão luôn luôn tự hào không ngờ lại bị thằng cháu ngoại mà lão không thèm nhìn nhận mạnh mẽ vùi dập. Đồng thời, cái việc kết hôn với nhân loại mà Long tộc gọi là làm vấy bẩn dòng máu cao quý, vậy mà lại sản sinh ra đến 2 Bá vương long thể, thứ mà dù tộc trưởng như lão cũng phải tôn sùng như thần thánh.

Đại trưởng lão cũng thở dài: “Chúng ta phải điều tra xem cha mẹ của tên Sùng Hạo kia là ai, sao lại dám lên lút kết hôn với ngoại tộc!”

“Đến lúc này mà các người vẫn còn cố chấp sao?” Một giọng nữ ngọt ngào nhưng lạnh lùng vang lên, cửa mở toang.

“Diễm! Ai thả người ra!”

“Ta tự ra! Các người lúc nào cũng tự cho mình là cao quý, các người luôn tự hào mình có khả năng sinh dục phi phạm, nhưng cứ quan hệ cận huyết rồi hỏi sao tỷ lệ sinh sản ngày một kém, tỷ lệ trứng hỏng ngày một tăng?”

“Xăng bậy!”

“Ta không nói bậy! Chẳng lẽ lũ trưởng lão các người còn ngu ngốc hơn một đứa trẻ 13 tuổi? Không nghe Sùng Hạo nói sao? Chỉ có kết thông gia với nhân loại thì Long tộc mới có khả năng vực dậy! Chẳng lẽ 2 Long thể bá vương chưa đủ chứng minh sao? Hay các người quên mất Long thể bá vương trước đó, Lạc Long Quân Sùng Lãm! Long tộc huy hoàng hay diệt vong cũng tùy thuộc vào các người cố chấp đến khi nào!”

“Người câm miệng!” Đại trưởng lão tức giận mặt đỏ bừng quát.

“Tại sao ta phải câm?” Nói xong, Diễm hướng lên tộc trưởng, đôi mắt nàng ngấn lệ thành khẩn: “Phụ vương, nếu không muốn Long tộc mất đi một Long thể bá vương thì ta xin ngài hãy đến Sài thành ngay, cháu trai ngài đang gặp nguy hiểm!”

“Nó gặp nguy hiểm gì?”

“Chính là Hải Hạ của Tử cung, Phi Dương có Tiên vũ nên nhất định hắn sẽ lập tức tìm mọi cách bắt thằng bé!”

Đại trưởng lão xen vào: “Nực cười! Hải Hạ đã bị chúng ta diệt theo lệnh của tộc trưởng từ 13 năm trước rồi!”

Diễm khinh bỉ: “Các người thật sự diệt được hắn sao? Hay là chỉ đánh qua loa lấy thành tích, kẻ các người muốn diệt là Phi Thiên!”

“Nói xăng nói bậy! Phong ấn nàng ta lại, giam cầm vĩnh viễn!” Đại trưởng lão gào to.

“PHỤ VƯƠNG! MAU ĐI CỨU PHI DƯƠNG! PHỤ VƯƠNG! NGƯỜI SẼ HỐI HẬN ĐÓ!” Sau khi Tiên Long hóa và dùng Cuồng, Dương cũng kiệt sức nên được đưa đến bệnh viện hồi sức như các thí sinh khác, My, Nhật, Sinh, Chung và Trần liên kéo đến thăm.

Phòng riêng và được cách âm nên cả đám tha hồ mà ồn ào tám chuyện, riêng Bảo Ngọc tỏ ra bực tức vì buồn ngủ mà bị làm ồn nên bị Dương cho vào ngủ trong nhẫn, cô bé này từ khi ra khỏi trứng, cơ thể vẫn giữ nguyên hình dạng đứa bé một tuổi, kích thước cơ thể cũng không lớn thêm.

Bọn Vu Sinh tám chuyện với Dương đến tận khuya mới chịu rời đi.

Hành lang bệnh viện vắng lặng, bọn Vu Sinh đi ngang một gã đàn ông tuổi khoảng 50 ăn mặc đơn giản, gương mặt trắng bệch lạnh lùng.

Người đàn ông chợt dừng lại khi nhìn thấy My, gương mặt biến chuyển ngạc nhiên, miệng run run nói: “Diễm Kiều! Là nàng sao?”

“Ông nhầm người rồi, cháu tên là Diễm My ạ!” Diễm My lễ phép đáp.

“Giống, rất giống...” Người đàn ông gật gù rồi tiếp tục bước đi, gã bước đến cửa phòng Dương, dừng lại xem chừng rồi đặt tay lên mở cửa.

Dương đang nằm trên giường, thấy cửa mở liền nhìn ra.

“Ông tìm ai?” Dương hỏi.

“Ta tìm người!”

“Tôi có quen ông sao?”

“Có chứ! Ta đến mang người đi gặp cha người đây!” Nói xong, gã đàn ông phất tay làm Dương lâm vào hôn mê, bị hất vác lên vai, mở cửa sổ bay đi.

Nhóm Vu Sinh đã xuống tới sảnh lớn của bệnh viện, thấy ở khu lễ tân đang tụ tập đông người nên tò mò lại xem thử nhưng bị cảnh sát ngăn lại.

“Trẻ em không được lại gần hiện trường!”

“Chuyện gì vậy chú?” Sinh tò mò hỏi.

“Có người chết! Mấy đứa có thấy ai khả nghi không?”

Cả bọn lập tức nghĩ đến gã đàn ông ban nãy, vội lo lắng kéo nhau đến phòng dương, mất tích.

Gã đàn ông chính là Hải Hạ, đại tư tế của Tử cung. Hải Hạ vác Dương trên vai, đập trên không mà đi theo hướng nam Sài thành, đang đi thì bị một bóng người to lớn chặn lại.

“Từ khi nào mà Sài thành xuất hiện một vị Chúa Tể thích bắt cóc trẻ em thế này?” Người to lớn cũng đứng trên không, vừa nói vừa rút thanh kiếm lớn ra khỏi vai, cơ thể tỏa ra ánh sáng trông như một vầng thái dương.

“Đại Nhật Chúa Tể, không nhận ra kẻ hèn này sao?” Hải Hạ cười lạnh, cơ thể hắt lan tỏa khí tím ma mị.

“Là Hải Hạ? Không phải người bị Long tộc giết rồi sao? Không ngờ lại đột phá thành Chúa Tể rồi...”

“Ta là đại tư tế của Tử cung, thuộc hạ đắc lực nhất của Tử Vong Nữ Thần, muốn giết ta dễ lắm sao?”

“Long tộc không giết được người, nhưng ta thì được!”

Chỉ trong chớp mắt Đại Nhật Chúa Tể đập không phóng tới, chém một kiếm tạo thành một đường ánh sáng vàng hình lưỡi liềm quét ngang trời, gió thổi cuộn cuộn.

Hải Hạ tránh được đường kiếm trong tích tắc, không chút hoang mang nói: “Ta khuyên ngài đừng xen vào chuyện của ta, lo cho Sài thành của ngài đi!”

Hải Hạ vừa nói xong, một tiếng nổ kinh hoàng từ phía học viện Nữ Thần phát ra, sau đó là tiếng chiến đấu và tiếng kêu gào thất thanh lan ra khắp một góc Sài thành.

Đại Nhật Chúa Tể tức giận quát: “Mẹ kiếp người! Chúng vô tội!”

Hải Hạ cười lạnh: “Thì sao? Kẻ vừa tấn công học viện Nữ Thần là một Linh Đế, ta giao cho hắn nhiệm vụ tàn sát bất chấp, một mình con trai ngươi không cản nổi đâu. Đây đưa với ta hay đi cứu người thì tùy ngươi!”

“Được... được... Món nợ này ta sẽ nhớ kỹ. Chờ ngày ta san bằng Tử cung của ngươi đi!” Đại Nhật Chúa Tế âm trầm nói, sau đó phóng đến bảo vệ học viện Nữ Thần. Hải Hạ mang Dương trở lại Tử cung, đem vào cái hang trong linh cảnh của hắn.

Hải Hạ dùng máu trên tay mình vẽ trên đất một vòng tròn lớn, đem Dương đặt nằm giữa vòng tròn, sau đó dùng một đoạn vật chất màu đen hình lưỡi kiếm dài hơn gang tay đem cắm thẳng vào tim Dương. Không có máu chảy ra, bởi vì đây là thuật phong ấn, làm cơ thể và linh hồn Dương ngừng hoạt động cho đến khi phong ấn được giải.

Để Dương lại một mình trong linh cảnh, Hải Hạ rời đi, chờ ngày tiến hành hiến tế...

Khi Hải Hạ đi mất, từ trong chiếc nhẫn trên tay Dương, Bảo Ngọc bay ra, nhìn Dương, nhìn quanh rồi nhìn lên đoạn kiếm đen trên ngực hắn.

Bảo Ngọc bay đến ôm lấy đoạn kiếm, cơ thể vốn ngừng phát triển của cô bé lại bắt đầu có dấu hiện lớn dần...

29. Chương 29: Huyết Nguyệt

Không gian vắng lặng, hang động nhỏ chỗ che một bóng hình cô độc, chiếc nhẫn trên tay thiếu niên lóe sáng, làm xuất hiện hình bóng một đứa bé tí hon.

Đứa bé nhìn thiếu niên, nhìn quanh rồi bay đến ôm lấy mảnh kiếm đen...

1 tháng sau.

Bảo Ngọc tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, thân hình cô bé từ hình dạng đứa bé 1 tuổi đã phát triển thành hình một bé gái 6 tuổi tóc dài mắt tròn xoe xinh xắn đáng yêu, cơ thể cũng lớn hơn, hiện tại đã cao khoảng 10 cm.

Bảo Ngọc thử lay Dương dậy, nhưng hắn bất động như vô hồn, nàng lại nhìn vào đoạn kiếm đen, thử rút đoạn kiếm ra khỏi ngực Dương nhưng không được.

Bảo Ngọc phồng đôi gò má xinh xắn ra vẻ tức giận, nàng lơ lửng trên không, đôi cánh tay bé xíu dang ra, mắt nhắm lại...

Một quả cầu ánh sáng màu trắng trong như ngọc hiện ra từ ngực trái Bảo Ngọc rồi lớn dần, bao bọc lấy thân hình cô bé, sau đó quả cầu tan biến, từ sau lưng Bảo Ngọc xuất hiện một đôi cánh màu trắng trong lấp lánh.

Bảo Ngọc đáp xuống ngực Dương, lần nữa nắm lấy đoạn kiếm, rút ra...

Một tháng nữa trôi qua.

“Papa! Con mới thu phục được một linh thú rất lợi hại nè, nó còn biết dùng Độc thuật nữa! Giờ làm sao cho nó tiến hóa?”

Bảo Ngọc bé xíu, mặc chiếc đầm được may sơ sài bằng vải áo của Dương, tay cầm một sợi dây tết từ rơm khô, đầu dây kia buộc vào chân một con cóc trông còn to hơn bản thân cô bé.

“Linh thú cái đầu của ngươi! Nó là con cóc ghẻ đấy, thả ra kéo mụn cóc đầy mặt bây giờ!” Dương đang ngồi trong động quát ra.

“Ai da... Papa không cho nuôi người rồi... Thôi cố gắng tự tu luyện nhé, ngoan...” Bảo Ngọc bĩu môi, tiến lại vỗ về đầu con cóc rồi nắm dây kéo lê nó đi ra xa hang.

Dương thở dài tiếp tục vận công pháp tu luyện, qua Google, hắn đã biết Hải Hạ đại tư tế của Tử cung bắt hắn đến đây để hiến tế, nhưng hiến tế cho ai thì Google không biết.

Từ khi Dương được Bảo Ngọc cứu khỏi phong ấn đến nay chưa từng có người đến kiểm tra, có lẽ Hải Hạ quá tin tưởng vào khả năng phong ấn của mảnh Nghịch Thiên kiếm nên không thèm ngó ngang. Dương không biết là ngoài lý do trên, Hải Hạ còn đang chật vật tránh né chiến dịch truy lùng của Sài thành.

Linh cảnh này diện tích rất rộng lớn, kích thước phải bằng mấy tỉnh của Việt Nam gộp lại, có hẳn một mảng rừng và một dòng suối nên Dương không lo lắng về thức ăn (hắn thường dụ dỗ Bảo Ngọc rằng thỏ, gà các loại là linh thú và có thể bắt về huấn luyện cho tiến hóa như Pokemon, khiến cô bé hăng hái đi thu phục về nhét đầy bụng cho hắn), ngoài ra còn có một lượng linh lực đậm đặc và dồi dào. Lượng linh lực này không hoàn toàn do linh cảnh sản sinh, nên biết, để đột phá cấp Chúa Tể, Hải Hạ phải tích trữ trong linh hồn một lượng linh lực khổng lồ để tránh việc khi đang đột phá lại thiếu linh lực. Trong quá trình đột phá, lượng linh lực dư ra này bị phân tán ra xung quanh, khiến cho linh lực trong linh cảnh trở nên dồi dào và đậm đặc.

Sau khi tỉnh dậy, ngoài việc phát hiện Bảo Ngọc lớn hơn cùng một đoạn Nghịch Thiên kiếm, Dương còn phát hiện công pháp Thôn Thiên Địa lại gia tăng khả năng hấp thu lên một phần, cộng với lượng linh lực khổng lồ nơi đây nên rất nhanh hắn đã đạt đến đỉnh điểm của Linh Sĩ cấp 10, và còn tích tụ một lượng lớn linh lực cho quá trình đột phá.

Đột phá cấp bậc sẽ có một tỷ lệ thất bại nhất định, cấp bậc càng cao tỷ lệ này càng lớn, còn ở bậc Linh Sĩ lên Linh Ủy, tỷ lệ này chiếm khoảng 10 phần trăm, nếu thất bại thì lại phải mất vài tháng tích tụ linh lực chờ đợi may mắn lần sau.

Màn đêm buông xuống, khí tức u ám dần tỏa ra quanh Dương làm ánh đèn trở nên lu mờ dần, linh hồn vốn đã to lớn của Dương bắt đầu có dấu hiệu bành trướng, linh lực xung quanh Dương dao động mạnh mẽ rồi dần yên tĩnh trở lại.

Dương mở mắt ra, hắn đã thành công đột phá lên Linh Ủy, liền bắt đầu khám phá những điều mới mẻ của cấp bậc này.

Cấp bậc Linh Sĩ, linh hồn có xu hướng ngưng tụ, cấp bậc Linh Ủy, linh hồn lại có xu hướng bành trướng. Đây không phải là đem linh hồn đã ngưng tụ làm cho nở ra như cũ, mà là tu luyện cho linh hồn lớn dần mà vẫn giữ nguyên độ đậm đặc, giúp cho linh lực dồi dào hơn mà uy lực vẫn không hề giảm sút.

Ngoài việc linh hồn phát triển, Linh Ủy còn có 2 khả năng mới vượt trội so với cấp bậc Linh Sĩ, đó là Thuộc tính và Phóng xuất.

Thật ra, ở cấp Linh Sĩ đã có thể đưa thuộc tính vào linh lực, nhưng như vậy linh lực sẽ tiêu hao nhanh hơn và hiệu quả thì không có, bởi vì muốn phát huy thuộc tính cần cảnh giới Linh lực phóng xuất trở lên. Ví dụ, một Linh Sĩ nạp Hỏa thuộc tính chỉ có thể dùng linh lực nhập thể làm cánh tay nóng lên, chưa đủ để ủi cái quần thì linh lực đã cạn, nhưng một Linh Ủy Hỏa thuộc tính có thể tập luyện linh lực phóng xuất để tạo ra ngọn lửa thực thụ.

Dương giơ tay lên thử học cách phóng xuất linh lực, linh lực từ bàn tay tỏa ra, khiến ánh sáng bị biến dạng tạo ra những đường vằn vẹo trong không khí, nhưng linh lực mất kiểm soát bị tản ra rất nhanh nên Dương vội thu tay lại.

“Tiếp theo là thuộc tính...” Dương trầm nghĩ. Thuộc tính linh lực, chính là kết hợp các loại nguyên tố vào linh lực, giúp cho linh lực sở hữu những năng lực đặc trưng của nguyên tố đó.

Tùy vào khả năng bẩm sinh mà linh hồn có thể dung nạp 1 hoặc vài nguyên tố khác nhau, nhưng rất khó dung nạp các loại nguyên tố đối lập như Hỏa - Thủy, Lôi - Phong. Để xác định được linh hồn hợp với nguyên tố nào nhất thì người ta chỉ cần phóng xuất linh lực vào một máy đánh giá, nhưng Dương lúc này không có loại máy đó nên đành thử lại.

Về cách dung nạp thuộc tính, không phải nhảy vào lửa hay trèo lên nóc nhà ngồi chờ sét đánh, mà là hấp thụ nguyên tố có trong các loại khoáng vật hoặc từ hồn tâm. Hồn tâm là một khối tinh thể chứa đựng nguyên tố lực của linh thú, ví dụ Lôi linh thú sẽ có Lôi linh thú hồn tâm, Hỏa linh thú sẽ có Hỏa thú hồn

tâm. Ngoài làm nguyên liệu dung nạp vào linh hồn, hồn tâm còn được dùng nhiều trong việc chế tạo các loại Bảo Vật có thuộc tính.

Hồn tâm chia ra nhiều cấp độ, nhưng cấp độ này chỉ quan trọng đối với giả kim thuật, còn trong việc dung nạp vào linh hồn thì cấp độ chỉ giúp tăng tốc độ hình thành nguyên tố trong linh lực, bởi nguyên tố trong hồn tâm chỉ là chất dẫn giúp linh hồn nhận diện thuộc tính, sau đó người dung nạp vận phương pháp chuyển hóa linh lực thành thuộc tính đó.

Trong nhấn Dương còn lại vài viên hồn tâm cấp 2 và 1 viên Lôi hồn tâm cấp 4, thế là Dương lấy viên Lôi hồn tâm cấp 4 ra thử vận phương pháp dung nạp thuộc tính Lôi vào linh lực.

Viên tinh thể trên tay Dương bắn ra những tia lửa điện li ti rồi tan dần vào tay hắn, mất 5 phút để Dương hấp thụ hoàn toàn viên hồn tâm, sau đó mất thêm nửa ngày để hắn dung nạp Lôi thuộc tính vào linh hồn...

Sau khi dung nạp thành công thuộc tính Lôi vào linh hồn, Dương tiếp tục sống những ngày tháng bị giam cầm trong linh cảnh, những ngày tháng buồn chán qua đi khi Dương dần quen với hoàn cảnh mới, ngày luyện võ, đêm luyện công chờ cơ hội thoát ra. 3 năm sau.

Sau 3 năm săn lùng, quân đội Sài thành đã truy ra tung tích của Tử cung, Đại Nhật Chúa Tể liền đích thân dẫn quân bao vây.

Tháng 7 năm 2019, Tử cung.

Một tên thuộc hạ tức tốc chạy vào thông báo: “Thưa đại tư tế, người của Sài thành đã phát hiện ra vị trí của chúng ta, đang kéo quân đến.”

Hải Hạ mặt không biến chuyển: “Chuẩn bị nghênh chiến, chỉ cần cầm cự đến đêm trăng màu máu, hiến tế hoàn thành thì cung chủ sẽ diệt sạch bọn chúng.”

“Tuân lệnh!” Ngày 15 tháng 7 năm 2019.

“Bảo Ngọc! Lại đây ăn nào!”

“Hu hu papa lừa con! Linh thú gà chín cựa của con vất vả thu phục lại bị papa nướng ăn rồi! Con không biết đâu, đền đi! Hu hu!”

“Bậy nào, đây là ta siêu độ cho nó, đem xương đốt thành tro cốt thì nó sẽ tiến hóa thành phượng hoàng!”

“Mấy lần trước papa cũng nói vậy, mà có thấy con nào đâu!”

“Thì người ham ngủ quá, nó bay đi mất rồi còn đâu?”

Dương lúc này đã thành một thiếu niên 16 tuổi, thân hình cao lớn hơn, gương mặt vốn đã anh tuấn lại càng thêm phiêu dật xuất trần. Bảo Ngọc xinh xắn vẫn trong hình hài đứa bé 6 tuổi tí hon, hai gò má phúng phính phồng lên, rưng rưng nước mắt.

“Thôi đừng khóc nữa, ăn đi rồi papa thu phục con khác cho người!”

“Hồng thềm!” Bảo Ngọc lắc đầu nguầy nguậy, nhưng mùi gà nướng thơm phức phả vào mũi làm cô nàng không cưỡng được há cái miệng bé xíu đớp lấy nhai ngon lành.

Dương cười cười, đưa miếng gà bé xíu cho Bảo Ngọc cầm lấy tự ăn, còn hắn đem phần còn lại của con gà đưa lên miệng cắn lấy.

Chợt một cảm giác chết chóc trĩu nặng làm Dương lạnh cả sống lưng, hắn bật dậy đem Bảo Ngọc giấu vào trong nhấn rồi thủ thế, mắt hướng về nguồn phát ra sát khí.

Hải Hạ đang đạp không bước đến, gương mặt lạnh tanh của hắn tỏ ra vô cùng kinh ngạc khi thấy thiếu niên 16 tuổi đang đứng dưới cửa hang, mất vài giây suy nghĩ mới nhận ra chính là Dương.

“Làm sao người giải được phong ấn?” Hải Hạ đứng trên không hỏi xuống.

“Mẹ kiếp! Cái phong ấn cùi mía! Thả ta ra khỏi đây mau!” Dương đứng dưới mắng lên, dù mạnh miệng nhưng tay chân hắn đang run run trước sát khí kinh khủng của một Chúa Tể.

“Không những thoát khỏi phong ấn mà còn đột phá Linh Ủy, tăng đến Linh Ủy cấp 8! Người quả nhiên là phi thường!” Hải Hạ gật gù.

Đối diện với một Chúa Tể, Dương biết bản thân hẳn không có đường thoát, bèn tìm cách câu giờ hy vọng có người đến cứu.

“Ông nhốt ta trong này suốt 3 năm nay để làm gì?”

“Chờ đêm huyết nguyệt - tháng cô hồn để đem ngươi đi hiến tế!”

“Hiến tế cho ai?”

“Cứ đi rồi sẽ biết!” Hải Hạ nói, sau đó đáp xuống định bắt lấy Dương.

Thấy Hải Hạ định bắt mình, Dương liền liều mạng vận hành Tiên Long hóa.

“Ồ! Không những Tiên hóa mà còn Long hóa, hèn gì lão già Đại Nhật lại điên cuồng săn lùng chúng ta đòi mang ngươi về bằng được.” Hải Hạ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng không chút lo lắng bước tới trở hai ngón tay lên giữa trán dương, một luồng khí tím từ ngón tay hắn lan vào trán Dương, lập tức Tiên Long hóa đình trệ, Dương trở lại hình người, lâm vào hôn mê.

Khi tỉnh lại, Dương thấy mình bị trói đứng trong một gian mật thất u ám tựa như một hầm mộ, giữa mật thất đặt một cỗ quan tài làm bằng thủy tinh tím, bao bọc một mỹ nhân sắc sảo tuyệt trần. Hải Hạ đang đứng cúi mình trước quan tài.

“Thưa Nữ Thần cao quý, huyết nguyệt đang tròn dần, vật hiến đã chuẩn bị, kẻ tôi tớ xin được phép mang người trở lại với nhân gian...”

Hải Hạ thi hành một ít lễ nghi rồi tiến lại chỗ Dương, trên tay cầm một con dao ngắn, đem lưỡi dao kê vào cái thứ giữa hai chân Dương.

“Ê ê! Hông có chơi lây nha cha nội...” Dương sợ sốt dãi khi cảm thấy lưỡi dao sắc lạnh từ từ kê vào gốc dương vật hắn.

“Yên tâm! Sẽ không đau đâu, bởi vì sau khi cắt tinh hoàn của ngươi đi, ta sẽ ban cho ngươi một cái chết êm ái...”

Hải Hạ kéo quần Dương xuống, kê lưỡi dao vào...

Chợt một tên thuộc hạ hối hả chạy vào tâu: “Đại nhân! Đại Nhật Chúa Tể xông vào cung rồi!”

“Mẹ kiếp, sao hắn vào nhanh vậy? Còn 5 phút nữa mới đến đỉnh huyết nguyệt, ngươi thay ta hiến tế, ta đi cản lão!”

Hải Hạ rời đi, không quên cúi mình chào cô gái trong cỗ quan tài.

“Ê! Thả ta ra! Thả ta ra!” Dương gào to, tên thuộc hạ nhận lấy con dao, tiến lại định thực hiện nốt công việc của Hải Hạ trước đó.

“Cứu ta với! Tha cho ta đi! Hu hu!” Dương gào khóc thảm thiết, con dao kê vào gốc dương vật hắn và bắt đầu cứa nhẹ.

Chợt, trong linh hồn Dương có gì đó xáo động, rồi Bảo Ngọc từ trong nhẫn bay ra, mang trên lưng đôi cánh bạch ngọc, tay cầm đoạn kiếm Nghịch Thiên nhanh như tia chớp phóng đến chém đứt lìa cổ của gã thuộc hạ.

30. Chương 30: Tử Linh

Màn đêm u ám, bầu trời không sao được thắp sáng bởi một vầng huyết nguyệt chưa tròn.

“TẤN CÔNG!!!”

Gió xào xạc, đất rung chuyển, cây rừng đổ ngã, một đoàn quân dũng mãnh hàng trăm người hướng về phía tòa cung điện ẩn sâu trong rừng cây cổ thụ.

Chiến đấu ở thế giới này không có súng ống bom đạn, càng không có các loại xe tăng, máy bay, thay vào đó là những linh thú chiến đấu, những linh thuật có khả năng hủy diệt.

Phe phòng thủ lập một rào chắn người ngăn cản tiên phong của đối phương xông đến, va chạm không ngừng. Bên phe tấn công, đất đá bay lên tích tụ thành một khối khổng lồ trên bầu trời rồi bị nung nóng thành một khối nham thạch đâm thẳng vào tòa cung điện nhưng bị một bức tường băng cản lại, một bóng người nhanh như chớp đập băng xông lên, tay cầm một thanh đại đao chém tảng nham thạch thành nhiều mảnh nhỏ.

Dưới vầng huyết nguyệt, những linh thú có cánh lượn lờ chờ chực, thỉnh thoảng lại sà xuống xâu xé những Linh Sĩ, Linh Ủy bất cẩn, đôi khi lại mổ vào mắt những con linh thú khổng lồ dưới mặt đất.

Thế trận dần nghiêng về phe Sài thành khi Đại Nhật Chúa Tể đập không tiến tới một trăm chém chết 2 tên Linh Vương của phe Tử cung, khiến đại tư tế Hải Hạ phải đích thân ra ngăn cản.

Trong gian mật thất cất giấu quan tài thủy tinh tím, một cơn buồn nôn tràn lên cổ họng Dương khi hắn nhìn thấy cái đầu của gã thuộc hạ Tử cung lìa khỏi cổ, máu phun tung tóe. Bảo Ngọc quay lại chém đứt những sợi dây trói được linh lực gia cố trên người Dương, rồi trở lại hình dạng bình thường, ngã xuống đất ngất đi.

“Bảo Ngọc!” Dương lo lắng cúi xuống bế Bảo Ngọc lên, thở phào khi thấy cô bé vẫn còn thở đều. Lại nghĩ đến chuyện Bảo Ngọc, Dương đã biết cô bé có thể Tiên hóa, nhưng không ngờ lại dễ dàng chém chết một tên thành viên của Tử cung có cấp bậc không dưới Dương, dù là nhờ yếu tố bất ngờ nhưng Dương không khỏi rùng mình, tự nhắc mình không được chọc tức con bé cực kỳ dễ thương mà cũng cực kỳ nguy hiểm này.

Thu Bảo Ngọc và đoạn kiếm vào trong nhẫn, Dương liếc nhìn cái đầu nằm lông lốc dưới đất, vừa sợ vừa giận muốn sút một cú nhưng không dám, thử đến mở cửa tìm cách trốn đi nhưng không mở được, lại chuyển sang nhìn cái quan tài màu tím.

“Đây là Nữ Thần sao?” Dương nhìn vào cổ quan tài, qua sắc tím ma mị, hắn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc mà trong những người đẹp hắn từng thấy chỉ có Nữ Thần Thời Gian là sánh bằng, dù nằm trong quan tài nhưng gương mặt vẫn tươi tắn như người sống, lại có nét ma mị và sắc bén dị thường.

“Bả ngủm rồi hả Google?” Dương nghi hoặc hỏi, nhưng không có lời đáp.

“Không biết thật bả luôn thì Thôn Thiên Địa có tặng cấp không ta?” Google vô dụng nên Dương đành tự nói với bản thân.

“Kệ mẹ nó, chơi luôn!”

Dương đánh liều kéo nắp quan tài ra, một luồng khí tức âm u rùng rợn tràn ra ngoài làm Dương rùng mình một cái, hít một hơi sâu mới dám đưa tay vào đặt lên trước mũi cô gái. Một luồng hơi thở ấm áp phả vào ngón tay làm Dương giật mình vội thu tay lại, sau đó hắn lấy lại bình tĩnh, cho tay lên ngực nàng để cảm nhận nhịp tim, quả nhiên tim còn đập, cô gái này vẫn còn sống.

Nhưng đây không còn là vấn đề, cảm giác mềm mại nơi bàn tay mà suốt 3 năm nay thêm khát làm dương quên cả nỗi sợ, sẵn tay, hắn luồn xuống dưới áo bóp nhẹ vào quả đào căng tròn của nàng. Không ngờ nụ ti bị bàn tay Dương cọ sát lại dần cương lên, làm Dương lo lắng nhìn lên xem cô gái có tỉnh chưa, không ngờ gương mặt nàng dường như đang dần ửng đỏ.

Dương thử véo nhẹ đầu ti cô gái, nàng không có phản ứng, hắn liều mạng véo thật mạnh, nàng cũng không có phản ứng, chỉ có gương mặt đang đỏ dần.

“Đù! Thơm rồi!” Dương hí hửng mừng thầm, làm tình với xác chết thì rất rùng rợn, nhưng với một cô gái sống thực vật thì đối với thứ bại hoại nhện làm tình 3 năm như Dương chẳng khác mấy so với chịch một mỹ nữ đang ngủ say.

Dương lấy trong nhẫn ra một tấm nệm mỏng trải xuống nền đá cứng lạnh, sau đó bế cô gái ra khỏi quan tài đem đặt nàng xuống.

Không biết khi nào Hải Hạ trở lại, cũng không có kiên nhẫn để dạo đầu bài bản với một người thực vật. Dương nâng cặp đùi trắng hồng không một vết tỳ của người đẹp lên, lộ ra đôi môi hồng tươi nguyên hoàn hảo dưới vườn lông gọn gàng xinh xắn.

Khô khan, lạnh lẽo, rồi mềm mại, ướt át dần. Ngón tay Dương tò mò nghịch phá âm vật của cô gái, cơ thể nàng vẫn tĩnh lặng, chỉ có đôi gò má mỗi lúc một hồng và âm đạo từ từ tiết ra thứ chất nhờn long lanh quyến rũ.

Mật thất chợt rung chuyển, dường như Tử cung đang dần bị xông phá.

Dương cởi quần ra, đem dương vật mình hướng đến cửa mình của Nữ Thần xinh đẹp, chợt nhớ ra một lời nhắc của Google: "... dương vật nổ tung."

Dương e ngại thử quẹt ngón tay dính dâm thủy lên dương vật mình, ngoài làm dương vật hăng hơn thì không có gì xảy ra. Google không nói dối, nhưng đây là đối với người thường, còn Dương có Long thể, Tiên huyết tinh thuần nên không bị ảnh hưởng.

Dương vẫn chưa hết lo, thử đem dương vật chạm vào âm vật của cô gái, đẩy phần đầu khấc vào sâu trong nàng, cảm giác mềm mại, ẩm ướt lan tỏa khiến Dương sướng rơn người, đã 3 năm rồi hắn mới lần nữa được đặt dương vật vào cửa mình phụ nữ.

"Này thì hiến tế này!"

Dương khoái trá lấy đà đẩy một phát xông phá màng trinh, cắm sâu vào âm đạo cô gái. Sau 3 năm, dương vật hắn đã phát triển hơn trước, đầu khấc cắm hẳn vào tử cung nàng.

"Này thì Nữ Thần này!"

Dương rút dương vật ra rồi đẩy sâu vào lần nữa, một tay hắn vịn đùi cô gái, tay còn lại kéo lớp áo mỏng của nàng xuống khỏi ngực, bắt đầu vừa đẩy đưa dương vật vừa bóp nắn hai quả đào thơm tươi rói của nàng.

Trong cơn sướng khoái khó tả, Dương sức nhớ ra mình chưa vận công pháp, liền bắt đầu vận công thực hiện quá trình dung hợp linh hồn. Cẩn hãm lại lần nữa rung chuyển, Dương vội vàng hì hục đẩy dương vật vào âm đạo mềm mại của cô gái, tránh việc Hải Hạ xông vào phá hỏng chuyện vui.

"Sao mà bót quá!" Dương cười khoái trá, thầm tưởng tượng gương mặt của Hải Hạ khi thấy Nữ Thần của hắn bị Dương chịch cho tới bời.

Huyết nguyệt tròn dần...

Chỉ vài phút trôi qua, kết hợp với nỗ lực sau 3 năm quay tay và sự vội vàng không vướng bận chuyện cô gái có sướng hay không, Dương nhanh chóng đưa bản thân lên đỉnh.

Khi tinh dịch của Dương xuất vào tử cung cô gái cũng chính là lúc trăng vừa toàn vẹn, linh hồn cô gái như được tưới một dòng thánh thủy và bắt đầu hồi phục...

Đôi mắt sắc sảo hé mở...

"Phi Công... là chàng sao... Chàng muốn dung hợp linh hồn với ta?"

Dương giật mình, vội chém liều: "Ồ... ờ... ta là phi công đây..." Nói xong, mặt Dương đơ ra vì bất ngờ và say mê, gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Nữ Thần Tử Vong không ngờ lại lộ ra nét thẹn thùng khiến lòng người xao động.

Dung hợp hoàn thành, khắp người Dương tỏa ra một vàng khí chất đen như bóng tối rồi tan biến vào hư vô. Thôn Thiên Địa tăng lên một tầng, sinh ra khả năng tự hấp thụ liên tục, trong mọi lúc mọi nơi, linh hồn sẽ không ngừng tự hấp thụ một lượng nhỏ linh lực thiên địa, giúp người tu luyện không cần vận công cũng có thể tiến bộ với tốc độ chậm.

Trong lúc Dương và cô gái đang say trong cơn mê tình, chợt rầm một cái, cánh cửa mật thất vỡ tan, một bóng người áo tím ngả ra nền phòng, là Hải Hạ.

Hải Hạ thân hình te tua gượng dậy, dù là Chúa Tể nhưng hắn cũng không thể nào sánh bằng một Chúa Tể lâu năm như Đại Nhật.

Thấy Hải Hạ, Dương sợ hãi đứng dậy kéo quần lên chạy ra cửa, tông phải thân hình to lớn của Đại Nhật Chúa Tể rồi bật ngã ra đất.

Đại Nhật Chúa Tể không thèm ngó Dương vì nghĩ hắn là một thuộc hạ của Tử cung, giờ mũi kiếm về phía Hải Hạ và nói: “Người còn chạy đi đâu! Ua!” Đang nói, Đại Nhật chợt rùng mình vì phát hiện một luồng sát khí khủng khiếp nhắm thẳng vào mình.

“To gan! Dám làm hỏng chuyện của ta?” Cô gái kéo áo ngồi dậy, mái tóc tím bông bành, đôi mắt tím sắc lạnh liếc Đại Nhật, giọng nói sắc lạnh lùng phát ra từ đôi môi hồng tuyệt diệu.

“Cung nghênh Nữ Thần!” Hải Hạ thấy Nữ Thần hồi tỉnh, liền mừng rỡ cúi mình hành lễ.

“Nàng là Nữ Thần Tử Vong!” Đại Nhật hoảng hồn lui lại thủ thế.

Cô gái phớt lờ Đại Nhật và Hải Hạ, gương mặt lạnh lùng mà mị không ngờ lại hướng đến Dương nở một nụ cười bên lên như thiếu nữ 18, nàng nói nhẹ: “Phi Công, chàng lại đây với thiếp...”

Dương trợn mắt, ngu sao lại.

Hải Hạ liền chen vào: “Thưa Nữ Thần, hắn không phải Phi Công, hắn là Vô Phi Dương, cháu nội của Phi Công và Diễm Kiều!”

Đại Nhật Chúa Tể khi biết thiếu niên vừa tông phải mình chính là Vô Phi Dương, liền tiến tới kéo hắn lui ra sau.

Gương mặt đang cười bên lên của Nữ Thần Tử Vong bắt đầu biến chuyển, trở lại với nét mặt lạnh lùng u ám. Nàng im lặng, thầm cảm nhận một lượng tinh dịch ấm áp đang nằm trong tử cung mình, sau đó lại liếc sang Dương.

“Giống lắm... nhưng cũng khác lắm... Người không phải chàng...” Nàng khẽ nói, như chỉ để mình mình nghe, rồi nàng đứng dậy...

“Các người đi hết đi, ta muốn yên tĩnh...” Nàng buồn bã nói, rồi rằng cắn chặt môi...

Đại Nhật thở phào, vội cúi mình chào nàng rồi định dắt Dương đi.

Thấy nét buồn bã của nàng, Dương chợt cảm thấy tim hắn có gì đó đau nhói, buộc miệng hỏi: “Nàng tên là gì?”

“Th... ta tên Tử Linh...” Nàng run run đáp, sau đó phát tay ra hiệu đuổi người...

“Nhưng thưa Nữ Thần, hiền tể đã thành công, giờ ta giết hắn được chứ?” Hải Hạ cố nín kìm.

“Người muốn giết ai?” Tử Linh trở lại giọng lạnh lùng.

“Hắn!” Hải Hạ chỉ tay vào Dương: “Ta phải giết hắn, vì ông và cha hắn mà Diễm Kiều bị vấy bẩn, nàng đã hứa sẽ giúp ta trả thù!”

“Cút khỏi đây ngay!” Tử Linh liếc Hải Hạ bằng một ánh mắt sắc đến nỗi làm Dương tưởng Hải Hạ đã bị chém bay đầu, quanh người nàng tỏa ra những luồng khí tức màu tím hư ảo.

“V... vâng!” Hải Hạ miễn cưỡng cúi chào lần nữa rồi quay ra, nhìn Dương bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

Đại Nhật cũng cúi chào Tử Linh lần nữa rồi kéo Dương ra ngoài, Hải Hạ cũng đi theo, nhưng không làm gì được Dương vì có Đại Nhật Chúa Tể bảo vệ.

Dù đang thắng thế nhưng vì sự xuất hiện của Nữ Thần Tử Vong, Đại Nhật Chúa Tể đành kiêng kỵ rút quân, tránh chuyện nàng ta tức giận đem cả đoàn giết sạch.

Dương theo đoàn quân trở về Sài thành, trong lòng háo hức muốn xem bọn Nhật, My, Sinh, Chung, Trần đã lớn thế nào, và sẽ vui mừng ra sao khi thấy hắn trở về sau 3 năm mất tích. Hí hửng không bao lâu, Dương chợt nhớ đến Diễm, không biết 3 năm hắn mất tích nàng ra sao, nhất định phải về nhà một chuyến.

“Người đấy, vì người mà đại ca trùm nhà ta cứ theo đây dọa ta mãi!”

Dương đang ngồi trên xe ngựa nghĩ vu vơ, Đại Nhật Chúa Tể oai vệ ngồi đối diện nói.

“Ý ông nói Như Nhật? Hắn giờ ra sao rồi ạ?” Dương thích thú hỏi.

Đại Nhật Chúa Tể nhướng mày: “Như Nhật nào? À! Nó đang dự thi liên học viện, hôm nay là vòng cuối rồi đây! Mẹ bà nó giờ mới nhớ! Về lẹ xem nào!”

Đại Nhật Chúa Tể nói xong, vội túm áo Dương đạp không bay về hướng Sài thành.

Năm nay, cuộc thi được Hoàng thành - Huế đăng cai tổ chức, nhưng sân vận động Thống Nhất - Sài thành vẫn chật ních khán giả đến cổ vũ đội nhà qua truyền hình trực tiếp. Khi Đại Nhật Chúa Tể đem Dương đến nơi thì trận đấu đã gần đến hồi kết, trên màn hình chỉ còn Hoài Bảo và Sùng Hạo đối chiến.

“Và trên màn hình của chúng ta, Bạch long bá vương Sùng Hạo đối chiến Vô sắc tiên vũ Nguyễn Hoài Bảo, liệu ai sẽ chiến thắng và đoạt ngôi vô địch?”

Hai thiếu niên đứng đối diện nhau, Sùng Hạo thân hình săn chắc lực lưỡng với gương mặt anh tuấn mạnh mẽ và mái tóc bạc cắt ngắn, từ trên cơ thể hắn bắt đầu mọc ra một bộ giáp vảy rồng màu trắng, một cái sừng và một cái đuôi, trông còn oai vệ hơn xa 3 năm trước.

Hoài Bảo đồng thời cũng tiên hóa, cả người lơ lững được bọc trong một quả cầu ánh sáng pha lê rồi mọc ra một đôi cánh trong suốt với hào quang lấp lánh hơn xưa, vóc người hắn vẫn thư sinh, gương mặt đang trưởng thành càng thêm anh tuấn.

Binh!

Cả hai lao vào nhau rồi dội ra, nơi va chạm bắn ra những tia lửa.

Linh lực chiến thể lực.

Binh! Binh! Binh!

Liên tiếp là những pha xông thẳng vào nhau nảy lửa, đất đá nứt vỡ văng tung tóe, khói bụi mù mịt.

Sau một tràng dài va chạm và rượt đuổi, Sùng Hạo rút ra một thanh kiếm dài trong suốt...

“Thuận Thiên kiếm!”

“Chính là thần bảo Thuận Thiên kiếm! Liệu Hoài Bảo có cản nổi không?”

Sùng Hạo lui ra, tay nắm chặt cán kiếm chuẩn bị chém một đường kiếm kinh thiên.

Nhưng Hoài Bảo không nao núng, từ trong nhẫn lấy ra một khối màu vàng kim đúc thành hình một con rồng đứng trên một khối hình vuông mỏng.

“Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn!”

“Chính là thần bảo Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn! Là Bảo Vật truyền đời của hoàng tộc Hoàng thành!”

Hoài Bảo giơ khối ẩn lên cao, hiện ra 4 chữ vàng “Sắc Mệnh Chi Bảo”, sau đó dòng chữ hóa thành một con rồng vàng khổng lồ hư ảo.

Sùng Hạo xuất kiếm, Hoài Bảo giơ tay chưởng đến, con rồng khổng lồ gầm to rồi xông tới cản đường kiếm.

ẦM!

Hai thần bảo đối chiến, kinh thiên động địa!

“Thế nào? Kích thích chứ?” Đại Nhật Chúa Tể gật gù rồi nói với Dương.

Khói bụi tan dần, Hoài Bảo và Sùng Hạo đều bắt đầu kiệt sức, nhưng vẫn gượng dậy xông tới tấn công đối phương. Cả hai tấn công yếu dần, nhưng không vì thế mà trận đánh kém phần hấp dẫn, vì mọi người đều muốn biết ai sẽ thành tân vương.

Cuối cùng, cả hai kiệt sức, đành nhận lấy kết quả hòa, cùng chia sẻ ngôi vô địch, khán giả khắp nơi vỗ tay hoan hô cho một trận đánh đẹp mắt, nhưng trong lòng mỗi người đều lưu giữ hình dáng một nhà vô địch khác, kẻ được cho là đứng đầu trong “thế hệ phi thường”, Hắc vũ tiên long, Võ Phi Dương.

Dương run run vì phấn khích, cứ tưởng hần đã tiến bộ nghịch thiên, nào ngờ hai tên nhóc con này cũng nghịch thiên chẳng kém, thế giới này quả nhiên nhiều điều thú vị!

31. Chương 31: Tái Ngộ

Cuộc thi kết thúc, Đại Nhật Chúa Tể đưa Dương về đến tận sân thượng ký túc xá học viện nữ thần rồi bay đi.

Đứng giữa trời xanh mênh mông cho gió l-ng lộng thổi vào người, Dương nhìn quanh khu học viện lạ mà quen, thời gian hần ở học viện này còn ít hơn thời gian sống cùng Bảo Ngọc trong linh cảnh của Tử cung, nhưng khác với linh cảnh buồn chán kia, nơi đây tràn ngập tiếng cười đùa nhộn nhịp.

Dương nhớ những buổi chiều cùng bọn thằng Sinh, Chung, Trần ăn nhậu rồi đau bụng tranh nhau nhà vệ sinh, nhớ những lần vô ý bị Như Nhật đánh cho choáng váng, nhớ cô bé Mỹ hễ cứ nhìn thấy hần là thẹn thùng đỏ mặt, nhớ cô giáo Mộng xinh tươi thường trao cho hần những nụ cười như nắng tỏa, nhớ hiệu trưởng Lệ nghiêm nghị nhưng không kém phần quyền rũ đến động lòng người, nhớ cả những buổi tập luyện vất vả nhưng cũng ngập tiếng cười với bọn Hải, Đốc, Đào, Liên...

“4 người đó đã tốt nghiệp mấy năm rồi...” Dương thở dài.

3 năm không phải là dài, nhưng 3 năm đủ để quen thuộc cách mấy cũng sinh ra bờ ngõ bồi hồi.

Dương bước xuống hành lang quen thuộc, dừng chân trước căn phòng số 2016, cánh cửa đã khóa kín. Dương dễ dàng bẻ gãy ổ khóa, đẩy cửa bước vào phòng. Căn phòng lạnh lẽo, không có dấu vết nào cho thấy có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ đợi một người về...

Dương lại ngồi xuống chiếc giường mà hần vẫn thường ngồi tu luyện, nhìn qua chiếc giường đối diện, nơi hần thường lên ngắm Như Nhật lúc nàng ngủ say.

Dương đang ngồi hoài niệm, ngoài hành lang có tiếng chân tiến đến gần rồi dừng lại trước cửa phòng.

“Ủa? Phòng của Hắc Long đại ca mở cửa này!” Một giọng nam đang trong quá trình vỡ giọng hỏi.

“Chắc chị Nguyệt lại đến quét dọn!” Một đứa khác đoán mò.

“Ngu à? Chị Nguyệt, chị Mỹ đều đang ở tít ngoài Hué!”

“Ừ nhỉ! Mà ổ khóa bị bẻ gãy này!”

Hai thằng nhóc năm hai xem xét ổ khóa rồi tức giận đẩy cửa vào chửi: “Mẹ nó! Mày là thằng mặt lờ nào mà dám xông vào phòng của Hắc Long đại ca!”

Dương nhìn ra, đó là 2 thằng trẻ trâu lạ hoắc, chúng vào trường khi Dương đã mất tích nên chỉ nghe về Dương và những lời đồn.

“Hắc Long là thằng nào?” Dương hỏi.

“Hắc Long đại ca chính là Hắc Vũ Tiên Long, huyền thoại trẻ trâu chuyên gây sự đánh lộn của trường mà dám gọi bằng thằng, mày có tin anh em bằng Hắc Long cắt trym mày băm ra làm xúc xích không?”

“Đệt!”

“Mày đệt cái gì? Xúc phạm bằng Hắc Long là khởi ngục đầu dây nhá! Mấy hôm trước có mấy thằng dám bịa đặt rằng có quen Hắc Long đại ca, bị Hắc Lào nhị ca bắt đem đi trị tội rồi đấy!”

Nghe tiếng ồn ào, một thiếu niên cao ráo đi ngang ghé lại mắng: “Chuyện gì đó vậy?”

“A! Hắc Ín sư huynh! Thằng này dám xông vào phòng của Hắc Long đại ca này!”

“Tao...” Dương mở miệng định giải thích nhưng bị chen ngang.

“Tao cái gì mà tao! Dem nó đến phòng nhị ca xử lý!”

Thế là Dương bị 3 thằng trẻ trâu giải đi, hẳn cũng lười giải thích với bọn này, không phải vì hắn khiếm tốn lịch sự mà là muốn cho bọn trẻ trâu này sợ đến há mồm tự khoanh tay cúi đầu xin lỗi khi biết hắn là ai. Nghĩ đến cảnh ấy, Dương không khỏi bật cười khoái trá.

Chát!

Một tiếng bạt tai vang lên, thằng Hắc Ấn táng mạnh vào mặt Dương và mắg: “Cười cái gì mà cười!”

“A ðừ...” Dương rất cay cú nhưng cố kềm chế, theo bọn trẩu xuống dưới, đến một phòng của tầng 16.

Thằng Hắc Ấn gõ cửa, có một tiếng gọi ra: “Ai đó?”

“Là Hắc Ấn đây nhị ca, có một thằng bố lão dám xông vô phá phòng đại ca, em giải nó xuống cho nhị ca xử!”

Cửa mở, đứng trước cửa là một thằng cao to nhưng xấu xí, mắt lé răng hô, nó chính là Hắc Lào, phó thủ lĩnh của băng Hắc Long.

Hắc Lào và Dương nhìn chăm chăm vào nhau, Dương tính ra là học viên năm 4, còn Hắc Lào chỉ là học viên năm 3 nên cũng như bọn ban nãy không biết Dương là ai.

“Nhìn mặt đẹp trai kinh nhĩ! Có bạn gái chưa?” Hắc Lào hỏi sau khi dò xét Dương.

“Băng này thằng nào đang nắm quyền, kêu nó ra gặp tao!” Dương cố ra vẻ ngầu, nói với giọng lạnh lùng nhất có thể.

“Mày có tư cách gặp đại ca Hắc Long sao?”

“VẬy còn thằng Vu Sinh, Từ Trần, Lâm Chung đâu? Kêu tụi nó ra đây!” Dương nói tiếp, hẳn đoán rằng băng Hắc Long này là do bọn Vu Sinh lập nên mới tôn hắn làm thủ lĩnh.

“Vu Sinh? Ý mày nói 3 thằng bịa đặt giả làm người quen của Hắc Long đại ca đó hả? Thì ra là cùng một giuộc! Qua đây!”

Hắc Lào nhướng mày, con mắt lé càng thêm lé, hất đầu về phía góc phòng. Lúc này Dương mới thấy nơi góc phòng có một chỗ tường bị đ-c thủng thành cửa qua phòng bên cạnh.

Dương theo Hắc Lào đi qua phòng kế bên, nơi có một thằng học viên năm 5 đang ngồi trước một tấm rèm che kín nửa phòng, phì phèo điều thuốc.

“Tiêu Tùng đại ca! Thằng này quen với 3 đứa nó!” Hắc Lào cúi chào.

Tiêu Tùng nhìn Dương, rồi lạnh lùng đứng dậy kéo tấm rèm che sang bên, lộ ra ba thiếu niên 16 tuổi bị trói lên tường, toàn thân đầy vết máu.

“Vu Sinh, Từ Trần, Lâm Chung?” Dương thốt lên bất ngờ, tuy hình dáng có khác nhưng Dương vẫn có thể nhận ra Vu Sinh nhờ mái tóc vàng đặc trưng.

“Tụi nó là gì của mày?” Tiêu Tùng nhướng mày hỏi.

Mặt Dương tối sầm lại: “Tại sao mày đánh tụi nó?”

“Tại sao à? Tại vì chúng nó ve vãn bạn gái tao! Tao với Băng Hà quen nhau từ nhỏ, thế éo nào hai thằng chó Lâm Chung, Từ Trần dám tranh nhau của nàg! Tao muốn xử tụi nó lâu rồi! Nhưng thằng chó Vu Sinh này cứ xen vào, gọi Như Nguyệt và Diễm My đến cứu chúng nó! Giờ thì sao? Diễm My và Như Nguyệt ra Huế rồi, mày nói xem giờ tao không đánh tụi nó thì lúc nào mới đánh được?”

“Mày muốn chết sao!” Dương lạnh lùng, nắm đấm nắm chặt.

“Mạnh miệng nhĩ? Mày không biết tao là ai sao?” Tiêu Tùng đứng dậy, quăng điều thuốc đi, lấy ra một đôi bao tay đen gắn vuốt sắc nhọn mang vào tay.

Dương vẫn đứng yên.

Tiêu Tùng giơ hai cánh tay bọc găng đen, đứng gồng theo tư thế Tiên Long hóa của Dương và nói: “Tao chính là Hắc Vũ Tiên Long Plus - Tiêu Tùng!”

“Chết mày rồi con! Đại ca đã Long hóa thì mày xong đời rồi!” Thằng Hắc Lào phụ họa.

Xoẹt xoẹt!

Chợt một âm thanh như điện cao thế phát ra, Tiêu Tùng và Hắc Lào vội nhìn Dương. Dương vẫn đứng yên, thần thái bình tĩnh, nhưng cánh tay phải hắn lại tỏa ra những tia điện màu đen không ngừng chớp nháy.

“Đó là Lôi thuộc tính? Sao lại có màu đen thế kia!” Hắc Lào nghi vấn.

“Lôi linh lực màu đen...” Tiêu Tùng nhíu mày suy nghĩ, rồi chợt nhớ ra, toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy: “Đó là... Lôi nguyên tố biến dị, Hắc Ma Đế Lôi!”

“Ừ, nó đó!” Dương lạnh lùng đáp.

Khi đưa nguyên tố vào linh hồn, sẽ có tỷ lệ nhỏ sinh ra những loại nguyên tố dị biến có thể yếu hơn nhưng cũng có thể bá đạo hơn xa dạng nguyên tố thông thường. Hắc Ma Đế Lôi chính là kết quả sinh ra ngay trong lần dung nạp nguyên tố đầu tiên của Dương khiến hắn vô cùng bất ngờ. Nhưng nguyên tố biến dị càng mạnh thì càng khó điều khiển, Dương đã mất hẳn 1 năm trời để khống chế được nó.

Chân Dương tụ linh lực, nhanh như chớp đã tiến đến dùng bàn tay đầy lôi điện tóm đầu Tiêu Tùng nâng lên cao.

“A A A A...” Tiêu Tùng bị lôi điện điên cuồng xông phá, lớp phòng ngự của hắn so với Hắc Ma Đế Lôi của Linh Ủy cấp 8 như Dương chỉ là tờ giấy mỏng, sau đó Dương buông tay, hắn ngã ra đất, khắp người vẫn không ngừng co giật.

“Ng... người l... là ai!” Thằng Hắc Lào run lẩy bẩy ngồi bẹp xuống, tè ướt cả quần.

“Tao là bạn của 3 thằng nó!” Dương nghiêng răng, đá một đá làm Hắc Lào đầu cắm xuyên tường, sau đó đập cửa vác bọn Vu Sinh đi.

Ba thằng đàn em ở phòng bên đứng run như cây sậy khi thấy cái đầu đầy máu của Hắc Lào lộ ra từ vách tường...

Vu Sinh dần tỉnh lại trong bệnh xá, cơ thể hắn đã dễ chịu hơn nhiều sau mấy ngày bị dày dọa, mắt hắn mở ra, ngồi bên cạnh là một thiếu niên ánh tuấn phi phàm, nhìn hắn bằng ánh mắt thân tình âm áp.

“L... là mày hả Dương?”

Dương mỉm cười: “Ừ... tao đây...”

Nước mắt đọng chứ không rơi... Chiều hôm sau.

Đoàn xe đưa học viên đi Hoàng thành dự thi đã gần về đến học viện, My, Nguyệt, Mộng và Lệ ngồi cùng 1 xe.

“Không biết ông nội đi cứu hắn có thành công không...” Như Nguyệt bĩu môi buồn bã.

Lệ trầm ngâm, Mộng nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, My cúi mặt. Ba năm, dù tỷ lệ Dương còn sống sót là rất mỏng manh nhưng các nàng chưa từng ngừng hy vọng...

Đoàn xe tiến vào sân trường, học sinh, giáo viên ủa ra chào đón...

Một thiếu niên nổi bật giữa đám đông...

Mưa buồn trên những đôi mắt đẹp...

Hắn...

Chính hắn...

Nét mặt anh tuấn đó...

Hắn đưa tay gãi đầu, nhe răng cười...

“TÊN BẠI HOẠI NHÀ NGƯỜI SAO GIỜ MỚI CHỊU VỀ! HU HU...” Như Nguyệt gào to, thân hình thiếu nữ mảnh mai xinh xắn như cơn gió ùa đến ôm chầm lấy thiếu niên...

Như Mộng liền sau đó cũng lao vào ôm lấy hắn...

Diễm My chần chừ rồi then thùng tiến lại khi ánh mắt hắn chuyển đến nàng...

Như Lệ đứng nhìn, nở một nụ cười yêu thương hiếm thấy trên gương mặt lãnh cảm nghiêm nghị thường ngày...

Và... lần đầu tiên, một đội thi thua lại ăn mừng còn vui vẻ và hoành tráng hơn cả đội vô địch...

Sân trường mở tiệc đến khuya, Dương được dịp chém gió cho toàn thể học viện về những chuyện đã xảy ra trong 3 năm mất tích, Nguyệt, My, Mộng, Lệ và nhiều cô nàng thì bị nét đáng yêu kinh khủng của Bảo Ngọc phiên bản 6 tuổi hớp hồn, tranh nhau hôn nựng làm bọn con trai ganh tỵ không thôi.

Dương đang chém gió với hội fan cuồng, Lệ tiến lại kề môi nàng vào tóc hắn thầm thì: “Xong tiệc thì vào thư viện!”

Một câu hẹn nhẹ nhàng nhưng đủ làm dương vật của Dương bắt đầu ngóc dậy...

Tiệc tàn dần, Dương thu Bảo Ngọc đang thiu thiu ngủ vào trong nhẫn rồi nhìn quanh, My đã về phòng ngủ, Mộng và Lệ không thấy đâu, bọn Sinh, Chung, Trần đang chém gió với bọn đàn em về những chiến tích của Dương khi mới nhập học. Như Nguyệt đứng ở một góc vắng, vu vơ ngắm ánh trăng vàng.

Dương tiến đến đứng đối diện Nguyệt, tìm cách trêu ghẹo: “Xin lỗi... bạn là ai mà khi này lại ôm mình vậy?”

“Ta... người...” Như Nguyệt ấp úng, gương mặt xinh đẹp ửng hồng khi nhớ ra trước đây nàng chỉ quen Dương với tư cách là Như Nhật.

“Ta... ta... là fan hâm mộ người...”

“Vậy sao... có muốn xin chữ ký không?”

“Ồ... ờ vậy cho thì lấy à!” Như Nguyệt bối rối.

“Nàng muốn ta ký vào đâu?” Dương tiến sát lại.

“Thì... ờ...” Nguyệt bối rối nói không nên lời, dưới ánh trăng, nàng không hiểu tại sao Dương lại cuốn hút đến vậy, làm tim nàng như muốn nhảy khỏi lồng ngực vì hồi hộp.

“Vào môi nhé!” Dương nói, rồi hắn đáp vào môi Nguyệt một nụ hôn nhẹ nhàng...

Nguyệt chết trân, nàng không hiểu sao bản thân không có chút ý kháng cự nào, chỉ có làn môi hồng dần tê đi...

Mềm mại, dịu êm và ẩm ướt...

Nụ hôn đầu...

Đôi bàn tay xinh xắn, thiếu nữ 16 đưa lên ôm vào mặt hắn, cảm nhận hơi ấm từ làn da...

Thương nhớ...

Lưỡi tìm vào, lưỡi đón nhận...

Tay ai đó khẽ vuốt làn eo thon...

Mịn mềm như nhung lụa...

Ngực nép vào ngực...

Chân thon khẽ nhón lên...

Nơi giữa đôi chân, chạm vào nơi giữa đôi chân...

Cứng...

“A! Người bại hoại!” Như Nguyệt ngượng đỏ cả mặt, dùng răng cắn nhẹ vào lưỡi Dương rồi quay lưng chạy biến đi mất.

Dương đứng nhìn theo cô bé, lòng vẫn còn si mê...

32. Chương 32: ...

Đêm chín mùi, không khí lành lạnh hơi sương, Dương âm thầm tách khỏi cuộc vui đang tàn, hẩn mở cửa thư viện, đi về phía tấm gương lớn đặt ở một góc tối, chạm tay vào gương.

Mặt gương phẳng lặng chợt gợn sóng, Dương bước vào.

“Ô mai chúa!”

Dương thốt lên đầy bất ngờ, vẫn là căn nhà nhỏ nơi hòn đảo đang ngập trong nắng ấm, vẫn tiếng sóng vỗ rì rào và thơm lừng hương biển cả. Khác ở đây là có hai tuyệt sắc mỹ nữ Lệ và Mộng đang trong một tư thế tốt cùng dâm loạn nhưng cũng đầy quyến rũ, cả hai nàng đều chỉ còn trên người chiếc áo sơ mi trắng đã tháo hết nút áo, ngồi đối diện hôn môi nhau, tay người này mân mê ngực người kia, hai gương mặt xinh đẹp đều ửng hồng vì kích thích.

Thấy Dương đến, hai nàng không chút thẹn thùng thả môi nhau ra.

“Đến rồi này!” Mộng nói với Lệ.

“Đây là... là...” Dương nói không nên lời.

“Đừng hiểu lầm, chỉ là chờ người đến lâu quá nên chúng ta muốn thử một chút.” Lệ cười quyến rũ, nàng và Mộng cùng bước đến đem hai thân hình trắng xinh hoàn mỹ dựa vào người Dương, khoảng cách về chiều cao đã ngắn lại nhưng cả hai nàng vẫn cao hơn Dương hơn nữa cái đầu.

Lệ hôn nhẹ vào môi Dương, tay nàng xoa nhẹ chỗ quần giữa hai chân hẩn và nói tiếp: “Người đấy! Giống hệt cha người, bị người đưa cái thứ đó vào người rồi là nhớ mãi không quên!”

Mộng cũng hôn nhẹ vào môi Dương: “Phải đấy, chị em ta chờ người suốt 3 năm nay khổ lắm người biết không?”

“Chị em?”

Lệ lúc này đã cho tay vào quần Dương, sờ trực tiếp vào dương vật nóng hổi của hẩn: “Mộng là em ruột của ta, là dì của người đấy!”

“Ách!” Dương ngớ ra, hẩn chưa bao giờ thắc mắc tên họ đầy đủ của Lệ nên không biết nàng là Hoa Như Lệ, cũng là người của Hoa gia như Hoa Như Mộng. Dương phát hiện ra trừ Như Nguyệt, những người hẩn từng chịch hoặc thích ở thế giới này đều có dây mơ rễ má với chính hẩn, Diễm là mẹ ruột, Lệ là má hai, Mộng là em vợ của cha, Chúc Băng là dì ruột, My là em gái ruột, ngay cả bà Nữ Thần Tử Linh cũng có vẻ như là bạn gái của ông nội hẩn, xem ra hẩn đã lạc vào thế giới được tạo ra bởi một thằng nghiện loạn luân đến mức hoang tưởng!

Trong lúc Dương còn đang hoang mang, Lệ và Mộng cùng quỳ xuống cởi quần Dương ra, hai nàng cùng trao hẩn nụ cười xinh đẹp mà dâm đảng tuyệt vời, hai chiếc mũi thon khẽ vào ngửi lấy mùi đàn ông trên khúc thịt cứng dài sừng sững, hai đôi môi một đỏ một hồng duyên dáng hôn nhẹ lên lớp da dương vật đầy gân guốc của Dương.

Cảm giác hai lần môi thơm mềm mại cùng chạm vào dương vật mình làm Dương không khỏi rung mình vì sướng khoái. Nhưng chưa hết, hai nàng cùng hé môi dùng làn môi ẩm ướt mơn trớn khắp dương vật của Dương, hai chiếc lưỡi đôi lúc lướt ra liếm ướt dương vật hẩn. Thỉnh thoảng, hai đôi môi lại chạm nhau, hai nàng nhìn nhau đầy thích thú và vừa hôn môi nút lưỡi nhau vừa nhìn Dương bằng ánh mắt tốt cùng kêu gọi.

Dương sướng tới mức muốn gào thét cho cả thế giới biết, hai cô giáo, mẹ và dì, hai tuyệt thế giai nhân, một người hơn gấp đôi tuổi hắn, một người hơn hắn đến 11 tuổi, đang quỳ dưới chân phục vụ cho dương vật của hắn như hai con diêm tột cùng dâm dăng.

Dương lui lại đặt mộng ngồi lên giường, Lệ và Mộng cũng bò theo, môi không chịu rời dương vật hắn. Để cho Lệ tiếp tục liếm dương vật mình, Dương kéo Mộng lên trao cho nàng một nụ hôn dài say đắm, hương môi nàng vẫn ngọt ngào như xưa, hương da nàng vẫn thơm mùi tươi trẻ nhưng đã được thêm vào vị nồng nàn thành thực. Dương vòng qua vuốt ve eo Mộng, vuốt xống mộng và xoa lên đôi gò vú tròn trịa của nàng, làn eo vẫn thon như vẽ, ngực và mộng đã đầy đặn hơn xưa.

Vẫn giữ môi mình kề môi Mộng, Dương hỏi khẽ: “Nàng nhớ ta lắm sao...”

Mộng nở nụ cười tinh nghịch nhưng dịu dàng: “Ai thêm...” Đáp xong, Mộng như con trăng tròn xuống tranh gương vật của Dương từ miệng Lệ.

Dương kéo Lệ lên, hỏi cùng một câu hỏi, nàng không đáp, chỉ đỏ mặt ôm lấy hắn mà hôn cuồng nhiệt, trong khi Mộng há đôi môi xinh đẹp ngậm hẳn dương vật của hắn vào trong để mà sục.

Hôn Lệ một lúc lâu, Dương hôn quanh gương mặt nàng và hôn dần xuống cái cổ thon. Lệ dần đứng lên cho Dương hôn vào hai bầu vú to tròn hoàn mỹ của nàng.

“Ừ...” Lệ rên khẽ trước cảm giác khi đôi môi Dương nghịch ngợm tóm lấy quầng vú của nàng và gặm nhẹ đầu ti đang cương cứng của nàng.

Một tay xoa mái tóc đen mềm mượt của Mộng, một tay Dương nâng niu nựng nịu bầu vú tròn mềm mịn đàn hồi của Lệ, miệng hắn hôn, liếm, gặm, nhai, bú vú nàng như một đứa trẻ. Rồi Dương bắt Lệ và Mộng cùng bò lên giường, hai nàng ngoan ngoãn làm theo, then thùng chống mộng khoe hai đôi môi dâm tuyệt mỹ cho Dương tha hồ ngấm ngấm.

Hai tay dương vuốt ve hai cặp mộng trắng hồng tròn lẳn của hai mỹ nữ họ Hoa, một tay hắn chọc vào âm vật của Lệ gọi dâm thủy ứa ra, mắt hắn úp vào mộng của Mộng đưa môi hôn lấy âm vật hồng hào tươi trẻ của nàng.

“Ừ... Ừ...”

“Ai... A...”

Hai mỹ nữ cùng rên rỉ trong cơn kích thích, nơi linh cảnh này, hai nàng có thể thoải mái la hét mà không sợ bất kỳ ai khác nghe thấy.

Hưởng thụ dâm hương quyến rũ nơi cửa mình của Mộng, Dương lại chuyển qua đưa lưỡi vào nghịch phá cửa mình của Lệ, khiến cho hai nàng sướng khoái không ngừng uốn eo ngoáy mộng một cách duyên dáng và khôu gọi.

“Ừ... A... Yêu thiếp đi Dương...” Bị lưỡi Dương xông phá âm đạo, Lệ rên rỉ van xin.

Nhưng Mộng đã nhanh hơn một bước, nàng xoay người ôm lấy Dương, đè hắn ngã ra giường rồi trèo lên, đặt âm vật nàng ngay trên đầu khấc hắn rồi từ từ nhấn xuống...

“A... Sao to quá...” Mộng rên rỉ, cảm nhận dương vật nóng hổi, cứng và đầy gân của Dương từ từ tách âm đạo nàng tiến sâu vào trong.

Dương cắn răng, gồng mình ngăn cơn sướng khoái dâng trào khi cảm nhận âm đạo mềm mại ẩm ướt của Mộng bóp chặt lấy dương vật mình. Sau một hồi chịu đựng cơn đau thốn, Mộng mới nuốt trọn được dương vật to dài của Dương vào âm đạo, khiến nàng phải ngừng lại ngồi thở một lúc.

Như để trả thù đứa em gái giành mất “hàng” của mình, Lệ quỳ sau lưng Mộng, luôn hai tay ra trước ôm lấy ngực Mộng tha hồ nghịch phá bóp nắn đủ kiểu, lưỡi nàng liếm vành tai Mộng làm nàng vừa sướng vừa nhột la to: “A! Đừng mà chị!”

Sau một lúc hưởng thụ sự ẩm áp, mềm mịn và ẩm ướt nơi âm đạo Mộng, Dương ôm eo nàng nâng lên, cho dương vật từ từ trượt ra gần hết rồi đẩy nhẹ vào, lặp lại liên tục.

“A... Ai... Ai... Nhanh nữa đi chàng... Uhm... Um...” Từng đợt từng đợt nhẹ nhàng ôm lấy dương vật của Dương, Mộng xinh đẹp ánh mắt khép hờ trong mê say, sau đó môi nàng đưa ra đón nhận lấy nụ hôn từ lệ. Nhìn hai mỹ nữ hôn nhau say sưa và dâm đãng khiến Dương còn kích thích hơn khi chính hắn được hôn các nàng.

Sau một lúc lâu xuyên phá âm đạo của Mộng, Dương đứng dậy đem dương vật ướt sũng dâm thủy đem chen vào giữa hai đôi môi đang hôn nhau của hai nàng. Đứng chống nạnh ngắm nhìn hai đôi môi quyến rũ trở nên sáng bóng vì được tô một lớp son làm bằng dâm thủy của Mộng, Dương phải gồng mình cố ngăn cơn thèm khát muốn tưới đầy tinh dịch lên hai đôi môi này.

Ngắm một hồi, Dương lại bế Lệ đem nàng đặt nằm ngửa ra giường, cầm dương vật dính hai thứ nước bọt đem cắm vào...

Âm đạo này vốn thuộc về cha ruột hắn, là nơi xinh ra cô bé My xinh xắn ngực khủng mà hắn vẫn thường tơ tưởng...

Và giờ là của hắn...

“Ư... A...” Lệ ôm chặt vai Dương, dang đôi chân trắng thon như ngà ngọc ra cho hắn nhẹ nhàng cắm dương vật sâu vào trong.

Dương một tay chống giường, một tay bóp ngực Lệ, hông liên tục đưa đẩy đem dương vật già chày vào âm đạo Lệ, làm cho dâm thủy từ âm đạo nàng không ngừng phun ra. Trong lúc chờ đến lượt, Mộng cúi xuống duyên dáng cười với Lệ, hai chị em ruột lại hôn nhau say sưa trước mặt Dương.

“Uhm... Uhm... Um...” Lệ rên càng lúc càng lớn với những cú đẩy mạnh dần của Dương.

Một lúc lâu sau, Dương bất ngờ rời khỏi âm đạo Lệ, đem dương vật ướt sền sệt bởi dâm thủy của Lệ cắm vào âm đạo của Mộng đang chống ra ngay bên cạnh.

“Uhm! Uhm! A... Ái... Ai...” Mộng đang hôn chị ruột say sưa, bị Dương đẩy một cú sướng tê tái, người nàng không ngừng bị những cú đ-t của Dương đẩy về phía trước, hai quả đào treo lơ lửng cứ đong đưa trông cực kỳ đã mắt.

“Ái! Ái! Ái! Ai! Thiếp sướng!” Sau gần mười phút chống chịu những đòn đẩy điên cuồng của Dương, Mộng cong eo uốn ngực rên như hét, cả người nàng run giật trong cơn cực đỉnh khoái lạc.

Thả Mộng ra, Dương tóm lấy Lệ đem nàng ngồi trên đùi hắn, đ-t nàng trong tư thế ngồi đối diện nhau.

“Ai... Ư... Ừ... Ái...” Lệ vịn vai Dương, đôi bờ mông to tròn nhịp nhàng hẩy lên xuống hòa theo từng đợt đẩy dương vật của Dương, ngực nàng đàn hồi cọ vào mặt hắn tỏa ra hương da gợi cảm thơm ngát, khiến Dương phải há miệng ngọam lấy vú nàng bú cho đã thèm.

Ôm Lệ trong tay đ-t hơn mười phút nữa, Dương dần cảm thấy cơ thể bắt đầu mỏi, định vận linh lực hỗ trợ nhưng lại nảy ra một ý tưởng.

“Nếu ta Tiên Long hóa thì các nàng có sướng hơn không nhỉ?” Dương hỏi.

“Thôi đừng!” Lệ và Mộng lập tức phản đối.

Nhưng Dương đã tò mò muốn thử, hắn buông Lệ ra, đứng dậy vận phương pháp Tiên Long hóa, đem cơ thể biến thành Hắc Vũ Tiên Long với cơ thể lực lưỡng oai hùng nhưng không kém phần anh tuấn hấp dẫn khiến Lệ và Mộng đỏ mặt vì yêu thích.

Cơ thể mới có cấu tạo khác cơ thể bình thường, nhưng Dương theo bẩm sinh dễ dàng điều khiển, chỗ giữa hai chân vốn là vẩy rồng che chắn, theo ý niệm của Dương, lớp vẩy liền biến mất để lộ ra một dương vật còn to và dài hơn trước với nước da đen ngòm đầy gân xanh quái dị, khiến Lệ và Mộng không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“Tiếp nào...” Dương cười khoái trá tiến lại giường.

“Thôi gớm quá, chàng trở lại như cũ đi...” Mộng che mặt không dám nhìn.

Lệ thì tuy tránh né nhưng vẫn tò mò nhìn chăm chú vào dương vật sau khi Long hóa của Dương. Thấy ánh mắt nàng, Dương liền kéo nàng lại.

“Ghê quá! Thiếp không chịu đâu!” Lệ ra vẻ giãy giụa nhưng không dùng linh lực, Dương dễ dàng khống chế đem nàng nằm ngửa ra, bàn tay bọc vẩy rồng tóm lấy đôi chân thon dài giơ lên, dương vật màu đen của hắn không ngờ lại như con rắn uốn éo tự tìm đường chui vào âm đạo Lệ.

“Ái... Sướng chết mất!” Cảm giác ghê tởm lập tức bị thay bằng cơn sướng khoái thoải mái đến lạ kỳ, dương vật của Dương vốn có tính gây nghiện lạ thường, giờ lại gây cho Lệ tính kích thích phi thường, thứ mà Phi Thiên chồng nàng cũng không có được.

Đưa dương vật khổng lồ của mình vào sâu tận tử cung của Lệ, Dương bắt đầu đẩy hông đem dương vật không ngừng môn trôn âm đạo nàng, thỉnh thoảng lại làm cho dương vật uốn éo khiến Lệ sướng phát điên.

“Ai! Ái! Ái! Ái! THIẾP SƯỚNG!”

Sau mấy phút trải nghiệm dương vật kiểu mới, Lệ run rẩy lên đỉnh trong cơn sướng khoái hơn cả tột cùng.

Dương nhìn sang Mộng, nàng bò dậy định bỏ chạy nhưng bị hắn ôm lấy từ phía sau, dương vật đen đúa lách khe âm đạo ẩm ướt chui vào trong...

“A... A... Ai...” Cũng như Lệ, Mộng lập tức lộ nét si mê khi được dương vật Long hóa của Dương chui vào âm đạo, eo nàng cong xuống, miệng chống cao hứng lấy những cú đ-t điên dại của tên Hắc Vũ Tiên Long bá đạo.

“Ai! Ái! Sao mà... sướng quá!”

“Ta cũng sướng! Hai nàng... tuyệt quá!” Dương nói với giọng trầm hơn, hắn ôm eo Mộng kéo nàng đứng dậy, dương vật hắn từ phía sau môn trôn nàng liên tục xông phá tử cung mỹ nữ.

“Thiếp yêu chàng! Thiếp nhớ chàng! Ai! Ái! Ai!” Mộng say mê trong cơn khoái cảm dâng trào, dâm thủy trong âm đạo nàng bị dương vật của Dương kích ra chảy thành dòng từ mép âm vật xuống đùi.

“Ta cũng yêu nàng! Ta yêu cả hai nàng!” Dương đặt Mộng nằm ngửa ra bên cạnh Lệ, đè lên người Mộng đưa những nhịp tình say đắm vào âm đạo nàng. Da thịt và vào nhau lách bạch.

“Cười thiếp đi! Làm thiếp mang thai tiểu quỷ của chàng đi! Ai! Á! Á! THIẾP SƯỚNG! THIẾP SƯỚNG!” Mộng ôm chặt Dương, âm đạo nàng bóp chặt dương vật hắn, chờ đợi...

Dương gồng mình, cái đuôi giường cao, đôi cánh đen dang rộng, cơ thể hắn gồng mạnh rồi dương vật đen hé mở, bắn gần mười đợt tinh dịch vào tử cung Mộng, sau đó hắn rút ra đem cầm dương vật vào âm đạo Lệ và xuất thêm mấy đợt nữa vào tử cung nàng.

Đôi cánh đen khép lại, Dương nằm ngửa ra, ôm hai mỹ nữ vào lòng...

33. Chương 33: Bí Cảnh

Khi Dương tỉnh dậy thì hòn đảo nhỏ đã chìm trong màn đêm, cơ thể hắn trần trụi trong hình người, Mộng đã đi dạy, còn Lệ đang nằm ngay bên cạnh hắn.

“Ba năm qua ngươi bị bắt đi đâu?” Thấy Dương tỉnh giấc, Lệ khẽ hỏi.

“Ta bị giam lỏng trong một linh cảnh, phải tự vất vả kiếm ăn...” Dương bốc phét để tranh thủ lòng cảm thương của người đẹp, bỏ hẳn chi tiết hắn thường dụ dỗ Bảo Ngọc kiếm ăn nuôi mình.

“Khi nghe nói kẻ bắt ngươi là một Chúa Tể, ta đã rất lo... Ta đã tự tìm về nhà ngươi để báo tin cho Diễm, nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Diễm... đã trở về Long thành từ khi ngươi mới nhập học...”

“Không thể nào!” Dương trợn mắt khó tin, từ trước khi bị bắt cóc, hắn vẫn thường hỏi Google về thông tin của Diễm, và thường nhận được kết quả ngăn ngừa: “Diễm ở nhà”, còn từ khi bị giam trong linh cảnh, Google dường như cũng bị cách ly nên không giải đáp cho dương về những thông tin diễn ra sau khi hắn bị bắt. Nhưng Lệ lừa hắn để làm gì? Hay Google lừa hắn để làm gì?

“Hoặc ý của Google nói Long cung chính là nhà Diễm!” Dương nghĩ thầm.

“Vậy mẹ có biết ta bị bắt cóc không?” Dẹp nghi vấn sang một bên, Dương hỏi Lệ.

“Có lẽ không... Long thành cách ly với đất liền nên ít khi nhận thông tin từ đây, có lẽ Diễm nghĩ ngươi đang học, khi ngươi tốt nghiệp nàng sẽ trở về đón ngươi thôi...” Lệ thông minh sắc sảo, giấu diếm nhiều chuyện nhưng nét mặt không chút biến chuyển, nàng biết nếu nói thật chuyện Diễm bị bắt về tội thì chỉ làm Dương lo lắng chứ không cứu vãn được gì.

“Ừ, có lẽ nàng buồn nên về nhà chơi thôi...” Dương gật gù, nghĩ đến Diễm lại nghĩ đến Băng, chắc hai nàng đang sống vui vẻ ở Long thành.

Lệ đổi chủ đề: “Còn tên Chúa Tể kia là ai? Có phải...”

“Hắn tên Hải Hạ, Hải Dưới gì đó... Hắn cứ đòi giết ta bằng được... ghen từ đời ông nội ghen sang ta hay sao ấy...”

Lệ thở dài, lúc tai nạn của Phi Thiên xảy ra, nàng đang chuẩn bị hạ sanh My nên không biết rõ bằng Diễm, cũng không dám hỏi Diễm vì mỗi lần nghĩ đến là lại thấy đau thương.

“Hắn còn sống không?”

“Còn! Ông Đại Nhật đánh thắng hắn, nhưng Nữ Thần Tử Vong lại... thức dậy, đuổi cả đám ai về nhà nấy!”

“Thức dậy là sao? Mà sao hắn bắt được ngươi lại giam 3 năm không giết? Huyết nguyệt! Là do lời nguyên đó!”

“Lời nguyên gì?” Dương thắc mắc.

“Nữ Thần Tử Vong mắc phải một lời nguyên, khiến nàng ngủ say vĩnh viễn, trừ khi...” Nói đến đây, Lệ liếc Dương với ánh mắt lạ lùng thâm thúy: “... trừ khi có tinh dịch của một bán tiên tưới vào tử cung nàng!”

“Hự!” Dương vỡ lẽ, hỏi sao thằng cha Hải Dưới cứ đòi theo dõi hắn, vì vậy nên khi hắn hấp Tử Linh chính là vô tình giải trừ lời nguyên cho nàng, làm nàng tỉnh giấc!

“Nhưng sao phải đợi đến 3 năm?” Dương lại thắc mắc.

“Bởi vì đêm huyết nguyệt, tháng cô hồn là sinh nhật, cũng là thời điểm Nữ Thần Tử Vong hùng mạnh nhất, giúp tăng tỷ lệ thành công phá nguyên!” Lệ đáp.

Dương gật gù, trước đó hắn cũng thắc mắc nhưng liên quan đến Nữ Thần là tên Google cứ cảm như hèn.

Lệ lại hỏi: “Trong linh cảnh 3 năm cũng có ích cho ngươi nhỉ, đã đạt đến Linh Ủy cấp 8 rồi!”

“Ừ linh lực trong đây quả thật dồi dào, nhưng mà so với Hải Hạ thì vẫn không có sức chống cự...”

Dương nắm chặt nắm đấm, Hải Hạ vẫn còn đó, mà hắn thì không thể nào trốn mãi. Thế giới này pháp luật rất mong manh, nếu cứ yếu hèn thì không cách nào sống an nhàn, muốn an nhàn thì trước tiên ngươi phải xông pha!

Muốn làm giả kim thuật gia để an nhàn? Dương có một khối kiến thức khổng lồ từ Google, đến Thần Sư cũng không thể biết nhiều hơn hắn, nhưng càng tìm hiểu, Dương càng nhận ra bản thân đã quá ngu ngơ, chỉ kiến thức chưa đủ để ngươi chế tạo được Bảo Vật, còn phải mạo hiểm săn tìm nguyên liệu hiếm, phải ngày đêm lo lắng những kẻ tham lam giết ngươi đoạt bảo. Tất cả đều cần 1 thứ: Thực lực!

Thấy mặt Dương trầm xuống, Lệ lại tìm chủ đề khác: “À! Gần đây nghe đồn có một bí cảnh xuất hiện, ngươi muốn đến xem thử không?”

Bí cảnh, chính là một dạng linh cảnh đặc biệt, thường là một hầm mộ, kho tàng, các công trình kiến trúc được các vị cao thủ xây dựng để yên nghỉ, hoặc cất giấu của cải, Bảo Vật quý hiếm, tuyệt học, bí kỹ... Bí cảnh thường bị phong ấn giấu kín, sau trăm năm, ngàn năm, sẽ có thời điểm phong ấn suy yếu, tạo ra kẽ hở cho người ta tiến vào sân của quý.

“Thôi lười lắm, mới về mà...” Dương uể oải nói.

“Vậy sao, ừ vậy thôi, ta tìm người khác đi với 2 đứa My - Nguyệt vậy...”

“Giờn đây, để ta đi cho!” Sau một đêm nghỉ ngơi an nhàn, Dương và My, Nguyệt ngồi cùng một xe trên đường tiến đến vị trí xuất hiện cổng bí cảnh.

Mấy ngày nay có lẽ còn thẹn chuyện hôn nhau lần trước đến Như Nguyệt trốn biệt không dám gặp Dương, trên xe nàng cũng ngồi co ro trong góc không nói lời nào. Điều làm Dương thấy lạ là Diễm My cũng chẳng hơn gì, mỗi lần gặp nhau, nàng chỉ chào qua rồi cúi mặt cúi đi mất, lên xe cũng vậy, ngồi co ro cạnh như nguyệt, không dám nhìn hắn.

“Hai người bị sao vậy? Sợ ta ăn thịt à?” Dương đau khổ hỏi, nhưng hai nàng chỉ cúi mặt, khác ở chỗ Như Nguyệt rõ là thẹn thùng, còn My thì có vẻ gì đó buồn bã.

Dương cười khổ, đành dừng đến mỗi cửa gái siêu cấp vô địch trảm bá đạo tối cao của hắn. Dương đem thả Bảo Ngọc ra, quả nhiên hai con mỗi lập tức cắn câu, nét mặt tươi hân, nhưng ngặt nỗi hai nàng chẳng thèm ngó Dương mà chỉ lúi rúi tám chuyện với Bảo Ngọc xinh xắn, khiến hắn ngồi thốn thức không thôi.

Bí cảnh xuất hiện ở một vùng ven biển Nam bộ, người đánh xe là một cao thủ dưới trướng thành chủ, ngoài ra còn có nhiều cao thủ âm thầm theo sau bảo vệ bọn Dương.

Đang đi đến một đoạn đường rừng vắng vẻ, đột nhiên xe dừng lại, cả bọn thò đầu ra xem thử thì thấy một thanh niên đang nằm như lê lết giữa đường.

Thấy đoàn xe, thanh niên ngược bản mặt xanh lè lên rên rĩ: “Đói... cho ta xin miếng... ăn...”

Dương nghi hoặc dò xét, kẻ trước mặt là một thanh niên khác anh tuấn khỏe mạnh, ăn mặc cũng khá sang chảnh, sao lại chết đói giữa đường thế kia?

Google liền giới thiệu: “Trần Tiểu Lâm, biệt danh Tiểu công tử, hạng 13 Tân Tinh bảng, tuổi 18. Thiên tài ám sát, vũ khí chuyên dùng: Dao Thái Lan, linh lực hệ Bóng Tối, Linh Ủy cấp 8.”

“18 tuổi Linh Ủy cấp 8?” Dương trợn mắt, theo lẽ thường, dù là thiên tài tư chất Đổ thì 18 tuổi cũng chỉ Linh Ủy cấp 7 là cùng, vậy mà tên chết đói này có thể leo đến cấp 8, mà cũng chỉ đứng thứ 13 Tân Tinh bảng, vậy bọn xếp trên còn khùng bố thế nào nữa?

Nên biết, Tân Tinh bảng chính là bảng xếp hạng những thiên tài không quá 20 tuổi của toàn Việt Nam, bao gồm cả những thiên tài không học ở các học viện mà được bang phái đào tạo, Tiểu công tử này là một người như vậy.

Thấy tên thanh niên đáng thương, My đưa một ổ bánh mì thịt nhừ gĩa hộ vệ mang đến cho Tiểu Lâm.

“Cảm... ơn!” Tiểu Lâm nhận lấy ổ bánh mì, há miệng cắn nhẹ.

“Á! Chết mẹ con dồi!” Đang nhai, đột nhiên Tiểu Lâm trợn mắt phun bánh mì đầy đất, sau đó quỳ lên, hai tay chắp trước ngực nệm như nệm kinh: “Thần linh thứ tội! Thần linh thứ tội!”

“Nó bị gì vậy? Bánh mì làm gì có dồi?” Dương nhặt ổ bánh mì lên nhúu mày quan sát.

Tiểu Lâm gãi đầu cười khổ: “Các vị có đồ chay không? Ta ăn chay trường...”

“Thằng mẹ mày! Sát thủ mà ăn chay trường!” Dương trợn tròn mắt chửi thề.

“Hề hề!” Thấy nét mặt hầm hầm của Dương, Tiểu Lâm gãi đầu cười trừ.

“Hay chúng ta cũng ngồi nghỉ một chút đi, ta cũng đói...” Như Nguyệt lấy trong nhẫn ra một ít bánh bao không nhân chuyền cho Tiểu Lâm rồi nói.

Thế là cả bọn dừng lại ngồi ăn bên đường.

“Người chắc cũng đang đến chỗ bí cảnh hả? Sao lại chết đói ở đây?” Dương nghi vấn hỏi Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm xấu hổ đáp: “Ta cứ nghĩ là dọc đường có nhiều cây trái nên không mang theo thức ăn, thấy bụi nấm nhiều màu đẹp quá tưởng nấm đông cô nên lượm ăn thử, sau đó vận công trị độc mấy ngày thì vừa mệt vừa đói không lết nổi nữa.”

“Ta tên Trần Tiểu Lâm, 18 tuổi, nhà ở Tây Ninh, các người tên gì, ở đâu?”

“Ta tên Phi Dương, đây là Như Nguyệt, đây là Diễm My, chúng ta đều 16 tuổi, cũng đang đến chỗ bí cảnh du lịch.”

“Du lịch?” Tiểu Lâm trợn mắt: “Đây là bí cảnh của Chúa Tể đó! Lũ con nít 16 tuổi các người là đi liều mạng chứ du lịch cái gì?”

Dương cũng biết trong bí cảnh chắc chắn sẽ có nhiều cạm bẫy nguy hiểm, nhưng hắn có Google trợ giúp nên không lo mấy, càng nguy hiểm càng muốn đi để lấy oai với hai tiểu mỹ nhân.

Ăn xong, cả nhóm lại lên đường, Tiểu công tử sợ lạc đường nên xin theo, thế là thêm một thằng tài xế.

Khi đến nơi thì đã có rất nhiều người tụ họp trước một bờ biển hoang sơ, trung tâm đám đông xuất hiện một cái khe nứt kỳ lạ hiện giữa không gian, đây chính là chỗ hở của phong ấn.

Tách biệt khỏi đám đông là một nhóm 3 thanh thiếu niên, hai tên khoảng hơn 20 tuổi có cơ bắp lực lưỡng, một tên trẻ hơn với gương mặt kêu ngạo, chính là Long Ngạo. Thấy nhóm Dương tiến đến, Long Ngạo nhủ mày không khỏi liên tưởng đến gương mặt của tên nhóc 3 năm trước.

“Giống lắm... chẳng lẽ là nó?” Long Ngạo hỏi thầm, âm thầm quan sát.

Dương quan sát một vòng, đa phần tập trung ở đây đều là Linh Ủy, không phải các Linh Tá, Linh Tướng bị mẹ bắt ở nhà, mà là phong ấn của Chúa Tể không phải muốn vào là vào. Khi khe nứt mới xuất hiện, chỉ những người có linh lực ở mức thấp nhất như Linh Sĩ mới qua được, rồi phong ấn yếu dần thì đến lượt Linh Ủy có thể tiến vào, cả đám tụ tập ở đây cũng chính là chờ thời điểm an toàn để vào. Sau đó vài ngày Linh Tá mới vào được... Muốn vào ngay thì phải trực tiếp phá vỡ phong ấn, trừ khi là đồng cấp Chúa Tể, còn không thì chỉ có tan xác.

Nhưng Đại Nhật Chúa Tể sẽ không phá phong ấn, đây là dịp để các thanh thiếu niên đến thí luyện, nâng cao thực lực, nên lão sẽ để mặc bọn hắn tự do xông vào, trừ khi có kẻ muốn phá hoại mới ra tay ngăn cản.

Tiểu Lâm cũng đứng quan sát xung quanh, không khỏi cảm thán: “Quả nhiên là anh tài tụ hội!”

Tập trung quanh cổng có rất nhiều nhóm người ở độ tuổi khoảng 16 đến 30, đa phần đều ở cấp Linh Ủy, tùm 3 có, tùm 5 tùm 7 có, vài người đi theo cặp hoặc đi lẻ.

Một thanh niên mặt trắng ăn mặc lịch lãm, tay phe phẩy cây quạt đi ngang chỗ bọn Dương, liếc thấy Tiểu Lâm liền nhếch mép: “Tiểu công tử cũng đến được tận đây sao?”

Tiểu Lâm giọng bất thiện: “Tên công tử bột như ngươi còn đến được, sao ta lại không thể?”

Gã thanh niên định đáp trả, nhưng liếc thấy Dương và My, Nguyệt bên cạnh liền thả dè: “Ồ! Hai tiểu mỹ nhân xinh đẹp, các nàng đến đây thí luyện sao?”

Mắt Dương lập tức chuyển sang hình viên đạn. Qua Google, Dương biết hắn là Lê Phi, biệt hiệu Dục công tử, đứng hạng 12 Tân Tinh bảng, 20 tuổi, Linh Ủy cấp 8 hệ Phong.

Thấy My và Nguyệt có phần thờ ơ, Lê Phi nho nhã hơi cúi người lịch sự chào hai nàng.

“Ta là Dục công tử Lê Phi, có thể cho ta điểm phúc được biết trên hai nàng không?”

“Thiếp tên Phi Dương!”

“Thiếp tên Tiểu Lâm!”

Dương và Tiểu Lâm không ngờ lại đồng thanh giả giọng nữ, nhái theo điệu chào của Lê Phi đáp lại làm My và Nguyệt che miệng cười duyên, còn Lê Phi mặt đơ ra.

“Ta không hỏi hai người!” Lê Phi âm trầm nói.

“Chứ người nghĩ người có tư cách hỏi ta à?” Dương nhướn mày đáp lại.

“Để tao cho mày xem tao có tư cách hay không!” Lê Phi tức muốn xịt khói, chiếc quạt trên tay tỏa ra khí thế như gió chuẩn bị nổi lên.

Thấy Dương không ngờ lại sẵn tới, Tiểu Lâm vội nắm tay hắn định kéo lại, nhưng lại chột giật mình chết trân, không ngờ tên thiếu niên trông còn thua hắn mấy tuổi này lại có linh lực tỏa ra từ cánh tay hùng mạnh không kém gì hắn.

“Người... người 16 tuổi thật sao?” Tiểu Lâm đứng há mồm, cảm muốn rớt luôn xuống đất, hóa ra tên nhóc tưởng chỉ có bề ngoài đẹp trai này lại còn thiên tài hơn cả hắn, 16 tuổi Linh Ủy cấp 8, chẳng phải nói trong vòng 2 năm nữa, hắn sẽ đột phá Linh Tả? Đây chẳng còn tính vào Tân Tinh bảng nữa, mà chính là một tên Siêu Tân Tinh a!

Trong lúc Dương và Lê Phi giương cung bạt kiếm, chột có tiếng người la to: “VÀO ĐƯỢC RỒI!”

“Hừ! Tha cho mày!” Lê Phi hừ lạnh rồi đi, việc săn kho báu quan trọng hơn.

Dương cũng chẳng buồn quan tâm Lê Phi, bởi vì lúc đó, hắn nhận thấy một ánh mắt nhìn mình đầy sát ý.

“Long Ngạo...” Dương nghiêng răng, cái mặt thẳng đay nhìn là muốn đánh!

34. Chương 34: Cổ Mộ

Từng người chen nhau xông vào nơi không gian nứt vỡ, cũng có nhiều nhóm đứng xem một lúc rồi mới tiến vào, chúng biết chắc trong bí cảnh sẽ có nhiều cạm bẫy, bọn hám của đi trước thế nào cũng chết trước.

“Ta đi trước nhé, ơn cứu mạng nhất định sẽ báo!” Khi tình trạng xô lấn đã không còn, Tiểu Lâm chào tạm biệt bọn Dương rồi xông vào trước.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Dương nói với My, Nguyệt rồi bước về phía cổng.

Ở một mỏm đá gần đó, Đại Nhật Chúa Tể ngồi phì phèo thuốc Vinatamá, mắt dõi theo nhóm Dương.

“Thưa Chúa Tể, có một nhóm người của Long tộc cũng tiến vào...” Một người cận vệ đứng gần nói.

“Ừ kệ bọn hắn, chỉ là đám Linh Ủy, vào lịch luyện thì được chứ làm gì có đứa nào lấy nổi kho báu trong đây!” Đại Nhật lơ đãng nói.

“Còn tiểu thư...”

“Cũng kệ bọn nó, tranh đấu mới là cách tiến bộ nhanh nhất, nếu đoạn sấm truyền kia thật sự xảy ra, khi chúng ta ngã xuống thì bọn nó chính là những kẻ nhận trách nhiệm chống đỡ cho đất nước này...” Choáng ngợp!

Đó là cảm xúc của Dương khi bước vào khe nứt không gian, hiện ra trước mắt hắn là một tòa kiến trúc khổng lồ như một ngọn núi. Dù ở thế giới cũ hắn cũng chưa thấy tòa kiến trúc nào to lớn đến vậy.

Tòa kiến trúc được xây bằng đá tảng phủ đầy rong rêu, trông tựa như một ngôi đền thần khổng lồ, không gian xung quanh rất rộng và trống trải, mọc toàn cỏ lau.

Không chỉ Dương mà tất cả mọi người khi bước vào đều có chung cảm giác choáng ngợp.

“Đùa sao? Đây có thật là bí cảnh của Chúa Tể không? Sao hoành tráng như Thần mộ thế này?”

“Kiểu này chắc là mộ của Hoàng Đế nào đó! Ngọn trộm rồi!”

Đứng xem xét một hồi, từng nhóm bắt đầu tiến vào từ cổng đền, bọn Dương cũng tiến vào.

Quái lạ thay, cánh cổng thì to hoành tráng nhưng bên trong chỉ có độc một con đường hẹp đủ 2 người đi song song, hai bên bị tường đá chắn kín, không hề có cửa phòng như các kiến trúc thông thường.

Cả đoàn chỉ có cách đi thẳng, dù tò mò nhưng chẳng đứa ngu nào dám phá tường, đây là kiến trúc của Chúa Tể đó nha, còn bọn hắc cao nhất là Linh Úy cấp 10, người ta đánh rầm một cái cũng đủ làm cả đám nổ banh xác, nói gì đến việc đây là nơi người ta yên nghỉ, há lại để cho bọn hắc dễ dàng quấy phá?

Dương đi một lúc lâu thì đến trung tâm ngôi đền, đây là một căn phòng tròn đường kính khoảng chừng 10 mét, tường xung quanh phòng có 12 cửa nhỏ trải đều ra mọi phía, tất cả đều giống nhau.

Nhìn các nhóm dần tách ra đi theo khắp các hướng, Dương thầm hỏi Google: “Ê 12 hướng giờ đi hướng nào đây?”

“Hướng nào cũng được!” Google đáp.

“Hướng nào đi an toàn nhất?”

“Đứng 1 chỗ hoặc đi ra khỏi đây!”

“Hướng nào nhiều của quý nhất?”

“12 hướng như nhau!”

“Hướng nào nguy hiểm nhất?”

“12 hướng như nhau!”

“Mẹ! Cho cái bản đồ coi!” Dương mất kiên nhẫn quát thảm trong lòng.

Google vẽ vào trí nhớ của Dương bản đồ của ngôi đền, chỗ bọn hắc đang đứng là trung tâm, ngôi đền hình vuông, 12 hướng dẫn đến 12 căn phòng rộng lớn, trái với tưởng tượng của Dương, cả 12 phòng đều không có chạm bầy hay kho báu, mỗi phòng chỉ có một bức tượng người cao khoảng 3 mét.

“Thế là thế nào? Kho báu đâu?”

“12 sứ tướng, dẹp loạn xưng hùng!”

Google đọc một câu đơn giản nhưng khiến Dương bực tức.

“Đình Tiên Hoàng! Đây là mộ Đình Tiên Hoàng!”

“Sao vậy Dương?” Thấy Dương cứ đứng suy tư, My lo lắng hỏi.

Dương liếc quanh, tất cả cả đua nhau đi tranh kho báu, chỉ còn Nguyệt và My đứng cùng hắc. Dương thì thào: “Ta nghi rằng đây là mộ của Đình Tiên Hoàng - Đình Bộ Lĩnh!”

“Nhưng không phải mộ các vị vua đa phần xây ở Bắc bộ sao?” Dương tự hỏi mình.

“Sao lại ở Bắc bộ? Mộ Đình Tiên Hoàng ở Nam bộ mà?” My nói.

“Hả? Ồ ta lộn!” Dương lúc này mới nhớ ra đây là thế giới khác, lịch sử và địa danh tuy tương đồng nhưng bản đồ đất nước thì không bị thay đổi nhiều lần như bản đồ của thế giới hắc.

“Nhưng tại sao người nghĩ đây là mộ Đình Tiên Hoàng?” Nguyệt hỏi.

Dương chém gió: “Thứ nhất, ngôi đền này quá lớn, Chúa Tể bình thường chẳng ai đi xây cái đền to như vậy rồi đem giấu, nên ta nghĩ đây là lăng mộ của một vị vua nào đấy! Thứ hai, nơi đây chia làm 12 hướng, khả năng cao là ứng với 12 sứ quân mà Đình Bộ Lĩnh đã dẹp tan! Thứ ba, xung quanh đền mọc toàn cỏ lau...”

“À! Đình Tiên Hoàng lúc nhỏ lấy cỏ lau làm cờ chơi đánh trận!” My reo lên.

“Thông minh lắm!” Dương gật đầu, nổi hứng giơ tay định xoa đầu My nhưng nàng lui lại né tránh.

Dương lúc này không khỏi nghi vấn, My ngày xưa tuy e thẹn nhút nhát, nhưng rõ ràng là rất sùng bái hắc, còn dám chủ động hôn hắc. Sao giờ lại cứ tránh né và có vẻ như buồn bã khi thấy mặt hắc thế kia?

Nhưng phải công nhận một điều, My không còn là cô bé 13 tuổi nữa, gương mặt vẫn còn đó nét ngây thơ nhút nhát, đôi mắt vẫn tròn xoe nhưng đôi mi vốn đã cong giờ lại càng cong vun vút tạo nét mê hồn, đôi gò má tròn xinh cứ thoảng chốc lại hơi ửng hồng không cần đánh phấn, đôi môi hồng nhỏ nhắn mà đầy đặn khiến người ta chỉ muốn đem ngậm lấy không rời. Cơ thể nàng đã phát dục, vẫn đầy tươi trẻ đáng yêu nhưng lại ẩn hiện một khí chất quyến rũ phi thường, đôi gò vú tròn căng đầy đặn còn to hơn nhiều phụ nữ trưởng thành, làn eo nàng thon gọn thướt tha lướt xuống hai quả mông tròn trĩnh. Lại nói đến cặp đùi dưới váy ngắn, trắng nõn nà long lanh, lại thon dài lả lướt tạo cho người ta cảm giác chỉ muốn đem cái thứ ở giữa hai chân mình đem dút vào giữa cặp đùi nàng mà đẩy vào đẩy ra rồi tưới sữa vào đấy, sau đó nhìn dòng sữa đ-c chảy dọc theo làn da đùi trắng muốt mượt mà thì lại bắt đầu cương lên lần nữa... Nói chẳng ngoa, từng có một thằng ngu nào đó chỉ vì muốn mô tả nét đẹp của nàng mà vắt nát cả óc, hứng tình đỏ mặt nhưng vẫn không thể nào lột tả hết nét đẹp này.

Ngắm My thẹn thùng, bất giác nước bọt chảy dọc theo khóe môi mà Dương không hề hay biết, khiến Nguyệt xinh đẹp chẳng hề kém My đứng ngay bên cạnh nhìn hẩn mà trong lòng nổi lên một cơn khó chịu không biết vì đâu.

“Giờ chúng ta đi đâu?” My hỏi.

“Hướng này đi!” Dương chỉ về hướng có đông người đang đánh nhất.

3 đứa đi một đoạn đã nghe tiếng ầm ĩ, vào thì mới thấy một nhóm vài chục đứa đang ầm ĩ bu quanh một pho tượng chiến tướng cao khoảng 4 mét, trước bụng bức tượng này khắc 3 chữ: Kiều Công Hãn, đúng là tên của 1 trong 12 sứ quân.

“Xem ra 11 nơi còn lại đều có 1 bức tượng như vậy!” Đúng xem đánh nhau, Dương giả vờ suy đoán.

“Có lẽ phải đánh bại cả 12 bức tượng mới vào được nơi giấu kho báu?” Nguyệt nghi vấn.

“Cũng không hẳn, tượng này cùng lắm chỉ khoảng Linh Tá cấp 3, chắc chỉ là màn khởi động để nhắc về chiến công của Đinh Tiên Hoàng, còn xa mới đến được kho báu!” Dương xoa cằm chém gió như thể đây là nhờ cái đầu thông minh tuyệt thế của chính hẩn nghĩ ra, nhưng chờ hoài cũng không thấy My khen, còn bà Nguyệt hung dữ này thì đời nào thêm khen hẩn.

“Ê tụi kia! Không đánh phụ đứng đợi hời của à?” Ai đó thấy bọn Dương đứng xem như xem xiếc, tức giận quát.

“Ạch! Ừ thì đánh!” Dương xấu hổ xông vào, My và Nguyệt cũng theo hỗ trợ, nhưng mới vào cào cào vài phát thì bức tượng Kiều Công Hãn đã hết linh lực lăn ra xỉu.

Trừ vài người thông minh, cả bọn còn lại mừng rỡ hoan hô vang trời rồi đứng nhìn quanh chờ cái kho báu nào đó hiện ra.

“Đi thôi!” Dương thầm gọi My và Nguyệt, dẫn nhóm trở lại căn phòng trung tâm.

Cũng không phải chỉ có mình Dương biết, từ các phòng khác cũng có người thông minh đoán ra cốt lõi nên đã tranh thủ đến phòng trung tâm đứng chờ sẵn ngay sau khi đánh bại bức tượng chỗ bọn hẩn.

Khi nhóm Dương về đến thì đã có 8 tượng bị hạ, những nơi khác ít người hơn nên khá chật vật, nhưng cuối cùng cũng bị hạ. Thêm một lúc nữa thì tất cả đã nhận ra các phòng ngoài mỗi bức tượng ra không có gì khác và trở lại tập trung ở phòng trung tâm.

Lát sau, phần rìa nền phòng hình tròn đột nhiên sáng lên, tạo thành một vòng sáng trắng bao quanh căn phòng, rồi nền phòng từ từ sụp xuống làm cho nhiều người hoảng hốt la lên, nhưng không có gì nguy hiểm xảy ra, mà người bình tĩnh nhất là Dương, cảm giác chẳng khác nào đi thang máy trong thế giới của hẩn, ngoài ra còn có cảm giác sợ hãi vì My và Nguyệt trong phút hoảng sợ đã cùng nắm lấy tay hẩn.

Nền phòng hạ xuống một lúc rồi từ từ dừng lại, lại là một căn phòng có nhiều cửa, nhưng lần này là 4 cửa chia ra 4 hướng, trước mỗi cửa lại đặt một bức tượng của một trong tứ đại linh thú: Long - lân - Quy - Phụng, cả 4 tượng linh thú này đều quay mặt vào hướng cửa gần chúng nhất.

Bọn Long Ngạo lập tức chọn hướng Long mà đi, dù rất muốn đánh với Dương nhưng hẩn biết đường đến kho báu còn xa, phải bảo toàn thực lực nên đánh né lại.

Dương lại tra bản đồ, lần này là một mê cung rộng lớn.

“Quái! Mê cung gì mà ngu vậy? Có đến 4 cửa ra!” Dương thoáng bật cười khi phát hiện cái mê cung có vẻ bí hiểm này không ngờ lại xuất hiện đến 4 cửa ra và có nhiều tuyến đường thông đến cả 4 cửa vào, vậy còn chia cửa vào làm gì?

Thế là Dương quyết định chọn tuyến đường ngắn nhất mà đi, lúc này hắn mới phát hiện Google không ngờ còn có tính năng vẽ đường đi lên bản đồ, thế là hắn bảo bọn My, Nguyệt ngồi chờ trong khi bản thân ngồi chọn tuyến đường ngắn nhất như chơi trò giải mê cung.

Nếu người thiết kế ra cái mê cung khổng lồ này mà biết có người đem giải mê cung của hắn như trò vẽ mê cung trên giấy thì có lẽ sẽ đội mồ sống dậy rồi tức ói máu chết thêm lần nữa, dù biết không còn máu để mà ói.

“Rồi! Đi thôi!”

Dương tự tin đứng dậy, dẫn hai tiểu mỹ nhân tiến vào cửa Phụng.

Đây cũng không đơn thuần chỉ là một mê cung, dọc đường đầy rẫy cạm bẫy và những thủ hộ cấp Linh Tá, thậm chí là Linh Tướng, Linh Vương. Nhiều người sập bẫy, không đến nỗi chết nhưng cũng bị thương nặng nhẹ đủ kiểu. Một nhóm xui xẻo đ-ng phải một bức tượng cấp Linh Vương, kết quả cả nhóm 5 người bị hút cho khô máu.

*Đoạn BONUS: Cảnh báo nội dung NTR (Nhưng không liên quan đến Dương và giàn harem của hắn). Dù sao ai không thích NTR thì xin cân nhắc trước khi xem.

Ở một hướng khác, một đôi nam nữ khoảng 25 tuổi sát cánh bên nhau tiến sâu vào mê cung. Họ là Gian Dâm song kiếm, người nam biệt danh Gian kiếm tên Đái Đường, người nữ xinh đẹp là vợ hắn, biệt danh Dâm kiếm tên là Tiểu Lộ.

Gian kiếm Đái Đường nổi danh vì bản tính gian tà, chuyên đi hiếp dâm vợ người khác rồi chụp hình dán khắp nơi làm trò tiêu khiển, còn Dâm kiếm Tiểu Lộ cũng chẳng kém, dù có chồng nhưng vẫn thích lén chồng dùng sắc đẹp đi dụ dỗ chồng người khác, khiến bao nhiêu phụ nữ tan nhà nát cửa ngay trong lúc đang mang thai.

Gian Dâm song kiếm mò đường một hồi, tiến vào một khu rộng rãi nên ngồi nghỉ một lát.

“Mệt không bà xã?” Đái Đường ngồi sau lưng vợ, ôm eo kề môi vào tai nàng hỏi khẽ.

“Thiếp không mệt lắm. Nhưng...” Tiểu Lộ ngọt ngào đáp khẽ, lưng nàng tựa vào ngực chồng.

“Nhưng sao?”

“Giờ thiếp muốn mệt thì sao...” Tiểu Lộ thì thào với chồng bằng giọng đầy mê hoặc.

“Thì ta phải chiều thôi...” Đái Đường cười dâm dê, hai tay bắt đầu hành động, tay phải đưa lên nâng lấy bầu vú đầy đặn dưới lớp áo thun mỏng manh của Tiểu Lộ, tay trái lướt xuống vượt qua lớp váy ngắn ngắn của Tiểu Lộ, vuốt ve làn da đùi mịn màng trắng nõn của nàng, mũi hắn tham lam hít lấy hương da thơm nồng quyến rũ.

“Uhm...”

Tiểu Lộ khẽ rên, gương mặt xinh đẹp lảng lơ ngược ra sau dùng làn môi đỏ thắm hôn vào môi chồng.

Đái Đường kéo áo thun của Tiểu Lộ lên cao, thả tự do cho hai bầu vú tròn đầy đặn với hai đầu ti màu hơi thâm nhưng đầy tính gợi dục, tay còn lại Đái Đường từ đùi nàng xoa dần lên trên, chạm trực tiếp vào âm vật đã hơi ẩm ướt của Tiểu Lộ.

“Mặc váy ngắn thế mà không mặc quần lót à! Đây là chỗ đông người đấy!” Đái Đường nhú mày nói, chợt hiểu ra tại sao hôm nay có nhiều thằng nhìn vợ mình rồi lại nhìn mình với ánh mắt là lạ, một cơn ghen tuông bực bội hừng hực dâng lên.

Tiểu Lộ ngược mặt nhìn chồng bằng ánh mắt dâm dăng khiêu khích không tả nổi, khiến cơn ghen của Đái Đường lập tức bị áp chế và thay bằng cơn hứng muốn đem vợ ra đ-t cho khóc thét để trả đũa.

Nhưng lúc này, có âm thanh nặng nề như đá tảng dịch chuyển vang lên, sau đó rầm một cái, 3 mảng tường to bằng cánh cửa tách ra ngã xuống đất, từ 3 vị trí đó lộ ra bên trong tường 3 cái xác khô quắp màu nâu sậm, mắt đ-c ngầu vô hồn.

Đái Đường và Tiểu Lộ rùng mình lui lại, nhưng không ngờ một cái xác nhanh như chớp phóng tới tóm lấy Đái Đường khóa chặt hẳn lại, còn Tiểu Lộ bị hai cái xác còn lại áp sát không có đường thoát.

“Linh... Linh Tá? Không... là Linh Tướng!” Đái Đường run run, qua cảm giác vô phương chống cự, hẳn cảm thấy cái thân khô này ít nhất cũng phải mạnh ngang một Linh Tướng!

Nghe Đái Đường nói, Tiểu Lộ run run không dám mở miệng. Linh Tướng? Linh Ủy như vợ chồng nàng không có đường thoát a!

“Tiểu Lộ! Cứu ta!” Đái Đường sợ hãi gào to, Tiểu Lộ run rẩy nhìn qua, rồi mắt nàng trợn trừng khi thấy cái xác khô đang khổng chế chồng nàng, cái dương vật cũng khô quéo giữa hai chân không ngờ lại dần nở lớn và gương thẳng ra!

Tiểu Lộ run rẩy lần lượt liếc xuống chân hai tên thân khô cạnh mình, cũng là đang chĩa ra hai cây thịt khô, vậy mà trông còn dài hơn của Đái Đường...

Lúc Tiểu Lộ nhận ra, Đái Đường cũng nhận ra, hai tên thân ma đứng cạnh Tiểu Lộ cũng hành động.

“HAI THằng CHÓ! THẢ VỢ TAO RA!”

“ĐỪNG! THA CHO TA!”

Đái Đường và Tiểu Lộ gào lên cùng lúc, nhưng hai cái xác khô phớt lờ, gương mặt khô quắp không chút biểu cảm, chúng dễ dàng áp chế Tiểu Lộ, đem nàng đè xuống.

“Đừng! Đừng mà!”

Tiểu Lộ ra sức giãy giụa van xin, nhưng sức nàng so với hai tên Linh Tướng thì vô dụng, một tên dùng một tay giữ chặt hai cổ tay Tiểu Lộ, tay còn lại tò mò sờ vào bầu vú nõn nà đang thả rông của nàng. Tên kia tóm cổ chân Tiểu Lộ giơ lên cao, cúi mặt ngẫm âm vật có phần hơi thâm qua nhiều cuộc tình của Tiểu Lộ, sao đó đưa đôi môi khô héo hôn vào.

“A... Đừng! Tha cho ta! Ta xin hai ngài!”

“MẸ KIẾP! TAO LIỀU MẠNG VỚI TỤI MÀY!”

Tiểu Lộ không ngừng uốn éo làn eo thon, tìm cách tránh né bàn tay khô cứng đang vuốt ve bầu vú nàng và cố lui mong tránh đôi môi cùng cái lưỡi khô héo đang nghịch phá âm đạo nàng. Còn Đái Đường thì điên cuồng vận linh lực tìm cách thoát ra nhưng rõ ràng là vô ích.

Vọc phá âm đạo Tiểu Lộ một hồi, tên xác khô quỳ lên, đem dương vật tuy khô héo nhưng vẫn giương lên được nhờ linh lực hỗ trợ của hắn đem đặt nơi khe âm vật của Tiểu Lộ, không ngờ âm đạo nàng dễ dàng bị kích thích đến nổi dâm thủy đã tràn ra ngoài, bôi trơn cho thứ dương vật ghê tởm của tên thân ma.

Tên thân ma này xem ra lúc còn sống cũng là một tay chơi, không ngờ còn biết trò đem dương vật cọ cựa phía ngoài khiến Tiểu Lộ khó chịu pha lẫn kích thích. Vốn dâm đang lẳng lơ, Tiểu Lộ vô thức lộ ra những âm thanh rên rỉ đầy kích thích.

“Ừ... A... Ừm...”

“Tiểu Lộ...” Đái Đường không tin nổi vào mắt mình, người vợ xinh đẹp của gã không ngờ lại đang trưng ra nét mặt dâm đãng sướng khoái, rên những tiếng rên mê hoặc, mong nàng tự động hẩy lên cho âm vật cọ sát vào dương vật của tên thân ma ghê tởm, hai bầu vú tròn thì không ngừng đàn hồi méo mó trong đôi tay khô héo của tên thân ma còn lại.

Khiêu khích một hồi, tên thân ma bắt đầu nghiêng dương vật xuống, cắm đầu khắc vào âm đạo ướt sũng của Tiểu Lộ.

“A... Đừng... Không được... A... Ừ...” Miệng phản đối nhưng mặt thì dâm dăng sướng khoái, dù là hai cái xác khô hôi hám ghê tởm, nhưng lần đầu được trải nghiệm được quan hệ với 2 người đàn ông cùng lúc, lại ngay trước mặt chồng khiến bản tính dâm dăng của Tiểu Lộ bùng phát.

“A... Khô quá...” Tiểu Lộ cảm thán, dương vật khô khốc của tên thầy ma đã cắm hết vào âm đạo nàng, dâm thủy ứa ra như suối.

Hai tên thầy ma không thể nói, mặt cũng không biểu cảm, một tên thì bắt đầu đẩy hông đem dương vật không ngừng đưa ra đưa vào âm đạo người đẹp, tên còn lại chán nghịch vú nàng nên dời chỗ, đem dương vật héo queo chìa ra trước mặt Tiểu Lộ.

“Ừ... A... A... Nhẹ thôi... Ai...”

Tiểu Lộ bắt đầu cảm thấy cơn sướng khoái đầy kích thích khi âm đạo không ngừng co bóp ôm lấy dương vật nhăn nheo của tên thầy ma, mũi nàng chợt nhận lấy một mùi hương hôi hám, liền liếc sang thì thấy dương vật của tên thầy ma còn lại đưa ra trước miệng mình.

Tò mò và kích thích lẫn át cả ghê tởm, Tiểu Lộ vừa liếc chồng bằng ánh mắt khiêu khích dĩ thỏa vừa hé đôi môi đỏ mọng ngậm lấy khúc thịt khô vào trong...

“Không...” Đái Đường sụp đổ, nhìn vợ vừa bú dương vật thầy ma vừa liếc mình trên tít, hấn giận muốn phát điên, định nhắm mắt lại không nhìn nữa nhưng tên thầy ma khốn nạn không ngờ còn dùng ngón tay kéo mi mắt hấn lên không cho nhắm mắt, càng không cho quay đầu.

“Uhm... Uhm... Úhm! Úm!” Tiểu Lộ chìm sâu trong khoái cảm, tên thầy ma vừa đ-t vừa bắt nàng nghiêng người bò dậy, như một con đĩ chó chống mông ra cho tên thầy ma đ-t vào. Tên thầy ma còn lại có vẻ nghiện đôi môi của Tiểu Lộ, lại đem dương vật chìa ra trước môi nàng, Tiểu Lộ liền duyên dáng vén tóc hé môi ngậm vào.

“Uhm! Úhm! Uhm!” Hai cái lỗ của Tiểu Lộ mà biết bao đàn ông mơ ước giờ được bịt kín bởi hai dương vật khô quắt ghê tởm của hai tên thầy ma xấu xí, cứ hể tên phía sau đ-t tới thì Tiểu Lộ bị đẩy tới trước, khiến miệng nàng ngậm tận gốc dương vật của tên trước mặt.

Dâm thủy chảy xuống đùi, nước bọt chảy xuống cổ.

“Uhm! Úhm! A! Sướng quá đi! A! Á!”

Tên thầy ma bắt đầu đ-t nhanh hơn, khiến Tiểu Lộ phải nhả dương vật tên phía trước ra và thốt lên. Thịt khô vỗ vào đỏ cả mông nàng, dâm thủy phun như phun sương, sau đó cả hai cùng lên cơn co giật.

Lát sau, tên thầy ma rút dương vật ra, một dòng chất dịch nhầy đen thui như dầu nhớt từ âm đạo Tiểu Lộ chảy ra. Tiểu Lộ thở nặng nề, gương mặt xinh đẹp đầy thỏa mãn đưa tay vuốt khe âm đạo, đem chất dịch đen hôi hám vừa liếc Đái Đường vừa chấm vào lưỡi liếm.

Tên vừa thỏa mãn ra không chế Đái Đường, đổi chỗ cho tên còn lại đến khám phá người Tiểu Lộ trong khi tên kia đổi xuống đem dương vật cắm vào âm đạo nàng. Lại một màn bú trước đ-t sau.

Sau một hồi lâu, ba người đổi trò, một tên nằm ngửa xuống cho Tiểu Lộ ngồi lên, đem âm đạo ôm trọn dương vật của gã, sau đó Tiểu Lộ nằm xuống ép đôi gò vú tròn của nàng vào làn da ngực khô khan của tên đang nằm dưới, tên còn lại từ sau mông Tiểu Lộ lại khụy chân đem dương vật chen vào âm đạo nàng.

“Ai... Chết thiếp!” Tiểu Lộ rên như hét khi âm đạo nàng nhận lấy 2 dương vật cùng lúc, cũng may dương vật hai tên này khô héo nên tuy dài mà không lớn.

“A! Ai! Ái! Ông xã! Thiếp sướng quá! Còn sướng hơn... với chàng nhiều!”

Tiểu Lộ lộ rõ bản chất dâm dăng lẳng lơ trước mặt chồng, khi mà âm đạo nàng ôm lấy cùng lúc hai dương vật ghê tởm không ngừng sục vào, eo nàng cong xuống, ngực nàng ưỡn lên đem hai bầu vú tròn căng cho hai tên thầy ma nghịch phá, tên nằm dưới ôm một quả tha hồ ngậm nhai, tên phía trên thì bóp nắn hưởng thụ cảm giác ẩm áp mềm mại ngàn năm khó quên.

Lát sau lại đổi kiểu, lần này Tiểu Lộ nằm ngửa trên người một tên thầy ma, cho hắn một tay giữ vú, một tay giữ đùi nàng, dương vật từ dưới cắm lên âm đạo nàng, tên còn lại nằm đè lên và lại chen dương vật vào âm đạo nàng.

“Mẹ mày! Mày là con diêm! Con đi chó ghê tởm!...” Đái Đường lúc này đã tức đến chảy nước mắt, vất óc tìm mọi câu chữ để mắng vợ.

“Ai... Ái... A... Ừ... Giờ chàng... mới biết... sao?” Tiểu Lộ cười dâm đãng, sau đó ngược mặt hôn vào làn môi khô héo của tên thầy ma phía trên, tên thầy ma phía dưới thì đang vừa hấy mộng vừa dùng môi hôn vào bờ vai thon của nàng.

“Sướng quá... mạnh nữa đi... hai chàng... Thiếp chết...”

Hai tên thầy ma đổi kiểu, tên này đưa vào thì tên kia đẩy ra, khiến cho âm đạo Tiểu Lộ lúc nào cũng cảm nhận được cảm giác bị đâm vào, nàng sướng phát điên.

“Á! Ái! Chồng ơi! Thiếp sướng! THIẾP...” Cả người Tiểu Lộ lần nữa run giật, hai tên thầy ma cũng run giật, hai dòng tinh đen ngòm cùng xả vào tử cung mỹ nữ...

Nhận hết tinh dịch vào tử cung, Tiểu Lộ quỳ lên, nàng dâm đãng nhìn chồng, hai tên thầy ma cũng đứng dậy đem hai dương vật dính đầy dâm thủy pha tinh dịch đen như nhót chĩa vào môi nàng, Tiểu Lộ hé môi, lưỡi mềm liếm nhẹ... **

35. Chương 35: Long Ngạo Kinh Hoàng

Dương cẩn thận tiến từng bước trên con đường đến cửa ra, hai bên đường bị tường cao che kín, mùi ẩm mốc phả ra trong không gian âm u lạnh lạnh tạo cho người ta cảm giác ớn lạnh rợn người.

Dương tuy cũng lo lo nhưng gồng mình ra vẻ ta chẳng sợ gì, bởi có hai tuyệt sắc tiểu mỹ nhân đang theo sau hắn.

Mỹ và Nguyệt tiến theo sau Dương, trong lòng hồi hộp nhưng cảm giác đề phòng lo lắng trong hai nàng khi mới tiến vào bí cảnh mỗi lúc một giảm dần, thay vào đó là cảm giác khâm phục mỗi lúc một dâng cao. Dọc đường đi trong mê cung có đầy chạm bẫy nguy hiểm, cả những đoạn đường tắt ẩn giấu, vậy mà Dương hết lần này đến lần khác hóa giải một cách đơn giản như thể mê cung khổng lồ này chính là ngôi nhà quen thuộc của hắn, trí tuệ này một thiếu niên 16 có thể có sao?

Đi qua một ngã rẽ, Dương thấy một ngõ cụt rộng rãi, phía cuối ngõ có ánh sáng trắng.

“Đến rồi!” Dương mừng rỡ nói.

Đi đến cuối ngõ cụt có một gian phòng nhỏ hình tròn, giữa phòng đặt một bức tượng rùa giống hệt như bức tượng ở gian phòng trung tâm. Quanh nền phòng có một vòng sáng trắng, rõ ràng là thang máy dẫn xuống tầng dưới. Dương cẩn thận tra Google xem có chạm bẫy không rồi mới bước vào.

Bình!

“Ui da...”

Dương bị dội văng ra sau ngay khi chạm vào vòng sáng trắng, trán hắn sưng đỏ.

“Sao thế Dương?” Mỹ và Nguyệt lo lắng hỏi.

Dương xoa xoa cái trán đau nhói, gượng dậy nói: “Không biết nữa, hình như cái vòng sáng không cho ta vào...”

Nguyệt tiến lại, đưa ngón tay thon dài trắng như búp măng của nàng thử chạm nhẹ vào chỗ trống phía trên vòng sáng, một luồng lực đột nhiên phát ra đẩy tay nàng dội lại. Mỹ đến thử và cũng bị tương tự.

“Hình như phải tắt cái vòng sáng!” Dương suy tư, sau đó thử hỏi google vị trí đặt công tắc nhưng không có.

“Nhưng trong đây có tượng Quy linh này, lúc chúng ta đi là từ cửa Phụng linh cơ!” Nguyệt thắc mắc.

“A! Hay là đi từ cửa Phụng thì phải ra ở cửa Phụng?” My nói.

“Ừ nhỉ!” Dương sáng mắt, bảo sao hần lại thấy cả 4 cửa đều thông nhau và có đến 4 cửa ra! Chẳng phải người ta xây ngu mà đây là một biện pháp lừa người, các người thấy cửa ra thì nhào đến, nhưng tìm mãi không có cách nào mở cửa, vậy là tiếp tục phải liều mạng đi tìm cửa đúng.

Thế là Dương lại phải mở bản đồ tìm đường đến cửa Phụng. Bản đồ hiện ra trong đầu Dương, hiện cả những người đang di chuyển khắp mê cung, trong đó có 2 người đang đi về phía bọn hần, mà một tên trong đó chính là Dục công tử Lê Phi, tên còn lại cũng là Linh Ủy cấp 8.

Dương thầm than nguy hiểm, thế nào lại đ-ng bọn hần trong ngõ cụt thế này, 1 tên thì Dương lo được nhưng có đến 2 tên, My và Nguyệt cùng là Linh Ủy cấp 5, dù 2 chọi 1 thì cũng khó tránh thương tổn!

Thấy Dương suy tư, Nguyệt khẽ hỏi: “Sao thế Dương?”

“Có người đến!” Dương đáp, vừa đáp xong thì bọn Lê Phi bước qua ngã rẽ, xuất hiện trước mắt hần.

Hai người Phi Lê giật mình khi thấy ở cuối đường có người, nhưng khi nhận ra chính là Dương và 2 cô gái, mặt Lê Phi lộ rõ nét dâm tà, liền quay sang nói với đồng bọn.

“Là ba đứa nhóc ta gặp bên ngoài, 2 đứa con gái xinh cực kỳ! Gặp đúng kèo thơm rồi!”

Tên đi cùng Lê Phi là Võ Văn Lưu, tuy cùng là Linh Ủy cấp 8 nhưng không được xếp vào Tân Tinh bảng vì đã 22 tuổi, nhìn từ xa đã thấy hai cô nàng thướt tha xinh xắn, nghe Lê Phi nói lại càng hứng khởi, không khỏi liếm mép cười dâm: “Mày xử thằng nhóc, tao bắt 2 đứa con gái chờ mày xử xong rồi xơi!”

“Mẹ! Sao mày khôn thế! Mà cũng được!” Lê Phi mắng Văn Lưu nhưng mặt cười gian xảo, Văn Lưu không nói thì hần cũng sẽ xung phong xử Dương.

Thấy hai người Lê Phi tiến lại, Dương lấy cây ba ton ra, vận linh lực chuẩn bị chiến đấu, đồng thời dặn dò My và Nguyệt: “Là thằng Lê Phi gặp ngoài cổng bí cảnh, cả hai tên đều khoảng Linh Ủy cấp 8, chắc chắn không có ý tốt, ta ngăn chúng, 2 nàng tìm cách chạy trước.”

Nghe Dương nói, My và Nguyệt trong lòng dâng lên một chút cảm động, người liều mạng mình bảo vệ chúng ta sao? Nhưng hai nàng từ đầu đã không có ý định chạy, bởi vì rất không vừa mắt tên Lê Phi.

“Chào hai người đẹp! Cúng ta lại gặp nhau rồi, đúng là duyên trời định mà!” Lê Phi đến gần, nhiệt tình chào hỏi với vẻ vô hại.

“Ừ có duyên thật, cứ mỗi lần gặp bản mặt của người là ta lại buồn đi vệ sinh!” Dương cười lạnh.

“Nào nào! Sao lại thú vị mồm thú vị miệng thế em trai!” Văn Lưu vừa nói vừa lấy trong nhẫn ra một cây côn sắt dài, Lê Phi bên cạnh cũng xòe quạt chuẩn bị tấn công.

“Lên!” Lê Phi hô to, sao đó hướng Dương xông tới.

Dương đã chuẩn bị trước, giơ cây ba ton cản đòn trong tư thế như đánh bóng chày.

Bình!

Cây ba ton phát ra lôi điện va chạm mạnh với cây quạt Phong hệ sắc bén, cùng bật ngược ra, ngang tài ngang sức!

“Linh Bảo cao cấp hệ Lôi?” Lê Phi mừng rỡ, tuy quạt của hần cũng là Linh Bảo cao cấp, nhưng giá một món không hề rẻ, dù không xài thì đoạt lấy của Dương đem về bán cũng kiếm được kha khá.

Đột nhiên nghe binh binh hai tiếng, Lê Phi và Dương cùng nhìn lại, thì ra cây côn quá dài trong khi mê cung thì khá chật hẹp, Văn Lưu hươu côn lấy oai nhưng nào ngờ côn đập vào tường, dội lại vã vào đầu chính hần một cái đau điếng. Đúng là gây ông đập lưng ông!

Đúng lúc này, từ sau lưng Dương, Nguyệt và My đồng thời phóng tới tấn công Văn Lưu tới tấp.

“Cẩn thận!” Dương nhấc nhở rồi lui lại tránh một quạt của Lê Phi.

“Nhóc! Đưa cây gậy đó cho anh rồi rút khỏi đây! Anh tha mày một mạng!” Lê Phi nói, sau đó liếm môi cười dâm dăng nói tiếp: “Nhưng tất nhiên hai em ghê của mày phải để...”

Binh!

Lê Phi chưa nói hết câu, Dương đã phóng tới giơ cây ba ton từ trên đầu hất đánh xuống, khiến Lê Phi vội cúi mình cẩn lại.

Binh! Binh! Binh!

Dương liên tục lựa chỗ sơ hở của Lê Phi mà đập, khiến hắn chật vật chống đỡ.

“Mẹ nó! Thằng nhóc này sao lại đánh nhanh như vậy?” Lê Phi thầm nghĩ, rõ ràng Dương chỉ là thằng nhóc non choẹt, thế nào tốc độ đánh lại khiến mình chật vật như thế, mà uy lực của từng cú đập cũng rất mạnh.

“Chẳng lẽ...” Lê Phi vỡ lẽ, vừa cản đòn Dương vừa hỏi: “Mày là Linh Úy cấp 8?”

“Không! Tao là Linh Úy cấp ông nội mày!” Dương đáp như mắng rồi tiếp tục đập, khiến Lê Phi liên tiếp bại lui.

“Sao trong Tân Tinh bảng không thấy ai giống mày?”

Lê Phi tuy bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, trong cùng cấp, hắn chưa từng sợ ai, bởi vì hắn là thiên tài Phong hệ, học được khinh không điều luyện và một sát chiêu lợi hại.

Trong lúc cản đòn Dương, Lê Phi vận phong linh lực xuống chân, uốn chuyển lui lại rồi đạp đất lộn một vòng qua đầu Dương, lướt gió chạy tới chỗ cạnh thang máy rồi xoay người, quỳ một chân xuống, giơ chiếc quạt xòe về phía Dương, tay còn lại từ đuôi quạt kéo lui, y hệt như đang giương cung.

Không khí xáo trộn, tụ thành một mũi tên gió xoáy vô hình nhắm thẳng về phía giữa trán Dương.

“Vĩnh biệt!”

Xoẹtttt!

Không phải tiếng mũi tên bay đi, mà là âm thanh như lôi điện, chỉ trong chớp mắt, Dương như một tia chớp đen bắn tới chộp tay Lê Phi khiến hắn bắn mũi tên lên trần mê cung.

Lê Phi không tin nổi vào mắt mình, một tên nhóc con cùng cấp mình lại có một tốc độ di chuyển khủng khiếp như vậy: “Đây... đây là khinh công gì?”

“Sát Thần - Ngự Lôi Thuật!”

Bốp!

Dương đập, cây ba ton trên tay đập mạnh xuống, va vào đầu Lê Phi, khiến hắn lăn ra đất ngất xỉu.

Dương thở hổn hển, thứ khinh công từ bộ Sát Thần tuyệt học này tuy lợi hại nhưng cũng hao tổn linh lực và thể lực khủng khiếp, hắn lại dùng Hắc ma để lôi làm lực dẫn nên càng thêm tiêu hao.

“Xong rồi, giờ thì đến... Hả!!” Dương quay đầu, định xông vào giúp Mỹ và Nguyệt nhưng điếng hồn vì thấy Văn Lưu nằm ngay đơ ra đất, bị Mỹ và Nguyệt đạp đá túi bụi, chưa đã, Nguyệt còn lượm cây côn của Văn Lưu đem đập tới tấp vô mặt hắn. Dương sợ run cả dải.

Đánh đã tay, Nguyệt dùng ánh mắt hung ác nhìn tới chỗ Dương làm hắn sợ run người, nhưng ngay lập tức nét mặt xinh đẹp của nàng chuyển qua nét cười xinh xắn và có hơi thẹn thùng: “Người không bị thương chứ?”

“Dạ em... à nhầm... Ừ! Ta không sao!” Dương lắp bắp đáp. Tưởng tượng ra cảnh mình là Văn Lưu, liền không khỏi rung mình lần nữa, trong lòng thầm nghĩ: “Cái thế giới này là sao vậy? Từ mẹ Diễm xinh đẹp quyền rũ, từ con bé Bảo Ngọc đang ngủ trong nhẫn với nét mặt hết sức ngây thơ đáng yêu, đến Như Nguyệt xinh xắn hoạt bát và thậm chí là cô nàng Diễm Mỹ nhút nhát e thẹn, khi tức giận lên đều có thể khủng bố như vậy sao?”

Đem hai thang trối lại. Dương mất thêm mấy tiếng đồng hồ để dẫn My và Nguyệt tìm đường đến cửa Phụng của mê cung. Đứng trước gian phòng có bức tượng phượng hoàng ở giữa, Dương thử cho tay qua khỏi vạch sáng và thử phào khi không bị cản lại. Ba người tiến vào gian phòng, theo hướng dẫn của Google, Dương xoay bức tượng phượng hoàng một vòng 360 độ, căn phòng liền sụp xuống, hướng đến tầng tiếp theo của ngôi mộ.

Tầng tiếp theo là một không gian rộng lớn, không có tường bao bọc, chỉ có ánh sáng từ các đèn l-ng tự bật lên khi thang máy đưa Dương xuống đến, giữa tầng có một bộ xương khô khổng lồ với xương đuôi dài, cùng một cái sọ đầu trông như sọ đầu rồng nhưng không có sừng.

“Đó là xương con gì? Sao lại to thế kia?” Dương thắc mắc.

“Hình như là xương giao long!” My đoán

“Giao long?”

Google truyền cho Dương thông tin về loài giao long. Giao long tộc từng là một nhánh của Long tộc, sao đó kết hợp với Ngư tinh tộc và Hồ tộc làm phản, bị Lạc Long Quân diệt trừ, hiện tại chỉ còn lại rất ít. Bộ xương giao long lớn như một căn nhà thế này thì thời còn sống phải đạt đến cấp Chúa Tể.

“Chúa Tể? Cũng may là nó ngủ rồi!”

“Bộ xương này đã được ếm một loại nguyên rửa, tuy không mạnh được như lúc còn sống nhưng cũng mạnh ngang Linh Vương!” Google nói, làm Dương bủn rủn tay chân.

“Thôi đi về!” Dương vừa nghĩ trong đầu, chợt phía xa có một vệt sáng trắng từ từ hạ xuống.

“Có người xuống kia!” Nguyệt nói.

“Hình như... là Long Ngạo!” My nhú mào, tên Long Ngạo hung hăng này khiến cho ai cũng không muốn gặp hần.

“Long Ngạo!” Dương bóp tay răng rắc, nhớ lần trước Long Ngạo là thằng hần muốn đập nhất, nhưng lúc đó hăng quá dùng 1 chiêu đánh xỉu cả 3 thằng Long Ngạo, Hoài Bảo và Sùng Hạo, kết quả chưa đánh đã tay đã kết thúc.

Long Ngạo cũng thấy bọn Dương, liền hung hăng tiến lại, hần tự tin có thể hành Dương ra bã để rửa hận, bởi vì theo sau hần là hai tên cận vệ, đều là Linh Ủy cấp 10 đỉnh phong!

“Đã lâu không gặp.” Long Ngạo vô cảm nói, nhìn Dương với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

“Ừ chào mào!” Dương đáp cộc lốc.

“Hỗn láo!” Tên cận vệ tức giận định xông lên đánh Dương nhưng bị Long Ngạo đưa tay cản lại.

“Vẫn còn bố láo? Mày tưởng đây còn là chỗ thi đấu sao?” Long Ngạo nghênh mặt nhắc.

“Ở đâu tao chả mạnh hơn mày?”

“Vậy sao? Mày tưởng còn như 3 năm trước?” Long Ngạo cười lạnh, cả người vận lực: “Tao bây giờ là Linh Ủy cấp 9!”

Dương bật cười, tưởng gì chứ chỉ hơn 1 cấp thì hần tin dư sức đánh thắng.

“Mày cười cái gì?” Long Ngạo hỏi.

“Linh Ủy cấp 9 mà to sao? Dù mày cấp 11 tao cũng éo sợ!” Dương đáp, cánh tay phải vận lực, những tia lôi điện màu đen lóe lên.

“Hắc Ma Đế Lôi!” Long Ngạo và hai tên cận vệ giật mình, Lôi nguyên tố biến dị thì có nhiều nhưng màu đen thì chỉ có một loại, chính là Hắc Ma Đế Lôi, đế vương của Lôi hệ!

Trong lòng Long Ngạo dâng lên một tràng ghen tỵ khủng khiếp, Bá vương long thể, tiên vũ, giờ lại còn cả Hắc ma đế lôi, thứ mà Long Chúc Lôi cha hần cũng thèm muốn không thôi, sao cái gì ngon nhất cũng vào

tay thẳng con hoang này? Trong khi hắn mới là người kế thừa tương lai chính thống của Long tộc, kẻ sẽ thống nhất đất nước!

“Nhưng sao mày không chế được nó?” Long Ngạo chợt thấy có vấn đề, Hắc ma để lời là cái gì? Vua của hệ Lôi! Lôi hệ vốn cuồng bạo ngạo mạn, làm sao một thằng Linh Ủy có thể khống chế nổi? Chưa kể lượng linh lực tiêu hao để điều khiển cũng vượt xa Lôi thuộc tính thông thường, có thể nói chỉ cần vận linh lực phóng xuất hắc ma để lời ra bàn tay vài giây cũng đủ rút cạn linh lực của Linh Ủy cấp 8, sao Dương không có chút xuống sức thể kia?

Cái thứ hai thì có thể do linh lực của Dương dồi dào khác thường đi, vậy còn cái thứ nhất thì Long Ngạo nghĩ tuyệt đối không có khả năng! Long Ngạo còn nhớ cha hắn từng kể khi còn là Linh Vương đã gặp một tia Hắc ma để lời, thử thu phục và kết quả bị nó đánh cho liệt dương... à nhầm, liệt giường!

“Hả? Thì lụm cục Lôi thú hồn tâm hấp thu rồi nó lời ra thôi!” Dương ngây thơ vô tội đáp.

Long Ngạo tức muốn ói máu, tùy tiện như vậy là ra để lời? Mà dù có hên tới vậy thì cũng tuyệt đối không thể thuần phục được nó khi mới là Linh Ủy!

“Vậy làm sao mày điều khiển được nó?”

Dương nhú mày nhớ lại: “Lúc đầu nó lì như trâu, nhưng dạy từ từ thì cũng biết nghe lời, mất cả năm lận!”

“Một năm! Con mẹ mày, bố lão bánh tét!” Long Ngạo tức phát khùng, giậm mạnh chân mắng, nước bọt bắn như mưa vào mặt Dương. Một thằng Linh Ủy chỉ luyện 1 năm là khống chế được Hắc ma để lời, mẹ nó chứ dù là Linh Đế như cha hắn cũng mấy năm mới khống chế được một loại Lôi nguyên tố biến dị thông thường!

Đừng nói là Long Ngạo, dù cha hay ông nội hắn mà nghe Dương nói cũng tức đến lên máu lăn đùng ra mà chết.

36. Chương 36: Giao Long Tỉnh Giác

“Con mẹ nó! Thật là tức chết tao mà!”

Long Ngạo cay cú liên tục giậm chân, nghiêng răng ken két, hắn cũng chủ tu Lôi hệ, cha hắn đã dành riêng cho hắn một viên Lôi tinh thạch biến dị mạnh mẽ gọi là Hoàng Kim Ngạo Lôi, nhưng không cho Long Ngạo dung nạp liền mà yêu cầu luyện đến Linh Tá, kết hợp với trợ lực của cha và ông nội mới được phép dung nạp, còn hiện giờ chỉ dùng Lôi nguyên tố thông thường. Thế éo nào một thằng ắt ơ lại nói là nó dung nạp bằng Lôi thú hồn tâm mà lại ra Hắc Ma Đế Lôi, còn trong 1 năm thành công không chế?

Theo Long Ngạo biết, muốn có nguyên tố biến dị chỉ có 3 cách, 1 là dung nạp bằng tinh thạch mang nguyên tố biến dị đó, cách 2 là trực tiếp thu phục dạng biến dị đó ngoài tự nhiên, cách 3 là dung nạp hồn tâm của linh thú tu luyện nguyên tố biến dị đó. Nhưng đối với cách 3 thì tuyệt đối không có khả năng dung nạp ra Hắc ma để lời, bởi vì không có loại linh thú nào mang loại lời đình bá đạo này trong linh hồn. Long Ngạo nghĩ chỉ có khả năng là Dương đang nói láo để trêu tức hắn, nhưng Hắc ma để lời trên tay Dương thì là thật!

Đừng nói là Long Ngạo, ngay chính bản thân Dương cũng không biết tại sao lại lời ra Hắc Ma Đế Lôi, càng không nghĩ rằng bản thân 1 năm thu phục được tia lời đình bá đạo này là một khoảng thời gian ngắn đến nghịch thiên! Tuy Linh Đế Long Chúc Lôi mất vài năm để thu phục một tia Lôi biến dị thông thường là do trong linh hồn hắn đã có vài tia khác mạnh tương đương, bọn lời đình kêu ngạo không ai nhin ai nảy sinh xung đột nên mới cần thời gian lâu như vậy, nhưng nếu là Hắc Ma Đế Lôi thì Linh Đế mất vài năm mới có thể thống trị hoàn toàn là sự thật!

Thấy Long Ngạo tức tối giậm đạp như đứa trẻ hư bị giành mất đồ chơi, Dương đứng nghệt mặt ra, trong lòng thầm mắng: “Không phải mày lại đây kiểm chuyện sao? Giờ lại làm như tao cướp của ông nội nhà mày không bằng!”

Dương cười cười hỏi My và Nguyệt: “Nhìn thằng Long Ngạo tức lên cũng hơi hơi dễ thương nhỉ?”

“Để thương cái mả mẹ mày!” Long Ngạo then quá mắng, rút ra một cây thương dài màu vàng kim đâm tới chỗ Dương.

Choang!

Dương đã thủ sẵn, liền giơ cây ba ton lên cản đòn, không ngờ cây ba ton chịu không nổi lực bị vẹo xuống, không gãy lìa nhưng cũng thành vô dụng.

“Tiên Bảo hạ cấp!” Dương vừa lui ra sau vừa nói, My và Nguyệt hai bên yểm trợ.

Long Ngạo không đáp, hất đầu ra lệnh cho hai tên cận vệ: “Hai người cản trở hai đứa con gái, không cần quá tốn sức, thằng con hoang này để ta xử!”

“Vâng!” Hai tên đồng thanh đáp, theo Long Ngạo phóng tới tấn công nhóm Dương.

“Cẩn thận!” Dương quát lên, đồng thời tay vận Hắc ma để lôi đỡ thấy một thương từ trên bổ xuống của Long Ngạo, tuy cản được nhưng hai tay hắn cũng tê rần vì dư chấn.

Lợi dụng uy thế của Tiên Bảo hạ cấp Hoàng Long thương, cùng với Long tộc thương pháp uy mãnh, Long Ngạo liên tục xung kích đánh lùi Dương.

“Mẹ nó! Lợi hại thật!” Dương bị đánh đến hai tay tê dại, tuy có Hắc ma để lôi hỗ trợ nhưng thực chất với linh lực Linh Ủy cấp 8, Hắc ma để lôi không thể nào phát uy được uy lực bá đạo vốn có.

Dương trong lòng phân tích tình huống, thương pháp ngàn vạn năm truyền thừa của Long tộc quả thật lợi hại vô cùng, tấn công điên cuồng khiến đối phương chỉ còn cách chống đỡ mà lại không lộ chút sơ hở nào, trừ khi đang tấn công mà bị kẻ khác đánh lên sau lưng.

“Sau lưng!” Dương lóe lên ý tưởng, liền đồng thời vận Lôi linh lực xuống hai chân, xoẹt một cái đã né được một thương và bắn ra sau lưng Long Ngạo.

Bình! Xoẹt xoẹt!

Trong chớp mắt, tay Dương túm một nắm hắc lôi đâm mạnh vào lưng Long Ngạo, làm chỗ áo của hắn thủng một lỗ lớn, nhưng Long Ngạo vẫn đứng yên!

“Tiên Bảo phòng ngự!” Dương nói, phát hiện ra trong chỗ áo rách của Long Ngạo có một lớp phủ kim loại không chút sút mẻ.

Long Ngạo cười khinh khi, xoay người đập ngang một thương vào bụng Dương.

Bình!

Dương bị một thương đánh thẳng vào bụng, dù kịp đưa một ít linh lực lên phòng ngự nhưng vẫn bị chấn thương, lui ra sau mấy bước rồi khụy xuống. Hắn có một mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp bảo vệ, nhưng mảnh giáp nhỏ này chỉ đủ sức bảo hộ cho một đòn chí mạng nên Dương tuyệt đối không dùng với Long Ngạo, bởi vì còn có một giao long cấp vương đang nằm phía xa.

Đánh được một đòn đau điếng vào bụng Dương, Long Ngạo khoái trá chỉ mũi thương vào mặt Dương và nói: “Sơ hở sau lưng? Mày nghĩ ra thì Long tộc không nghĩ ra sao?”

“Mẹ kiếp!” Dương ôm cái bụng đau nhói thở hồng hộc, tay vận lực định dùng Cuồng đâm cho Long Ngạo một trận, nhưng lại nghĩ ngoài bộ giáp, Long Ngạo còn có khả năng cao sẽ mang theo vảy Long thần, muốn dùng Tiên Long hóa thì sau đó lại không còn sức đánh với bộ xương giao long kia.

“Mẹ kiếp? Muốn gặp mẹ sao? Ừ quỳ xuống lạy anh 100 lạy, anh cho mày về Long thành gặp mẹ lần cuối!” Long Ngạo khoái trá nói, thực tế hắn biết Dương còn khả năng Tiên Long hóa nhưng hắn không sợ!

“Mẹ tao, tao muốn gặp là gặp! Cần gì phải xin mày?”

“Muốn gặp là gặp? Ha! Ha ha!” Long Ngạo cười to: “Đừng nói là mày, cha mày có sống lại cũng không thể gặp Diêm!”

“Tại sao?”

“Tại vì! Diễm đã bị phong ấn trong cấm địa của Long tộc!”

Dương trợn mắt: “Tại sao lại bị phong ấn? Mẹ ta làm sai chuyện gì?”

Trong lòng Dương dâng tràn cảm giác thương nhớ, đây không phải là cảm giác thương nhớ vì tình yêu hay tình dục, mà hoàn toàn xuất phát từ tình mẫu tử! Đúng! Linh hồn Dương là một lão già 69 tuổi từ thế giới khác, nhưng cơ thể, não bộ là của Vô Phi Dương chân chính. Sống mấy năm trong cơ thể này, linh hồn Dương đã hòa hợp với cơ thể Phi Dương, cảm xúc, suy nghĩ và hành động của hắn cũng bị những ký ức ngủ yên trong não bộ Phi Dương ảnh hưởng, khiến nhiều lúc Dương còn nghĩ mình chính là Vô Phi Dương!

“Mẹ mày làm sai chuyện gì? Nàng ta phản bội gia tộc, đi kết hôn với loài người hạ đẳng! Nể tình là công chúa nên Long tộc mới cho nàng ở lại nuôi mày 13 năm, sau đó liền về cung nhận tội, giam cầm vĩnh viễn!”

Tim Dương như muốn rụng rời, một Linh Đế như mẹ nếu muốn bỏ trốn thì Long tộc dễ dàng bắt được sao? Rõ ràng là nàng vì tương lai tự do của hắn, vì 13 năm nuôi dưỡng hắn trong yên bình mà chịu giam cầm cả quãng đời còn lại! Đây là tình yêu cỡ nào? Đây là tình thương cỡ nào?

“MÀY NÓI LÁO!” Dương tức giận gầm lên, My và Nguyệt đang đánh với hai tên cận vệ nghe tiếng gầm liền lo lắng nhìn sang.

“Tao không nói láo! Từ khi mày nhập học đến giờ có gặp Diễm lần nào chưa?”

“Google! Nói cho tao biết Diễm đang ở đâu!” Dương tức giận tra khảo Google.

“Ở nhà!”

“NHÀ NÀO!” Dương gầm lên thành tiếng.

“Long cung - Long thành!”

“Mẹ ta ở đó làm gì?”

“Bị phong ấn trong cấm địa, chờ ngày phế bỏ linh lực rồi đem gả cho Long Ngạo!”

“CON MẸ MÀY SAO KHÔNG NÓI SỚM!” Dương mắng luôn Google.

Long Ngạo tưởng Dương mắng mình, càng khoái trá trước cơn tức giận của Dương, châm dầu vào lửa: “Cho mày biết, không lâu nữa, các trưởng lão sẽ đem linh lực của Diễm phế bỏ, sau đó cho tao cưới nàng! Khi đó mày sẽ có một đồng em trai em gái toàn là Long thể bá vương nhé!”

Long Ngạo nói chính là suy nghĩ của hội trưởng lão Long tộc, những lão già cổ chấp vẫn không tin rằng Long thể bá vương sinh ra là do Long thể - Nhân cốt, mà lý giải rằng Dương có Long thể bá vương là nhờ Diễm có Long thể hoàng gia, tương tự Long mẫu Thần Long có Long thể hoàng gia sinh ra Lạc Long Quân có long thể bá vương. Vì lẽ này nên bọn trưởng lão quyết định đem Diễm gả cho Long Ngạo, cho hai Long thể hoàng gia kết hợp để hy vọng sinh ra Long thể bá vương chân chính thuộc về Long tộc. Mà muốn làm điều này thì một là tự Diễm chấp nhận, hai là cưỡng ép bằng cách phế bỏ tu vi của nàng!

Lúc này, đã có thêm vài người xuống được tầng 3, cả bọn tiến lại chỗ bộ xương quan sát, thấy có đánh nhau nên nấp xem.

“Tên kia chẳng phải Hoàng gia kim long - Long Ngạo, hạng 6 Tân Tinh bảng sao?” Một người nói.

“Hắn đang bắt nạt ai kia? Mà hai cô nàng kia xinh quá, trông quen nhỉ?”

“Ừ hình như là hai tiểu mỹ nhân của học viện Nữ Thần!”

Dương đang tức sôi máu, lạnh lùng đứng dậy, vận Tiên Long hóa.

Quả cầu bóng tối bao trùm Dương rồi tan biến, lộ ra một cơ thể bọc vảy rồng đen, đôi cánh bóng tối xòe ra oai nghiêm cùng chiếc đuôi sắc nhọn ngoe nguẩy.

“Đó... đó là... Hắc vũ tiên long?” Một tên đang nấp xem run run nói.

“Chính là hắn! Biến mất ba năm, không ngờ lại gặp ở đây!”

Long Ngạo nhếch miệng: “Hắc Vũ Tiên Long thì đã sao! Cũng chỉ là Long hóa cấp độ 1! Cho mày biết, anh đã có thể Long hóa cấp độ 2 rồi!” Nói xong, Long Ngạo vận lực, lớp vảy óng ánh hoàng kim dần lộ ra, lần này không chỉ bao bọc ở ngực, tay chân mà còn bọc kín người, cả đầu cũng được bọc trong một chiếc mũ oai nghiêm, hai chiếc sừng mọc dài ra, vảy rồng toàn thân càng thêm cứng chắc, chiếc đuôi cũng dài hơn. Chỉ nhìn thôi cũng thấy lợi hại hơn Hắc vũ tiên long của Dương và cả Bạch long bá vương của Sùng Hạo, vì cả hai đều mới Long hóa cấp 1.

“Cấp 2 thì sao? Dù max cấp tao cũng giết!” Dương nói, khắp người nổi lên những tia hắc lôi cuồng bạo.

“Lôi Linh lực phóng xuất toàn thân! Mày giận quá rồi ngu sao?” Long Ngạo trợn mắt, đem linh lực phóng xuất ra toàn thân thì sẽ tăng sức mạnh lên khủng khiếp nhưng tiêu hao cũng khủng khiếp, đây còn là Hắc lôi linh lực, chẳng phải vừa vận lên là mệt xỉu liền hay sao? Long Ngạo không biết linh hồn của Dương khi đạt đến Linh Ủy cấp 8 đã càng thêm khổng lồ, kết hợp với Tiên hóa thì đã trở nên lớn khủng bố.

Trong lúc Long Ngạo đang nghi vấn, Dương toàn thân chớp động bắn thẳng vào Long Ngạo, khiến hắn giật mình giờ thương ra đời.

Xoẹt! Choang!

Chỉ một lần va chạm, cây thương của Long Ngạo gãy đôi, chính hắn cũng bị đánh lui lại.

Xoẹt! Binh! Binh! Binh!

Cả người Dương cứ như tia chớp đánh vào rồi dội ra, làm Long Ngạo không kịp trở tay, liên tục trúng đòn, vảy rồng màu vàng kim bị đánh đến tróc ra từng mảnh.

“Thiếu tộc trưởng!” Hai tên cận vệ thấy Long Ngạo ăn hành, xông tới.

Binh! Binh! Xoẹt! Binh!

Hai tên cận vệ còn chưa kịp Long hóa, mỗi tên ăn mấy đòn liên văng ra xỉu.

“Mẹ kiếp! Sao linh lực nó dồi dào vậy?” Long Ngạo cay đắng!

Đám đang nấp xem cũng xanh mặt: “Mẹ ơi nó bá vãi! Ai cho tao biết lý do nó không được xếp trong Tân Tinh bảng coi!”

“Chắc nó mất tích đầu đó nên không ai biết thực lực! Mà xương con éo gì đây?” Một thằng đang nấp chỗ sọ đầu giao long, tò mò trèo lên vỗ vỗ cái sọ nghe bộp bộp. Chợt cảm thấy cái sọ run run liền mắng: “đ-mẹ thằng nào lắc cái sọ!”

Vừa mắng xong, cái sọ đầu chợt bay lên làm thằng phía trên nghiêng ngã té xuống đất, cả đám chấn kinh! Bộ xương giao long đã tỉnh giấc!

GRAOOOOO!!!!

Một tiếng gầm ghê rợn như phát ra từ quá khứ vang vọng vào linh hồn từng người, khiến Dương đang đập Long Ngạo cũng nhìn qua, bộ xương giao Long đang gượng dậy, còn một đám Linh Ủy thì bắt đầu chạy loạn.

Khí thể khủng khiếp từ bộ xương phát ra đến chỗ xa như Long Ngạo cũng cảm thấy run rẩy:

“Linh... Linh Tướng?” Long Ngạo run run đoán, mình mấy đây máu me vì bị Dương hành hạ.

“Là Linh Vương!” Dương sửa lời Long Ngạo, bước đến chỗ bộ xương, không thèm liếc qua Long Ngạo, nói với hắn: “Tao tha mày một mạng! Về nói với ông nội mày, xong chuyện ở đây tao liền tới Long thành đòi người!”

“Đòi người? Ngừ như mày mà đòi người?” Long Ngạo cười độc địa.

Dương không thèm đếm xỉa, bước từng bước đến chỗ giao long khổng lồ đang điên cuồng gầm rú, My và Nguyệt tiến theo sau, Bảo Ngọc từ trong nhẫn bay ra ngồi lên vai hắn, tay cầm đoạn kiếm Nghịch Thiên.

“My, Nguyệt! Ta có điều này muốn hỏi hai nàng! Rất quan trọng!” Dương nói với giọng nghiêm trọng.

“Người hỏi gì?” My và Nguyệt đồng thanh nói, hai nàng cũng đã nghe rõ chuyện về Diễm từ Long Ngạo nên biết trong long Dương đang có bão. Hai nàng hồi hộp lắng nghe, Bảo Ngọc trên vai hần cũng ngồi im không nhúc nhích.

“Ta muốn hỏi... con giao long này đánh thế nào?” Dương gãi đầu hỏi, làm My và Nguyệt đơ ra, Bảo Ngọc bật ngửa té khỏi vai hần...

37. Chương 37: Độc Giác - Lục Vũ - Tứ Vỹ

Tầng 3 cổ mộ, bộ xương giao long trông tương tự xương một con cá sấu khổng lồ gằm rổng hung tợn khiến bọn Linh Ủy gần đó bỏ chạy trốn chết.

“Mẹ ơi con này chắc cũng Linh Vương trở lên!” Một tên vừa chạy vừa nói.

“Chạy thôi, kiểu này phải chờ bọn Linh Tướng vào thì mới có cửa hạ nó, còn Linh Tá cũng chịu chết!”

“Thua mấy chục cấp, không chạy thì đánh cái đét!”

Chẳng mấy chốc tất cả đã chạy vào các góc tầng 3, con giao long hung hăng nhưng không có ý định sẵn mồi, chỉ đứng một chỗ gằm gừ, nền đất dưới xương sườn của nó có một vòng tròn sáng trắng hiện lên, rõ ràng là thang máy xuống tầng tiếp theo.

“Google! Đánh nó kiểu gì?”

“Linh Ủy đối kháng Linh Vương, chỉ có đường chết!”

“Mẹ kiếp! Sao càng ngày càng vô dụng vậy?” Dương tức giận mắng.

“Vô dụng? Ta trả lời sai bao giờ? Chỉ có người hỏi ngu!”

“Đù hôm nay còn trả treo! Không vô dụng thì sao mẹ ta bị bắt mà dám nói là ở nhà?”

“Long thành chính là nhà nàng! Nếu ta nói nàng bị bắt thì sao? Lúc đó một thằng Linh Sĩ vô dụng như người ngoài dấn vật ra còn làm được gì?” Google bực tức đáp trả.

“Làm được gì? Con mẹ nó tất nhiên là xuống Long thành cứu nàng bằng mọi giá!” Dương hùng hồn đáp.

“Một bộ xương Linh Vương còn vô phương đánh bại, vậy mà đòi xuống Long thành, nơi Linh Vương chỉ là đám thuộc hạ! Người muốn xuống, tất nhiên ta sẽ giúp người, nhưng không phải bây giờ!”

“Không phải bây giờ thì lúc nào? Chờ thằng chó Long Ngạo cưới mẹ ta đến khi đẻ con rồi mới xuống cứu hả?” Dương tức phát điên khi nghĩ tới cảnh mẹ mình bị Long Ngạo ép hôn, càng tức hơn vì không dám giết Long Ngạo, sợ Long tộc tức giận xử tử luôn mẹ hần.

“Ngu ngốc! Diễm là Linh Đế cấp 7 đó! Muốn triệu tiêu lực lượng của nàng mà không làm cơ thể nàng thương tổn thì cần ít nhất 7 năm, giờ mới qua 3 năm người lo cái gì? Lo là lo nâng cao thực lực đi rồi mới có sức mà cứu, còn hiện tại người chỉ là gánh nặng cho Diễm thôi!”

“Ta không cần biết! Ra khỏi đây ta liền xuống Long thành! Chỉ cách diệt con giao long này mau!”

“Tên cứng đầu! Muốn diệt bộ xương này, có 2 cách, một là mạnh mẽ đánh bại nó, hai là phá nguyên ấn!”

“Phá nguyên ấn?” Dương hỏi lại.

“Đúng! Phá nguyên ấn là cách cực kỳ khó, hầu như chỉ có người ếm nguyên ấn mới biết cách phá nguyên ấn và vị trí đặt nguyên ấn, đồng thời cần có thuộc tính đối lập với thuộc tính nguyên ấn!”

“Vậy người biết phá?” Dương hỏi.

“Đúng! Ta có thể chỉ người hình dạng nguyên ấn này và vị trí đặt nguyên ấn, đây là Sinh Mệnh nguyên ấn, vừa vận người có Tử Vong linh lực!”

Dương thắc mắc: “Tử Vong linh lực? Ta có hồi nào?”

Google tức giận mắng: “Người chịch con người ta cho đã rồi còn hỏi?”

“À... Là Tử Linh!” Dương hiểu ra, lúc hấn chịch nàng đồng thời vận Thôn Thiên Địa, linh hồn hai người đã đạt đến một mức độ dung hợp nhỏ, vì vậy mà linh hồn Dương cũng sở hữu một thuộc tính từ linh hồn Tử Linh, chính là Tử Vong thuộc tính.

Google không nói nữa, truyền vào não Dương cách kết ấn và vị trí đặt ấn, chính là trên đỉnh sọ đầu giao long.

“Rõ rồi!” Dương gật gù, lại hỏi thêm: “Mà thật ra người là ai vậy? Không giống Google bình thường!”

“Ta? Ta là Google Now!” Google đáp như thật như đùa.

“Me! Láo toét!” Dương mắng, bản thân hấn không tin, nhưng sâu trong tâm hồn lại có cảm giác Google là một thứ rất gần gũi và thân quen, càng không có chút ác ý nào với bản thân hấn, giống như Google này chính là một phần trong linh hồn hấn.

Google nói thêm: “À quên, từ nay trừ khi gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, còn không ta sẽ không chủ động giúp người!”

“Ồ kê!” Dương đáp, nhìn ra xung quanh thì phát hiện cái sọ giao long đang nhìn về phía mình, ra vẻ hung ác.

“Ồ đệt!” Dương hiểu ngay tại sao, giao long hận nhất chính là 3 tộc Long, Tiên và Nhân, bởi vì 3 tộc này đã liên minh hủy diệt 3 tộc Giao Long, Ngư Tinh và Hồ tộc. Mà giờ Dương đang trong hình dạng Long - Tiên - Nhân, con giao long kia không tìm cách giết hấn đầu tiên mới là lạ!

GRAOOOO!!!!

Bộ xương giao long gầm lên, tuy chỉ là xương cốt nhưng lại phi thường linh hoạt xông tới chỗ Dương.

“Chạy!” Dương quát lên, nguyên ấn như một vòng tròn ngồn ngồn màu tím bắt đầu ngưng tụ trong lòng bàn tay phải, đôi cánh đen kết hợp Hắc ma để lôi vũ mạnh bay lên rồi hướng vào đỉnh sọ giao long phóng xuống.

Bình! Rầm!

“Dương!”

“Papa!”

Nguyệt và My, Ngọc cùng la to, trong khoảng khắc Dương phóng xuống, con giao long tuy bất ngờ nhưng cũng kịp phẩy cái đuôi xương dài ngoằn đánh Dương, hấn chỉ lo đánh vào đầu giao long, không để ý cái đuôi nên bị đánh văng ra xa, đập mặt xuống đất.

“Hự! Ta không sao! Ơc!”

Dương gương dậy trấn an các nàng, nhưng lại phát hiện xương tay trái đã bị đánh gãy, ngực trái đau nhói, miệng phun ra một ngụm máu cùng bụi đất. Tuy chỉ là một cú quất đuôi hơi hợt, nhưng mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp đã phải huy động tối đa, kết hợp với Hắc ma để lôi linh lực bảo vệ toàn thân cùng vậy rồng bá vương mà Dương vẫn trọng thương, đủ thấy chênh lệch giữa Linh Vương và Linh Ủy là không có gì lấp được!

Con giao long đánh được Dương một cái liền khoái trá lui lại bảo vệ thang máy. Long Ngạo đằng xa đứng cười khoái trá khi thấy Dương ăn hành.

“Vậy mà còn nói không sao! Gãy tay rồi!” My, Nguyệt và Ngọc vội tiến đến đỡ Dương dậy, phát hiện tay Dương bị đánh gãy lật lìa liền không khỏi đau xót.

Bảo Ngọc ngây thơ oa oa khóc: “Hu hu papa gãy tay rồi, papa hết quay tay cho Bảo Ngọc ăn được rồi!”

“Ạch!” Thấy My và Nguyệt nhìn mình với ánh mắt như nhìn thằng biến thái, Dương vội giải thích: “Đây là quay thịt gà thịt thỏ cho nó ăn lúc bị nhốt trong linh cảnh!”

Hai nàng lúc này mới à lên.

Nguyệt hỏi: “Mà ngươi định làm gì? Khi không lại xông thẳng vào đầu nó thế kia?”

“Chắc điểm yếu của nó là trên đầu hả?” My đoán.

“Đúng vậy, ta định một đòn kết liễu nhưng không ngờ đuôi nó lại nhanh và linh hoạt như vậy... Nhưng ở đây không ai cản nổi đuôi nó...” Dương liếc qua Long Ngạo, nhưng biết thằng này đời nào chịu giúp mình.

“Cần bao lâu?” Nguyệt hỏi.

“Dù nó quất đuôi mất đà là được!”

“Vậy để chúng ta dụ nó!” My và Nguyệt đồng thanh.

“Con nữa!” Bảo Ngọc giơ đoạn kiếm dài ngang cô bé lên cao.

“Không được! Các ngươi quá yếu!” Dương phản đối.

My mỉm cười xinh xắn: “Ngươi cứ chuẩn bị, chúng ta sẽ không để mình bị thương đâu!”

Hai nàng quay lưng đi về phía giao long, Bảo Ngọc bay theo sau.

Dương đứng nhìn theo hai bóng lưng yếu điệu lả lướt, chợt trong mắt hấn, hai nàng cùng Bảo Ngọc đồng thời sinh ra dị biến!

Bảo Ngọc bị một quả cầu trắng ngọc bao quanh, My không ngờ cũng bị một quả cầu màu đỏ sáng bao quanh!

“My cũng có tiên hóa!” Dương trợn mắt khó tin.

Tuy khó tin nhưng vẫn có khả năng, bởi vì My với hấn cùng cha khác mẹ. Nhưng mà...

Nguyệt bên cạnh My, khắp người tỏa ra ánh sáng vàng nhạt... Màu ánh trăng!

“Ánh trăng! Nguyệt... Hồ... Hồ... Hồ tộc!” Dương lẩm bẩm, những phát hiện kinh thiên lóe ra trong đầu hấn. Lúc này, Như Nguyệt sau khi khắp người tỏa sáng, váy nàng bị đẩy thấp xuống, trên lưng váy động đậy rồi mọc ra 3 cái đuôi lớn màu vàng sáng đáng yêu ngoe nguẩy, khiến Bảo Ngọc thích thú sà xuống ôm lấy, gò má bé nhỏ cọ vào mớ lông đuôi phồng to mềm mướt

My bên cạnh, phần áo sau rách toạt, tấm lưng tuyết mỹ mọc ra một đôi cánh màu hồng ngọc.

Hồng Vũ Tiên Tử và Tam Vĩ Nguyệt Hồ!

Tiên hóa, Hồ hóa xong, My và Nguyệt không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Dương, hai mỹ nữ mặt ửng hồng khi thấy Dương nhìn ngơ ngác...

“Tuyệt sắc!” Dương không còn lời nào để diễn tả, My là cháu của Tiên, vẻ đẹp của nàng thì Dương đã hiểu nguyên do, còn Như Nguyệt lại đẹp không hề thua kém thì bây giờ Dương cũng đã hiểu, bởi vì Tiên tộc và Hồ tộc, chính là hai chủng tộc xinh đẹp nhất trong thế gian này! Mà khi Tiên hóa - Hồ hóa thì hai nét đẹp này mới thực sự là bộc lộ hoàn toàn, xinh đẹp phi thường! Không chỉ có Dương, hầu như tất cả người đang có trong tầng này đều ngơ ngác ngắm nhìn.

Nếu đôi cánh là biểu tượng của Tiên tộc, thì những cái đuôi chính là biểu trưng cho Hồ tộc, mỗi cô gái mang huyết mạch hồ tộc tinh thuần khi sinh ra đã có khả năng Hồ hóa ra 1 đuôi, lên Linh Sĩ sẽ có 2 đuôi, Linh Ủy có 3 đuôi và khi có đủ 9 đuôi, người ta gọi là Cửu Vĩ Thần Hồ.

Lại nói về nguyên do Hồ tộc bị diệt, chính là vì một vị Cửu Vĩ Thần Hồ đem lòng yêu Lạc Long Quân, nhưng Lạc Long Quân khi đó đã cưới Âu Cơ, cuối cùng Cửu Vĩ Thần Hồ vì ghen ghét mà dẫn dắt Hồ tộc cầu kết với Giao Long tộc và Ngư Tinh tộc tấn công Tiên - Nhân - Long 3 tộc, kết quả Hồ tộc bị diệt, chỉ còn sót lại một vài cá nhân, chính là tổ tiên của Hồ gia Sài thành ngày nay.

“Papa mau chùi nước dãi! Chảy xuống cổ luôn kia!”

“Ặc!” Dương vội chùi nước dãi chảy từ khóe miệng, sau đó tìm cách đánh lạc hướng chữa thẹn: “Các nàng chỉ cần đánh lạc hướng nó thôi, đừng liều lĩnh đến gần!”

“Được!” My và Nguyệt cùng gật đầu, hai bóng dáng tuyệt mỹ cùng phóng tới. Con giao long thấy có người xâm nhập lãnh địa, liền gầm gừ quấy đuôi chờ thời cơ tấn công.

Loài giao long có chân rất ngắn nên chỉ đảm nhận nhiệm vụ di chuyển và bắt mồi dưới nước, còn trên cạn thì vũ khí chính của nó là cái đuôi dài linh hoạt cùng với miệng dài răng sắc bén. My và Nguyệt mỗi người giữ khoảng cách ở một bên đuôi giao long, tìm cách dụ nó tập trung tấn công mình, Bảo Ngọc bay theo không ngừng nhắc nhở cẩn thận.

Dương bay lại gần, căng mắt lo lắng theo dõi, vừa chờ đợi cơ hội vừa lo sợ các nàng bị thương.

Đám đông đang xôn xao bàn tán về hai người đẹp, lại thấy Dương thế mà chỉ đứng nhìn hai nàng xông pha, không khỏi tức giận chửi mắng.

“Thằng chó! Mày không phải đàn ông!”

“Để con gái đánh còn mày đứng xem mà coi được à!”

“Uổng cho cái danh hiệu Hắc vũ tiên long! Chết đi!”

Dương cơ thể lan truyền từng cơn đau nhức, lại nghe chửi, liền lắc đầu cười khổ: “Không phải chúng mày cũng đứng xem hay sao...”

Ở phía khác, Long Ngạo cười lạnh: “Một lũ ngu ngốc! Tự tìm cách chết!”

Long Ngạo vừa nói xong, My hét lên sợ hãi, đôi cánh vỗ mạnh bay lui ra khi thấy cái đuôi giao long quật mạnh về phía mình. Đồng thời, Dương như tia chớp phóng đến, ngay khi cái đuôi giao long quất hết đà, cũng là lúc tay phải Dương chưởng xuống hộp sọ giao long.

GRAAOOOOO.....

Con giao long gầm lên đau đớn, trên đỉnh sọ, một nguyên ấn màu xanh lá hiện ra và tỏa sáng, sau đó lại hiện ra một nguyên ấn màu tím với hình dạng y hệt lơ lửng phía trên rồi từ từ hạ xuống, 2 ấn hợp thành 1.

Không một âm thanh, hai ấn ký sau khi dung hợp liền tan rã như cát bụi, ánh sáng xanh tím bắn ra sáng cả tầng hầm rồi vụt tắt, bộ xương khổng lồ từ từ rã thành từng đoạn, vô hồn rơi xuống đất.

“Th... thắng rồi?” Long Ngạo cảm muốn rớt xuống đất, một giao long Linh Vương cấp vậy mà bị Dương một chưởng đánh chết?

Không riêng gì Long Ngạo, tất cả những người ở đây đều há mồm đến tởm quai hàm, Linh Ủy diệt Linh Vương, đây là cái logic chó má nào trên đời? Mà nó năm nay bao nhiêu? 16 tuổi!

“Thằng này tuyệt đối không phải người!” Ai đó kinh hô.

“Chứ mày nhìn nó giống người à? Phải nói nó không phải là bất cứ loài nào trong cái thế giới này!”

“Chẳng lẽ... nó là người ngoài hành tinh?”

Đủ mọi khái niệm được đám Linh Ủy gán cho Dương như quái vật, ác ma, siêu nhân, thánh Dương em thánh Gióng...

Dương nhìn My, Nguyệt và Ngọc, thấy ba nàng vẫn còn an toàn thì thở phào nhẹ nhõm, gọi các nàng bước lại xuống tầng tiếp theo. Nếu là trước đó, trong tình trạng hiện giờ thì Dương nhất định chọn bỏ cuộc vì bị thương nặng, nhưng hiện giờ, hắn quyết tìm đến tận cùng kho báu, chính là vì bằng mọi giá phải mạnh lên mới có khả năng cứu được Diễm!

38. Chương 38: Ảo Mộng Vĩnh Hằng

Bộ xương giao long khổng lồ nằm rời rạc trên nền đất lạnh lẽo, Hắc vũ tiên long Vô Phi Dương, Hồng vũ tiên tử Vô Diễm My và Tam vĩ nguyệt hồ Hồ Như Nguyệt cùng cô bé Bảo Ngọc tí hon cùng tiến đến vòng

sáng giữa tầng 3 trước ánh mắt hâm hộ của những người đang hiện diện.

“Chờ ta với!” Một người la lên, rồi cả bọn ủa chạy đến chỗ thang máy, Long Ngạo bỏ hai tên cận vệ nằm bất tỉnh, cũng xông tới.

Binh! Binh! Binh!

Liên tục là những cú đ-ng đầu vào một bức tường vô hình, cả bọn dội ngược ra ngay khi vừa ló đầu qua vạch sáng, trừ 4 người Dương, không ai vào được. Thang máy bắt đầu hạ xuống, mặc kệ bọn cắc kè du côn điên cuồng đập phá kêu gào.

Bảo Ngọc tuy tiên hóa cùng lúc với My nhưng lại nhanh chóng yếu dần rồi ngủ thiếp trên vai Dương, hẳn liền đem cô bé cho vào giường ngủ nhỏ đặt trong nhẫn. Sau đó Dương ôm cánh tay gầy nhưc nhối, cả người uể oải, đuôi, cánh và bộ vảy rồng dần thu lại, khiến hấn vội lấy áo quần ra mặc vào, My và Nguyệt đỏ mặt quay sang hướng khác.

“A! Mặc giúp ta với!” Dương gầy một tay, không mặc được áo.

Nguyệt đứng bên trái thương xót quay qua giúp hấn mặc áo, Dương chưa mặc xong quần, cái quần dài chưa kéo khóa nên để lộ thẳng em nằm lặt lia thò đầu ra khe hở, vô tính thể nào mà Nguyệt lại thoáng nhìn thấy nên thốt lên xấu hổ, My nghe Nguyệt thốt lên, tưởng có chuyện nên cũng vội nhìn qua, thể là thấy luôn cái vòi voi xam xám, vội đỏ mặt quay đi xem như chưa thấy gì.

Dương mặc lại quần áo xong, đang được My băng bó cánh tay thì thang máy xuống đến tầng 4, cả bọn chết lặng.

Tầng 4 rộng hơn tầng 3, và cũng âm u hơn, xung quanh chất hàng trăm bộ xương, từ xương người đến xương linh thú, có vài bộ xương giao long to chẳng kém bộ xương ở tầng 3, ngoài ra còn có hàng đồng xác khô, chẳng khác nào một địa ngục.

“Đây... đây...” Dương lắp bắp nói không nên lời, một bộ xương là làm hấn mém chết, giờ là cả một đội âm binh!

My và Nguyệt sợ đến không dám nhìn, che mặt nấp vào người Dương.

Trong lúc Dương còn đang thần thờ vô vọng, đột nhiên thang máy lại hạ xuống... Dương không biết mình ngất đi từ lúc nào, chỉ biết khi tỉnh lại thì mọi giác quan đều trở nên mơ hồ yếu ớt, mắt không mở nổi, làn da thì như đau rát không rõ lý do, mà hình như hấn đang khóc, mơ hồ nghe tiếng ai đó cùng hấn khóc lại như đang cười.

“Con sẽ tên là... Dương, Vô Phi Dương!” Giọng một người đàn ông mơ hồ nói.

Thời gian dường như trôi đi rất nhanh, khiến Dương mơ màng cảm giác như thời gian đang bị ai đó tua đi...

Lúc này Dương đã có thể cảm nhận rõ hơn về thế giới xung quanh, và có vẻ như hấn đang khóc rất to.

“PHI THIÊN! ĐỪNG!” Dương nghe tiếng một người phụ nữ trẻ đau đớn gào to.

“MẶC KỆ TA! NÀNG MANG CON CHẠY ĐI!” Giọng một người đàn ông quát, lúc này Dương nhận ra mình chỉ có thể bị động cảm nhận chứ không thể tự điều khiển cơ thể.

“KHÔNG!!!!” Diễm gào lên đau đớn...

Thời gian lại trôi đi, lúc này cu Dương đã có thể nhìn, hấn thấy bản thân đang cười hắc hắc giang tay bập bẹ từng bước đi đến chỗ Diễm, nàng vẫn không khác lắm so với lần cuối Dương gặp, nhưng trẻ hơn một chút.

“Mẹ! Mẹ!” Dương bập bẹ gọi mẹ, Diễm vừa cười vừa khóc dang tay ôm nó vào lòng, mềm mại và ấm áp...

Những cảnh vật liên tiếp thay đổi, Dương thấy mình lần đầu tiên đi học, kết bạn với Vu Sinh, kết thù với Khôi Lang, tiếp đến là những đoạn kỷ niệm có vui có buồn, đa phần là kỷ niệm với mẹ, khiến Dương trong lòng liên tục thay đổi từ vui đến buồn rồi thương nhớ...

Một đoạn ký ức khác...

Dương lúc này đã là một thằng nhóc 11 tuổi, sau lưng mang một cái ba lô, lăm la lăm lét đi vào một con hẻm vắng, rồi bước vào một tiệm sách cũ.

Chủ cửa hàng là một tên thanh niên khoảng 25 - 26 tuổi, trông đẹp trai anh tuấn tiêu sái phong lưu mà cũng không kém phần lạnh lùng vô song tuyệt thế, hắn đang cầm cùi ghi ghi chép chép gì đó.

“Chào ông chủ!” Dương gọi.

“Chào nhóc, đến mua truyện sex à?” Thanh niên nhướn mày.

“Không phải! Ta muốn mua bí kíp!”

“Người mấy tuổi?” Thanh niên nghi vấn.

“11!”

“11? Vậy thì về kêu mẹ dẫn đi học thể dục nhịp điệu đi nhé!”

“Không! Ta muốn công pháp luyện hồn, cùng với bí kíp tuyệt kỹ!” Vừa nói, Dương 11 tuổi vừa đảo mắt nhìn vào một kệ sách nhỏ, nơi chứa các cuốn sách khá dày, mỗi gáy sách đều có ghi một dòng chữ, nào là Cực Lạc công pháp, Kiệt Lạc thần công, Âm Dương Hợp công, Giao Hợp đại pháp, nào là Thực Thần Ma công pháp, và cả Thôn Thiên Địa công pháp...

Thấy 3 chữ Thôn Thiên địa, Dương ngạc nhiên đến cực độ, muốn với tay lấy đọc thử nhưng không thể điều khiển cơ thể, trong lòng thầm thúc giục: “Lấy nó! Lấy nó!”

Không rõ do Dương kêu gọi hay vốn đã như vậy, Dương 11 tuổi thò tay với lấy quyển Thôn Thiên Địa, ngấm ngĩa rồi lật xem trang giới thiệu...

“Thôn Thiên Địa, công pháp luyện hồn...”

Đọc đến đây, cảnh vật lại mờ dần, Dương tức điên nhưng không có cách nào níu kéo...

Tiếp theo là cảnh Dương cùng Vu Sinh bị băng Khôi Lang chặn đánh, sau đó Dương quay lại tiệm sách cũ quyết tâm chọn mua một quyển sách dạy tụ linh, hắn luyện theo và kết quả thất bại, linh hồn tổn thương nhưng không biết tổn thương chỗ nào...

Tiếp theo là một chuyến dã ngoại với mẹ, Dương ra vực đứng tè, rồi bị gió mạnh thổi bay xuống vực, rồi khi tỉnh dậy, Dương biết mình không đơn giản chỉ là mình.

Cảnh vật lại thay đổi, lần này Dương đứng trong một căn phòng cẩm thạch cổ kính, trước mặt Dương hiện ra một bàn thờ lớn, nhang khói đã tàn từ rất lâu. Dương nhìn xung quanh, Mỹ và Nguyệt đã trở lại hình người, đang đứng cạnh hắn (về Mỹ thì phần áo sau lưng đã rách nhưng phần áo trước vẫn còn nguyên vẹn), nhưng hai nàng nhắm mắt bất động.

“Ủa? Sao mới đây đã thoát ra rồi?” Giọng ai đó nghe xa xăm như từ linh hồn phát ra làm Dương giật cả mình.

“Ai đó?” Dương nhìn dáo dác.

“Sao người thoát ra nhanh vậy?” Từ trong khoảng không chỗ bàn thờ, một bóng hình hư ảo hiện ra. Người này mặc một bộ hoàng bào, đầu đội vương mạo, tuy chỉ là hình ảnh mơ hồ nhưng toát ra khí chất đế vương bất phàm.

“Ng... ngài là Đinh Tiên Hoàng?” Dương hỏi.

“Người thoát khỏi Ảo Mộng Vĩnh Hằng bằng cách nào mà nhanh vậy?” Người kia hỏi lại.

“Ảo Mộng Vĩnh Hằng là gì?” Dương lại hỏi.

“Sao người không trả lời ta?” Người kia mất kiên nhẫn.

“Sao ngài cứ hỏi ta hoài vậy?” Dương cũng mất kiên nhẫn chẳng kém, từ đầu đến cuối, hai người mạnh ai nấy hỏi, không ai trả lời ai.

“Người... được rồi! Ta lớn, ta hỏi trước, người trả lời, ok?”

“Dạ, vậy ngài là Đinh Tiên Hoàn đúng không?” Dương gật đầu lễ phép hỏi.

“Ừ, chính ta! Ừa ta hỏi trước mà!” Đinh Tiên Hoàn gật đầu cái rụp, nhưng liền chuyển sang bực mình.

“Vậy ngài muốn hỏi gì?” Dương hỏi.

“Sao người thoát khỏi thuật Ảo Mộng Vĩnh Hằng nhanh vậy?”

“Ảo Mộng Vĩnh Hằng là gì?” Dương hỏi lại.

“Sao người không trả lời ta?” Đinh Tiên Hoàn bực mình quát to.

“Nhưng con không biết đấy là gì mà?” Dương cười khở, định hỏi Google nhưng Đinh Tiên Hoàn liền giải thích.

“Ảo Mộng Vĩnh Hằng là một dạng lời nguyền, đem linh hồn người vào một ảo giác như sinh ra và lớn lên lần nữa trong ảo mộng, người sẽ quên mất thực tại, sống và phát triển trong thế giới ảo giác như bình thường, trừ khi người nhận ra đấy chỉ là ảo giác, còn không sẽ mãi mãi chìm trong thế giới như thật kia. Nói ta nghe xem sao người nhận ra đấy là ảo giác để mà thoát ra nhanh vậy?”

“À... ra vậy...” Dương gật gù, lời nguyền này đối với người khác thì cực kỳ nguy hiểm, khiến người ta đang chết đứng mà cứ tưởng mình vẫn đang sống, đang xông pha trong thế giới mà mình cho là thật. Nhưng với Dương thì vô dụng, ngay khi bắt đầu ảo mộng, hắn đã nhận ra ngay đây không phải là thực, đơn giản bởi vì tuổi thơ của người trong mộng không phải tuổi thơ của hắn! Lời nguyền này không những không làm khó Dương, mà còn giúp hắn biết được quãng đường 13 năm đầu đời của Vô Phi Dương, cho hắn tiếp nhận những kỷ niệm, những cảm xúc vô cùng chân thực mà Vô Phi Dương thật sự đã từng có.

“Thế nào? Mau nói xem?” Đinh Tiên Hoàn bộ dạng háo hức như đứa trẻ đang tò mò về một điều mới mẻ.

“Dạ... Con cũng không biết nữa, đang tới đoạn năm 13 tuổi con bị té núi, chắc lúc đó sợ quá nên tỉnh luôn...” Dương chém, tình huống là thật nhưng nguyên nhân là giả.

Đinh Tiên Hoàn tuy khó tin nhưng cũng không nghĩ ra nguyên do nào khác, đành im lặng gật gù.

Dương lúc này lo lắng nhìn Mỹ và Nguyệt, xem ra hai nàng cũng đang chìm trong ảo mộng.

“Đừng lo, chúng không sao đâu!” Đinh Tiên Hoàn nói.

Thấy Dương chưa hết lo, ngài nói tiếp: “Đây cũng không phải Vĩnh Hằng, ta chỉ định cho các người trải qua kinh nghiệm một đời, xem như phần thưởng vì đã vượt qua khảo nghiệm của ta.”

“Đời người chỉ trải qua đúng một lần, nếu cho người trải qua một đời, dù là trong mộng, rồi lại trở lại thành thiếu niên 15 - 16 tuổi, nhưng vẫn có kinh nghiệm từng trải của người trăm tuổi, người nghĩ xem đây là ưu thế cỡ nào?” Đinh Tiên Hoàn nói tiếp, có phần đắc ý với phương pháp luyện người của bản thân, lại thở dài tiếc nuối: “Đáng tiếc... người lại thoát ra quá sớm, mà ta thì không còn đủ lực để đem người vào lần nữa...”

Dương há mồm tròn mắt, trời ạ, hắn chính là một kẻ như vậy đấy, 69 tuổi thành 13 tuổi, tuy vẫn giữ được ký ức, nhưng tâm lý - sinh lý thì hoàn toàn bị cái xác 13 tuổi ảnh hưởng, nên tính tình nhiều lúc vẫn trẻ trâu bông bột như thiếu niên bình thường.

“Mà ngài nói đây là khảo nghiệm?” Dương hỏi.

Đinh Tiên Hoàn gật đầu, tuy Dương có phần thiếu lễ phép với một vị hoàng đế nhưng ngài cũng chẳng quan tâm, cũng chẳng thèm xưng trẫm gọi khanh như hoàng đế thông thường, tạo cho Dương cảm giác gần gũi thân quen nhưng cũng càng thêm phần kính trọng.

“Cái lăng này xây nên, không phải chỉ để làm chỗ cho ta yên nghỉ, mà còn là nơi khảo hạch nhân tài...” Đinh Tiên Hoàn nói: “Người cũng biết, đất nước nghèo yếu cần nhất là nhân tài, nhưng theo truyền thống thì mỗi đời hoàng đế đều được yên nghỉ trong một lăng mộ khang trang huy hoàng. Ta thì không muốn như vậy, càng không thể xóa bỏ truyền thống của cha ông, tín ngưỡng của dân tộc...”

“Cho nên ta nghĩ ra một cách, giữ lại một phần tàn hồn, đem những thứ vốn là chúng ngại vật ngăn cản kẻ khác đào mộ, biến thành những khảo nghiệm để tìm ra và bồi dưỡng nhân tài, như vậy ta dù đã khuất nhưng vẫn góp được chút sức mọn cho đất nước...”

“Ta đã quan sát từ đầu. Nhóm của ngươi, thông minh có, hiểu biết có, thiên phú có, can đảm có, nhân từ cũng có, tuy còn 1 tầng 4 yêu cầu thực lực mạnh mẽ, nhưng ngay khi thấy ngươi biết dùng phản nguyên để diệt giao long, ta liền biết các ngươi chính là nhân tài mà ta chờ đợi. Ta cho các ngươi trực tiếp vượt qua thử thách tầng 4, xuống đây nhận lấy phần thưởng đầu tiên, Ảo Mộng luyện tâm!”

Dương dâng lên một lòng tôn kính, vị hoàng đế không chọn cách yên nghỉ, mà chọn ngàn năm cô tịch để chờ đợi người tài, ngài nhân từ cỡ nào, ngài yêu nước cỡ nào?

Bất giác, Dương quỳ xuống dập đầu trước tàn hồn vị hoàng đế một thời, hoàn toàn kính phục.

“Ngươi đứng lên đi... Nói cho ta nghe tình hình đất nước hiện tại...” Đỉnh Tiên Hoàng liền từ phát tay đem Dương đứng dậy, bắt đầu hỏi Dương về đất nước mà ngài từng trị vì hơn ngàn năm trước.

Dương thao thao bất tuyệt, văng vẳng dạ dạ kể cho Đỉnh Tiên Hoàng về Việt Nam hiện tại, sau đó lại lôi trong nhẫn ra một số bảo vật cùng nhu yếu phẩm hiện tại ra giới thiệu cho Đỉnh Tiên Hoàng, khiến ngài hết tò mò lại bất ngờ, hết bất ngờ lại thích thú với những phát minh mới lạ.

Hai người trò chuyện hơn nửa ngày, Nguyệt mới hồi tỉnh, sau đó My cũng tỉnh lại, tâm tình hai nàng kích động khi nhận ra cuộc đời mình vừa rồi chỉ là ảo mộng, vội chạy đến ôm Dương khóc sụt sùi, khiến Đỉnh Tiên Hoàng lúng túng phải thi triển một lời nguyên khác, đem cảm xúc trong ảo mộng của hai nàng chôn giấu, chỉ còn lại kinh nghiệm từng trải.

Dương ôm hai người đẹp vào lòng, cánh tay phải lạnh lặn thay phiên vỗ về hai nàng, dỗ dành không thôi, khi hai nàng đã tỉnh táo thì mới tò mò hỏi: “Trong mộng... hai nàng có... chồng lấy không? Lấy ai? Ui da đau!”

Nguyệt xấu hổ nhéo hông Dương, còn My u ám cúi mặt, Dương không thấy nét mặt My nên còn tưởng nàng đang thẹn thùng.

Đỉnh Tiên Hoàng lắc đầu cười khỏ, bọn nhóc này tự nhiên như ruồi...

Không như Dương lúc đầu còn trả treo với ngài một chấp, My và Nguyệt khi biết có tàn hồn của Đỉnh Tiên Hoàng ở đây, liền lễ phép quỳ xuống.

“Miễn lễ! Được rồi, phần thưởng thứ nhất đã xong!” Đỉnh Tiên Hoàng ho một tiếng rồi ngượng ngừng nói tiếp: “Thật ra... khi ta mất, đất nước còn nghèo... nên ta không đem theo của cải...”

“Được diện kiến bệ hạ, chúng con đã thấy vinh dự, sao còn dám đòi của cải!” My và Nguyệt đồng thanh nói.

Đỉnh Tiên Hoàng chuyển sang thái độ long trọng: “Ồ Như Nguyệt tiếp chỉ!”

“Có thảo dân!” Nguyệt cúi đầu.

“Trẫm ban cho ngươi Ảo Mộng tinh thạch! Đây chính là viên tinh thạch có chứa ảo mộng thuộc tính cực kỳ quý hiếm, nếu ngươi dung nạp được thuộc tính này, kết hợp với nguyệt quang thuộc tính và thiên phú mệnh ảnh của Hồ tộc sẽ giúp ngươi càng thêm lợi hại!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Như Nguyệt khấu đầu, sau đó hai tay cung kính nhận lấy viên tinh thạch lớn bằng ngón tay cái, bên trong viên tinh thạch có một thứ như chất lỏng màu xám bạc ma mị.

“Võ Diễm My tiếp chỉ!”

“Có thảo dân!”

“Trẫm ban cho ngươi Thánh đan Liên Hoa Tâm, về phần công dụng, trong ảo cảnh chắc ngươi đã biết!”

“Tạ ơn bệ hạ!”

“Võ Phi Dương tiếp chỉ!”

“Có thảo dân!” Dương vội quỳ xuống, lòng hồi hộp mong chờ.

“Trẫm ban cho ngươi một cái lưỡi... ủa đâu mất rồi??” Đinh Tiên Hoàng đang trịnh trọng vừa nói vừa phất tay định lấy đồ từ trong tủ thờ ra, nhưng lại phát hiện không thấy gì bay ra.

“Sao kì vậy nè!” Đinh Tiên Hoàng vội mở tủ kiểm lục lại, nhưng không thấy đâu.

Dương than khổ, thế quái nào trong này mà mất đồ, lại còn ban cho mình cái lưỡi...

“Bệ hạ, ngài tìm lưỡi gì?” Dương hỏi.

“Ta tìm cái lưỡi kiếm! Nghịch Thiên kiếm như thứ con bé tinh linh của ngươi cầm ấy!” Đinh Tiên Hoàng nói.

“Hả, chẳng lẽ...” Dương ngó ra, vội từ trong nhẫn đem Bảo Ngọc lấy ra, quả nhiên con bé đang ôm đoạn lưỡi kiếm màu đen ngủ say. Thì ra trong lúc hai người chém gió, Bảo Ngọc không biết đánh hơi kiểu gì thấy được lưỡi kiếm, liền bay ra ôm lấy chui vào nhẫn hấp thu, Đinh Tiên Hoàng lúc đó đang thích thú nghiên cứu một món bảo vật của Dương nên không hề phát giác.

“Còn cục này nữa, cho ngươi luôn!” Đinh Tiên Hoàng lấy trong hộc tủ thờ ra một viên tinh thạch ném cho Dương. Đây là một viên tinh thạch trông khá giống viên Áo mộng tinh thạch của Nguyệt, nhưng màu đỏ trong suốt, bên trong chứa một thứ như ngọn lửa màu đỏ máu.

“Đây là...” Dương cầm viên tinh thạch, tò mò hỏi.

“Huyết Ảnh Yêu Hỏa tinh thạch, chứa Huyết Ảnh Yêu Hỏa, đế vương của hỏa thuộc tính. Nếu kết hợp với Hắc ma đế lôi của ngươi sẽ tạo ra uy lực khủng khiếp, nhưng ngươi phải chờ đến Linh Đế trở lên mới hấp thu, chứ với sức ngươi hiện tại không bị nó đốt chết thì Lôi Hỏa cắn nhau ngươi cũng chết theo!” Đinh Tiên Hoàng nói.

Lại một loại đế nguyên tố, đây là những nguyên tố biến dị hiếm nhất trong trời đất a, vậy mà một mình Dương nắm trong tay 2 loại, nếu để người ngoài biết Dương giữ viên Huyết ảnh yêu hỏa tinh thạch này thì dù Chúa Tể cũng bu tới tranh đoạt a!

39. Chương 39: Lôi Long Tinh Đế

Trao cho Dương viên tinh thạch xong, Đinh Tiên Hoàng trong lòng tò mò về Bảo Ngọc, liền hỏi Dương: “Tinh linh đi theo ngươi là loại tinh linh gì? Sao ta chưa từng biết đến?”

Dương gãi đầu: “Thảo dân cũng không biết...”

“Ngươi cũng không biết? Ta nhìn nó lớn hơn tinh linh bình thường, lại quá nhỏ so với tiên nữ, nhưng lại có thể Tiên hóa, mà tại sao lại thích mảnh Nghịch Thiên kiếm thế kia?”

“Lúc trước hình như nó từ mảnh Nghịch Thiên kiếm mà sinh ra...” Dương nói.

“Từ Nghịch Thiên kiếm? Chẳng lẽ là kiếm linh của Thiên kiếm?” Đinh Tiên Hoàng đoán.

Thần Bảo có linh tính, còn Tồi Thượng bảo có linh hồn, Thiên kiếm cũng không ngoại lệ, linh hồn của Thiên kiếm được gọi là kiếm linh.

Đinh Tiên Hoàng nhìn Dương thật sâu, Long thể bá vương, Tiên vũ, trí tuệ siêu phàm, linh lực Đế Lôi - Tử Vong, lại có khả năng cao là đang nắm giữ linh hồn của Tồi Thượng Bảo duy nhất của nước Việt: Thiên kiếm, chưa kể chuyện linh lực trong ngôi mộ này không ngừng bị cơ thể Dương hấp thu, dù đang trong ảo cảnh cũng hấp thu không ngừng, đây phải là một tuyệt thể công pháp!

Đinh Tiên Hoàng không khỏi gật gù, tên nhóc con này hiện tại tuy nhỏ yếu, nhưng tương lai vô lượng!

“Thưa bệ hạ...”

Đinh Tiên Hoàng đang trầm tư, nghe tiếng My khe khẽ hỏi.

“Người có gì muốn hỏi?” Đinh Tiên Hoàng hỏi.

“Thảo dân muốn hỏi... chuyện trong ảo cảnh có thể thành thật không ạ?” My hỏi.

Đinh Tiên Hoàng đáp: “Đoạn từ lúc người sinh ra đến người hiện tại là từ ký ức thật trong não người, về đoạn sau hoàn toàn là ảo cảnh lấy người làm trung tâm, tự suy diễn ra.”

My thở phào, trong lòng nhẹ nhõm đi một chút, chợt cảm giác có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình, tim nàng hồi hộp đập.

“Sao vậy My?” Dương quan tâm hỏi.

“Không có gì...” My cúi mặt đáp.

Nguyệt bĩu môi, trong lòng nổi lên một tia cảm giác nữa như khó chịu nữa lại dịu dàng...

Đinh Tiên Hoàng lắc đầu cười khỏ, bọn này tưởng ta đây vô hình hay sao?

“Còn chuyện này nữa! Vô Phi Dương, có muốn tiếp nhận truyền thừa của ta không?” Đinh Tiên Hoàng hỏi.

Dương trầm tư, ta muốn bí kíp gì mà chẳng có? Nhưng chợt nhận ra lúc Đinh Tiên Hoàng hỏi dường như khẽ nháy mắt với mình một cái. Hắn nghĩ một chút rồi quỳ xuống: “Nếu được vậy thì thảo dân cung kính chỉ bằng tuân mệnh!”

“Tốt! Tốt!” Đinh Tiên Hoàng gật gù: “Vậy người hãy ở lại đây vài tháng ta sẽ truyền dạy cho người tất cả những gì ta biết!”

Đinh Tiên Hoàng quay sang My và Nguyệt: “Còn hai người hãy bước vào vòng sáng, ta đưa các người ra khỏi đây.”

“Vâng ạ!” My và Nguyệt cung kính đáp, sau đó lại quay sang nhìn Dương, ánh mắt lo lắng.

“Đừng lo! Ta không sao đâu!” Dương nói.

“Chúng ta lo là lo sau khi người rời khỏi đây!” Nguyệt nói.

“Nếu người muốn đến Long thành, hãy mang chúng ta cùng đi!” My nói tiếp, ánh mắt đầy quyết tâm.

“Không được! Nguy hiểm lắm!” Dương phản đối.

“Nguy hiểm thì người càng không nên đi một mình!” Nguyệt nói.

“Rồi rồi... Như vậy đi! Ta hứa sau khi tiếp nhận xong truyền thừa của bệ hạ sẽ trở về học viện!” Dương khẳng định.

“Người hứa đó!” My nói.

Đinh Tiên Hoàng nói thêm: “Yên tâm, có ta làm chứng, sau khi tiếp nhận truyền thừa của ta thì hắn sẽ trở về học viện!”

Sau một hồi từ biệt, My và Nguyệt chuyển hết thức ăn lương thực cho Dương rồi lên thang máy lên tầng đầu ngôi mộ, những người khác cũng được Đinh Tiên Hoàng kêu gọi rời đi.

Ngoài khe nứt không gian, có rất nhiều Linh Tá đã tụ tập chờ thời cơ tiến vào, chợt xôn xao thấy một đoàn Linh Ủy từ khe nứt bước ra, khi người cuối cùng bước ra, khe nứt đóng lại...

Bên trong mộ.

Đinh Tiên Hoàng lắc đầu tự giễu: “Đường đường từng là một hoàng đế, lại phải phối hợp với người đi lừa hai cô bé... Haiz...”

Dương an ủi: “Cũng không tính là lừa, thảo dân không nhận truyền thừa của ngài thì lời hứa vô hiệu rồi!”

“Cứ xưng con như trước đi! Ta biết ta cũng không có khả năng dạy gì cho người, người đã có con đường riêng. Ta giữ người lại vì biết nơi đây đối với người còn chút tác dụng...”

Dương gật đầu: “Vâng! Linh lực nơi đây khá đậm đặc, rất thích hợp cho con tu luyện...”

“Người tu luyện Thôn Thiên Địa công pháp phải không?” Đinh Tiên Hoàng hỏi.

“Ngài cũng biết?”

“Biết sơ sơ thôi. Linh hồn ta không lâu nữa sẽ tiêu tán, lượng linh lực nơi này để lại cũng không tác dụng gì, người cứ thoải mái mà hấp thu đi, trước lúc tiêu tán ta sẽ đưa người ra.”

“Ngài sắp tiêu tán?”

“Ừ! Tâm nguyện xem như đã thành, ta cũng nên yên nghỉ rồi...” Đinh Tiên Hoàng thanh thản nói.

Ngài lại nói tiếp: “Ta biết người nóng lòng cứu mẹ, ta không ngăn cản, cũng không ủng hộ. Bản thân người còn quá non nớt, người muốn mạnh mẽ thì buộc phải xông pha, nhưng người muốn sống thì đừng bao giờ cho là mình đã đủ mạnh mẽ!” Một tháng sau.

Thành phố biển Vũng Tàu là một khu du lịch biển khá nổi tiếng ở Nam Bộ, ngoài là một nơi nghỉ dưỡng, vui chơi, ăn uống, nơi đây còn là vị trí đặt một cánh cổng dẫn xuống Long thành.

Đường bờ biển cong vút đầy gió dưới ngàn ánh sao đêm cùng rì rào sóng vỗ. Chiếc xe buýt được kéo bằng linh tượng dừng lại ở một trạm ven đường.

Thanh niên vận quần tây áo sơ mi, thân hình khỏe mạnh cân đối, gương mặt bình thường, tuổi khoảng 22 bước xuống xe buýt, ngược mặt hít sâu hương biển lành lạnh.

Hắn, chẳng ai khác chính là Võ Phi Dương, sau khi rời khỏi bí cảnh, Dương liền lập kế hoạch xâm nhập Long thành tìm cách cứu mẹ.

Nhờ có Google, Dương tra thông tin vài người của Long tộc mất tích mà không ai biết rằng đã chết, sau đó hắn chọn một người cùng tên Dương. Lâm Tráng Dương mất tích và chết cách đây 2 năm, có hình thể khá giống Phi Dương hiện tại. Sau đó Dương đi mua nguyên liệu, nhờ công nghệ giả kim siêu phàm đem chế tạo thành một loại mặt nạ giả thành Lâm Tráng Dương, ngoài ra còn làm ra một thẻ chứng minh thư không khác nào thẻ thật của chính Lâm Tráng Dương, mọi thông tin địa chỉ nhà, người thân, sở thích của Tráng Dương đều được Dương nắm rõ.

Dương đứng trên bờ đê, nhìn ra hòn đảo nhỏ xíu nằm cách bờ biển chỉ khoảng 200 mét. Từ bờ biển ra đến đảo có một con đường làm bằng đá cuội, con đường này hoàn toàn do sóng biển tự đắp nên, khi thủy triều lên cao thì con đường sẽ chìm mất, khi thủy triều rút thì đường lại nổi lên. Trên đảo có một cái mếu, mếu Hòn Bà, đây chính là nơi đặt cánh cổng không gian dẫn xuống Long thành, cánh cổng này sẽ mở ra 2 giờ 1 lần, và yêu cầu thẻ chứng minh thư của Long thành hoặc visa du lịch nếu không phải người của Long thành, cùng phí di chuyển mới được đi qua.

Chưa đến giờ, Dương lang thang đường bờ biển, dọc đường là các nhà hàng, quán cà phê, đủ các loại đèn màu.

“Anh đẹp trai ơi, ghé đây uống em nè!”

Dương đang đi, chợt thấy một quán đèn hồng mờ ảo, trước quán có mấy em tiếp viên mặc váy ngắn ngắn cùng áo sơ mi hở nút khoe khe ngực trần muốt hấp dẫn. Liền như thè lưỡi thở khô khè chó thấy xương bước vào.

Trong quán là một không gian mờ ảo, các bàn đều có rèm chia ra cho ai muốn riêng tư thì thả rèm, muốn công khai thì treo rèm. Dương đến ngồi một bàn trống, định kêu ly cà phê đá cùng một mỹ nữ chân dài đến hầu, nhưng thấy bàn bên kia có một gã đang quất một lượt 2 em nên thấy chợt dạ, học theo gọi hẳn hai em.

Cảm giác đi uống cà phê ôm đối với Dương kiếp trước không lạ, nhưng kiếp này lại khác hẳn, bởi các nàng tiếp viên đều có nhan sắc tuyệt trần mà còn rất biết chiều khách. Ôm hay mỹ nữ hai bên, Dương khả khả vừa cười vừa bóp vú em này, sờ đùi em kia, mũi không ngừng hít sâu từng làn hương da thơm ngát, dương vật thì được hay em cùng xoa tay chăm sóc, đến cà phê cũng được hai nàng thay phiên dùng làn môi thơm mớm cho tặng miệng.

Hai nàng lẳng lơ trên đũa, thỉnh thoảng lại khẽ rên một tiếng mềm mượt, một em không ngờ chủ động cúi xuống hé môi ngậm lấy dương vật của Dương mút ngon lành, tay Dương chui sâu vào váy em còn lại và phát hiện em này không mặc quần lót, âm vật đã ướt tự lúc nào. Máu nóng trong người Dương nổi lên, đề em này ra định xơi thì thấy một cô gái cầm hóa đơn đến gian cạnh hần tính tiền, gian này cũng không kéo rèm.

“Cái gì? 800... Mụ nội nó! Vô uống có ly đá me mà 800 ngàn?” Người đàn ông trung niên trông khá anh tuấn hung hăng quát.

Nữ tiếp viên khỏ ải phân trần: “Quý khách, ly đá me thì quán có thể miễn phí cho ngài, nhưng ngài xem hai tiếp viên của quán vì phục vụ ngài mà chỗ này... chỗ này của hai nàng ngập tình của ngài rồi đây!”

Dương nhìn hai cô tiếp viên đang đứng trước gã đàn ông, váy vén lên tận eo, giữa chân hai nàng chảy xuống đùi một dòng tinh trắng như sữa.

“Mụ nội nó! Được nhận tình dịch của bốn đế là vinh hạnh của các người đấy biết không hả? Bốn đế không đòi tiền là may, còn đòi ta 800 ngàn? Biết bốn đế là ai không?”

“Quý khách...”

“Mụ nội nó! Bốn đế chính là tộc trưởng kế nhiệm của Long thành đây! Lôi Long Đế - Long Chúc Lôi! Mụ nội!”

“Ạch!” Dương giật mình bật dậy, Long Chúc Lôi, vậy chẳng phải lão là cậu của mình sao? Thế éo nào mà tộc trưởng tương lai của Long thành lại lên bờ uống đá me ôm? Lại còn quýt 800 ngàn?

“Google? Hần là ai?” Dương nghi ngờ thử hỏi google.

Google đáp: “Long Chúc Lôi, con trai của tộc trưởng Long tộc, linh lực Linh Đế cấp 2, hệ Lôi, biệt danh Lôi Long Đế.”

“Ặc!” Dương bật ngửa, nhìn Long Ngạo lạnh lùng kêu ngạo, đầy khí chất hoàng gia, Dương còn tưởng Long Chúc Lôi cũng phải bá đạo đế vương, nghĩ thế quái nào cũng không ra là thằng cha chợ búa này.

“Đậu mợ không giảm giá phải không?”

Cô tiếp viên cúi đầu: “Vâng, đây là giá quy định, xin quý khách thông cảm.”

“Mụ nội nó! Quán có nhận rửa chén trừ nợ không thì nói nhanh!”

Dương lắc đầu chào thua, lấy từ thẻ ATM ra 2 tờ 500 nghìn đưa cho cô tiếp viên: “Tiền của bác này anh trả, boa cho em 2 trăm, mong em thứ lỗi.”

“Vâng, cảm ơn quý khách!” Cô tiếp viên cúi đầu cảm ơn rồi rít rời đi.

“Người tên gì?” Long Chúc Lôi thấy Dương hào phóng trả tiền giúp mình, liền hỏi.

Dương đáp: “Ta tên Tráng Dương, là người Long tộc.”

“Tốt! Cho ta địa chỉ, mai ta trả tiền cho người! Gấp 10 lần số tiền hôm nay!” Chúc Lôi sáng khoái vỗ bộp lên vai Dương, làm hắn muốn lún xuống đất.

“Dạ không cần, chỉ là thấy ngài bắt phàm nên tỏ lòng ngưỡng mộ! Nhưng mà ngài không nên giả dạng Lôi thiếu tộc trưởng...” Dương nói, vờ như không tin Long Chúc Lôi là thật.

“Ha ha!” Chúc Lôi cười lớn, không khẳng định cũng không phủ nhận: “Người thẳng thắn, ta thích! Người thuộc nhánh nào của Long tộc, làm nghề gì?”

“Ta thuộc họ Lâm, nói ra có phần xấu hổ, hai năm trước ta lên đây tìm khoáng thạch luyện kim, nào ngờ gặp nạn, đến nay mới hồi phục nên liền trở về.”

Long Chúc Lôi gật gù, hắn biết họ Lâm của Long tộc, là dòng họ chuyên luyện kim, người của họ này lên bờ tìm khoáng là chuyện không hiếm.

“Vừa hay ta cũng đang chờ về thành, người đi cùng ta không?” Long Chúc Lôi không hiểu sao cảm giác tên nhóc này khá thân thiết và hợp gu, liền rủ rê.

“Vâng, có bạn bè bầu bạn thì còn gì bằng!”

Hai người một lớn một nhỏ dắt nhau ra méu chờ mở cổng, Long Chúc Lôi linh lực Linh Đế công Dương đập nước chạy thoáng cái đã ra đến ngôi méu.

“Ngài lợi hại như vậy, sao lại không có tiền trả ly đá me?” Dương tò mò hỏi.

“Mụ nội nó! Vợ ta bệnh nặng, lên đây tìm mua một loại thuốc hiếm, mua xong còn thừa mấy triệu, đang đi bị một đám du côn chặn đường cướp. Má nó, dạy dỗ chúng nó một trận xong thấy tội nghiệp quá đem tiền cho gần hết, chừa lại đúng 1 triệu, để 500 ngàn mua vé, đeo ngờ uống ly đá me ôm mất 800 ngàn, mụ nội nó!”

“Ặc!” Dương trong lòng nghi ngờ Long Ngạo có thật là con ruột của lão này không, sao mà khác nhau một trời một vực vậy nè.

Lúc này, từ trên đỉnh ngôi méu bắn ra một cột sáng vàng, báo hiệu cổng đã mở.

“Đi thôi!” Long Chúc Lôi kéo Dương vào trong méu, trong méu trống vắng, chỉ có một tấm gương lớn ở giữa méu và một người bán vé cùng mấy tên bảo vệ kiểm tra chứng minh thư.

Dương đưa ra chứng minh thư ra, tên bảo vệ lấy một thứ như máy quét rọi qua, xác minh là thật liền trả lại cho Dương.

Người có giấy chứng minh của Long thành cấp thì giá vé là 500 nghìn, Long Chúc Lôi còn đúng 1 triệu nên sẵn khoái mua cho Dương một vé, sau đó tung tăng bước qua cổng.

Khi bước qua phía bên kia cánh cổng, trước mắt Dương là một cảnh tượng choáng ngợp, Long thành không phải chỉ đơn giản là một cung điện ở dưới nước như hần thường tưởng tượng, mà là cả một thành phố khổng lồ dưới lòng biển sâu, trông hiện đại đồ sộ không kém gì Sài thành.

Tòa Long thành như được một bong bóng khổng lồ bao bọc, khiến biển xanh chỉ có thể lơ lửng phía trên hóa thành bầu trời xanh thăm thẳm, thỉnh thoảng lại có một đàn cá bơi ngang bầu trời, dưới mặt đất, không có cây cỏ bình thường mà thay bằng các loại rong rêu san hô đủ loại màu sắc.

Hít một hơi hương biển sâu nồng đậm, Dương trong lòng như gào thét: “LONG THÀNH! TA ĐẾN RỒI ĐÂY! ME! CHỜ TA ĐẾN CỨU NÀNG!”

40. Chương 40: Lâm Gia Trang

Sài thành - Phủ thành chủ.

Thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang cùng chúa tể Đại Nhật ngồi bàn chuyện trong phòng, một người gõ cửa rồi được phép bước vào.

“Thưa Chúa Tể, thưa thành chủ!”

“Có chuyện gì?”

“Tin tức từ Vũng Tàu truyền về, Võ Phi Dương sau khi rời bí cảnh đã cải trang, sau đó vô tình gặp Long Chúc Lôi rồi cùng hắn xuống Long thành từ cổng Hòn Bà.”

“Ồ! Được! Được!” Đại Nhật chúa tể gật gù.

Thành chủ Đại Quang hỏi: “Chuyện này... có nên nói cho Nguyệt biết không cha?”

“Diên à! Nói nó biết để nó sống chết lòi ta theo xuống cứu hần sao?” Nói xong, Đại Nhật thở dài: “Dù biết chuyển đi này hần nhất định sẽ không chết, nhưng mà...” Long thành.

Ngoài bầu trời xanh thăm gợn sóng tạo cho tòa thành không gian màu xanh sẫm lạnh lạnh ra thì Long thành chẳng khác mấy so với Sài thành. Long thành có diện tích hơn 1000 km vuông, dân số ở đây bao gồm các loại thủy tộc và được thống trị bởi Long tộc. Trong thế giới này, hình thể loài người là hình thể chung cho hầu hết các chủng tộc, chính vì vậy mà dù có rất nhiều tộc loài cùng sinh sống nhưng Long thành vẫn chỉ có hình dáng qua lại của nhân loại.

Dương cùng Long Chúc Lôi ngồi trên một chuyến xe ngựa đưa đến quận Phong Long, một trong 7 quận của Long thành. Trong quá trình di chuyển, Long Chúc Lôi tám đủ thứ chuyện với Dương và phát hiện cả hai tên rất hợp rơ nên rất khoái chí.

Trò chuyện một lúc, Dương giả vờ ngạc nhiên tột độ khi Lôi đưa ra chứng minh thư của mình cho Dương xem, lại cố ý lái sang chuyện về Diễm để biết Chúc Lôi nghĩ thế nào trong chuyện này.

“Ài...” Long Chúc Lôi thở dài: “Con bé này cũng thật cứng đầu...” Lôi chỉ cảm thán một câu, Dương cũng không dám hỏi thêm.

Đến quận Phong Long, Dương xuống xe, còn Chúc Lôi theo xe tiếp tục trở về Long cung. Sở dĩ Dương có thể nhận lời mời của Lôi, trực tiếp theo lão đến Long cung tham quan một chuyến, nhưng Dương biết nếu đến đường đột như vậy, hần sẽ bị canh chừng gắt gao. Hần còn chưa đột phá Linh Tá, trong một nơi mà Linh Ủy chỉ là bọn lao công, Linh Tá chỉ đứng gác cửa, lại còn bị canh chừng gắt gao thì Dương làm gì có cơ hội cứu Diễm?

Cho nên, mục tiêu đầu tiên của Dương là về gia tộc, Lâm gia.

Nơi Long thành phần hoa diễm lệ, người của Long tộc luôn luôn là những kẻ bậc trên, Lâm gia tuy chỉ là một nhánh nhỏ yếu của Long tộc, nhưng vẫn đứng trên các chủng tộc khác. Lâm gia chiếm hần một khu phố của quận Phong Long, gọi là Lâm gia trang. Lâm gia trang chuyên kinh doanh các loại khoáng vật dùng để phục vụ cho luyện kim, luyện bảo.

Dương sải bước đến khu phố Lâm gia trang sầm uất, nơi đây nồng nặc mùi kim loại, hai bên đường là các gian hàng bày đầy các loại quặng khoáng, cũng có một số tủ kiếng trang trọng để trưng bày những linh khoáng đã trải qua quá trình luyện kim.

Dương thích thú ghé lại xem một gian tủ bày các loại linh kháng hiếm lung linh tỏa đủ sắc màu.

“Ủa? Phải chăng Dương đó không bày?” Bà chủ tiệm khoảng 50 tuổi, thân hình béo ú nhưng da trắng nõn thấy có khách, hăng hái ra định chào mời, nhưng lại thấy Dương có phần quen thuộc nên hỏi thử. Lâm gia chỉ có gần 60 người cả lớn lẫn nhỏ, lại sống chung trong một căn chung cư cho nên mọi người biết mặt nhau không phải chuyện lạ.

Dương nhìn người phụ nữ, có google hỗ trợ nên hần có thể biết rõ danh tính từng người của Lâm gia. Dương lễ phép đáp: “Dạ con đây, dì Như khỏe không?”

“Tất nhiên là khỏe! Mày đi đào khoáng ở đâu mà hơn 2 năm nay không thấy về?” Dì Như hỏi, sau đó to mồm gọi những người xung quanh: “Thằng Tráng Dương về rồi nè bày!”

Nghe thế, người từ các tiệm kéo ra hỏi han. Thật ra chuyện người đi đào khoáng vài năm không hiếm, vấn đề là đào khoáng 2 năm về thì phải có khoáng chứ, mọi người tụ tập chính là để hóng hớt xem Dương có đào được thứ gì hiếm hay không.

Hỏi thăm Dương thì ít mà hỏi thành quả đào mỏ của Dương thì nhiều, Dương cười khổ giải thích: “Nói ra thì nhục quá... năm ngoái con đến một vách núi, vô tình bị té xuống, cũng may có một thầy thuốc đi hái thuốc ngang cứu con, mất trí mất một khoảng thời gian, đến gần đây mới dần nhớ ra...”

Nói đến đây, Dương vờ ra vẻ xấu hổ, lấy trong nhẫn ra một khối quặng màu xanh rêu to bằng nắm tay: “Còn khoáng... chỉ được một cục quặng đồng...”

Vài người thở dài thất vọng, có người lại vỗ vai an ủi Dương. Ở thế giới này, kim loại bình thường tuy gần như vô dụng trong chiến đấu, nhưng sau khi trải qua quá trình luyện kim sẽ thành linh khoáng, là nguyên

liệu chế tạo ra các loại bảo vật. Một khối quặng của Dương tuy không phải không có giá, nhưng mất 2 năm để tìm được một khối thì thật sự là lãng phí thời gian.

“Con mẹ nó, một đám hám của!” Dương mắng thầm trong bụng, sau khi thấy cục quặng, tất cả nhanh chóng giải tán.

Dù sao thì kế hoạch cải trang đã bước đầu thuận lợi, Dương đến cuối phố, rẽ vào một con hẻm lớn, đây là khu chung cư khang trang của Lâm gia, nơi ở của hầu hết người dòng họ này.

Lâm Tráng Dương mồ côi từ năm 14 tuổi, từ đó hẩn theo người của dòng họ đi đào khoáng kiếm sống, Tráng Dương khá siêng năng chăm chỉ, lại thông minh nên cũng học được một chút thuật luyện kim, luyện bảo, chính lý do này khiến Dương chọn giả làm Tráng Dương để thực hiện kế hoạch xâm nhập Long cung giải cứu Diễm.

Tráng Dương sống một mình ở phòng C-33, tức là tòa nhà C, tầng 3, phòng 3. Dương dễ dàng tìm đến phòng, căn phòng đã khóa kín, Dương đã đoán trước nên có tạo sẵn một chìa khóa phòng dựa theo hình vẽ của Google.

Căn phòng 2 năm không người lạnh tanh đầy bụi bặm, Dương thở dài, đành bỏ công ra dọn dẹp mất một tiếng. Dọn xong, Dương thân hình bụi bặm vào phòng tắm rửa, đang tắm thì có người nhấn chuông cửa.

“Ai đấy?” Dương không hỏi người nhấn chuông, mà hỏi Google.

“Con dâu của gia trưởng*, Mỹ Liên.” Google đáp.

*(Gia trưởng nghĩa là người đứng đầu Lâm gia.)

Dương gật gù, từng hỏi qua Google thông tin từng người có quen biết với Tráng Dương nên hẩn cũng biết và khá ấn tượng với cô nàng chua ngoa này. Mỹ Liên, 28 tuổi, thân hình quyến rũ, gương mặt xinh đẹp, tính nết lẳng lơ nhưng không kém phần chua ngoa chảnh chọe. Mỹ Liên vốn là em họ của gia trưởng, nhưng lại lấy con trai gia trưởng làm chồng, thế là từ cô thành vợ, từ em họ thành con dâu.

Có lẽ mọi người đều không biết, nhưng Dương thì biết một bí mật động trời của Mỹ Liên, khi xưa cô nàng này từng đồng thời có tình ý với cha con nhà gia trưởng, kết quả là mang thai nhưng không phải mang thai của ai trong hai cha con gia trưởng mà là mang thai từ cha ruột nàng, thế là cha nàng đành gả con gái cho thằng con trai của gia trưởng để đổ vỏ cho mình. Lão gia trưởng không biết còn tưởng đó là con mình, thường xuyên hí hửng cười một mình.

Mỹ Liên nhấn chuông rồi chờ không thấy Dương, bực mình nhấn liên tục làm Dương buộc phải lau sơ mình rồi bày trò lấy khăn tắm quấn ngang hông bước ra trên cô nàng một chập.

“Ra ngay đây! Ach!” Còn tưởng mình sẽ khiến Mỹ Liên đỏ mặt, Dương đâu có ngờ mặt hẩn lại đỏ trước, Mỹ Liên lẳng lơ dâm dăng, thường chỉ mặc đầm ngủ mỏng tang đi loanh quanh chung cư thu tiền, cặp đùi trắng muốt cùng hai bầu ngực sữa thả rông của nàng đã ghi sâu vào não mọi gã đàn ông trong chung cư này.

Dương cũng không ngoại lệ, nhìn gương mặt đẹp lẳng lơ của Mỹ Liên, lại nhìn xuống đôi gò vú trắng nõn lộ hơn một nửa dưới lớp áo ngủ đỏ hai dây, thấy cả hai đầu ti hơi nhô lên dưới lớp vải mỏng, dương vật dưới lớp khăn tắm cương lên, còn Dương vật vĩa dẫn xé: “Mẹ! Có nên vật con ả này ra thịt luôn không?”

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Thấy Dương điên đảo, Mỹ Liên trong lòng đắc ý nhưng mặt ngoài thì nhú mày mắng.

“Dạ... chị tìm em có gì không?” Dương gãi đầu, tay đưa xuống che chỗ dương vật đang giương ra.

“Thu tiền nhà chứ cậu nghĩ chị tìm cậu làm gì? 26 tháng, tổng cộng là 13 triệu!” Mỹ Liên chảnh chọe đưa cho Dương một xấp hóa đơn.

“Ặc! Nhưng em đâu có ở!”

“Ồ hay không là chuyện của cậu! Không trả thì biến khỏi đây!”

“Ấy ấy em trả! Nhưng mà... trả trước 8 triệu được không chị, phần còn lại em khát đến tháng sau...”

“Không được!” Mỹ Liên quả quyết khoanh tay lại, vô tình làm hai bầu ngực sữa được nâng lên, thấp thoáng lộ ra quần vú hơi thâm nhưng đầy mê hoặc, đầu Dương nóng đến xẹt khói, chỉ muốn há miệng ra cắn quả vú kia một miếng thật to.

Dương giả vờ túng thiếu, chắp hai tay lại thành khăn cầu xin: “Đi mà chị... 1 tháng nữa em hứa sẽ trả đủ...” Nhưng trong lòng thầm mắng: “Con bà nó, tự nhiên mất không mười mấy triệu!”

Mỹ Liên định lên giọng, nhưng trong lúc nhìn điệu bộ van xin của Dương lại phát hiện chỗ khăn tắm của hắn dòn lên thật to, với kinh nghiệm của Mỹ Liên, lập tức đoán ra dưới khăn tắm của Dương đang che giấu một thứ khá khủng bố, dù là so sánh trong riêng Long tộc.

Mặt lẳng lơ ửng hồng, Mỹ Liên ho khẽ, đổi giọng: “Thôi cũng được... tháng sau phải có đấy!”

Dương vâng vâng dạ dạ, lấy trong thẻ ATM ra 8 triệu đưa cho Mỹ Liên, chợt liếc thấy hai đầu ti của Liên hơi nhô ra so với trước đó. Trong lòng hai con quỷ dâm dục cùng cười thầm, tìm cách thịt nhau.

41. Chương 41: Ngũ Sắc - Phong Hồn Xích

Đảo Bạch Long Vĩ là hòn đảo xa bờ nhất vịnh Bắc bộ, sở dĩ hòn đảo có tên như vậy là vì dựa theo một vài truyền thuyết, khi tổ tiên loài rồng từ thiên giới hạ xuống nhân gian, nơi rồng mẹ đáp xuống gọi là Hạ Long, nơi rồng con đáp xuống gọi là Bạch Long Vĩ.

Ngoài ra, Bạch Long Vĩ còn được cho là nơi Lạc Long Quân đánh bại Ngư Tinh Thần của Ngư Tinh tộc, khiến hòn đảo này trở thành nơi thiêng liêng thờ cúng tưởng nhớ chiến công của Lạc Long Quân suốt mấy ngàn năm qua.

Hòn đảo xanh mướt, bầu trời trong veo, xung quanh là biển êm thắm thắm. Đột nhiên từ trong đảo phát ra một tiếng gầm rú phần nộ âm u, sau đó một hư ảnh khổng lồ gần như trong suốt bay lên giữa đảo, hình dáng trông như một con rắn khổng lồ, thân dài gần 80 mét, lại mọc chi chít là chân trông như một con rắn lai rết, chính là loài ngư tinh.

“Mẹ kiếp các người! Tưởng thịt bốn thần dễ lắm sao?” Ngư tinh thần gầm to tức giận, thân hình trong suốt thỉnh thoảng lại chập chờn gần như tan biến, rõ ràng là linh hồn hắn đã yếu ớt vô cùng.

Từ dưới đảo, một thân hình vút bay lên đối diện cái đầu măng xà của ngư tinh thần. Thiếu nên anh tuấn thư sinh, sau lưng mang đôi cánh vô sắc phi thường đẹp, tay cầm khối ấn Sắc Mệnh Chi Bảo, chính là Vô Sắc Tiên Vũ, Nguyễn Hoài Bảo.

Thân xác Hoài Bảo hiện tại vốn là do sư phụ hắn nhập thể điều khiển, hắn nhìn tàn hồn ngư tinh thần bằng đôi mắt như vô hồn, cười khinh miệt: “Thần cái rắm! Chỉ là tàn hồn của một tên bại tướng, nếu không phải lúc đó Sùng Lâm lấy một địch hai thì cả người lẫn giao long thần đều hồn phách cũng không còn rồi! Khôn hồn thì nằm im cho đệ tử của bốn ma cắn nuốt!”

Ngư tinh thần sừng sốt: “Ma? Người nói người là Ma?”

“Hoài Bảo” cười lạnh: “Không chỉ là Ma, bốn ma còn là sư phụ của Sùng Lâm! Phong ấn tàn hồn người ở đây là chính bốn ma bảo hắn làm!”

“Khốn nạn!” Ngư tinh thần chưa từng người hận cũ, lại bị khơi dậy nên điên cuồng phóng tới há cái mồm khổng lồ định cắn Hoài Bảo.

“CHUẨN BỊ NUỐT NÓ!” “Hoài Bảo” gào to, tay cầm Sắc Mệnh Chi Bảo ấn giờ cao, một dòng chữ vàng hiện ra rồi cấp tốc hóa thành hư ảnh một con rồng vàng to chẳng kém ngư tinh thần, há miệng gầm to xông tới.

Long ảnh của thần bảo đối đầu tàn ảnh của thần xà, đầu rồng đầu rắn va chạm vào nhau, tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa, cây cối dưới đảo xáo xạc ngã đổ, mặt biển vốn tĩnh lặng nổi lên những gợn sóng ào ạt, Hoài Bảo gần đó bị chấn lui ra sau hàng trăm mét rồi mới vững vàng lại, liền lập tức phóng tới.

Hoài Bảo vận Thực Thần Ma công pháp, há miệng hướng tới tàn hồn ngư tinh thần đang choáng váng sau cú va chạm, bắt đầu hút vào.

“KHÔNG! MẸ KIẾP! THẢ TA RA!” Ngư tinh thần vốn đã suy yếu đến cùng cực, chỉ còn chút hơi tàn gào thét phản đối, nhưng cơ thể hư ảo dài gần 80 mét nhanh chóng bị hút vào miệng Hoài Bảo.

Hút sạch tàn hồn ngư tinh thần, Hoài Bảo cả người nhộn nhạo như nước, ọc ra một ngụm máu, vội hạ xuống mặt đất, ngồi vận công dung nạp linh hồn của ngư tinh.

Qua một thời gian, Hoài Bảo mới dần mở mắt.

Thực Thần Ma thành công tiến vào tầng hai! Hoàn Kiếm tông, một trong những tông phái hùng mạnh nhất Việt Nam, nơi đây có một cấm địa mà ai nghe đến cũng thềm nhỏ dãi nhưng không mấy ai dám nghĩ đến chuyện đột nhập. Hồ Hoàn Kiếm!

Hồ Hoàn Kiếm, nước hồ xanh lục phẳng lặng có vẻ như yên bình êm ả, nhưng ai cũng biết dưới đáy hồ từng cất giấu một trong 12 Thần Bảo: Thuận Thiên kiếm, lại càng biết đây là nơi tọa lạc của một trong tứ linh: Quy Thần.

Là Thần đấy! Một vị Thần chân chính! Lấy toàn bộ mỹ nhân của nước Việt ra làm thù lao, cũng không ai dám đưa đầu vào đoạt kiếm, trừ một số thằng tử ra nguy hiểm. Nhiều người thường nói đùa rằng từng có một vị Chúa Tể tắm khỏa thân dưới hồ mà không biết bơi nên bị chết đuối, lại có người nói là vị Chúa Tể ấy bị trần nước mà chết, nhưng ai cũng biết lý do thực sự làm hấn vong mạng.

Giữa hồ Hoàn Kiếm có một gò đảo nhỏ, trên đảo dựng một ngọn tháp thờ Quy Thần nên được gọi là Tháp Rùa. Bên cạnh tháp rùa, một thiếu niên tóc trắng ngồi xếp bằng vận công, quanh người hấn phát ra những vòng sáng đỏ đan xen lẫn nhau, trông như những sợi xích, đếm ra thì có 12 sợi màu đỏ máu, 12 sợi xích này lấy thiếu niên làm trục không ngừng xoay tròn quanh người hấn.

Sùng Hạo không mặc áo, lộ ra cơ thể gọn gàng nhưng cơ bắp chắc khỏe, cả người vận lực nổi đầy gân xanh, sau một hồi lâu yên tĩnh, một trong 12 sợi xích đỏ bất ngờ lóe sáng rồi đứt ra và biến mất, chỉ còn lại 11 sợi. Sùng Hạo mở mắt, phát hiện ra Quy Thần đã đứng nhìn hấn từ lúc nào.

“Sư phụ.” Sùng Hạo cúi đầu chào lão già.

Quy Thần gương mặt già nua, râu tóc bạc trắng gật gù: “Mới đây đã phá được tầng 2 rồi, nhưng vẫn còn 11 tầng phong ấn nữa...”

Sùng Hạo có phần bức bối: “Thật là vương vớ, phá sạch luôn có phải hay không?”

Quy Thần bật cười: “Phá sạch? Để một thằng trẻ trâu như ngươi mang linh lực Thần cấp đi phá banh cái đất nước này hay sao? Chưa kể đây là phong hồn xích của Xích Vũ Tiên Tử Âu Cơ, đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không phá hết được!”

Quy Thần cười xong lại cúi đầu hoài niệm: “Nói về phong ấn, dù là Long Quân cũng không thể sánh bằng Âu Cơ, còn nhớ trận ”đánh ghen” lịch sử đó, Long Quân một mình đánh với Giao Long Thần và Ngư Tinh Thần, còn Xích Vũ Tiên Tử Âu Cơ đánh với tình địch Cửu Vỹ Thần Hồ một trận long trời lở đất, cuối cùng Cửu Vỹ bị nàng phong ấn vào một nơi mà đến Long Quân cũng không biết là nơi nào... càng không dám hỏi đến, haha...”

Sùng Hạo nghe xong mà trợn mắt há mồm, thì ra ông già mình cũng sợ vợ như ai...

Quy Thần lại trầm ngâm: “Lại nói về ngươi... Mẹ ngươi tạo ra 13 tầng Phong Hồn Xích là muốn tốt cho ngươi, cũng là lo cho con dân nước Việt thôi...”

Quy Thần nói tiếp: “Khi xưa, Âu Cơ sinh ra 101 quả trứng, 100 anh chị của ngươi đều nở ra bình thường, chỉ có ngươi lại khác biệt, ở lý trong trứng không chịu ra, mà còn là một quả trứng 5 màu!”

Sùng Hạo ngạc nhiên, trước đây hắn chỉ nghe Quy Thần kể chuyện mới nở ra liền ăn sạch vỏ trứng, không biết chuyện trứng của mình có 5 màu: “Đó là những màu gì thưa sư phụ?”

“Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ! Mà lạ lùng hơn là tư chất linh hồn người cũng có 5 màu, chính là 5 màu này!” Quy Thần nói, chuyện này lão chưa từng nói với ai, cũng không cho phép Sùng Hạo để lộ tư chất linh hồn mình, lão biết một kẻ mang cùng lúc 5 loại tư chất sẽ gây ra chấn động cỡ nào!

Quy Thần nói tiếp: “Người rất cứng đầu, không ngờ lại lỳ lợm ở mãi trong trứng, lại còn biết tu luyện, trải qua mấy ngàn năm, vậy mà ở trong trứng luyện đến Thần cấp!”

“Quái thai!” Sùng Hạo vô thức mắng một câu, nhưng chợt nhớ là đang kể về mình, liền xấu hổ tự vả miệng một cái.

Quy Thần cười hả hê, lại nói tiếp: “Người nghĩ xem, một đứa trẻ sơ sinh mang linh lực Thần cấp sẽ kinh khủng như thế nào, sẽ gây ra tai họa cỡ nào? Chỉ một cái quấy khóc thôi cũng đủ làm một tòa thành tang hoang! Chính vì vậy mà mẹ người chỉ còn cách tạo cho người 13 tầng Phong Hồn Xích, chờ người dần trưởng thành, đạt đủ cảm ngộ thì phong ấn sẽ dần phá vỡ, đến cuối cùng người sẽ trở lại thành Thần!” Chung cư Lâm Gia Trang.

Mỹ Liên để lại chỗ Dương một làn hương quyến rũ, một ánh mắt gợi tình, sau đó cầm tiền đồng đánh rơi đi, eo thon uốn lượn, mông tròn lắc lư ẩn hiện dưới làn vải mỏng, làm Dương vừa nhìn vừa thèm thuồng hít lấy hương thơm của ả rồi mới chịu đóng cửa trở vào phòng.

Dương thay đồ xong thì lại có người đến gõ cửa, lần này là gia trưởng Lâm Chi Khánh, ba chồng của Mỹ Liên, về vai vế thì lão già này là bác họ của Tráng Dương.

“A! Chào bác Khánh!” Dương mở cửa, lễ phép chào.

“Chào Dương! Nghe nói cháu về rồi nên ta bỏ việc ngoài tiệm chạy về thăm liền đây! Hề hề” Gia trưởng Lâm gia tuổi gần 60, thân thể vẫn khá khỏe mạnh cường tráng, mái tóc hoa râm, gương mặt góc cạnh.

“Vâng, mời bác vào nhà.” Thấy sự nhiệt tình khác thường của lão Khánh, Dương bề ngoài ra vẻ lễ phép cung kính, nhưng trong lòng mắng thầm: “Thằng già diêm thúì, sợ mất mặt nên sai con hàng qua đòi tiền nhà trước rồi mới lách mặt qua nhờ vả, lại còn ra vẻ tình thương mến thương, bố khinh!”

“Nghe nói cháu bị té núi rồi được người ta cứu? Không có di chứng gì chứ?” Lão Khánh ân cần thăm hỏi.

“Dạ không sao ạ, chỉ gãy tay nhưng sẽ nhanh lành thôi.” Dương đáp, còn giơ vết sẹo chỗ tay trái gãy mới lành ra minh họa cho sinh động.

“Bác Khánh vẫn khỏe chứ ạ?” Dương hỏi lại.

“Ừ bác khỏe.” Lão Khánh đáp xong liền thở dài.

“Sao khỏe mà thở dài vậy bác? Hay là bác có bệnh trong người?” Dương hỏi.

Lão Khánh lại thở dài: “Bệnh thì cũng đúng, là tâm bệnh...”

“Tâm bệnh?” Dương hỏi lại.

“Chắc cháu cũng biết kỳ thi giả kim thuật sĩ trẻ năm năm một lần...” Lão Khánh trầm ngâm: “Lâm gia chúng ta là gia tộc đào khoáng - luyện kim, lại nằm trong liên minh giả kim Long thành, nên mỗi kỳ thi đều buộc phải cử người tham gia.”

Lão Khánh than thở: “Quy định cuộc thi là thí sinh phải dưới 25 tuổi, khổ nổi, dù đã đầu tư rất nhiều, nhưng Lâm gia suốt mấy chục năm nay chưa bao giờ sinh ra một Giả kim thuật sĩ nào dưới 25 tuổi để đạt điều kiện dự thi, chỉ có thể phái người chưa đạt giả kim thuật sĩ đi tham dự...”

Dương bề ngoài gật gù, trong lòng thâm chính: “Đi thí mạng mới đúng.”

“Đại diện cho gia tộc là một nhiệm vụ vinh quang, chỉ còn nữa tháng nữa là cuộc thi bắt đầu, vậy mà chúng ta vẫn chưa tìm được người thích hợp.” Lão Khánh nói tiếp.

Dương lại mắng thầm: “Vinh quang cái đít vịt, đại diện Lâm gia đi lãnh nhục mà!”

Lão Khánh nói: “Cũng may có cháu về đúng lúc, trong thế hệ trẻ Lâm gia chỉ có cháu là hiểu biết về giả kim nhiều nhất, ta định đề cử cháu đi dự thi, cháu thấy thế nào?”

Dương vờ ra vẻ vừa mừng vừa lo: “Vâng, được đại diện cho Lâm gia là vinh hạnh của cháu, nhưng mà cháu sợ không gánh nổi trọng trách...”

Lão Khánh sợ Dương từ chối, liền cắt ngang: “Cháu đừng nói vậy, chúng ta tin tưởng ở cháu! Dù có thua thì cháu vẫn là anh hùng của Lâm gia!”

Dương trên mặt lộ vẻ cảm động, trong lòng tiếp tục mắng: “Anh Khùng thì có, mẹ nó chứ không phải vì kế hoạch cứu mẹ thì ông đã ỉa vào mặt chú mày mấy bãi rồi! Hốt của ông 8 triệu xong còn bắt ông đi rước nhục...”

Lúc này, trong đầu Dương lóe ra một ý tưởng, hắn gãi đầu ra vẻ xấu hổ: “Thật sự cháu rất vui khi được bác tin tưởng, nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng mà... cháu định ngày mai phải rời đi...”

“Cháu đi đâu?”

“Cháu đi tìm khoáng... chẳng là 2 năm nay về tay trắng, mà tiền dành dụm... trả tiền nhà hết rồi, tiền ăn cũng không còn... cháu định đi tìm khoáng bù lại...”

“À... thì ra là vấn đề này...” Lão Khánh trầm ngâm, sau đó dứt gan dứt ruột móc trong thẻ ATM ra 5 triệu đưa cho Dương và nói: “Tiền nhà là theo quy định nên bác không tự ý miễn cho cháu được, nhưng bác rút tiền túi tài trợ cháu 5 triệu, đủ cho cháu thoải mái sinh hoạt đến hết kỳ thi nhé!”

“Nhưng mà... nhận vậy thì ngại quá ạ...” Dương ra vẻ kỳ kèo, nhưng tay thì nhanh như chớp chớp xấp tiền đem cất vào túi áo, trong lòng lại mắng: “Má! Ăn 8 triệu mà trả lại có 5 triệu!”

“Bác đã tin tưởng như vậy thì cháu cũng không còn cách nào từ chối, cháu xin hứa sẽ cố gắng hết mình vì gia tộc ạ!” Dương giờ ra vẻ mặt “hết mình vì gia tộc”, gật đầu chắc nịch trước lão Khánh.

Lão Khánh thở phào nhẹ nhõm, lão là người cực kỳ coi trọng mặt mũi bản thân, từ khi Tráng Dương mất tích thì con trai út của lão trở thành người dưới 25 tuổi giỏi giả kim thuật nhất trong tộc. Mà lão lại thường đem điều này đi khoe khoang khắp nơi, kết quả là bây giờ tiến thoái lưỡng nan, cho con đi thi thì khác nào bắt con mang nhục, mà không cho con đi thì tự mình mang nhục vì đã lỡ khoe khoang. Cũng may có thằng Tráng Dương về kịp lúc, đem nó ra thế mạng là biện pháp hiệu quả nhất, tốn 5 triệu cho nó cũng chẳng sao, xem như đem 5 triệu này mua lại mặt mũi cho mình. Lão không hề biết, bản thân lợi dụng Dương nhưng thực ra đang bị Dương lợi dụng cho một sự kiện mà tương lai sẽ gây chấn động Long thành.

42. Chương 42: Dương Liệt

Sau một hồi tán gẫu với lão Khánh, Dương ra ngoài tìm mua ít thức ăn để dự trữ rồi về phòng đóng cửa tu luyện.

Khi còn ở trong cổ mộ của Đình Tiên Hoàng, tuy diện tích không quá lớn nhưng lại chứa đựng một lượng linh lực khá nồng đậm, Dương hấp thu hơn 60% và đạt đến Linh Ủy cấp 10 đỉnh phong, chỉ cần tụ thêm một lượng linh lực là đủ sức đột phá.

Công pháp Thôn Thiên Địa, sau khi tăng thêm 1 tầng thì đã khai mở khả năng hấp thu tự động, giúp cho linh hồn Dương bất cứ lúc nào cũng thu vào một lượng linh lực từ thiên địa để phát triển với mức độ nhỏ, còn khi Dương chủ động luyện công thì tốc độ phát triển đã gần bằng công pháp thông thường.

Dương luyện đến chiều, lại có người đến tìm, kẻ này không bấm chuông mà trực tiếp hung hăng đập cửa làm Bảo Ngọc đang nằm trên đùi Dương giật mình ngóc đầu dậy. Cô bé sau khi hấp thu đoạn Nghịch Thiên

kiếm lấy từ cổ mộ đã phát triển thành hình hài một cô bé 10 tuổi, đã cao lớn thêm một chút và thấp thoáng ẩn hiện một vẻ đẹp thanh cao thánh thiện, rất có triển vọng khi trưởng thành sẽ lại là một tuyệt thế mỹ nhân.

“Vào trong nhẫn đi Ngọc!” Dương nựng gò má bé xiu của Bảo Ngọc, một tay bế cô bé định đem giấu vào không gian của nhẫn balo nhưng Bảo Ngọc bị nhốt trong nhẫn mấy ngày nay, lại bị phá giấc ngủ nên quạu quọ, nhõng nhẽo quấy phá một hồi mới chịu vào.

Cửa đập ầm ầm.

Dương ra mở cửa, kẻ đập cửa là một thanh niên khoảng 28 tuổi, trông cũng khá bảnh bao, chính là con trai lớn của gia trưởng, chồng của Mỹ Liên, Lâm Chấn Thương.

“A! Anh Thương, tìm em có gì không ạ?” Dương trong lòng bực bội nhưng bề ngoài ra vẻ cung kính.

“Có mới tìm! Tao hỏi mày, sao mày dám giành suất dự thi giả kim của em tao? Lại còn lấy 5 triệu của cha tao?” Thương hung hăng gầm gọng.

Dương toát mồ hôi, trong lòng mắng: “Má! Con vợ tới đòi tiền tao, xong thằng cha tới năn nỉ tao thi giùm, giờ tới thằng chồng qua cắn tao!”

Mắng trong lòng nhưng ngoài mặt Dương run sợ là thật, Chấn Thương là Linh Tá cấp 2, còn Dương mới Linh Ủy cấp 10, nếu con chó điên này khùng lên cắn thật thì Dương chỉ có nước chịu đòn, chứ nào dám để lộ ra thực lực đặc trưng?

“Dạ em nào dám... đây là...” Dương tìm lời giải thích.

“Là cái con kệt! Khôn hồn thì móc 10 triệu ra đây rồi rút khỏi cuộc thi, trả suất thi cho em tao!”

“Nhưng có 5...” Dương tức muốn xịt khói, nhưng phải cố nhịn.

“5 triệu cha tao đưa mày, với 5 triệu tiền nhà mày nợ vợ tao là 10 triệu!” Thương lúc này thật sự như chó điên chuẩn bị táp.

Với con hàng điên loạn này thì Dương biết là không thể chơi cứng, bề ngoài ra vẻ khuất phục, nhưng trong lòng tính cách trả đũa: “Dạ... em sẽ xin rút lui, còn tiền...”

“Tiền thì sao? Ờ- má không đưa tao đánh!” Chấn Thương được nước càng hung hăng hơn.

Dương run run lấy trong nhẫn ra một khối đá nhỏ bằng đầu ngón tay, trên khối đá chỉ chút những vệt màu vàng kim.

“Quặng vàng!” Mắt Thương lóe sáng, giật lấy khối quặng vàng trên tay Dương kiểm tra, quả nhiên là một mẫu quặng vàng.

Dương thấy con hàng đã mắc mưu, lăm la lăm lét nói: “Em hết tiền, anh cầm cục này giúp em, tháng sau em về trả 10 triệu cho anh được không ạ?”

Chấn Thương nhìn Dương dò xét, trong lòng thầm đoán chắc rằng Dương trong 2 năm qua đã tìm được mỏ vàng, chắc chắn không đơn giản chỉ có 1 khối nhỏ như vậy. Vàng, một thứ kim loại hiếm, ngoài dùng làm trang sức còn là thành phần cao cấp trong giả kim thuật, tìm được một mỏ thì đem luyện kim ra thành phẩm, bán lấy tiền xài mấy đời không hết!

“Khối vàng này mày đào được ở đâu? Còn bao nhiêu lấy ra anh xem thử!” Thương hỏi.

Dương cố tình đảo mắt ra vẻ như đang tìm lời nói dối, sau đó đáp với giọng không mấy chắc chắn: “Em mua được từ một đám trẻ con loài người, tụi nó tưởng đây là cục đá có màu đẹp nên lấy chơi...”

“LÁO TOÉT!”

Rầm!

Chấn Thương quát lớn rồi tung chưởng vào ngực Dương, đánh hất bay vào phòng.

Thấy Dương nằm đơ dưới sàn, Chấn Thương định xông vào tra khảo thì chợt nghe tiếng gia chủ Khánh tức giận gào to: “DỪNG TAY! THẲNG CON TRỜI ĐÁNH!”

“Cha! Thằng này nó có...” Chấn Thương nhìn cha, định giải thích, lại thấy bên cạnh cha hẳn còn có một gã đàn ông trung niên cường tráng, người mà trong Long tộc không ai không biết, con trai của tộc trưởng, Long Chúc Lôi.

“Lôi đại nhân đến đây làm gì?” Chấn Thương trong lòng thầm hỏi, cung kính cúi chào: “Chào Lôi đại nhân!”

“Mụ nội mày! Bạn chí cốt của bốn đế mà cũng dám đánh! Mụ nội!”

Long Chúc Lôi cố kềm chế linh lực, tức giận mắng chửi làm Chấn Thương trong lòng lạnh run, thằng Dương sao lại thành bạn chí cốt của Lôi thiếu tộc trưởng? Nếu biết thì cho 100 cái mỏ vàng hẳn cũng không dám đ-ng vô! À mà không, sẽ đ-ng nhưng một cách âm thầm bí mật...

Lão Khánh cũng tức phát điên, hai hàm răng cắn vào nhau nghe ken két. Mới mấy phút trước, trong lòng lão còn mừng như điên khi biết Lâm Tráng Dương, thành viên Lâm gia có quan hệ tốt với thiếu tộc trưởng, vậy mà vừa lên tới tầng 3 này, lại thấy thằng con cưng của mình tung chưởng đánh bay cục kho báu sống kia, giờ lão hận đến nỗi chỉ muốn đập chết thằng con ngu dần của mình ngay tại đây.

Long Chúc Lôi lúc này đã tiến vào xem xét thương thế Dương, Dương cũng không có ngu, trước khi bị trúng chưởng thì chế độ tự động của Phù Đồng giáp đã được bật, Dương chỉ bị dư chấn đánh bay chứ không chịu tổn thương.

Long Chúc Lôi xem xét, thấy cơ thể Dương bình thường thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng chợt thấy Dương nháy mắt với lão một cái. Không ngờ lão thiếu tộc trưởng bại hoại lại vô cùng ăn ý với thằng “bạn chí cốt” bại hoại, chỉ một cái nháy mắt đã hiểu ý, liền quay lại nhìn lão Khánh với vẻ mặt hơi bị nghiêm trọng.

Thấy sự nghiêm trọng trong nét mặt Long Chúc Lôi, cha con lão Khánh sợ teo dái hỏi: “Dương có sao không thiếu tộc trưởng?”

Lão Lôi mắng: “Mụ nội ngươi! Một thằng Linh Tá toàn lực chưởng một thằng Linh Ủy thì ngươi hỏi có sao không? Cũng may có ta ở đây đưa linh lực cấp Đế vào chữa trị kịp thời, nếu không thì hẳn không chết cũng cả đời tàn phế!”

Chấn Thương mặt cắt không còn một giọt máu, bị lão Khánh nhấn vai, hai cha con cùng quỳ xuống chờ linh án.

“Khục... khục...” Dương lúc này ra vẻ như trọng thương rất nặng, cố gắng gượng dậy.

“Người anh em, người thấy sao rồi?” Lôi hỏi.

“Khục... không sao... cảm ơn ngài đã hao tổn... linh lực... khục... trị thương cho ta...” Dương diễn như ngôi sao phim kiếm hiệp, rặn từng chữ nói.

Lão Lôi cũng diễn sâu không kém: “Đừng nói vậy! Chúng ta là anh em tốt, chút linh lực đáng là gì, nhưng ngươi phải liệt toàn thân suốt một tuần, thêm vài ngày sau đó mới khỏe hẳn...”

Lão Lôi quay sang Chấn Thương tra khảo: “Mụ nội! Nói ta nghe tại sao ngươi đánh hắn?”

Chấn Thương run như cầy sấy, trước áp lực của Linh Đế, đến ngược mặt lên hẳn cũng không dám: “Tiểu dân biết tội... là do tiểu dân hung hăng càn quấy... tiểu dân xin nhận tội và đền bù thương tổn cho... Dương đại nhân...”

“Biết tội thì tốt! Tội của ngươi là cố ý gây thương tích, và... xem gây tử vong! Từ 10 năm, bồi thường cho nạn nhân... 50 tỷ!” Lôi nói đến đây, lại thấy hình như hơi hổ nên sửa lại: “Nhầm! Bồi thường 50 triệu!”

Cha con lão Khánh nghe án tù, cùng quỳ lạy khóc la: “Xin Lôi đại nhân giảm tội, con hứa sẽ không tái phạm nữa, hu hu...”

Dương đang nằm hã hê, lại nghe có mùi tiền nên “động lòng trắc ẩn”, yếu ớt khều Chúc Lôi và nói: “Đại nhân, anh Thương tính tình nóng nảy nên lỡ tay, có thể châm chước lần này không...”

Long Chúc Lôi vờ như đấu tranh tâm lý rồi mới gật đầu: “Được! Nếu nạn nhân đã không truy cứu thì giảm tội cho người, tạm giam 10 ngày để sám hối, bồi thường 50 triệu! Ngoài ra, chiếu theo luật, nạn nhân sống đơn độc không có người chăm sóc, nên vợ của hung thủ phải đến chăm sóc cho nạn nhân đến ngày hồi phục!”

Cha con lão Khánh mừng rơi nước mắt, theo luật lệ thì Long Chúc Lôi nói cũng không hề sai, thấp nhất cũng phải đi tù 10 năm, vậy mà chỉ một lời của Dương đã thành tạm giam 10 ngày, đây chính là đại ân đại đức, ân tình vô bờ bến nha!

Thế là xong chuyện, Long Chúc Lôi ở lại trò chuyện vui vẻ với Dương, thì ra mục đích là tìm đến trả cho hắn số tiền 10 triệu đã hứa lần trước rồi vui vẻ ra về. Sau đó công an nhanh chóng đến hốt Chấn Thương về đồn, kể cũng hài, con hàng này bị công an hốt mà mặt mừng như trẩy hội.

Lão Khánh thì tiếc đứt ruột móc ra 50 triệu bồi thường cho Dương, nhưng Dương vờ tốt bụng không nhận, kì kèo qua lại, cuối cùng chia đôi mỗi người 25 triệu, lão Khánh cầm 25 triệu trở về, không ngờ cũng như thằng con, mất 25 triệu mà mặt lão mừng như trúng số, lại còn bảo con dâu qua chăm sóc cho Dương. Ban đầu trong lòng thằng già này cũng sợ con dâu bị Dương thịt, nhưng lại nghĩ Dương bị trọng thương, Long Chúc Lôi đã nói sẽ liệt giường cả tuần liền, dù con dâu mình có tự nguyện đem cho thì cũng có sức đâu mà xơi?

Tối, sau khi chuẩn bị cơm nước cho ba chồng và thằng con trai 10 tuổi ăn, Mỹ Liên mặc đầm ngủ kêu gọi sang phòng chăm sóc Dương. Mặc đầm ngủ là vì Liên muốn kêu khích cho Dương vốn đã liệt giường thèm đến ói máu, xem như thay chồng trả thù. Thực tế nàng dâu muốn hầu hạ kẻ khác, nhưng đây là luật lệ của Long thành, nàng buộc phải tuân theo nếu không muốn bị phạt nặng hơn.

Đêm đầu tiên có phần ngưng ngừng, Liên chỉ dứt cho Dương ăn uống, lau sơ mặt mũi tay chân cho hắn, Dương nhờ có Google nên biết lão Khánh đang rình bên ngoài, vì thế mà dù thèm nhỏ dãi nhưng chỉ dám ngấm cơ thể gợi cảm của Liên, đôi lần nàng cúi người để lộ ra hai quả đào tròn trịa trắng múp. Nhưng cũng chỉ được một lúc thì bà con xung quanh cũng kéo qua thăm, nhờ vậy mà Dương đỡ bị Liên hành đến chết thèm. Mãi đến khi tắt đèn thì “liệt sĩ” của Lâm gia liền ngồi dậy luyện công như thường.

Ngày tiếp theo, Liên tiếp tục phục vụ Dương như con nô tỳ cao cấp. Mà tất nhiên phải là cao cấp, đây là Long thành, Mỹ Liên là người của Long tộc, dù chỉ là một nhánh nhỏ Lâm gia nhưng cũng thuộc vào chủng tộc cao quý nhất của Long thành, nàng còn sở hữu một nhan sắc mỹ miều, về nữ công gia chánh cũng khiến Dương không tìm ra chỗ nào chê được, mỗi tội quá đậm... Nhưng đậm thực sự là tội sao? Lại còn là vừa đẹp vừa đậm thì sao?

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, lão Khánh đều tranh thủ sang rình, có lần Liên vô tình chạm phải vị trí cấm của Dương, cảm nhận được một khúc xúc xích nướng nóng hổi và cứng cứng, liền có thêm động lực khiêu khích Dương, cứ mỗi lần chuẩn bị tạo ra hành động khiêu gợi, Mỹ Liên lại cười thầm: “Bà cho mày nứng đến liệt luôn!”

Nói thì vậy chứ bản thân Mỹ Liên cũng phải nhịn không kém, thằng chồng đã đi tù, nhà có thằng con nên khó mà hú hí với ông già chồng, nàng còn phải thường trực chăm sóc thằng bại liệt này nên không có thời gian ra ngoài kiếm trai, nhiều lúc phải tự giải quyết mà lòng nàng tủi thân muốn khóc.

43. Chương 43: Hưởng Thụ

Kế hoạch đại náo Long thành mới vừa bắt đầu triển khai, Hắc vũ tiên long Võ Phi Dương gặp ngay trực trực, từ đầu lòi ra một thằng chó điên Lâm Chấn Thương hung hăng cắn tấp, trong lúc bí bách, Dương bày mưu đem quặng vàng ra kích thích lòng tham của Thương, nào ngờ bị thằng này hung hăng bạo hành, mà còn bắt ngờ chồng chất là đúng lúc thiếu tộc trưởng Long Chúc Lôi ghé thăm. Kết quả là Dương biến thành một kẻ hàng ngày nằm phè phõn vẫn được mỹ nhân chăm sóc.

Đến trưa ngày thứ tư, lão Khánh chán không thèm rình nữa, Dương mới có cơ hội ve vãn Liên.

Thời gian bị Hải Hạ nhốt trong linh cảnh của Tử Cung, Dương nhiều lúc buồn chán bắt Google đem ra cả đồng truyện ngôn tình để đọc, lại học được một cuốn bí kíp của gái, lần này mới có dịp xài.

Dương lôi ra cả đồng câu từ ngon ngọt, đem nhan sắc, tài năng của Mỹ Liên đưa lên tận mây xanh, khiến nàng nhiều lúc đỏ cả mặt: “Quái! Thăng này hôm nay ăn gì mà miệng ngọt xớt vậy?”

Thậm chí Dương còn gián tiếp tôn vinh sự dâm dăng của Mỹ Liên, nào là sự dâm dăng chân thực nhưng đầy quyến rũ, nào là phụ nữ đẹp mà còn dâm dăng thì khiến đàn ông chỉ nghĩ đến đã muốn quỳ xuống xin được một lần đưa nàng lên giường, nào là tình dục mới là tình cảm vĩ đại nhất bởi vì có tình dục phụ nữ mới có con, nghĩa là tình dục gián tiếp sinh ra tình mẫu tử, cũng gián tiếp sinh ra tình yêu, tình vợ chồng...

Dương thao thao chém gió, đến khi nghĩ lại thì bản thân hắn cũng cảm thấy mắc ói, mà không ngờ ả Mỹ Liên lại thích thú lắng nghe, lại còn hỏi đi hỏi lại những đoạn nghe chưa hiểu, thỉnh thoảng môi hồng lại cười lên tạo ra nét xinh mà quyến rũ nghiêng nước nghiêng thành...

“Chị cười đẹp như thế thì chết em rồi!” Dương cảm thán.

“Gì mà chết?”

Dương cười khổ nói: “Chị nghĩ xem, đàn ông mà thấy phụ nữ đẹp, lại ăn mặc khêu gợi như chị, làm sao mà nhịn nổi? Nói ra thì chị cười chứ em là em thèm chị lắm rồi, mà chị xem em liệt như vậy...”

“Quý!” Mỹ Liên đỏ mặt đánh nhẹ lên vai Dương, nàng không ngờ thằng nhóc này nói thèm mình mà mặt thì rất ngây thơ thật thà, khiến trong lòng nàng không sinh ra chán ghét mà ngược lại còn tò mò thích thú.

Thấy mặt đẹp ửng hồng, Dương nổi hứng tiếp tục trêu ghẹo: “Chị Liên này... em có chuyện này nhờ chị giúp được không...”

“Chuyện gì em?”

Dương xấu hổ nói nhỏ: “Mấy ngày nay không có động dục tay chân được, lại không có tắm, chỉ được chị lau sơ tay chân, nên...”

“Nên sao?” Mỹ Liên đã thấp thoáng đoán ra vấn đề, mặt càng thêm đỏ.

“Chỗ đó ẩm, nó ngứa... Chị lau qua giúp em được không...”

“Hả!” Mỹ Liên đủ loại cảm xúc, vừa buồn cười, vừa tội nghiệp, vừa thẹn lại vừa có chút hả hê, mà lại nghĩ đến cảnh mình lau dương vật cứng ngắt của thằng nhóc này thì lại có thêm phần tò mò kích thích.

Đắn đo một hồi, nàng then then: “Thôi... kỳ lắm...”

Dương méo mào: “Chị mà không lau giúp, nó ngứa quá... hoại tử thì khổ đời em...”

“Có chuyện đó nữa hả?” Mỹ Liên trợn mắt, trong người nàng không có thứ đó nên không chắc Dương nói thật hay giỡn. Thường thì khi Dương muốn đi vệ sinh, Liên phụ trách dìu hắn vào nhà vệ sinh và giúp hắn kéo quần, nhưng chưa từng nhìn lên dương vật hắn. Nghĩ đến đây, tò mò trỗi dậy, Mỹ Liên đi lấy một thau nước ấm cùng khăn đến lau người cho Dương.

Như mọi lần, Liên nhúng khăn lau qua mặt, cổ, tay chân của Dương, sau đó cởi nút áo hắn ra, lau phần ngực và bụng săn chắc. Dương nằm thư thái nhắm mắt hưởng thụ cảm giác mát rượi, dịu dàng thoải mái pha lẫn hương da quyến rũ của Mỹ Liên, đôi lúc tóc mượt khẽ lướt qua mặt Dương tạo cảm giác si mê tựa như một nụ hôn vô hình.

Mỹ Liên thoáng chần chừ khi không còn chỗ nào để lau cho Dương, trừ phần trong quần, nàng hít một hơi sâu, lấy can đảm kéo quần Dương xuống...

Vướng...

“Bảo cái đó của cậu nằm im coi!” Mỹ Liên đỏ mặt quát nhẹ.

Dương nhìn nét mặt đánh đá nhưng đầy mỉa mai của Mỹ Liên, cười thê lương: “Làm sao mà im được...”

Mỹ Liên trừng mắt với Dương, sau đó nhắm mắt tiếp tục kéo quần hần xuống. Dương vật của Dương bị vướng trong dây thun quần, đến khi hết đà mới bật ngược lên vỗ vào phần bụng dưới của Dương nghe một tiếng bịch!

Âm thanh lạ làm Mỹ Liên tò mò mở mắt rồi thốt lên kinh ngạc, dài quá, to quá, hơn xa của chồng nàng, lại còn rất đẹp, nếu có thi dương hậu, à dương vương chứ, thì nàng lập tức bỏ biểu cho thứ này đoạt ngôi quán quân đó nha!

Mỹ Liên vô thức đưa tay định thử sờ lấy, nhưng gần chạm đến thì sức tỉnh, vội rút tay lại. Nàng vì quá mê muội nên giật mình mà tỉnh, tim Mỹ Liên đập thành thịch, tại sao cái thứ này lại có sức mê hoặc đến vậy?

Mỹ Liên như đứa trẻ âm mưu ăn vụng, lén nhìn Dương, chỉ thấy hần đã nhắm mắt như đang thư giãn từ lúc nào, nàng dùng khăn lau nhẹ xung quanh, mắt bị con sâu béo kia thôi miên không rời. Rồi Liên lau cho hai hòn bì thâm, lau cho con sâu cứng nóng, trong đầu nàng dường như ra cảm giác khi con sâu này chui vào...

Lau xong, Mỹ Liên đấu tranh tâm lý rồi tiếc nuối kéo quần Dương lên, nàng trở về phòng mình, giữa hai chân đã ướt nhẹp từ bao giờ...

Dương thở dài tiếc nuối, mấy lần hần đã có ý định dè Liên ra chịch cho đã thèm, nhưng đây là chung cư, tuy mỗi nhà đều cách âm khá tốt nhưng cửa sổ đang mở, chỉ cần một tiếng hét của Mỹ Liên là Dương lộ tẩy, chưa kể Mỹ Liên còn là Linh Tá, nếu cưỡng ép nàng thì hần chỉ có nước ăn hành.

Chiều tối, Mỹ Liên mang cơm qua cho Dương, có vài người đến thăm nên không có gì nguy hiểm xảy ra.

Khuya, Mỹ Liên nằm trên giường, khó chịu trở mình qua trở mình lại không ngủ được, một phần vì vắng hơi chồng, một phần vì ám ảnh cái thứ dương vật to lớn của Dương.

Mỹ Liên trong đầu tưởng tượng ra cảnh Dương bước đến, đem thân hình gọn gàng săn chắc của hần đè lên người nàng, cái thứ dương vật hấp dẫn kia đem đặt lên đôi môi tình ẩm ướt của nàng... đẩy vào...

Không giống...

Mỹ Liên rút ngón tay ra khỏi âm đạo ẩm ướt, dù tưởng tượng thế nào thì vẫn là cảm giác từ những ngón tay này đã quá quen thuộc, nàng tò mò, nàng muốn điều mới lạ...

Hành lang vắng lặng, ánh đèn hiu hắt. Bóng hình mỹ nữ khoác một lớp áo choàng mỏng chen qua ánh sáng và màn đêm. Phòng C-33, Mỹ Liên giữ một chìa khóa nên dễ dàng mở cửa, căn phòng mờ nhạt bao lấy ánh đèn ngủ.

Dương đang nằm trong phòng, có vẻ như đang ngủ rất say...

Mỹ Liên đánh liều tiến lại, nàng tò mò, nàng thèm khát, tại sao cái thứ kia lại mê hoặc đến phi thường?

Mỹ Liên quỳ xuống bên cạnh giường, gương mặt vốn đẹp chưa ngoa không ngờ lại lộ ra nét lén lút đáng yêu và e thẹn...

Tay thon tóm nhẹ lưng quần...

Xuống...

Xuống nữa...

Cái thứ kia không ngờ đã cứng lên tự khi nào...

Phi thường mê hoặc...

Mắt đẹp liếc nhìn, hần ngủ...

“Mà hần không ngủ thì đã sao? Ta đẹp như vậy mà...”

“Nhưng mà... như vậy thì mất giá quá...”

Người đẹp thở dài...

Cửa phòng hé ra, rồi khép lại...

Bóng hình kiều mỹ như tan biến trong màn đêm...

Trong phòng, thanh niên vò đầu tiếc nuối, nếu khi đó hắn ngồi dậy, ôm nàng vào lòng, có lẽ... Trưa ngày thứ năm, tòa chung cư vắng vẻ, dưới sân có vài ba đứa con nít hồn nhiên chơi đùa. Dương lại nằm ngửa ra trên giường, chờ Mỹ Liên mang cơm trưa đến.

Hôm nay con dâu của gia trưởng mặc áo thun hai dây cùng váy ngắn, không quá mức hở hang nhưng cũng không kém phần khêu gợi.

Dương vờ như không biết chuyện đêm qua, tiếp tục bày trò trêu ghẹo, lần này hắn đánh sâu vào chủ đề tình dục, dẫn dắt Mỹ Liên đến với những đoạn suy nghĩ đầy tính kích dục. Cô nàng sau mấy ngày đã như không còn khoảng cách với Dương, lại còn chủ động hỏi Dương xem đàn ông thích thế nào, thế nào...

Trong lúc kích thích, Dương không quên chen vào những lời ve vãn.

“Ồ đôi môi của chị, chỉ nghĩ đến đôi môi đẹp tuyệt trần như vậy mà ngậm vào thì em cũng muốn ra rồi!”

“Trời ơi cặp đùi này mà được úp mặt vào thì chắc liếm đến mòn lưỡi cũng không chán...”

“Ngực chị to đẹp như thế, nói thật chứ em muốn há miệng cắn xé lâu rồi...”

“Mơ ước của em là được đứng sau lưng chị, ôm lấy làn eo thon này, tựa vào gò mông tròn quẩy rũ này... Anh Thương đánh chết em cũng mãn nguyện...”

“Thằng quỷ! Toàn nói bậy!” Mỹ Liên đánh mà như nện lên mặt Dương, nàng lau người cho hắn, lần này đã đỡ thẹn hơn nên lau luôn vùng kín cho Dương, sau đó lại giúp hắn lau sàn nhà.

Cầm lấy cây lau nhà, Mỹ Liên nảy ra trò mới để hành Dương nên buông xuống, không dùng cây lau mà dùng khăn lau.

Thấy Liên khom người lau nền nhà có vẻ khổ cực, Dương nhắc: “Nhà có cây lau mà chị?”

“Kệ người ta!” Mỹ Liên ngước mặt lên đáp.

Dương choáng váng mặt mày, dưới cổ Liên, hai quả đào to tròn trĩu xuống như muốn rơi rụng lộ ra gần như toàn bộ.

Cái niêm mơ ước muôn đời kia dâng ra trước mặt, khiến mắt Dương bị cuốn theo không cách nào rời. Mỹ Liên liếc lên thấy Dương đang chết thèm, liền khoai chí vén tóc lên, cho Dương nhìn càng thêm rõ.

Lát sau, Liên bò ngang, cho Dương thấy đường cong cơ thể mềm mại quẩy rũ của mình rồi lại xoay người, lần này là quay mông về phía Dương. Đầu chỉ có vậy, cô nàng cong eo, chống mông cao lên, lộ hẳn lớp quần lót mỏng khêu gợi về phía Dương, lại còn ra vẻ vô tình đóng đưa cái mông, lòng nàng đắc chí, thẳng bại liệt này bảo đảm sẽ chết vì thèm!

Đang hí hửng, Mỹ Liên chợt cảm thấy có một cái bóng đang che lên người nàng, một bàn tay nhấn eo nàng xuống sau đó quần lót nàng bị vạch ra, một thứ cương cứng nóng hổi từ phía sau cắm vào âm đạo nàng.

“Aa...” Mỹ Liên rên lên, âm đạo chưa kịp chuẩn bị đã phải nhận lấy cơn đau thốn bị nong rộng, nàng xoay đầu nhìn lại, đây bất ngờ khi thấy kẻ đang đẩy dương vật vào âm đạo mình chính là Dương, chưa kịp la lên thì Dương đã cúi xuống áp môi hắn vào môi nàng.

“Uhm! Uhm!” Mỹ Liên giãy giụa, nhưng sâu trong lòng nàng không muốn giãy giụa, mông tròn ưỡn lên, dâm thủy phát tiết, môi và lưỡi nàng vô thức ngọt ngào đáp lại nụ hôn của Dương. Đây không phải sự chinh phục...

“A! Người là tên khốn kiếp!” Mỹ Liên khó lắm mới dứt được khỏi môi Dương, liền đỏ mặt mắng một tiếng, đồng thời dương vật của hắn vừa rút khỏi âm đạo nàng.

“Chị Liên đẹp quá, em không kềm chế nổi, đến mức hét cả liệt luôn rồi này...” Dương ve vãn, đồng thời đem dương vật lần nữa đút vào âm đạo Liên, lần này có dâm thủy trợ giúp nên hắn có thể đưa vào đến tận gốc.

“A... Xạo quá... Đừng... Uhm...” Cơn đau thốn bị cảm giác sướng rơn lẫn át khi âm đạo tách ra cho dương vật của Dương tiến vào, Mỹ Liên mê mết nhận lấy thêm một đợt khóa môi của Dương.

“Uhm...”

Môi hồng thơm ngọt, lưỡi mềm ẩm ướt...

Âm hộ chào đón một vị khách không mời...

Vào rồi ra...

“Sướng...” Mỹ Liên dứt khỏi môi Dương, thẹn thùng kêu khẽ, chưa có dương vật nào khiến nàng sướng đến mê mê như dương vật của hắn...

“Em cũng sướng... của chị thật tuyệt...” Dương đáp, một tay vịn eo Liên, một tay mò xuống chộp quả vú tròn của nàng, xoa xoa nắn nắn.

“Bại hoại!” Mỹ Liên khẽ cười, duyên và dâm, mông nàng theo nhịp đẩy đưa đem dương vật của Dương cắm sâu tận gốc rồi nhả ra tận ngọn.

“Ai... A... Aa... Mạnh lên Dương...” Mỹ Liên vừa rên vừa quay đầu lại trao cho Dương ánh mắt tình và khêu gợi, làm Dương phải tăng tốc và lại đập môi vào môi...

Công nghệ giả kim của Google quả thật siêu phàm, loại mặt nạ Dương chế ra hoàn toàn không khác gì mặt thật, lại còn cử động như thật, truyền lại cảm nhận như thật, Dương có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác mềm mại ẩm áp khi gò má hắn chạm vào gò má Liên, cả cảm giác nhồn nhột khi tóc nàng khẽ lướt qua mặt hắn.

Chống mông cho Dương thật một lúc lâu, Mỹ Liên bắt đầu trình diễn kỹ năng tình dục tuyệt vời. Nàng rút âm đạo ra khỏi dương vật của Dương rồi xoay người lại, liếc mắt đưa tình rồi đưa môi hôn vào dương vật ướt át của Dương, dâm thủy đọng lại trên môi hồng.

Dương nhắm mắt rung mình, ánh mắt Mỹ Liên đầy mê hoặc, môi nàng hé ra ngậm lấy dương vật của Dương vào bú nhẹ, chiếc lưỡi mềm mại dịu dàng liếm quanh đầu khấc hắn.

“Sướng quá chị ơi!” Dương cảm thán, tay vuốt ve mái tóc mượt của Liên.

Liên cười bằng ánh mắt, nàng vừa ngậm dương vật Dương, vừa đẩy hắn lui lại ngồi trên giường. Liên hôn liếm khắp dương vật Dương, ngậm hai hòn dái rồi từ đấy hôn lên bụng, lên ngực, lên cổ hắn, sau đó mặt đối mặt, môi hồng cong cong: “Hôm nay mày chết với chị!”

Dương bật cười, ôm eo nàng kéo xuống hôn lấy làn môi kia...

Hai người ôm như dính lấy nhau, vừa hôn say sưa vừa lăn qua lăn lại trên giường, sau đó Liên quỳ lên, tay thon khẽ tóm lấy dương vật nóng hổi kia kê sát cửa mình...

Nàng không hạ mông, mà cầm dương vật của Dương đem cọ tới cọ lui giữa hai mép âm vật mình, gương mặt xinh đẹp nhìn Dương cười dâm dăng: “Muốn chị không em trai?”

“Muốn... muốn quá đi chứ! Cho vào đi người đẹp của lòng em...” Dương cười khổ, ôm mông Mỹ Liên cố nhấn xuống nhưng linh lực hắn thua nàng một bậc, làm sao mà ép nàng được?

Mỹ Liên cười thích chí, tay nàng vịn ngực Dương, mông tròn hạ xuống, âm vật hé ra nuốt lấy dương vật, dâm thủy ứa ra nhuộm ướt gốc dương vật...

“A... Ai... Ư...” Quỳ trên Dương, Mông Liên hẫy từ tốn, nàng giơ tay tự cởi áo mình ra, vừa cởi xong thì bị Dương chồm người dậy ôm eo hôn tha thiết.

Đùi Dương vận động theo nhịp hẫy mông của Liên, hắn hôn môi nàng rồi lại hôn khắp gương mặt xinh đẹp xuống cái cổ thon trắng ngần, liếm qua làn vai thon và hôn xuống đôi gò vú tròn lẳng lơ.

Bú liếm đến ướt nhẹp hai bầu vú tròn của Liên, Dương lại ngược lên kề môi nàng ve vãn thì thầm: “Chị Liên đẹp quá... không chê vào đâu được...”

Mỹ Liên đắc ý: “Tất nhiên! Chị mà!”

Rồi cả hai cùng bật cười và cuốn lấy môi nhau.

Sau một lúc thì đổi thế, hai người ngồi ngửa ra hai hướng, hai đôi chân kết nối với nhau bằng bộ phận sinh dục của mỗi người. Ở tư thế này, Dương và Liên có thể vừa quan hệ vừa nhìn rõ cơ thể nhau, Liên thấy một cơ thể săn chắc cùng một dương vật hấp dẫn đang không ngừng ra vào nơi âm đạo mình, còn Dương lại thấy một gương mặt đẹp đậm đăng, một cơ thể quyến rũ với đôi bầu vú không ngừng đong đưa, vừa hưởng thụ cảm giác ấm nóng, mềm mại và ẩm ướt khi dương vật hấn chui vào âm đạo nàng.

“Chị...”

“Gi em?”

“Em sướng quá... em để nó ở luôn trong này được không?”

Mỹ Liên bật cười: “Ngốc! Để đấy... rồi tề vào... tử cung chị... luôn à? Ai... A...”

Dương gãi đầu: “Nhưng mà em thích quá! Chị thích không?”

Mỹ Liên lắc đầu: “Không!”

Dương giả vờ tiu nghỉu, dừng lại rồi rút dương vật ra: “Vậy thôi không làm nữa...”

Mỹ Liên thừa biết trò này, nàng cười dâm cúi xuống cầm dương vật ướt sền sệt của Dương ngậm vào miệng, liếm sạch dâm thủy trên đó.

Cách này hình như rất hiệu quả, tên Dương đang giả vờ hờn dỗi liền nhịn không được, ôm Liên kéo nàng nằm ngửa xuống, còn hấn bò lên đem dương vật cắm vào âm đạo nàng.

“A... Ai... A... Sao nói... không làm nữa...” Mỹ Liên sướng mê, đôi chân thon trắng như ngọc nhẹ nhàng đạp vào không khí, nhưng vẫn không quên trêu Dương.

Dương chỉ còn biết nhe răng cười trừ, hai tay giữ lấy cặp đùi của Liên, mềm mịn và mát lạnh.

Dương vật Dương mạnh dần... nhanh dần...

Liên quần quai trong sướng khoái mê mê...

Tiếng rên, tiếng thở, tiếng da thịt hòa thành khúc dâm ca hoàn mỹ...

“Ai... A... Sao em khỏe thế...” Mỹ Liên chìm trong khoái cảm, gương mặt quyến rũ hé môi thì thầm...

“Tại chị đẹp quá... em không nở ra...”

Liên cười khích lệ: “Ra đi... chị sướng quá... chịu hết nổi rồi... Ai... A... Ahh...”

“Vậy em ra đây...” Dương gật đầu, dồn sức cho quá trình kết thúc...

“Uhm... ra vào trong chị... A... Aii... Ái... Aaa...”

Đang điên cuồng tấn công, Dương chợt bật cười.

“Em cười cái gì?” Liên tò mò hỏi.

Dương đáp: “Anh Thương về... em phải cảm ơn anh... nhờ anh mà em được...”

Liên đỏ mặt: “Đồ... bại hoại! Đồ... dê tiện!” Mắng Dương mà mặt nàng mê mê và sướng khoái, hai tay lại còn giơ lên ôm cổ Dương kéo xuống hôn say sưa, chân nàng quặp chặt vào hông hấn.

“Ừ... Aa... Th... thiếp sướng quá... Dương ơi... A... Aaaaa...”

“Ta... ra...”

Thời gian như đóng băng, sau cú đẩy dương vật như trời giáng, Liên run run giật giật, còn Dương gồng mình, sau đó dương vật đang cắm lút trong âm đạo Liên cùng toàn cơ thể hấn co giật, đem tinh dịch tưới vào tử cung nàng.

Dùng lưỡi liếm sạch phần tinh dịch còn sót lại trên dương vật Dương, Mỹ Liên hôn hấn một cái rồi mặc lại áo, đem cái tử cung đầy tinh trùng trở về phòng của mình...

44. Chương 44: Tân Tú Tranh Tài

Trung tâm của Long thành là nơi tọa lạc của tòa Long cung tráng lệ, nơi đây vừa là trung tâm hành chính của Long thành, vừa là nơi ở của hoàng gia long tộc. Dù cho Long thành nhiều lần đổi mới qua mấy ngàn năm, nhưng tòa Long cung vẫn sừng sững như chưa hề sứt mẻ.

Ít ai biết rằng, ngay dưới Long cung tồn tại một khu mật thất, ngày xưa dùng để cất giấu kho báu của Long tộc. Nhưng ngày nay công nghệ giả kim phát triển, hầu như ai cũng có thể mua cho mình một không gian cất trữ riêng, cho nên tòa mật thất này được trưng dụng thành khu vực cấm địa, chuyên phục vụ mục đích nghiên cứu các loại cấm thuật hoặc những giả kim thuật tối mật, thậm chí là những thí nghiệm trên nhân loại nhằm mục đích phục hưng Long tộc.

Một phòng trong mật thất, 3 người đàn ông, bao gồm tộc trưởng Long Thiên Đạo, cùng đại trưởng lão Long tộc và Long thành đệ nhất Thánh sư Trần Mông cùng đứng trước một hệ thống máy móc đồ sộ bao quanh một chiếc giường.

Trên giường, công chúa Long tộc Long Chúc Diễm, trang phục màu đỏ, mắt nhắm mi cong, hàng lông mày tinh tế dường như luôn luôn nhíu lại, nàng lúc này tựa như một đóa hỏa hoa bất diệt đang ngủ say trong ảo mộng u sầu, tay chân và giữa trán nàng bị nhiều sợi giống như dây điện nối vào, những sợi dây này dẫn đến giàn máy lớn đang không ngừng hoạt động xung quanh, tụ vào một khối hộp trong suốt chứa một khối cầu tròn màu đỏ lửa to bằng nắm tay.

“Với tốc độ hiện tại thì cần tối thiểu 4 năm nữa mới hoàn thành quá trình chiết xuất...” Trần Mông thánh sư vuốt cằm râu bạc trắng trầm ngâm.

“Không thể nhanh hơn sao?” Đại trưởng lão Long Hán thiếu kiên nhẫn hỏi.

“Khó lắm, đã thực nghiệm nhiều lần, triệt tiêu thì dễ chứ chiết xuất thì rất khó, chưa kể chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng có thể làm quá trình này nghịch chuyển, đem toàn bộ hồn lực chiết xuất được trả lại vào linh hồn công chúa gần như ngay lập tức.” Trần Mông thánh sư thở dài, lại nói tiếp: “Cao tăng giả kim hội vẫn đang ngày đêm nghiên cứu, nhưng có lẽ...”

Tộc trưởng Long Thiên Đạo, đôi mắt buồn rượi nhìn đứa con gái thiên tài mà lão từng yêu thương hết mực đang chìm trong đau khổ, lão không muốn điều này xảy ra, nhưng lão bất lực, bởi vì quyền quyết định không thuộc về tộc trưởng, mà còn dựa vào biểu quyết của các trưởng lão... Đêm thứ sáu kể từ lúc Dương “liệt”, nhà C-33 chung cư Lâm gia đang diễn ra một trận xuân tình nồng nhiệt full HD bao che.

“Ư... Aa... Ngập tử cung... thiếp rồi... mà vẫn... muốn nữa à... Aa... Aii...”

Mỹ Liên thân hình trần trụi quỳ rũ bò chống hông trên giường, Dương quỳ phía sau liên hồi đưa dương vật ra vào trong vùng âm đạo dính đầy dịch thủy và tinh dịch, cứ đẩy vào thì tinh dịch lại ứa ra, cứ rút ra thì tinh dịch cũng trào ra, cứ thế chảy từ đôi dâm môi xuống thành một vũng nhỏ trên nệm.

Cứ như vậy suốt một lúc lâu, Dương gồng người rồi co giật, đồng thời linh lực tích tụ trong linh hồn cũng xáo động dữ dội, khi tinh dịch xuất vào nơi tử cung của Liên vốn đã chứa đầy tinh dịch từ trước thì cũng là lúc linh lực trong linh hồn dương tụ lại rồi một phần dư lập tức tiêu tán ra xung quanh, khiến Mỹ Liên cũng cảm nhận được.

“Ch... chàng đột phá à?” Mặc kệ âm vật đang nhả ra một bệt tinh dịch, Mỹ Liên quay đầu lại nhìn Dương bằng ánh mắt không tin nổi, nàng từng đột phá từ Linh Ủy lên Linh Tá nên biết cảm giác này.

Dương gãi đầu cười trừ: “Hình như vậy...”

Mỹ Liên nhìn Dương bằng ánh mắt như nhìn thứ gì đó kỳ khôi nhất trên đời. Đột phá trong lúc đang làm tình? Lại đúng vào lúc đang xuất tinh, đúng là chuyện có một không hai à nha! Quá trình đột phá ở những cấp bậc thấp diễn ra là khi linh lực tích tụ đủ mức, mà muốn tích tụ linh lực thì phải vận công pháp tu luyện. Nghĩa là hầu như người nào từ Sĩ lên Ủy hoặc từ Ủy lên Tá đều phải là trong lúc vận công đến giới hạn để đột phá, Liên nghĩ thế nào cũng không ra thẳng này thế nào mà chịch mình lại đột phá? Chẳng lẽ hần luyện Âm Dương Hợp công? Nhưng công pháp này phải là nam nữ cùng vận công nha! Còn nếu hần luyện thứ công pháp tà đạo gì đó có thể hút linh lực mình thì mình phải nhận ra ngay chứ?

Mỹ Liên không thể biết là Dương luyện Thôn Thiên Địa, càng không thể biết nhờ công pháp này mà Dương dù đang chích năng cũng có thể phát triển linh hồn, lượng linh lực tự hấp thu này chậm và rất nhỏ nên một Linh Tá cấp thấp như Liên không thể nhận ra.

“Chắc... làm tình với nàng sướng quá... linh hồn cũng sướng nên đột phá luôn...” Dương cười cười bịa chuyện.

Trước đó Mỹ Liên đã cảm nhận được linh lực của Dương không ổn định, biết là hấn chuẩn bị đột phá nên dù chuyện có chút lạ nhưng nàng nghĩ do ngẫu nhiên nên cũng không quá nghi ngờ. Liên về phòng, Dương liền háo hức thử nghiệm thành quả sau khi đột phá. Linh Sĩ hướng đến sự đậm đặc của linh hồn, Linh Ủy hướng đến độ rộng lớn của linh hồn, còn Linh tá hướng đến tốc độ hồi phục của linh hồn.

Sự hồi phục linh hồn, nói cách khác là sự tái tạo linh lực. Ví dụ lượng linh lực có trong linh hồn khi sung mãn là 100%, Linh Sĩ tư chất thông thường sau khi tiêu hao thì trong một khoảng thời gian nhất định sẽ hồi phục được khoảng 1% linh lực, đến Linh Ủy, dù linh lực nhiều hơn nhưng tỷ lệ tái tạo này hầu như không thay đổi.

Nhưng khi lên Linh Tá, tỷ lệ tái tạo dựa theo cấp độ và tư chất mà tăng dần, Ví dụ Linh Tá cấp 1 có thể lên thêm 0.2% thành 1.2%, hoặc tư chất khá hơn thì tăng 0.3% thành 1.3%... Nghĩ thì ít, nhưng cho đến bậc Linh Tướng, Linh Vương, Linh Đế... tỷ lệ này vẫn sẽ tiếp tục tăng càng lúc càng nhanh. Đây chính là lý do tại sao một Linh Sĩ dùng linh lực cào cấu chừng 10 phút đã kiệt lực, sorry gõ nhầm, kiệt lực, trong khi một Linh Đế có thể tung hoành gào thét suốt cả ngày, bởi vì khi đó, linh hồn họ ngoài mức độ to lớn, ngoài mức độ cứng chắc, còn có tốc độ tái tạo rất nhanh.

Đối với người thường đã vậy, đối với người có linh hồn khổng lồ như Dương thì càng có lợi, cùng một tỷ lệ % hồi phục, người khác hồi phục một chén thì hấn đã hồi phục một nồi, người khác khôi phục đủ cho một đám thì hấn có thể tung năm đến mười đám với uy lực ngang nhau!

Đạt đến Linh Tá, ngoài khả năng hồi phục linh hồn, còn là cánh cửa dẫn đến một cảnh giới mới: Linh Lực Kết Tinh.

Linh lực kết tinh, ngưng tụ linh lực thành thể rắn. Cảnh giới này chính là một bước tiến dài trong khả năng chiến đấu, một nắm đấm kết hợp linh lực nhập thể có thể phá đá, kết hợp thêm linh lực kết tinh có thể phá sắt! Dương nhiên là linh lực sẽ tiêu hao nhiều hơn.

Không chỉ linh lực vô thuộc tính có thể kết tinh, mà linh lực mang thuộc tính cũng phát triển theo hướng mới, đặc biệt là Thủy thuộc tính vốn gần như vô dụng sẽ kết tinh thành Băng thuộc tính cực kỳ lợi hại, hai thuộc tính hư ảo là Quang và Âm cũng tụ lại thành thực chất và bắt đầu phát huy uy lực tiềm tàng, ba thuộc tính chiến đấu cơ bản nhất, được nhiều người chọn dùng khi đạt đến Linh Ủy là Lôi, Phong, Hỏa tuy không thể kết tinh nhưng có thể nén lại tạo thành sức công phá càng thêm khủng khiếp. Ngoài ra, cảnh giới Linh lực kết tinh còn mở ra con đường tu luyện những thuộc tính mang chất kết tinh như Kim, Thổ, Tử Mộc...

(Sở dĩ gọi là Tử Mộc bởi vì người mang thuộc tính này có thể tạo ra linh lực kết tinh dạng cỏ hoặc gỗ các loại nhưng loại kết tinh này không thể sinh trưởng, chỉ khi người đồng thời mang Tử Mộc thuộc tính và Sinh Mệnh thuộc tính, hoặc người mang Tử Mộc thuộc tính đạt cảnh giới cao hơn mới có thể tạo ra dạng thực vật sinh sôi phát triển như thật. Tóm lại là quá trình phát triển của mỗi dạng, mỗi loại thuộc tính là hoàn toàn khác nhau, hầu hết đều được diễn giải trong quyển “Linh giới thuộc tính toàn thư” của tác giả Sừ Lai Đạt, sách dày 800 trang nhưng chỉ có giá 15 nghìn đồng, quý vị nào muốn mua thì vui lòng liên hệ các nhà sách ở Linh giới, phí ship xuyên hai thế giới khá rẻ, chỉ có 15 tỷ đồng cho một quyển sách.)

Dương sau khi học phương pháp kết tinh từ Google, trong đầu liền tưởng tượng ra viễn cảnh bản thân hấn cầm một tia hắc lôi tụ thành lôi tiễn, đem phóng thẳng vô đít Long Ngạo, tốc độ và sức xuyên thấu của lôi thuộc tính bá đạo thôi rồi à nha, bảo đảm đi vệ sinh bằng mồm cả tháng!

Nghĩ đã thấy phê rồi, Dương tò mò liền xuất linh lực không thuộc tính ra tập cách kết tinh. Phần linh lực phóng xuất gần như vô hình lơ lửng trên bàn tay Dương, bị hấn vận lực nén lại, nhưng cứ nén một lúc thì khối linh lực như cục thạch dẻo này lại bung ra, cứ thế giằng co nén vào rồi bung ra nhiều lần...

Nửa tiếng sau...

Dương rặn muốn lời ấy, nhưng khối linh lực vẫn kiên cường chống trả. Giống như Dương, nhiều người làm tướng cấp bậc luôn đi đôi với cảnh giới. Nhưng thực ra cấp bậc chỉ là giới hạn tối thiểu để có thể tiếp xúc với cảnh giới, còn luyện được thì là chuyện khác. Cảnh giới càng cao thì càng khó luyện. Thường một Linh Tá mất vài tháng mới thành công thực hiện Linh lực kết tinh, rồi mất thêm mấy năm mới đạt đến đại thành, và tốc độ lĩnh ngộ cảnh giới còn tùy thuộc vào tư chất linh hồn, không liên quan nhiều đến cấp độ của cấp bậc. 10 ngày sau.

Quận Long Mẫu, trung tâm Long thành hôm nay nhộn nhịp lạ thường, ngoài đường người xe tấp nập còn trong các hàng quán thì chật cứng khách ghé chơi.

Giả kim thuật, dù là ở Long thành cũng là nghề cao quý nhất, quan trọng nhất, bởi vì giả kim là trợ lực lớn nhất trong đời sống, trong tu luyện và cả trong chiến đấu. Nghề giả kim cực khó kiếm người tài, nên cũng cực kỳ trân quý người tài. Ví dụ như thiên tài giả kim đại sư Vô Phi Dương của chúng ta ngay khi được phát hiện đã nhận ngay 10 tỷ đồng tài trợ vô điều kiện.

Cứ 5 năm một lần, Giả kim hội Long thành lại tổ chức một cuộc Tân Tú tranh tài, chính là cuộc so tài giả kim giành cho những đối tượng chưa quá 25 tuổi. Bất kể người là đại sư, là thuật sĩ hay là dân nghiệp dư, chỉ cần có hộ khẩu Long thành và chưa quá 25 tuổi đều có quyền dự thi. Nếu lọt vào top đầu thì người sẽ nhận được những đãi ngộ tốt nhất để phát triển tài năng, thậm chí nếu đoạt ngôi quán quân còn được nhận vào giả kim hội, vừa học vừa làm, ra đường toàn mặc vest và nhận lương như đa cấp!

Nơi diễn ra hội thi là tòa nhà Giả kim hội, nằm ngay phía đối diện Long cung.

Ngày đầu thi lý thuyết nên có khá ít khán giả, đa phần là người nhà thí sinh đến cổ vũ. Dương cô đơn lẻ loi cầm thẻ dự thi uể oải tiến vào đám đông thí sinh. Người Lâm gia vốn thường tự cao vì là một thành phần trong giả kim hội, nhưng toàn thua ngay vòng đầu, xấu hổ không ai dám đưa mặt ra nên chỉ giả vờ cổ vũ Dương qua loa lúc còn ở chung cư, khi ra khỏi đây thì chẳng còn ai theo. Mà Dương cũng chẳng quan tâm, trừ chuyện chịch chùa em Liên mấy hôm ra thì hần và bọn kia vốn chẳng có dây mơ rễ má gì...

Vốn dĩ cũng không có gì phải nhục nhã, bởi Lâm gia là gia tộc chuyên đào khoáng - luyện kim chứ không chuyên về luyện đan - luyện bảo. Nhờ đào khoáng, luyện kim nên Lâm gia mới thành nguồn cung ứng tài nguyên cho giả kim hội, dần dần mua được một vé gia nhập hội này. Chính vì vậy mà cả gia tộc từ già đến trẻ thường ra đường oang oang rằng ta là người của giả kim hội, đầu ngược lên cao tự cho mình cao quý hơn nhiều nhánh khác của Long tộc. Ngặt nổi, mỗi gia tộc khi đã là thành viên của giả kim hội thì cứ mỗi kỳ Tân tú tranh tài đều phải cử người tham gia, mà bọn này quanh năm suốt tháng chỉ biết đi đào mỏ, đập đá, làm gì có đứa nào học hành đến nơi đến chốn. Kết quả là nổ cho nhiều vào, đến khi thi thì toàn rớt từ vòng loại, thành trò cười cho thiên hạ.

Thí sinh dự vòng sơ tuyển có khoảng 200 người đến từ các chủng tộc Long thành. Lễ khai mạc dài lê thê kể lẽ nào là các vị đại biểu, nào là các nhà tài trợ, cứ mỗi cái tên hô lên thì lại có vài tiếng vỗ tay lộp bộp vang lên, rồi nào là hội trưởng phát biểu, rồi đại biểu phát biểu, rồi tài trợ phát biểu, thí sinh toàn bộ ngồi ngáp dài chữ lằm éo gì có đứa nào thèm nghe, sau đó mới nhiệt liệt hoan hô khi lễ khai mạc chấm dứt.

Gần 200 thí sinh được chia vào 10 phòng thi, Dương được xếp vào phòng đầu.

Thí sinh xếp hàng hai hàng trước cửa mỗi phòng thi cho giám thị điểm danh, khi nghe đến Lâm Tráng Dương của Lâm gia, cả đám cùng phòng ồ lên châm chọc.

“Lâm gia? Là Lâm gia của giả kim hội?”

“Tụi đàn độn này vẫn dám cử người đi thi sao?”

“Một tụi suốt ngày cầm mặt đào hố phân, mà khi ra đường lại toàn nhìn lên trời ra vẻ thanh cao, ha ha!”

“Để tao xem mặt thằng đàn độn này của Lâm gia, còn dám vác mặt đến thi.”

Khi điểm danh, Dương buộc phải giơ tay hô “Có!” nên bị bọn đứng gần nhận ra, thế là cả đám chỉ trở nhìn hần như xem khi đốt đồ trong thảo cầm viên, bọn hàng dưới cũng chạy lên xem mặt Dương, khiến Dương dù đang cải trang nhưng cũng cực kỳ bức tức bọn khinh người quá đáng này. Nhưng ngay cả lão giám thị cũng chỉ cười cười, mặc cho bọn thí sinh làm loạn.

Dương đang cúi kính, chợt có tiếng hô đầy chính nghĩa của một thanh niên: “Dừng lại ngay! Các người đừng có khinh người quá đáng!”

45. Chương 45: Đậu Hủ - Ốc Chó

Nghe tiếng thanh niên quát, cả bọn đang cười cợt bỗng im bất, Dương quay lại nhìn, kẻ vừa lên tiếng là một thanh niên khá đẹp trai, thân hình thư sinh nho nhã. Kẻ này là thiên tài giả kim đại sư 25 tuổi, Hồ Đào, có cha là người Hồ gia, mẹ là người Bành gia, hai nhánh quý tộc Long tộc, tài lực đều vượt xa Lâm gia, ông nội và ông ngoại Đào đều là thành viên cấp cao trong giả kim hội.

Hồ Đào bước lại vỗ vai Dương an ủi: “Người anh em, đừng buồn, có ta ở đây không ai dám cười cợt người!”

Rồi trước ánh mắt đầy biết ơn của Dương, Hồ Đào quay sang bọn thí sinh, tức giận quát: “Các người là cái thá gì? Lâm gia thì đã sao?”

Uy danh của Hồ Đào khiến đám thí sinh cúi đầu không dám phản bác. Hồ Đào mắng tiếp: “Các người có quyền gì mà mắng Lâm gia dẫn động? Ta nói cho các người biết, mắng như thế là sỉ nhục người dẫn động, bọn Lâm gia đến dẫn động cũng không bằng! Nghe rõ chưa!”

Bọn thí sinh đang cúi đầu chịu trận, chợt hiểu ra liền bật cười ồ lên, chỉ có mặt Dương là tối sầm lại. Thì ra thằng Hồ Đào đề tiện này vờ nâng hân lên rồi đập hân ngã thêm một cú còn đau hơn.

Lúc này có ồn ào nên toàn trường thi đều tập trung lại xem.

Dương âm u khêu Hồ Đào, ra vẻ ngu ngơ hỏi: “Anh này cho em hỏi... kẻ thua cả dẫn động thì gọi là gì ạ?”

Hồ Đào nhướn mày: “Gọi là... óc đậu hủ đi! Ha ha...”

“Vậy còn kẻ thua cả óc đậu hủ?” Dương hỏi tiếp.

Hồ Đào đang hào hứng, không suy nghĩ đáp luôn: “Có loại ngu tới vậy sao? Vậy thì gọi là... óc chó đi!” Lời này Hồ Đào cố ý hô rất to, cả trường thi từ giám khảo đến thí sinh đều nghe thấy.

Dương cũng bật cười, không phải giả vờ mà là cười thật, bởi vì Hồ Đào quên mất một chuyện, tên hân là Hồ Đào, mà hồ đào là tên khác của quả óc chó. Trong đám thí sinh cũng có người nhận ra, nhưng chỉ dám cười thầm chứ không muốn động chạm Hồ Đào. Dương cũng không kịp nói gì thêm, bởi vì giám thị bắt đầu gọi thí sinh vào phòng thi.

Đề thi gồm 52 câu về các lĩnh vực luyện kim, luyện bảo và luyện đan, gồm 12 câu lý thuyết, mỗi câu 5 điểm và 40 câu trắc nghiệm, mỗi câu 1 điểm, thời gian làm bài 200 phút. Dương thừa sức làm hết trong một nửa thời gian, nhưng đây là Long thành và hân đang cải trang nên không ngu gì thể hiện quá kinh người. Dương nhiều lần giả vờ vò đầu bứt tai, đến gần hết giờ lại ra về gấp gấp viết vội như những thí sinh bình thường rồi đến khi hết giờ mới nộp bài.

Gần 200 bài thi được 10 vị tông sư chia nhau chấm điểm nên rất nhanh, sáng hôm sau đã công bố kết quả. Dương dậy rửa mặt ăn sáng xong liền thông thả đến xem, không phải xem điểm, mà xem vẻ mặt của thằng Hồ Đào kia.

Kết quả vẫn chưa có, một đám đông đang tụ tập đợi thông báo kết quả, một thằng hôm qua thi chung phòng Dương, thấy hân đến liền hò hét: “Ưa óc đậu hủ đến kìa bây?”

“Nó đến làm gì? Đến xem mình có bị ai đoạt mất hạng bét không à?”

“Nếu có tên nào để thua điểm hân thì óc chó là đúng rồi! Ha ha!”

Hồ Đào thì nhếch mép cười một tiếng, thứ ngu si như Dương hân vốn chẳng thèm quan tâm.

Lát sau, một giám thị cầm ra cuộn giấy lớn ghi kết quả đem treo lên tường, phần đầu cuộn giấy là 20 dòng tên màu đỏ chói, tên của 20 thí sinh cao điểm nhất được vào vòng sau, còn lại 180 dòng tên chữ đen nhỏ hơn, là những kẻ bị loại.

Những kẻ chiếm được hàng đầu háo hức xem cái tên đầu tiên, rồi chết trân như tượng. Hạng 1: Lâm Trắng Dương - Lâm gia - 89 điểm.

Dụi mắt mấy cái, cả bọn nhìn lướt xuống dưới, trong danh sách chỉ có 1 cái tên của Lâm gia, và đang đứng hạng 1.

Hồ Đào cũng chen vào, đang háo hức xem hắn có đứng trong top 3 hay không, thì ập vào mắt là cái tên Lâm Trắng Dương chiếm chệ ngôi đầu.

Dương đứng ngoài, hai tay ôm sau đầu huyết sáo vu vơ, rồi như tự hỏi mình: “Thua cả óc đậu hủ thì gọi là gì nhỉ?”

Một câu hỏi băng quơ nhưng tất cả thí sinh đều nghe được, bởi cả đám đang chết lặng, trong đầu cùng hiện ra một đáp án: “Ốc chó!”

Nhưng ai dám nói ra? Hôm qua bọn hắn còn hả hê trêu chọc người ta, hôm nay toàn bộ đều thua điểm, khác nào cả đám hôm qua vui vẻ tự nhận mình là ốc chó, khi đó còn cười rất khoái chí nha!

Hồ Đào vẫn còn chưa tin được chuyện một thằng Lâm gia lại vượt qua thiên tài đại sư như hắn, dù là hắn chỉ xếp hạng 4.

Hồ Đào lắc đầu nghi ngờ: “Chắc chắn có gian lận!”

“Ốc chó... Ốc chó gâu gâu chiu chiu...” Dương trong mấy giây đã sáng tác ra một giai điệu trêu tức Hồ Đào, mà hiệu quả cũng thật là kinh người!

“Ốc chó con mẹ mày!” Hồ Đào tức giận gầm lên, chạy ra túm áo định đánh Dương.

“Dừng tay!” Lúc này một tiếng quát uy nghiêm hô lên, toàn bộ ban giám thị đang họp trong phòng nghe tiếng gào của Hồ Đào đều kéo ra ngăn cản.

Một lão giám thị già bước đến, trầm giọng hỏi: “Đây là chuyện gì? Các cậu có biết đây là đâu không?”

“Thưa ngài, nó đánh con!” Dương méc.

Lão già nhướng mày: “Tôi chưa hỏi cậu! Cậu Hồ Đào, nói tôi biết lý do!”

Hồ Đào buông áo Dương ra, kính cẩn cúi chào lão già rồi đáp: “Thưa ông, hấn ỷ mình điểm cao rồi chửi bọn con là ốc chó, con tức thay cho các bạn nên...”

Lão già gật gù, quay sang Dương trừng mắt: “Cậu kia, dù cậu có chút tài giỏi nhưng không có nghĩa là được quyền sỉ nhục người khác! Cậu còn gì để thanh minh?”

“Con...”

Dương chưa kịp nói, lão già đã ngắt lời: “Được rồi! Trừ cậu Dương 10 điểm, còn 79 điểm, xếp hạng 5, lần sau còn tái phạm là loại luôn, chúng ta không cần loại nhân tài thiếu đạo đức!”

Dương tức muốn học máu, lão già khốn nạn này rõ ràng là thiên vị công khai, nhờ có Google nên Dương biết lão chính là ông ngoại của thằng Hồ Đào, Bành Chân tông sư, lại còn ra vẻ như công bằng liêm chính lắm, hôm qua thằng Hồ Đào sỉ nhục hấn ai cũng biết nhưng không ai thề lên tiếng, hôm nay thằng Hồ Đào định đánh hấn mà hấn còn bị kết tội, đúng là một bọn thối nát tận gốc rễ.

Tức thì tức nhưng Dương đành nhẫn nhịn, trà trộn vào giả kim hội là con đường tốt nhất để hấn có thể cứu được Diễm.

Thế là Dương ôm một bụng tức đi về Lâm gia.

Chung cư Lâm gia trang lúc này có một đám người, bao gồm gia trưởng đang ngồi dưới sân, dù biết viễn vông nhưng bọn hấn vẫn nuôi chút hy vọng rằng Dương vượt qua vòng đầu. Thấy Dương về, cả đám hấp tấp kéo đến, nhưng lại thấy nét mặt bức bối của Dương thì biết ngay là kết quả không có tí nào khả quan.

“Thế nào rồi?” Gia trưởng Khánh hỏi, trong đầu bắt đầu nghĩ ra những câu từ an ủi.

Dương thở dài: “Bọn giám khảo chó má! Rõ ràng là đậu hạng nhất, tại nó thiên vị trừ mất 10 điểm rớt xuống hạng 5!”

Lão Khánh thở dài, buồn bã cam chịu, vỗ vai Dương an ủi: “Thôi, dù sao cũng chỉ là một cuộc thi, dù bị loại từ vòng đầu nhưng mà từ hạng nhất rớt xuống hạng 5 thì cũng... Ủa? Hạng nhất? Trừ 10 điểm còn hạng 5?” Mắt lão Khánh trợn muốn lòi ra, miệng há đến nỗi sắp rớt cằm xuống đất. Đùa chứ dù bị loại mà không hạng bét cũng đã mừng lắm rồi, đằng này lại còn nằm trong top 5, mà đây là do bị trừ đi đến 10 điểm nha!

Không riêng lão Khánh mà những người còn lại miệng vẫn còn há ra. Để chắc chắn Dương không chém gió, lão Khánh sai con trai đến giả kim hội xem kết quả, quả nhiên là Dương 79 điểm, đậu hạng 5!

Từ lúc này Lâm gia xuất hiện một khái niệm gọi là mừng té đái, lão Khánh không kèm chế được, y như một con khỉ già hò hét mùa may, “thằng nhỏ” tự động xả nước trong quần thành một vệt khác màu rõ rệt. Cũng phải thôi, cái gia tộc này có bao giờ qua được vòng loại đầu, nói chi đến 5 hạng đầu.

Thế là tối đó cả Lâm gia mở tiệc ăn mừng, dù chỉ mới qua vòng loại nhưng chẳng khác nào nhận chức vô địch đến nơi, cha con nhà lão Khánh uống đến say bí tỷ, kết quả là đêm đó Dương được Mỹ Liên sang “thưởng” cho một trận vất kiệt tinh trùng sau mấy ngày dài xa cách. Vòng thứ hai của cuộc thi giả kim Tân tú tranh tài, quảng trường rộng lớn của trụ sở giả kim hội Long thành dựng lên một khán đài lớn. Đây là một cuộc thi mang tính chất hàn lâm nên khán giả đến xem đều là những trí thức, quan chức hoặc những đại gia đến xem mặt nhân tài.

Toàn khán đài hướng đến một khu thi đấu, nơi đây có 20 bộ bàn ghế xếp thành 4 hàng dọc, 5 hàng ngang, là nơi mà 20 thí sinh vượt qua vòng 1 tiến hành bài thi vòng 2.

Sau khi giới thiệu về thể lệ vòng thi, vị MC của cuộc thi bắt đầu giới thiệu lần lượt 20 thí sinh xuất sắc nhất, gọi đến ai thì người đó bước ra chào khán giả rồi tiến vào vị trí đã định sẵn.

Hạng nhất vòng 1 vốn là Dương nhưng bị trừ điểm nên người hạng nhất hiện tại là Luyện Viễn Trung, thiên tài giả kim đại sư 25 tuổi của Luyện gia Long tộc. Nhánh Luyện gia Long tộc này đông người, đất rộng và lắm tài nguyên nhưng lười sáng tạo, chỉ thích học hỏi công nghệ rồi làm nhái theo và bán ra với giá rẻ hơn hàng gốc để kiếm lời, nhiều lần bị kiện nhưng lợi dụng quyền thế chạy chọt, mua chuộc, thậm chí là đe dọa để qua chuyện.

Luyện Viễn Trung bước lên ghế đầu tiên của hàng đầu, là nơi được khán giả nhìn rõ nhất, quan tâm nhất.

Tiếp theo là Long Mi, nữ thiên tài đại sư 24 tuổi của Long gia Long tộc, là một mỹ nhân tài hoa, có trí tuệ, siêng năng, kiên nhẫn lại còn khéo léo nên vừa biết luyện kim, luyện bảo lại còn biết luyện đan.

Tiếp đến là Hồ Đào của Hồ gia, cũng là một thiên tài giả kim đại sư 25 tuổi. Kể này khi được gọi tên liền bước ra vẩy tay như thể mình là siêu sao vô địch không bằng.

Hạng 4 là một giả kim thuật sĩ 25 tuổi cao to béo ú tên Trương Tuấn Anh, là người của tộc cá voi, người này theo Dương thấy thì khá hiền lành khiêm tốn.

“Tiếp theo là thí sinh đang đứng hạng 5, Lâm Tráng Dương, đến từ Lâm gia Long tộc...”

Nghe đến Lâm gia, khán giả ồ lên ngạc nhiên.

“Lâm gia Long tộc? Từ khi nào mà Lâm gia sinh ra một giả kim thiên tài đứng nghia vậy?”

“Có nhầm lẫn chẳng? Hay bọn này kiếm đủ tiền hối lộ giám khảo rồi?”

Vị nam MC trẻ đọc tiếp: “Lâm Tráng Dương hiện 22 tuổi, là... giả kim nghiệp dư!”

Khán giả lại càng thêm xôn xao, 22 tuổi, lại còn là dân nghiệp dư, vậy thì chắc chắn là gian lận rồi!

Nghĩ thì nghĩ nhưng chẳng ai dám can đảm tố cáo, nói về quyền lực, giả kim hội chỉ dưới Long cung, còn nói về tài lực, giả kim hội thậm chí còn giàu hơn Long cung, lại nói những khán giả ở đây đều ít nhiều có quan hệ làm ăn phụ thuộc với giả kim hội, ai dám có ý kiến?

Dương tức đỏ cả mặt, dù đang cải trang đi nữa và dù thực sự là hấn gian lận đi nữa thì cái cảm giác bị xem thường đúng là rất khó chịu, lại còn vô tình nhìn thấy cái bản mặt châm chọc của thằng Hồ Đào, tức càng thêm tức.

Sau Dương là 15 thí sinh còn lại, trong đó có đến 4 người thuộc Long tộc. Cũng không phải vì Long tộc tài trí hơn người, mà là do Long tộc được ưu đãi vượt xa các tộc khác nên thừa sức đầu tư đào tạo nhân tài.

Vòng thi thứ hai chia làm 3 phần, tương ứng với 3 phần luyện kim, luyện bảo và luyện đan của giả kim thuật. Đây là cuộc thi trẻ và thời gian có hạn nên tất nhiên sẽ không bắt thí sinh trực tiếp luyện kim, luyện bảo, luyện đan, mà chỉ thực hiện một phần việc nhằm thể hiện tài năng.

Phần 1: Luyện kim. Mỗi thí sinh được giao một viên bi đồng nhỏ bằng đầu ngón tay, cùng một số phụ liệu đã qua xử lý, yêu cầu trong 1 giờ phải luyện thành linh đồng, sau đó dựa vào thời gian xử lý và chất lượng thành phẩm mà đánh giá điểm số của mỗi thí sinh.

Phần thi này khó ở chỗ phải chọn ra loại phụ liệu và lượng phụ liệu hợp lý, kết hợp với lượng linh lực đưa vào viên bi đồng không quá mạnh, không quá yếu, không quá nhiều, không quá ít mới có thể tạo ra viên linh đồng hoàn hảo nhất. Những điều này thì Dương hoàn toàn có thể dựa vào kiến thức nhận được từ Google để hoàn thành một cách hoàn hảo.

46. Chương 46: Vinh - Nhục

Vòng 2 của cuộc thi Tân tú tranh tài, phần thi luyện kim đang chuẩn bị khởi tranh.

Nguyên liệu được đưa đến, trọng tài ra hiệu khởi tranh, 20 thí sinh bắt đầu chọn ra phụ liệu thích hợp rồi cân đo đong đếm để tìm cách phối thành một hợp chất hoàn hảo nhất cho quá trình luyện kim, mỗi người mỗi kiểu.

15 phút trôi qua, đa phần các thí sinh đều định lượng xong phụ liệu, bắt đầu thực hiện quá trình luyện kim. Dương cũng không ngoại lệ, lại còn cố tình giả vờ có phần lóng ngóng phân chia phụ liệu như các thí sinh khác.

Ngoài nguyên, phụ liệu, ban tổ chức còn hỗ trợ thí sinh một bộ dụng cụ luyện kim mini trông tựa như một máy xay sinh tố ở thế giới của Dương, đầu tiên, thí sinh cần bỏ nguyên liệu chính là viên bi đồng vào máy, thực hiện quá trình nung chảy.

Dụng cụ luyện kim này vốn là một loại tiên bảo sơ cấp Hỏa thuộc tính, chỉ cần thí sinh đưa linh lực vào hỗ trợ thì nhiệt độ sẽ tăng khá nhanh, với linh lực cấp Tá như Dương thì có thể lên đến hơn ngàn độ C trong vài phút.

Sau khi đồng bị nung chảy, các thí sinh bắt đầu cho từng loại phụ liệu vào và điều chỉnh linh lực hỗ trợ quá trình dung hợp. Các loại dụng cụ luyện kim thông thường sẽ có hỗ trợ tính năng dung hợp tự động để Linh Sĩ cũng có thể luyện kim, nhưng đây là cuộc thi nên quá trình này thí sinh phải tự làm lấy.

Sau khi quá trình dung hợp kết thúc, nhiệt độ giảm xuống, khối linh đồng bắt đầu kết tụ thành hình. Cuối cùng là quá trình làm nguội.

20 khối linh đồng lần lượt ra đời, trông hình dáng các viên này có phần thô sơ hơn ban đầu nhưng màu sắc thì sáng hơn, bóng hơn và có chút long lanh óng ánh, bởi vì chúng là những viên đồng có mang linh lực.

Thời gian kết thúc, Dương do nhần nhá nên trở thành người thứ 3 hoàn thành bài thi, người hoàn thành đầu tiên là Luyện Viễn Trung, kế đến là Long Mi, Hồ Đào cay cú xếp hạng 4.

Kiểu chấm điểm khiến Dương buồn cười nhớ đến những cuộc thi nấu ăn, ban giám khảo gồm 4 vị tông sư của giả kim hội ngồi ở một phía khán đài. 20 thí sinh chia làm 5 hàng, hàng đầu là 4 người hoàn thành nhanh nhất, hàng cuối là 4 người hoàn thành chậm nhất, mỗi người đều cầm một hộp chứa thành phẩm mang đến cho giám khảo chấm điểm.

Dựa theo tốc độ hoàn thành và chất lượng thành phẩm, Luyện Viễn Trung đạt 87 điểm, Long Mi đạt 89 điểm, Dương đạt 90 điểm và Hồ Đào đạt 92 điểm.

Dương khịt mũi khinh thường khi thấy kết quả, đồng thời bên tai trái cũng nghe hai tiếng tương tự, là của Long Mi và Viễn Trung, lý do là vì bài thi của Hồ Đào, người chấm điểm là ông ngoại hắn, Bành Chân tông sư. Cháu thi ông chấm điểm, nghe đã thấy buồn cười, rất nhiều người khinh thầm trong bụng nhưng chẳng ai dám nói, làm giả kim tông sư của giả kim hội có thể nói là quyền thế ngấp trời, tiền của ngấp đất, đắc tội với lão thì chỉ có nước nghỉ làm ăn.

Lại nói đến điểm số của Dương, 90 điểm, điều này khiến cho nhiều người bất ngờ.

“Tên Lâm gia đó mà cũng đạt 90 điểm, khả năng gian lận là rất cao!”

“Đúng vậy, chắc chắn là hắn biết đề nên luyện trước nhiều lần rồi!”

“Ta không nghĩ vậy! Lâm gia chính là gia tộc luyện kim, tên này luyện giỏi cũng không có gì lạ!”

“Đúng! Trước giờ Lâm gia chưa bao giờ qua được vòng đầu nên làm gì có dịp thể hiện khả năng luyện kim.”

“Dù luyện kim có giỏi, nhưng đến phần luyện bảo sẽ tịt ngòi ngay thôi!”

“Phần thi sau hắn mà không hạng bét thì ta ở trường chạy một vòng sân!”

Kết thúc phần 1 vòng 2, cộng với 89 điểm của vòng 1, Dương đạt tổng điểm 169, vượt lên hạng 2. Gọi là hạng 2 nhưng thực ra Dương xếp thứ 4, bởi vì 3 thí sinh dẫn đầu là Trung, Mi, Đào cùng có 173 điểm.

Sau khi kết thúc quá trình chấm điểm, các thí sinh trở lại vị trí nghỉ ngơi rồi bắt đầu phần thi thứ 2 của vòng 2.

Phần 2: Luyện bảo, các thí sinh sẽ bốc thăm chọn ra 2 bộ phận gần giống nhau của 2 loại linh bảo cao cấp khác nhau, 2 bộ phận này bị tháo ra thành hàng trăm mảnh chi tiết nhỏ và trộn lẫn vào nhau, các thí sinh trong vòng 100 phút phải lắp ghép lại thành 2 bộ phận hoàn chỉnh. Điểm số dựa vào thời gian hoàn thành bài thi, ngoài ra nếu làm hư hại chi tiết hoặc không hoàn thành trong thời gian hạn định sẽ bị loại trực tiếp.

Phần lắp ghép này tương tự như trò chơi lắp ghép mô hình, nhưng bài thi không cho phép dùng bản hướng dẫn sử dụng, lại có nhiều chi tiết tương đồng, kích thước và hình dáng giống hệt nhau nhưng khác về khối lượng và chất liệu, còn có những chi tiết nhỏ đến nỗi phải dùng kính lúp rọi mới thấy rõ, khiến các thí sinh vô cùng chật vật.

Với sự hỗ trợ của Google, Dương hoàn thành phần thi một cách hoàn hảo sau 83 phút, nhận được 92 điểm, đồng hạng 2 cùng Viễn Trung với tổng điểm 231, Long Mi tiếp tục dẫn đầu với 232 điểm. Ngoài ra, trong phần thi này có đến 8 thí sinh bị loại vì không hoàn thành trong thời gian yêu cầu hoặc làm hư hại chi tiết.

Lần này thì khán giả hoàn toàn bất ngờ, bài thi là được bốc thăm công khai, chọn ra bộ phận từ hàng trăm món linh bảo cao cấp khác nhau nên gần như chắc chắn không thể có gian lận, vậy mà thí sinh của Lâm gia bị mọi người xem thường kia lại hoàn thành xuất sắc.

Vẫn có nhiều người nghi ngờ: “Chắc hắn trùng tử!”

“Hay là gian lận ở khâu bốc thăm?”

Nhưng đa phần bắt đầu công nhận “tài năng” của Dương: “Xem ra chúng ta lầm rồi, Lâm gia cuối cùng cũng sinh ra một tài năng xuất chúng.”

“Không biết vòng sau thế nào, nhưng xem thành tích hiện tại của hắn thì có thể nói là kỳ tích cho Lâm gia.”

Đột nhiên dâng lên một tràng la ó, một tên đàn ông trung niên cởi phăng quần áo, trần truồng từ khán đài phóng xuống chạy gần nửa vòng sân rồi bị bảo vệ tóm cổ mang ra ngoài.

Tình huống xấu hổ nhưng hài hước là dấu chấm cho phần thi thứ hai, 12 thí sinh được nghỉ ngơi ăn uống sau hai phần thi căng thẳng, sau đó mới bước vào phần thi thứ 3.

Phần 3: Luyện đan, tất nhiên không bắt thí sinh tìm được liệu hoặc luyện được thành đan, việc này có thể mất từ vài ngày đến cả tháng. Phần thi này là thi “ngửi”.

Sản phẩm của luyện bảo gọi là Bảo Vật, còn sản phẩm của luyện đan gọi là Bảo Đan, cũng tương tự như bảo vật, bảo đan chia làm các loại: Linh Đan, Tiên Đan, Thánh Đan, Thần Đan, mỗi loại cũng chia ra hạ cấp, trung cấp, cao cấp và siêu cấp. Khác với các loại thuốc thông thường dùng để trị bệnh, tăng cường sức khỏe, bảo đan là các sản phẩm dùng để chữa thương, trị linh độc, tăng cường linh lực, phát triển linh hồn... nói dễ hiểu, bảo đan chính là thuốc cho linh hồn.

Phần thi thứ 3 tưởng chừng nhẹ nhàng nhất nhưng thực ra là khó nhất, mỗi thí sinh bốc thăm chọn ra một khối hộp đen, những hộp này được đánh số thứ tự bốc thăm, mỗi hộp giấu một viên linh đan trung cấp, chỉ chờ lỗ thoát hơi cho thí sinh dự thi ngửi mùi và đoán ra thành phần của viên thuốc. Đừng nghĩ đến việc dựa vào mùi đoán ra tên thuốc rồi từ tên thuốc đoán ra nguyên liệu, bởi những viên linh đan này đều dùng nguyên liệu tạo ra mùi gần giống nhau, trừ khi người là luyện đan tông sư lâu năm mới có thể dựa vào mùi mà đoán ra tên linh đan chính xác trong hàng trăm loại linh đan tương tự nhau.

Đây là nói với người thường, còn Dương sở hữu “kiến thức siêu việt” nên khỏi cần ngửi cũng biết trong hộp có gì, nhưng tất nhiên hắn sẽ không đại dốt mà thể hiện ra hết.

Mỗi thí sinh được phát giấy bút ghi lại những thành phần mình đoán ra, trong khi các thí sinh khác úp mặt vô hộp hít như lữ ngiên, Dương cũng giả vờ hít theo, nhưng thật ra đang chờ đợi kết quả của các thí sinh khác, xem đáp án của người nào đúng nhiều nhất thì hắn cũng đáp đúng số điểm tương đương, vừa đủ duy trì top đầu vừa tránh bị nghi ngờ.

Kết quả là Long Mi đoán đúng 18 trên 50 được liệu, nhận 36 điểm, Dương đoán đúng 19 loại, nhận thêm 38 điểm thành 269 điểm, vượt lên ngôi đầu, Long Mi hạng 2 với 268 điểm, Viễn Trung hạng 3 với 261 điểm và Hồ Đào xếp hạng 4 với 260 điểm, đây là 4 thí sinh lọt vào vòng 3, vòng chung kết xếp hạng.

Thành tích xuất sắc giúp Dương từ một kẻ bị xem thường nhất cuộc thi trở thành ứng cử viên hàng đầu cho chức vô địch, những tiếng bàn tán khinh thường không còn xuất hiện mà thay vào đó là những tràng vỗ tay khâm phục, những lời khen, những câu hỏi về thông tin của Lâm Tráng Dương Lâm gia. Thậm chí nhiều vị giả kim đại sư, tông sư đang theo dõi cuộc thi cũng gật gù tán thưởng, còn có người đánh giá Dương cao hơn Trung, Mi và Đào, không phải vì Dương cao điểm hơn, mà vì so về tiền của và gia thế thì Dương thua xa 3 người này.

Vòng thi thứ 2 kết, thúc, Lâm Tráng Dương vụt sáng, vừa ra về liền bị hàng chục phóng viên nhào tới bao vây hỏi thăm sức khỏe cha chú, chồng con, khả năng sinh lý đủ kiểu, đến nỗi giả kim hội phải sai bảo vệ ra giải tán đám đông, sau đó cho xe cùng hai vệ sĩ cấp Linh Tướng hộ tống Dương về tận chung cư Lâm gia. Chung cư Lâm gia trang hôm nay vẫn còn tâm lý e ngại nên không dám đi cổ vũ Dương, cuộc thi hàn lâm này cũng không chiếu trực tiếp vì chủ trương bảo vệ riêng tư cho nhân tài, nên cả bọn ngồi trước sân ký túc xá chờ Dương mang kết quả trở về.

Gia chủ Lâm Chi Khánh đứng đứng ngồi ngồi, đi đi lại lại, kết quả là quên mất vị trí ghế, ngồi nhầm xuống một cọc đá nhọn đâm rách cả quần, đang được mọi người đỡ dậy thì một chiếc xe kéo bằng linh mã sang trọng tiến vào sân chung cư, ngoài cổng còn có hai vị Linh Tướng đứng gác ngăn người ngoài tiến vào.

Mồm toàn bộ người Lâm gia đồng loạt há to khi hình bóng thanh niên quen thuộc bước xuống, hắn nhe răng cười, nắm tay gior ra, ngón cái bật lên báo hiệu tin mừng.

Lâm Chi Khánh run run hỏi: “Đ... đậu rồi?”

Dương nhìn gương mặt ứ nước mắt của lão Khánh, lại nhìn những gương mặt đầy chờ mong của những người khác, trong lòng dâng lên một tràng cảm xúc. Vốn ban đầu không hề có tí tình cảm nào, vốn là lợi dụng lẫn nhau, vốn là không hề có tí quan hệ, mà giờ đây hắn lại cảm thấy rất đồng cảm, rất thương tâm. Cái gia tộc này vì kênh mặt mà phải cúi đầu, vì kêu ngạo mà phải nhục nhã.

Nhưng nghĩ kĩ lại, họ không đáng kêu ngạo sao? Một nhánh nhỏ yếu nhất Long tộc, chỉ bằng vào nỗ lực đào khoáng, luyện kim mà vượt lên trở thành một thành viên của giả kim hội cao quý, họ bị chê cười vì giả kim thuật tổng thể họ không bằng ai, nhưng thực tế về luyện kim thuật thì có mấy ai bằng họ? Họ bị sỉ nhục, bị khinh khi, thật sự là do họ kêu ngạo, hay là do người đời ghen ghét?

Dương mỉm cười, bao nhiêu cay cú chán ghét trong lòng đã tan biến, gật đầu đáp nhẹ: “Vào chung kết rồi bác...”

Những đứa trẻ mừng rỡ múa may hò hét, trong lòng đem Dương thành thần tượng anh hùng, những thanh niên nam nữ phấn khởi hoa hò, những nhục nhĩ trong lòng bị tự hào chìm chết, những người trung niên, những người lớn tuổi im lặng, nước mắt trào ra trong niềm hân hoan giải thoát.

Làm quá, chỉ vào chung kết thôi chứ đã vô địch đâu?

Họ cần gì vô địch? Lỗi lầm của thế hệ trước khiến cho thế hệ sau không dám ngẩng cao đầu, giờ đã được thế hệ này bù đắp, từ giờ họ không cần ngẩng cao đầu, chỉ cần không phải cúi mặt xuống.

Thêm một trận ăn mừng, lần này là suốt đêm.

47. Chương 47: Luân Hồi

Long thành, cuộc thi giả kim Tân tứ tranh tài bước vào vòng cuối cùng, vòng chung kết xếp hạng. Khuôn viên giả kim hội chật cứng khán giả thuộc tầng lớp thượng lưu, nơi khán đài danh dự đón chào sự góp mặt của thành chủ - tộc trưởng Long tộc Long Thiên Đạo, đại trưởng lão Long tộc Long Hán, Long thành đệ nhất thánh sư Trần Mông, ngoài ra còn có những vị cao thủ, những giả kim thuật gia nổi tiếng đến từ khắp biển Đông.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào sân đấu, nơi đây xuất hiện một vật lớn bị phủ một lớp vải che, không ai rõ là thứ gì, chỉ biết thứ này hình tròn, tựa như một chiếc bàn khổng lồ với đường kính hơn 6 mét.

Vòng chung kết xếp hạng là cuộc tranh tài của top 4, sau khi đọc diễn văn dài lê thê đến nỗi bị khán giả la ó phản đối, vị nam MC của cuộc thi vội chuyển sang phần giới thiệu thí sinh.

“Và sau đây chúng tôi xin được trân trọng giới thiệu 4 thí sinh xuất sắc nhất cuộc thi, đầu tiên, thí sinh hiện đang có 260 điểm, Hồ gia - Hồ Đào đại sư!”

“Hoan hô!” Một góc khán đài nhiệt liệt hoan hô, nghe ngấy bằng rộn ghi bốn chữ “Hồ Đào vô địch!” khi Hồ Đào bước ra, rõ ràng là người nhà thắng này.

MC tiếp tục giới thiệu: “Tiếp theo, Luyện gia - Luyện Viễn Trung đại sư, anh tạm xếp thứ 3 với 261 điểm!”

Lại một tràng hoan hô nhiệt liệt, khí thế không kém gì so với Hồ Đào.

“Và người đang giữ hạng nhì với 268 điểm, mỹ nhân luyện kim của Long gia, Long Mi tiểu thư!”

Long Mi bước ra, tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay hoàn toàn lấn át so với Trung và Đào, hình như người đẹp lúc nào cũng có lợi thế.

MC nói tiếp, lần này trịnh trọng hơn: “Và thí sinh đang nắm giữ ngôi đầu với 269 điểm: Lâm gia... Lâm Tráng Dương!”

“HOAN HÔ!!!”

“Lật đổ đi! Tạo nên kỳ tích đi!”

“Tráng Dương cố lên!!!”

Khán giả hoan hô cuồng nhiệt, một phần vì bị tài năng của Dương chinh phục, một phần vì trông mong được xem một cuộc lật đổ ngoạn mục của Lâm gia, nếu Dương vô địch thì có thể xem là kỳ tích vô tiền hậu trong lịch sử cuộc thi Tân tứ tranh tài.

Gia chủ Lâm Chi Khánh hôm nay được giả kim hội đưa xe đến tận nơi mời xem trận chung kết, đang ngồi trên hàng ghế danh dự cười tét cả mồm.

Dương cúi chào khán giả rồi bước đến vị trí của mình cùng 3 thí sinh còn lại.

Khi Dương tiến đến, Long Mi nở một nụ cười xinh đẹp với hắn: “Nhường nhé!”

Mặt Dương đại ra, hơi bối rối không biết nói gì, chỉ gật đầu như thằng ngáo, sau đó Viễn Trung đứng cạnh Mi cũng nhìn hẩn và nói: “Người khá lắm! Nhưng ta sẽ không thua đâu!”

Dương gật đầu đáp: “Ừ! Nhưng ta sẽ vô địch!”

Dương nói xong thì nghe một tiếng khịt mũi xem thường, là Hồ Đào, nhưng thằng này chỉ có uy với đám loi nhoi, còn so với thiên tài như Mi và Trung thì như cửa thừa chẳng ai thèm quan tâm, nếu không nhờ ông ngoại hẩn thiên vị thì còn chưa chắc đã lọt vào vòng này.

Dương vô tình nhìn về khán đài danh dự, ngồi ở giữa hàng đầu là một người đàn ông tóc bạc trắng nhưng gương mặt vẫn trung niên, thân hình uy nghiêm oai vệ, có nhiều nét giống với Long Chúc Lôi, chính là Long Thiên Đạo, ông ngoại hẩn, cha của Diêm và Băng.

4 thí sinh đứng trước cái thứ được phủ vải che kín, vị MC cũng bước đến giới thiệu tiếp: “Và sau đây chúng tôi xin giới thiệu một sản phẩm chưa từng xuất hiện trong các kỳ thi trước...”

Nói đoạn, MC giơ tay nắm tấm rèm kéo ra: “... VÒNG XOAY TRÍ TUỆ!”

Rèm che bị kéo ra, để lộ một hệ thống vòng xoay hình nón khổng lồ tương tự vòng xoay trong chương trình chiếc nón kỳ quặc. Hệ thống này có 5 tầng xoay quanh cùng một trục với tốc độ mỗi tầng khác hẩn nhau, tầng 1 và tầng 2 chia thành các múi nhỏ ghi tên các loại nguyên tố thú hồn tâm cấp độ từ 1 đến 4, tầng 3 chia nhiều múi hơn, ghi tên các loại hạt nhân linh bảo từ hạ cấp đến siêu cấp, tầng 4 ghi tên các loại động cơ linh bảo từ hạ cấp đến siêu cấp, tầng 5 ghi tên các loại kim loại, ngoài ra còn có một mũi tên cố định dùng để xác định vị trí lựa chọn cho cả 5 tầng.

Chờ mọi người trầm trồ bàn luận xong, MC nói tiếp: “Vòng chung kết: Mỗi thí sinh sẽ phải chế tạo một món Linh Bảo cấp độ bất kỳ từ những nguyên liệu chọn được từ vòng xoay trí tuệ, trước tiên, xin mời các thí sinh thực hiện xoay vòng để chọn ra nguyên liệu.”

“Đầu tiên, mời thí sinh Lâm Tráng Dương bước lên quay số!”

Dương bước lên, theo hướng dẫn của MC xoay nón thật mạnh. Vòng xoay tạo ra âm thanh rất êm tai, mỗi tầng lại xoay theo tốc độ nhanh chậm khác nhau trông rất thú vị.

Tầng nhỏ nhất trên đỉnh chậm dần rồi từ từ dừng lại...

“Ồ! Là Băng thú hồn tâm cấp 4!” MC trầm trồ, không ngờ Dương ngay tầng đầu đã được một nguyên liệu tốt nhất, hồn tâm cấp 4 so với hồn tâm cấp 1 thì quý giá và cao cấp hơn nhiều.

Tầng 2 cũng từ từ dừng lại...

“Lại là hồn tâm cấp 4! Hỏa thú hồn tâm cấp 4! Thật lợi hại!” MC lại hô to, bản thân Dương cũng mừng húng vì số hên.

Tầng thứ 3 dừng lại không lâu sau đó.

MC trợn mắt: “Hạt nhân siêu cấp hiệu Tinh Hoàn! Trời ạ là hạt nhân tốt nhất trong tầng 3 mà!”

Tầng 4 dừng lại.

MC không còn muốn giới thiệu: “Đây... là động cơ cao cấp siêu gọn nhãn hiệu Sò Huyết, một trong những động cơ tốt nhất tầng 4!”

Khán giả xôn xao, Mi và Trung nhíu mày lo lắng còn Đào hừng hừng ghen tỵ, vòng xoay rất nhiều lựa chọn mà đa phần là hạ cấp và trung cấp, thế quái nào thằng này quay 4 tầng ra toàn thứ cao cấp? Đã giỏi lại còn số hên thì ai chơi lại?

Tầng 5 dừng...

MC miệng run run, nói không nên lời: “Là... Bạch kim!”

Lại là một trong những nguyên liệu tốt nhất, Dương mừng không nhịn nổi hai tay gồng lên chắc thắng, 3 thí sinh còn lại thở dài, chưa gì đã thấy thất bại, trong khi khán giả thì ồ lên vì vận số của Dương quá tốt. Lại có nhiều người nghi ngờ tính công bằng của vòng xoay.

3 thí sinh còn lại cũng lần lượt quay vòng, vẫn có người đạt nguyên liệu tốt nhưng không ai có toàn hàng khủng được như Dương.

Sau khi giới thiệu xong kết quả vòng quay của 4 thí sinh, cả 4 được hướng dẫn đi đến 4 bộ bàn ghế đặt ở bốn góc sân thi, mỗi nơi đều có một tủ lớn.

MC giơ lên một phong bì lớn cho khán giả xem: “Và đây là đề thi, vốn được niêm phong nên bản thân tôi cũng chưa biết nội dung, bây giờ chúng ta sẽ xem...”

Vị MC xé niêm phong, lấy ra một tờ giấy, bắt đầu đọc to: “Đề thi vòng chung kết cuộc thi Tân tú tranh tài lần thứ 69.”

“Từ những nguyên liệu nhận được từ vòng quay trí tuệ, bao gồm 2 hồn tâm không cùng thuộc tính, 1 hạt nhân, 1 động cơ hoàn chỉnh và một loại linh kim đã qua quá trình luyện kim, kết hợp với các loại dụng cụ và phụ tùng ban tổ chức đặt sẵn trong mỗi tủ, các thí sinh trong vòng 12 giờ phải chế tạo thành một món linh bảo hoàn chỉnh. Linh bảo thành phẩm phải đáp ứng những điều kiện sau: Linh bảo không giới hạn cấp độ, thể loại, nhưng phải là dạng có thể sử dụng lâu dài. Linh bảo thành phẩm phải... Phụt... Ha ha...” Mọi người ngơ ngác nhìn vị MC đang đọc đề thi mà bật cười xối xả, đề thi có gì mà khiến một MC chuyên nghiệp như hần trở nên bất lịch sự cười như điên thế kia?

Cười một lúc, MC mới nhịn xuống được, vội tăng hăng: “Xin lỗi quý vị, tôi đọc tiếp: 2. Linh bảo thành phẩm phải mang... Phụt...”

“Xin lỗi... Linh bảo thành phẩm PHẢI MANG ĐỒNG THỜI HAI THUỘC TÍNH TỪ HAI LOẠI HỒN TÂM MÀ THÍ SINH NHẬN ĐƯỢC TỪ VÒNG XOAY TRÍ TUỆ!”

Nghe đến đây, Dương cảm thấy như trời đất đổ ụp xuống đầu, linh bảo đồng thời mang 2 thuộc tính, không phải hần chế không được, nhưng trong tay hần là Băng hồn tâm cấp 4 và Hỏa hồn tâm cấp 4 đấy! Băng hỏa đối lập, lại còn là cấp 4, chế bom thì được chứ chế linh bảo kiểu gì?

Mặt Dương xám ngoét, Long Mi che miệng khúc khích cười còn Trung và Đào bật cười hả hê, khán giả cũng cười ồ lên, không phải cười khinh Dương mà cười vì vừa mới tưởng Dương có vận may thông thiên, nhưng giờ ngược lại hóa ra đây chính là vận xui thảm thốn, băng thú hồn tâm cấp 4 và hỏa thú hồn tâm cấp 4 đem kết hợp thành linh bảo, dù là Trần Mông thánh sư chắc cũng chỉ có nước lắc đầu chịu thua.

Dù sao thì cuộc thi vẫn phải bắt đầu, các thí sinh sau khi nhận nguyên liệu liền bắt đầu miệt mài lập bản vẽ.

Luyện chế bảo vật vốn là một quá trình dài, nhưng các bộ phận chính như hạt nhân, động cơ, linh kim đều có sẵn, cộng với kho nguyên liệu đa dạng do chính giả kim hội thiết kế nên các thí sinh đã được bớt đi những khâu tốn nhiều thời gian nhất. Điều các thí sinh cần làm bây giờ là tạo ra một linh bảo đẹp, độc đáo, sáng tạo và hữu ích để giành được điểm cao.

Sau khi lập bản vẽ, các thí sinh, bao gồm cả Dương bắt đầu chọn ra vật liệu phụ rồi dùng các dụng cụ cho sẵn để gọt đẽo, mài giũa thành những chi tiết ưng ý. Đây ở thế giới cũ của Dương vốn là công việc nặng nhọc, nhưng ở Linh giới, nhờ có linh lực nhập thể hỗ trợ cùng với những dụng cụ lợi hại nên trở nên rất nhẹ nhàng, chỉ cần tỉ mỉ và khéo léo là được. Ví dụ như Viễn Trung đang dùng búa đập một khối thép lớn, đập hơn mười cái mà khối thép to bằng khúc côn đã dẹp ra thành hình một lưỡi kiếm khá bén nhưng còn thô sơ. Hồ Đào thì đang vừa huýt sáo vừa gọt một khối bạc lớn cỡ nắm tay y như gọt vỏ khoai tây, Long Mi còn chơi trội hơn, không ngờ dùng kim khâu hai miếng vàng dày gần 1 cm nhẹ nhàng tưởng như khâu áo.

Còn Dương, người được mọi người tội nghiệp nhất thì đang dùng một cây sắt cán bạch kim thành những mảnh mỏng và nhỏ cỡ bàn tay.

Thấy việc Dương làm có phần quái lạ, nhiều người thắc mắc: “Thí sinh Dương đang làm gì vậy ta?”

“Chắc biết thua chắc nên chơi trò cán bột làm hoành thánh?”

Một người tốt bụng thở dài: “Thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ...”

Một người vẫn còn mơ mộng: “Không chừng hần đã nghĩ ra cách, khéo lại có thêm kỳ tích...”

Hàng ghế danh dự, Long Thiên Đạo quay sang hỏi Trần Mông thánh sư: “Thí sinh Dương đang chế tạo món gì vậy thánh sư? Trông hắn không giống như đang chịu thua...”

Lại nói đến loại mặt nạ của Dương cực kỳ lợi hại, dù là Chúa Tể cấp trung bình cũng khó mà nhìn ra, ngay cả mặt thám do Đại Nhật Chúa Tể phái đến theo dõi Dương từ khi bí cảnh đóng cửa đến khi Dương cải trang đến tận cổng Hòn Bà cũng suýt để mất đầu vì không nhận ra Dương.

Đã học đến cấp thánh sư thì đương nhiên kiến thức phải siêu phàm, nhưng Trần Mông cũng chưa đoán ra Dương đang làm gì: “Thật sự... ta cũng không biết, có thể là hắn đang làm bừa để nuôi hy vọng...”

Thời gian trôi qua, các món linh bảo của 3 thí sinh đã dần thành hình, còn Dương vẫn đang miệt mài cắt tỉa những chi tiết nhỏ xíu mà không ai rõ làm gì.

Lần này thời gian nhanh chậm không ảnh hưởng đến điểm số nên các thí sinh cũng không quá vội vã.

Đến giờ thứ 8 thì Viễn Trung hoàn thành sản phẩm, là một thanh kiếm lớn mang thuộc tính Lôi - Quang, vừa phát sáng vừa xoẹt điện trông rất hoành tráng, cấp bậc linh bảo cao cấp.

Hồ Đào hoàn thành sau Viễn Trung 30 phút, là một chiếc mũ bạc mang thuộc tính Băng - Phong, cấp bậc cũng là linh bảo cao cấp.

Thêm 10 phút sau thì Long Mi cũng hoàn thành một linh bảo cao cấp hệ Phong - Hỏa, hình dáng như một đôi giày cao gót bằng vàng ròng sang chảnh.

Lúc này, trên bàn Dương vẫn ngổn ngang các chi tiết linh tinh. Đã đến giờ thứ 9, mọi người hồi hộp chờ đợi trong khi Dương đang mài giũa những miếng bạch kim...

Còn 30 phút nữa hết giờ, mọi người dần mất kiên nhẫn...

Còn 20 phút, khán giả bắt đầu la ó, thậm chí là mắng chửi, Dương như đang ở trong một thế giới riêng, không còn nghe nhìn xung quanh, chỉ chăm chú lắp ghép những chi tiết nhỏ xíu...

Còn 10 phút, Dương ghép thành một thứ giống như cái nón lá chống ngược nhỏ bằng nắm tay, xung quanh đầu nhọn là những sợi màu vàng tựa rơm trắng đầu...

Còn 5 phút, những mảnh bạch kim bắt đầu được ghép vào phần nhọn hình nón, chi tiết rất nhỏ nên Dương phải tỉ mỉ ghép từng mảnh một...

Những giây cuối cùng, Dương ghép một đoạn bạch kim sơn màu xanh lá vào dưới phần nhọn của hình nón, khán giả đã nhận ra đây là thứ gì, một đóa hoa sen bạch kim còn đang khép nụ...

HẾT GIỜ!

Trước bao ánh mắt chăm chú, nụ hoa sen trên tay Dương không ngờ lại đang hé nở một cách sống động như phim tua nhanh, đồng thời những cánh hoa khi nở ra từ từ bị đóng băng thành một lớp xanh trong lấp lánh, cuối cùng hoa nở, thành một nụ bằng băng liên tinh khiết diệu huyền!

Còn chưa đủ, lớp băng nhanh chóng tan chảy, từ phần gốc, nụ bằng liên bắt đầu bốc cháy, sương trắng thăng hoa, băng liên chuyển thành hỏa liên!

Mọi ánh mắt như dại đi. Khi ngọn lửa cháy hết cũng là lúc nụ hoa khép lại như ban đầu, rồi lại bắt đầu nở ra thành một đóa bằng liên kì diệu...

Trần Mông thánh sư đã đứng lên từ lúc nào, miệng lão run run như khóc: “Đây là... Băng Hỏa Luân Hồi... Thì ra nó tồn tại...”

Băng hỏa luân hồi, băng sinh hỏa diệt, tạo thành một đóa sen bất tử đẹp đến mê hồn, không ai gọi nó là Linh Bảo, nó không phải là Tiên Bảo, không phải Thánh Bảo, và cũng không phải Thần Bảo, mà là một KỶ BẢO!

Đóa hoa nhân tạo đẹp nhất thế gian mà tưởng chừng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, giờ lại đang nảy nở giữa trung tâm Long thành, khiến mọi đôi mắt như bị mê hoặc trong quá trình sinh - tử của kỳ hoa.

Không cần phải chấm điểm nữa rồi, đóa hỏa hoa cháy bùng được Dương giờ cao như một chiếc cúp đẹp nhất cho vị tân vô địch.

Sau phút mê say, mọi người đồng loạt vỗ tay, hoàn toàn bị kiệt tác của Dương chinh phục.

Dương thở phào trong hào quang chiến thắng, Google này quả nhiên cực kỳ lợi hại...

48. Chương 48: Chiết Xuất Linh Hồn

Long thành, khu giả kim hội quy mô và hiện đại trông đối lập hoàn toàn với tòa Long cung đối diện.

Đã 10 ngày trôi qua kể từ khi cuộc thi Tân tú tranh tài kết thúc, hình dáng đóa sen rực rỡ vẫn còn in sâu trong trí nhớ của những người được tận mắt chứng kiến. Vị thanh niên 22 tuổi của Lâm gia, một kẻ còn không có bằng thuật sĩ, vậy mà lại nắm giữ một công nghệ truyền thuyết.

Không ít người giờ đây nghĩ lại vẫn thấy ngỡ ngàng, vốn điểm số sẽ quyết định thắng bại, không ngờ hội trưởng giả kim hội, thánh sư Trần Mông phá luật, trực tiếp đứng lên tuyên bố Lâm Tráng Dương là tân vô địch.

Khi đó có một vị tông sư họ Bành đứng lên phản đối, rằng đóa hoa kia không phải linh bảo, không hợp luật thi. Trần Mông thánh sư lập tức đáp lại: “Hoa này là kỳ bảo, nhưng bản chất chính là linh bảo, nếu có nguyên liệu cao cấp hơn, có thời gian tự do hơn thì thậm chí còn là tiên bảo, thánh bảo!”

Một vị tông sư họ Hồ lại phản đối: “Nhưng đóa hay này chỉ đẹp, còn những tiêu chí bền bỉ, hữu ích thì sao?”

Lâm Tráng Dương chỉ cười, tay cầm đóa hoa giờ cao qua đầu, đóa hoa nổ rộ, lộ ra một đài sen vàng tươi non nớt, đài sen lóe sáng rồi ngưng tụ ra những hạt nhỏ, những hạt sen này gồm một loại đỏ vàng như lửa và một loại xanh trắng như băng. Rồi đóa hoa xoay tròn với tốc độ cực nhanh, những hạt sen nổ lớn cỡ đầu ngón tay tách khỏi đài sen bắn ra tứ phía nhanh như chớp nhoáng.

Băng Hỏa Liên Tâm Đan, dù chỉ là cấp linh bảo nhưng mỗi viên đủ sức công phá linh lực của Linh Ủy cấp thấp, mà mỗi lần có thể bắn ra đến 6 viên băng tâm cùng 6 viên hỏa tâm, đủ chứng minh sự lợi hại trong chiến đấu của nó.

Thế là Lâm Tráng Dương kia lên ngôi quán quân một cách hoàn toàn thuyết phục, nhận giải thưởng 5 tỷ đồng cùng với chức vụ thực tập sinh đặc cách trong giả kim hội, được đích thân Trần Mông thánh sư đảm nhận việc hướng dẫn.

Thời gian học và làm việc trong giả kim hội, tên Lâm Tráng Dương này thể hiện ra tính cách lễ phép, khiêm tốn chứ không hề có chút tính cao ngạo thường thấy ở những thiên tài trẻ tuổi, lại còn rất siêng năng, thông minh và ham học nên được các vị cao tăng của giả kim hội rất quý mến.

Nói về công nghệ chế tạo đóa hoa bằng hỏa luân hồi, các vị giả kim thuật gia ở đây thèm đến nỗi dai nhưng không ai tìm cách cướp đoạt, một phần là bởi bản quyền công nghệ là thứ được tôn trọng nhất của giả kim thuật, thứ hai là vì ai cũng biết công nghệ này do Dương nắm giữ, nếu có một ngày hãn gặp chuyện, rồi công nghệ lại rơi vào tay người khác thì lập tức người đó cũng gặp tai họa ngập đầu.

Đừng nói người thường, ngay cả thánh sư như Trần Mông cũng phật thèm, nhưng kiến thức như lão thì càng khinh thường việc trộm cắp. Tiếp xúc với Dương nhiều, Trần Mông sinh ra cảm giác rất tốt, nhiều lần muốn nhận hãn làm đệ tử chân truyền, nhưng nghĩ lại thấy bản thân không xứng, bởi vì lão tin kiến thức mà Dương có được là do một vị sư phụ bí ẩn nào đó truyền dạy, mà vị sư phụ này có thể còn giỏi hơn lão. Bí mật này cũng tương đương bí mật về bản quyền công nghệ nên lão cũng không tiện hỏi Dương.

Nhưng khiến Trần Mông bất ngờ là trừ công nghệ bằng hỏa luân hồi ra, Dương rất thoải mái đem những công nghệ khác bán cho giả kim hội, tuy chỉ là vài công nghệ vặt vãnh và trao đổi công bằng nhưng cũng là những đóng góp to lớn cho giả kim thuật của Long thành, mà những công nghệ này đến cả Sài thành, Hoàng

thành hay Hà thành cũng chưa thấy xuất hiện, điều này cộng với lý lịch rõ ràng góp phần chứng tỏ Tráng Dương không phải là gián điệp do những nơi này phái đến, giúp Trần Mông hoàn toàn yên tâm truyền dạy, hướng dẫn cho Dương.

Một ngày nọ, Trần Mông thánh sư đến phòng thí nghiệm dành riêng cho Dương, gõ cửa rồi chờ một lúc lâu mới thấy hần ra chào.

“Đang làm thứ gì mà chăm chú thế?” Trần Mông thân thiết hỏi.

Dương gỡ mớ tóc bù xù: “Cháu đang nghiên cứu một công nghệ, nhưng bí rồi...”

“Công nghệ gì? Cho ta xem thử được không, biết đâu lại giúp được?”

Dương vờ phân vân: “Thật ra... chắc ngài cũng đoán ra những thứ cháu biết là học từ một vị sư phụ ẩn danh...”

Trần Mông nghe Dương nói, vốn đã đoán từ trước nhưng cũng hết sức bất ngờ.

Dương nói tiếp: “Thật ra sư phụ cháu là một thánh sư, sư phụ tên thật là Đạo Lái...”

Trần Mông càng thêm bất ngờ: “Là Đạo Lái thánh sư, không ngờ lại là ngài!”

Đạo Lái là một thánh sư thiên tài của Long thành, nắm giữ nhiều công nghệ quý giá nhưng lại mất tích hơn mười năm nay, nhiều người cho rằng lão đã chết nhưng cũng không ít người nghĩ lão đang ẩn cư.

Thật ra đúng là Đạo Lái đã ẩn cư nơi một hòn đảo hoang, nhưng cũng chết trong cô độc từ mấy năm trước, Dương dựa vào Google mà biết rồi dựng thành một lý do hoàn hảo cho những kiến thức hần biết được, điều này giúp hần xua tan mọi nghi ngờ, chuyển thành tin tưởng và quý trọng càng nhiều hơn, bởi Đạo Lái là đàn anh và từng giúp đỡ Trần Mông rất nhiều.

Dương ra vẻ buồn bã: “Vâng... nhưng sư phụ đã... đã yên nghỉ vào hai năm trước... người nói thích yên nghỉ trong âm thầm nơi rừng núi, cho nên con mới rời đi 2 năm, tìm nơi an táng cho người...”

Đúng, Đạo Lái trong hồi ức của Trần Mông là một thiên tài thích bình lặng, ngày xưa Trần Mông từng nghe Đạo Lái tâm sự rằng khi mất chỉ mong được yên nghỉ nơi rừng núi.

Thương tiếc dâng tràn, Trần Mông rơi nước mắt nhớ lại những kỷ niệm cũ. Khóc một hồi, lão lau nước mắt trên gương mặt già nua, hỏi Dương: “Trước khi mất, sư phụ cháu có nguyện vọng gì muốn hoàn thành không?”

Dương buồn bã đáp: “Trước khi lâm bệnh, sư phụ nghiên cứu một công nghệ, người muốn con tự mình hoàn thiện nó giúp người...”

“Công nghệ gì? Cháu cứ nói, ta sẽ toàn tâm toàn lực giúp cháu hoàn thiện nó!”

Dương đáp: “Là công nghệ chiết xuất linh hồn tốc độ cao, cháu đã gần hoàn thiện, nhưng chưa có biện pháp thí nghiệm nên còn nhiều chỗ không nghĩ được...”

Giờ thì Trần Mông hoàn toàn tin tưởng Dương chính là đệ tử Đạo Lái, bởi vì công nghệ tuyệt mật này của giả kim hội chính là do Đạo Lái nghiên cứu ra, đang được dùng để chiết xuất linh hồn Long Chúc Diễm nhưng hiệu quả rất thấp.

“Được! Ta sẽ toàn lực giúp cháu hoàn thiện công nghệ này!” Trần Mông gật đầu chắc chắn, một phần vì lão cũng đang trông mong công nghệ này, một phần vì muốn thực hiện di nguyện của Đạo Lái, giúp Dương hoàn thiện nó.

Hôm sau Trần Mông thánh sư triệu tập một cuộc họp đặc biệt của giả kim hội, mục đích đầu tiên là thông báo việc Dương là truyền nhân của Đạo Lái thánh sư, tiếp theo là thông tin Đạo Lái đã yên nghỉ, về nơi chôn cất thì Dương nói sư phụ yêu cầu giấu đi nên Trần Mông cũng không biết.

Vốn cũng khó mà tin tưởng, nhưng mọi người nghĩ lại, những công nghệ mà Dương bán cho hội đều thoảng mang phong cách của Đạo Lái, lại nói cũng chỉ có Đạo Lái mới dạy ra được một học trò thiên tài không cần bằng cấp như vậy.

Trong lúc mọi người còn đang xôn xao, Trần Mông lại mang thêm một bất ngờ lớn hơn, Dương đang theo di chúc của Đạo Lái, tìm cách hoàn thiện công nghệ chiết xuất linh hồn. Và mục đích chính của cuộc họp này chính là cấp phép cho Dương tham gia vào nghiên cứu, được phép tiến vào khu vực nghiên cứu nằm dưới mật thất Long cung.

Dù thân phận của Lâm Tráng Dương đã được điều tra kỹ lưỡng, nhưng cuộc họp cũng tranh luận mất nửa ngày mới thống nhất được, Dương được cấp phép tiến vào khu vực nghiên cứu.

Hôm sau, Dương được cấp một thẻ thông hành, có thể tự do ra vào khu cấm địa nhưng sẽ có người theo giám sát. Ngày đầu tiên, Trần Mông thánh sư dẫn Dương xuống tầng hầm của tòa nhà giả kim hội, đến một phòng được canh gác cẩn mật, chính là nơi có đường hầm thông sang cấm địa của Long cung.

Trần Mông đưa Dương vào khu nghiên cứu, đến một phòng đang thực hiện chiết xuất linh hồn của 1 linh sĩ. Dù chỉ là linh sĩ nhưng việc chiết xuất này diễn ra khá chậm, mất từ 3 ngày đến cả tuần mới xong, mà lượng linh lực chiết xuất được cũng tiêu tán phần lớn.

Trong suốt thời gian qua, Dương đã dựa vào Google mà tìm ra những cách cải tiến công nghệ chiết xuất này. Dương vờ xem xét, nghiên cứu mất một lúc lâu rồi lập ra một bản vẽ chỉ ra những chỗ cần thay đổi, chiều hôm đó Trần Mông xem xét rồi thực hiện theo, quả nhiên tốc độ đối với Linh Sĩ và Linh Ủy cải thiện rõ rệt.

Kết quả này khiến toàn giả kim hội mừng rỡ vô cùng, nghiên cứu chừng lại bao lâu nay, nhờ có Dương mà tiến triển tốt đẹp.

Nhưng đối với Linh Tá trở lên vẫn chưa có tiến triển, thế là lần này không cần Dương xin đi, Trần Mông thánh sư tự mình đến mời Dương vào nghiên cứu tiếp.

Lần này vào phòng nghiên cứu một Linh Tá, Dương xem xét, suy nghĩ lâu hơn, đến gần 3 ngày mới hoàn thành bản vẽ chỉnh sửa.

Như lần trước, giả kim hội lại mừng rỡ hân hoan khi tốc độ chiết xuất linh hồn Linh Tá, Linh Tướng cũng cải thiện rõ rệt.

Dương lại được đưa đến phòng chiết xuất Linh Vương, lần này là 7 ngày, kết quả cũng thành công mỹ mãn như 2 lần trước, nhưng với Linh Đế thì vẫn chưa hiệu quả. Qua mỗi cấp bậc, linh hồn lại phát triển theo hướng mới nên cách chiết xuất tất nhiên cũng cần thay đổi.

Giả kim hội lại mở một cuộc họp, lần này có sự góp mặt của Long Thiên Đạo và Long Hán.

Bước vào phòng họp, Long Thiên Đạo thắc mắc: “Các vị hôm nay gọi tôi đến chắc có gì quan trọng à?”

Trần Mông thánh sư chào và đáp: “Thưa tộc trưởng, chúng tôi mời ngài đến là chuyện liên quan đến quá trình chiết xuất linh lực của công chúa đã có khả năng đẩy nhanh.”

“Vậy sao?” Long Thiên Đạo trầm xuống, còn Long Hán thì tươi hân lên.

Trần Mông nói tiếp: “Chắc các ngài đã biết Lâm Tráng Dương chính là truyền nhân của Đạo Lái thánh sư, điều này đã được giả kim hội xác minh chuẩn xác.”

Thiên Đạo và Long Hán gật đầu.

Trần Mông phấn khởi nói tiếp: “Tráng Dương đã được Đạo Lái thánh sư truyền dạy công nghệ chiết xuất linh hồn, hiện hắn đã thành công cải thiện tốc độ chiết xuất của linh hồn cấp Linh Vương trở xuống!”

“Thật sao?”

“Thông tin hoàn toàn xác thực! Vấn đề là đối với cấp độ Linh Đế vẫn không khả quan, mà Dương thì cần khảo sát thực tế mới có khả năng tìm ra vấn đề. Vậy nên giả kim hội đã biểu quyết và thông qua việc cấp phép cho Dương đến quan sát phòng thí nghiệm cấp Linh Đế...”

Long Thiên Đạo gật đầu đáp: “Vậy thì cứ cho hắn đến phòng tên đó nghiên cứu thử!”

Trần Mông vội đáp: “Vấn đề ở chỗ tên đó sắp hoàn thành quá trình chiết xuất rồi, nếu xảy ra sai sót thì rất dễ sinh ra thảm họa, lại còn mất ít nhất 15 năm làm lại từ đầu...”

Thiên Đạo nhướn mày: “Ý ngươi là muốn thí nghiệm trên Diễm?”

Trần Mông giải thích: “Hoàn toàn không động chạm đến công chúa, chỉ là nghiên cứu chỉnh sửa, cải tạo hệ thống...”

Long Thiên Đạo thở dài: “Ừ, vậy thì làm đi, cẩn thận vào!”

Quyết định rất dứt khoát, không phải Long Thiên Đạo muốn thế, mà lão biết chắc trường lão hội muốn thế, mình lão không thể xoay chuyển tình thế. Trong phòng của Dương ở Lâm gia, nếu các vị đại sư, tông sư, thánh sư của Long thành mà thấy cảnh tượng này chắc ói máu mà chết, đóa hoa sen Bằng hỏa luân hồi mà bọn hắn tôn thờ như tổ tông, không ngờ bị Dương đem cho Bảo Ngọc làm đồ chơi, bị cô bé cầm quơ quẹt như múa lửa.

“Bảo Ngọc! Đừng phá nữa, cháy nhà bây giờ!” Dương đang ngồi tỉ mỉ vẽ một bức chân dung, hắn từng học qua điêu khắc nên vẽ cũng khá ổn.

Bảo Ngọc bĩu môi, đem đóa hoa khép lại thành nụ sen bạch kim như ban đầu, bay đến ngồi trên vai Dương.

“Papa đang vẽ ai vậy?”

Dương đáp đùa: “Vẽ mẹ của con!”

“Mẹ Nguyệt, mẹ My, hay mẹ Mộng, mẹ Lệ?” My đáp với gương mặt xinh xắn hết sức ngây thơ.

“Ếc!”

Dương choáng váng, con bé này cứ mỗi lần có một đoạn nghịch thiên kiếm mới là lại càng thông minh, xem ra nó đúng là kiếm linh của Thiên kiếm rồi...

49. Chương 49: Đào Tẩu

Sau khi thống nhất ý kiến từ giả kim hội và thành chủ, Trần Mông thánh sư dẫn Dương đến khu vực nghiên cứu chiết xuất linh hồn cấp Linh Đế.

Khu vực này có 2 phòng, được các vệ sĩ cấp Linh Tướng thay phiên canh gác. Ở linh giới, các loại ổ khóa thông thường là hoàn toàn vô dụng, cho nên giả kim thuật phát triển nhiều loại bảo vệ mới, như loại đang dùng để bảo vệ 2 căn phòng nghiên cứu này gọi là Kết Giới, một dạng khác của phong ấn.

Có nhiều loại kết giới, riêng loại đang dùng ở đây là loại hoàn toàn cách ly bên trong với bên ngoài, không cho âm thanh hay ánh sáng lọt qua và tự bảo động khi có người xâm phạm hoặc rời đi trái phép, chỉ cần người không được cấp phép mà chạm vào, lớp màn chắn vô hình xung quanh phòng sẽ tạo ra âm thanh báo động lớn. Việc cấp phép khá đơn giản nhưng chỉ có người tạo ra kết giới mới biết làm, đó là dùng phương pháp đặc thù và linh lực phóng xuất vẽ một mã khóa kết giới vô hình lên cơ thể người cần được cấp phép, có thể là hình vẽ, hoặc ký tự, chữ ký...

Trần Mông mở cửa bước vào, Dương đã được cấp mã khóa trước đó nên cũng bước theo sau không chút vấn đề. Cửa phòng tự khép lại, trong tiếng máy móc hoạt động, Dương vẫn nghe ra được tiếng thở nhẹ nhàng, trong mùi kim loại âm nồng, Dương vẫn ngửi được chút hương da thơm dịu. Dương cố giấu đi cảm xúc, nhìn gương mặt xinh đẹp của Diễm, kể từ khi trải qua Ảo mộng vĩnh hằng, hình bóng, kỷ niệm và cảm xúc về nàng đã hoàn toàn khắc sâu vào lòng hắn, hoàn toàn xem nàng là mẹ ruột.

Trần Mông thấy Dương nhìn Diễm chăm chú, vội tăng hắng một tiếng: “E hèm.”

Dương sực tỉnh, gãi đầu giải thích: “Xin lỗi thánh sư, cháu...”

“Đừng ngại, ai nhìn thấy Long thành đệ nhất mỹ nhân mà không mê hồn lạc phách, nhưng lo tập trung vào việc chỉnh đi nhé!” Trần Mông nháy mắt với Dương.

Vậy là Dương bắt đầu chuyên tâm “nghiên cứu”, suốt một ngày trời, hẩn quan sát hệ thống chiết xuất, kiểm tra tốc độ dây dẫn, đo đặc linh lực thất thoát. Dùng với Linh Đế là một hệ thống chiết xuất phức tạp vượt xa các cấp bậc thấp hơn, cho nên Trần Mông không hề thất vọng khi Dương tìm cả ngày mà không chút tiến triển, lão tìm hơn mười năm mà có tìm được bao nhiêu vấn đề đâu.

Thật ra Dương đang chán muốn khóc, cứ phải giả đồ như thằng khùng đi qua đi lại, nhìn trên nhìn dưới suốt cả ngày, dù đói cũng phải giả vờ như quên cả đói, đợi lão Trần Mông nhắc nhở, nhưng lão thấy Dương chăm chú quá nên cũng không nỡ nhắc, sợ ảnh hưởng đến sự tập trung của Dương, thế là hai người một già một trẻ nhịn đói đến tối mới cố lách ra ngoài kêu cứu.

Ngày hôm sau, rút kinh nghiệm nên Trần Mông sai người chuẩn bị cơm nước sẵn, đến giờ thì hai người ra ngoài ăn một lát rồi vào làm tiếp. Lo xong cái ăn, Dương có sức nên hôm nay diễn được lâu hơn, Trần Mông chờ đến khuya mà Dương vẫn chưa chịu nghỉ, cũng không dám ngắt dòng suy tư của hẩn, thế là đến 3 giờ sáng, hai người một già một trẻ lăn ra ngủ gật luôn trong phòng, bị bảo vệ lôi ra ngoài.

Thật ra Trần Mông hoàn toàn có thể sai người khác đến trợ giúp Dương thay lão, nhưng thứ nhất là vì tôn kính Đạo Lái nên lão muốn tự mình phụ giúp Dương, còn thứ 2 là vì giúp Dương không bị lộ những công nghệ, bí quyết nghiên cứu riêng, càng không muốn Dương bị người khác làm phiền.

Ngày thứ 3, đang nghiên cứu thì Dương thở dài.

“Sao vậy?” Trần Mông hỏi.

Dương nói: “Linh Đế có linh hồn quá mạnh mẽ nên quá trình chiết xuất quá dài, mỗi ngày chỉ tiến triển một ít nên không tiện cho việc lấy số liệu cho từng giai đoạn. Phải chi có thêm hai đối tượng nghiên cứu, một đang chiết xuất giai đoạn đầu, một đang chiết xuất giai đoạn cuối, không chừng sẽ có tiến triển.

Trần Mông gật gù, việc này lão cũng từng nghĩ đến, nhưng không dễ dàng gì tìm được một đối tượng thí nghiệm cấp Đế, Trần Mông nói: “Giai đoạn đầu thì không có, bất quá phòng bên có một đối tượng đang ở giai đoạn cuối. Ta dẫn cháu qua đó xem thử.”

Dương theo Trần Mông sang phòng bên cạnh, phòng này cũng có một hệ thống máy móc gần tương tự phòng Diễm, nhưng lớp kim loại bên ngoài cũ kỹ hơn. Trên chiếc giường cũ sờn là một người đàn ông tuổi khoảng 50, gương mặt khá bảnh bao. Trong hệ thống chiết xuất linh hồn có kết hợp cả hệ thống truyền dinh dưỡng và rút chất thải nên dù nằm yên một chỗ, cơ thể người này vẫn phát triển, ngoài ra còn có y tá chuyên phục vụ hớt tóc, cạo râu, cắt móng tay móng chân. Tất nhiên không phải làm cho đẹp, mà để gọn gàng, tránh vướng víu các dây dẫn.

“Người này là một Linh Đế cấp 10 của tộc cá mập, tên là Tây Sơ, biệt hiệu Lôi Sa Đại Đế. Tên này bản tính hung tàn làm loạn Long thành rồi bị tộc trưởng bắt được, giam giữ từ mười mấy năm trước.”

Từ hôm đó, Dương bắt đầu qua lại giữa hai phòng để “nghiên cứu”.

Sau nửa tháng kiên trì, thời cơ của Dương cuối cùng cũng đến. Trần Mông thánh sư theo tộc trưởng Long Thiên Đạo và nhị trưởng lão, tam trưởng lão Long tộc đi khảo sát quần đảo Trường Sa, giao cho Dương quyền tự do ra vào cấm địa.

Như mọi ngày, Dương tiến vào phòng Diễm tiến hành quá trình nghiên cứu, nhưng thực chất là chỉnh sửa hệ thống khiến quá trình chiết xuất âm thầm nghịch đảo.

Đang loay hoay tháo lắp, một thanh âm vô cảm vang lên trong đầu làm Dương giật cả mình: “Người chắc chưa? Thực sự là quá nguy hiểm.”

“Làm hết hồn mậy! Giờ so với 3 năm sau thì khác gì nhau? Không lẽ 3 năm ta có thể đạt đến Linh Đế?”

Google yên lặng không đáp.

Chỉnh sửa xong, hệ thống bắt đầu nghịch chuyển, thay vì hấp thu của Diễm thì bắt đầu truyền ngược vào nòng với tốc độ rất nhanh.

Ngắm Diễm một lúc, Dương cúi xuống hôn lên gò má xinh đẹp rồi rời phòng nàng, bước vào phòng bên cạnh, lại bắt đầu chỉnh sửa hệ thống. Dương chỉnh sửa xong, quá trình nghịch đảo bắt đầu, nhưng cũng cần

khoảng vài giờ mới hoàn thành.

Trong khi chờ đợi quá trình nghịch đảo, Dương ngồi trong phòng vận công tu luyện được chút nào hay chút này.

Vài giờ sau, lượng linh lực màu cam tụ trong bình chứa hệ thống đã không còn, toàn bộ được chuyển ngược trở lại vào người Tây Sơ, nhưng hắn vẫn đang nằm ngủ yên như ban đầu.

“Giờ giải phong ấn được chưa Google?” Dương xem xét Tây Sơ rồi hỏi, đồng thời lấy trong nhẫn ra một cuộn giấy lớn.

“Được rồi. Sau khi giải ấn, hắn sẽ mất một lúc để hồi phục, tranh thủ mà nói chuyện với hắn!” Google đáp. “Được!”

Dương giơ tay phải lên, giải phóng hắc ma để lộ trên lòng bàn tay, tia hắc lôi hung hăng xoay tròn trong lòng bàn tay hắn tạo thành hình một dấu ấn ngoằn ngoèo, Dương đem hắc ấn đặt lên trán Tây Sơ.

Một ấn ký màu xanh lam hiện lên trên trán Tây Sơ, làm không khí xung quanh xao động tạo thành một cơn xoáy nhẹ. Đây là nguyên ấn tạo ra từ một loại biến dị Phong thuộc tính nhằm phong ấn linh hồn và Lôi linh lực của Tây Sơ, vừa hay Dương có để lộ nên dễ dàng phá giải.

Một ấn ký màu đen hình dạng y hệt hiện ra hòa vào ấn ký trên trán Tây Sơ, khiến cả hai cùng tan biến. Lúc này, Tây Sơ dần mở mắt tỉnh dậy...

“Bác tỉnh rồi?” Dương hỏi.

Tây Sơ nhanh chóng lấy lại ý thức nhưng linh hồn vẫn còn chưa lấy lại cảm giác: “Người là ai? Ta đang ở đâu?”

“Bác đang bị giam trong cấm địa Long cung. Cháu là bạn của cô Xuân Hà, cháu đến để cứu bác...”

Tây Sơ ngồi dậy, nhíu mày nghi vấn: “Người biết Xuân Hà?”

Dương gật đầu: “Vâng! Cô ấy bảo cháu mang tranh vẽ đến cho bác xem để chứng minh.”

Nói xong, Dương thả cuộn giấy đang cầm trên tay trái xuống, lộ ra bức tranh một cô gái khá xinh đẹp hiền lành nhưng nét mặt hơi buồn bã tiêu tụy.

Tây Sơ chớp lấy bức tranh, im lặng nhìn một hồi.

“Đúng là nàng...” Không ngờ trên đôi mắt của gã đàn ông hung bạo lại ứa ra một dòng nước mắt.

Hắn là Võ Tây Sơ, vì báo thù cho cha mẹ bị một trưởng lão Long tộc sát hại, hắn đã rong ruổi khắp nơi để tìm kiếm sức mạnh, sau đó gặp và yêu một cô gái, Bạch Xuân Hà. Nàng yêu hắn, hắn cũng yêu nàng, nhưng chưa bao giờ nói ra, bởi vì trong lòng hắn ngập tràn thù hận.

Điên cuồng tu luyện, hắn đạt đến Linh Đế cấp 10 đỉnh phong, liền liều mạng đến Long thành trả thù, thù đã trả được, gã trưởng lão kia bị chính tay hắn giết chết, nhưng hắn cũng bị Long Thiên Đạo bắt giam.

“Xuân Hà, ta có lỗi với nàng... Hu hu...” Tây Sơ bật khóc nức nở.

“Rồi... ngoan...” Dương thấy tội tội nên bước đến vỗ vai an ủi: “Cô ấy vẫn còn sống...”

“Nàng ở đâu? Nói ta biết nàng ở đâu!”

“Cô ấy đang sống ở Côn đảo, ngày nào cũng trông bác về...”

“Được! Ta sẽ lập tức về với nàng!” Tây Sơ lau nước mắt đứng dậy, định xông thẳng ra cửa làm Dương hết hồn vội nắm quần kéo lại.

“Khoan! Còn một người cần cứu nữa mới thoát được! Cháu cần bác giúp!”

“Cứu ai?”

“Mẹ cháu! Ngay phòng bên cạnh, giờ bác ngồi đây khôi phục linh lực đi, cháu sang bên kia giải ấn cho mẹ rồi chúng ta thoát ra!”

Tây Sơ nghĩ một chút rồi gật đầu, Tuy linh lực đã thu lại nhưng thất thoát rất nhiều, hiện tại hẳn cần chút thời gian để khôi phục.

“Được rồi, như vậy nhé: Cháu vẽ cho bác mã kết giới để có thể tự ra mà không bị báo động. Sau khi khôi phục vừa đủ, bác lên ra đánh ngất bảo vệ...”

“Ta đánh là chết chứ làm sao ngất được!” Tây Sơ chỉnh lại.

“Rồi... đánh chết bảo vệ, cháu cứu mẹ xong liền xông ra, cháu dẫn bác đào thoát!”

“Được! Nhanh đi ta nhịn hết nỗi rồi!” Tây Sơ nói.

Vậy là Dương vẽ lên tay Sơ chìa khóa kết giới mà hẳn biết được từ Google, sau đó dặn dò thêm mấy lần mới trở lại phòng Diễm.

Bên Diễm đã nghịch đảo xong từ trước, sở dĩ Dương giải phong ấn cho Tây Sơ trước rồi mới sang giải cho nàng bởi vì có một vấn đề. Linh lực của Diễm là thuộc tính Hỏa, cho nên nguyên ấn của nàng là Băng!

Dương ngồi xếp bằng, lấy viên Huyết ảnh yêu hỏa tinh thạch ra cầm trong lòng bàn tay.

“Google! Bắt đầu nhé!” Dương nói.

“Ừ! Từ từ thôi, ta chỉ có thể giúp người áp chế, nhưng sau đó chỉ duy trì được trong một thời gian ngắn thôi! Và tuyệt đối không được đưa Bảo Ngọc ra ngoài! Sau đó thì phải xem số phận của người!” Google đáp.

“Rõ rồi!”

Không rõ Google làm gì mà Dương cảm thấy linh hồn mình bắt đầu được cường hóa, hẳn cảm nhận được linh lực vượt trội, liền bắt đầu hấp thu khối tinh thạch.

Lần này Dương mới trải nghiệm thực sự cái cảm giác hấp thu biến dị thuộc tính, khi viên Huyết ảnh yêu hỏa tan ra, sức nóng của ngọn lửa khủng khiếp như muốn đốt cả cơ thể lẫn linh lực hẳn ra tro, phải vận toàn lực áp chế.

Toàn thân Dương dần chuyển thành màu đỏ sáng như than nóng, không khí vẩn vèo vì nhiệt độ khủng khiếp của yêu hỏa.

Viên tinh thạch dần tan biến, lúc này trong linh hồn Dương lại phát sinh bạo loạn, tia Hắc ma để lộ hung bạo thấy có kẻ lạ xâm nhập liền xông ra tấn công, buộc Dương phải đồng thời áp chế cả hai.

Dương thở hồng hộc, cả người đầm mồ hôi, những tia huyết hỏa, hắc lôi chớp nhoáng bắn ra xung quanh. Nếu không nhờ Google hỗ trợ áp chế thì có lẽ Dương đã nổ tan xác từ lâu.

“Nhanh! Giải ấn cho Diễm! Đại trưởng lão và tứ trưởng lão đang đến!” Google thúc giục và tăng cường trợ giúp Dương.

Sau một hồi áp chế, hắc lôi, huyết hỏa đã bớt cuồng bạo, vẻ ngoài của Dương dần trở lại bình thường nhưng linh hồn hẳn thì như đang có bão tố.

Dương cố giữ vững tâm trí, đứng dậy kết một hỏa ấn đem đặt lên trán Diễm.

Nguyên ấn bị phá, Diễm dần tỉnh dậy...

“Mẹ!”

Diễm nhìn Dương bằng ánh mắt xa lạ: “Người là ai? Sao lại chửi ta?”

Dương bối rối: “Con đâu có chửi? Con gọi mẹ mà?”

Lúc này Dương chợt nhớ ra mình đang mang mặt nạ, vội tháo lớp mặt nạ ra, để lộ một khuôn mặt anh tuấn phi phàm.

“Con là Dương đây!”

Chính là gương mặt này, dù đã trưởng thành hơn nhưng Diễm làm sao mà không nhận ra: “Là con... Mẹ đang mơ sao...”

“Không phải! Là thật, con đến cứu mẹ đây! Chúng ta đi nhanh rồi nói, bọn đại trưởng lão sắp đến rồi!”

Dương vừa nói vừa bế Diễm lên.

“Không được! Con chạy đi, bọn hắc sẽ giết con...”

“Đừng lo, con có thành đệ bá đạo lắm, mẹ cứ hồi phục linh lực đi...”

Nói xong, Dương giật bản người khi thấy cửa mở ra, một cái đầu từ ngoài thò vào, là Tây Sơ: “Đệ cái đầu này! Xong chưa?”

Tây Sơ nhìn Dương, giật mình nhủ mày hỏi thêm: “Ừa? Mày là thằng nào?”

Dương vội mang lại mặt nạ cho Tây Sơ xem, sau đó liền tháo ra và gấp gấp nói: “Bọn đại trưởng lão đã đến, chạy hướng bên trái mau!”

“Đại trưởng lão Long Hán? Đợi lão lại đây ta búp lão sưng mặt rồi đi cũng chưa muộn!” Tây Sơ hung hăng nói.

Dương toát mồ hôi: “Lão giờ là Chúa Tể cấp 1 đó!”

“Vậy à, ai da ta đau bụng quá! Thôi tạm tha cho lão, dọt lẹ nào!”

Có Tây Sơ đi trước dọn đường, bọn bảo vệ dày đặc nhanh chóng bị dọn sạch. Lại có Dương chỉ đường nên 3 người nhanh chóng chạy đến đường hầm sang giả kim hội, trong vòng tay của con trai, Diễm dần dần hồi phục.

Lúc này thì đại trưởng lão Long Hán và tứ trưởng lão Long Thiên Hùng đã phát hiện, đang cấp tốc đuổi theo...

50. Chương 50: Hoả Long Ảnh Thể

Tòa nhà giả kim hội Long thành, thánh địa của ngành giả kim biển Đông, nơi các vị giả kim thuật gia xuất sắc nhất biển Đông tề tựu cùng nghiên cứu giả kim thuật vẫn bình thường như mọi ngày, trang nghiêm và tĩnh lặng.

Các vị giả kim thuật gia hàng đầu đang họp bàn về một số công nghệ mới ở phòng hội nghị thì nghe một tiếng nổ lớn.

“Lại tên nào thí nghiệm bậy à?” Một vị tông sư lắc đầu ngán ngẩm, vài vị khác bật cười rồi tiếp tục cuộc thảo luận.

Thật ra nguồn gốc tiếng nổ chính là do Lôi Sa Đại Đế - Võ Tây Sơ phá tường xông ra, lúc này lão đang công Dương trên lưng, còn Diễm đã dần khôi phục đang phóng như bay theo sau, cả ba người cùng hướng đến phía tây Long thành, nơi đặt cổng dịch chuyển gần nhất, lên bờ biển Trung bộ.

Trong mật thất, đại trưởng lão Long Hán và tứ trưởng lão Long Thiên Hùng đang kẹt ở cổng mật thất lên giả kim hội, cổng này đã bị khóa kết giới.

“Khốn kiếp! Bị đổi mã khóa rồi!” Long Hán tức giận quát.

“Để ta phá!” Long Thiên Hùng nói, định vung chưởng phá kết giới nhưng bị Long Hán cản lại.

“Đừng! Có thể làm sập cả mật thất, quay về cửa Long cung!”

Thế là hai gã trưởng lão phóng như bay về cửa Long cung.

Lúc này 3 người bọn Dương đang chạy rất nhanh, đập lên nóc nhà mà phóng đi, hàng chục tên cảnh sát thấy kẻ làm loạn liền đuổi theo nhưng không thể so tốc độ với Linh Đế cao cấp như Diễm và Sơ.

Long Hán rất nhanh đã lên đến Long cung, vừa xuất hiện liền gào to báo động: “CÓ KẼ ĐỘT NHẬP CẤM ĐỊA MANG LONG CHÚC ĐIỂM TRỐN RA! MAU XUẤT TOÀN BỘ LỰC LƯỢNG TRUY BẮT!”

Long Hán đập không bay sang giả kim hội, dựa vào dấu vết mà biết bọn Dương đang đào thoát về cổng tây Long thành, liền phóng theo.

Lúc này tứ trưởng lão Long Thiên Hùng cũng chạy lên, liền cùng ngũ trưởng lão Long Phong Vũ và lục trưởng lão Long Cương đuổi theo.

Trong một căn phòng của Long cung, Long Chúc Bằng do phản đối quyết định phế linh lực Điểm, từng tìm cách lên vào cứu Điểm nhưng không thành, giờ đang bị giam lỏng trong phòng. Nghe thông báo của đại trưởng lão, nằng bước ra ban công, đôi mắt đẹp đượm lo lắng nhìn về hướng tây...

Đồng thời, từ một phòng khác, một bóng người nhanh như chớp phóng đi, toàn thân tỏa sáng tựa như một tia chớp vàng.

Ở cấp Linh Đế, Linh lực còn chưa đến cảnh giới có thể đập không mà đi (trừ Linh Đế mang linh lực Phong hệ có thể bay nhờ sức gió nhưng rất hao tổn linh lực, hoặc những chủng tộc tiến hóa từ loài có cánh), chỉ có thể đập đất phóng đi. Cách này giúp di chuyển nhanh nhưng phản lực tạo ra dấu vết phá hoại cùng tiếng ồn trên mỗi bước đập, cho nên nhóm Dương chạy đến đâu bị công an phát hiện đến đó.

Dương nằm trên lưng Tây Sơ, đang vừa tận lực áp chế cơn cuồng nộ của huyết hỏa và hắc lôi vừa nhờ Google để xem tình hình những kẻ đuổi theo.

Sau hồi lâu đào tẩu, nhóm Dương đã đến cổng tây Long thành, Võ Tây Sơ thở phào nhẹ nhõm nhưng lập tức bị Dương dội một gáo nước lạnh.

“Nhanh... Long Hán đuổi đến rồi...”

Mọi chuyện gần đúng như tính toán của Dương, Long Hán cấp bậc Chúa Tể sẽ bỏ xa những người khác để đuổi đến, vấn đề tiếp theo là thoát khỏi tay lão trước khi những kẻ khác tới, điều này Dương hoàn toàn không chắc chắn được.

Dương vừa nói xong thì Long Hán vèo vèo bay đến.

“Xem ra buộc phải đánh rồi!” Bỏ Dương xuống khỏi lưng, Võ Tây Sơ tiện tay vung chưởng, lôi đình màu cam hung bạo bắn ra tứ phía, dẹp sạch bọn cảnh sát giữ cổng gồm 8 tên Linh Tướng.

Người dân đang xếp hàng chờ qua cổng, thấy có khủng bố liền hoảng loạn nấp linh lực vào chân bỏ chạy, chẳng mấy chốc khu vực cổng thành đã trở nên trống trải hoang vắng.

Đại trưởng lão Long Hán bay đến, lạnh lùng khoanh tay trên không nhìn xuống, không khỏi bất ngờ khi thấy gương mặt của Dương: “Võ Phi Dương? Thì ra là thằng con hoang nhà người... không ngờ còn tự đến Long thành này nộp mạng!”

“Thằng già kia! Mắt lé à? Không thấy mẹ ta đứng kế bên sao! Ông mới là con hoang! Cha mẹ ông đâu đem ra coi? Làm gì có đúng không? đ-c ông phù mỗ bây giờ!” Dương bốp chát đáp lại làm Điểm hết hồn kéo hần lui ra sau, còn nằng tiến lên che chở.

Đại trưởng lão nhiều năm chưa có ai dám chửi, giờ lại bị một thằng nhóc con mắng xối xả, đôi mắt già nheo lại, linh lực vận chuyển như cuồng phong cuộn trào.

Khí thế của Long Hán khiến Dương phát run, nếu không có Điểm và Sơ che chở thì chỉ riêng áp lực cấp Chúa Tể cũng đủ bóp chết hần.

“Mẹ và bác Sơ cố cản hần, con vào mở cổng rồi chúng ta cùng chạy!”

Tây Sơ gật đầu: “Được!”

Điểm lo lắng nhìn con: “Cẩn thận, mở được cổng thì cứ chạy trước, đừng lo cho mẹ!”

Nói xong, hai người vận lực, Võ Tây Sơ sở hữu Hung Bạo Bá Lôi, khắp người bắn ra những tia lôi điện màu cam, còn Điểm thân hình xinh đẹp bốc lên một ngọn lửa đỏ tuyệt đẹp, gọi là Tuyệt Sắc Mị Hỏa.

Thấy Diễm lửa bốc toàn thân mà trang phục vẫn còn nguyên vẹn, trong khi bản thân Dương thì bị huyết hỏa đốt cháy đen quần đen áo, y như thằng ăn mày, Dương liền thắc mắc và được Google cho ra đáp án: Lửa của Diễm đã được thuần phục và kết hợp với linh lực nên sẽ bị khống chế toàn diện, không thể hung hăng đốt bậy như lửa tự nhiên.

Đại trưởng lão Long Hán là người mang hai loại thuộc tính Phong - Hỏa, gồm một loại lửa biến dị màu vàng nâu và phong linh lực bình thường. Với thực lực vượt trội, Long Hán chủ động tấn công, lão đứng trên không thi triển một linh thuật tạo ra một cơn lốc mạnh mẽ, đồng thời kết hợp hỏa thuộc tính thành một cơn lốc lửa hung bạo xoáy thẳng đến chỗ Diễm và Sơ.

Diễm và Sơ hoàn toàn có thể tránh đi, nhưng nếu tránh thì cơn lốc sẽ cuốn thẳng đến Dương, xoáy hẳn thành sinh tố đưa hấu, buộc hai người phải dốc toàn lực cản phá, Tây Sơ toàn thân bọc trong lõi đình, bước đến trực tiếp va chạm với cơn lốc, còn Diễm dùng linh lực kết tinh tạo ra một cây hỏa long thương cắm vào cơn lốc xoáy của cơn lốc.

“Mẹ và bác chỉ cần cầm chân lão, đừng liều mạng!” Dương nhắc nhở rồi cầm đầu chạy thẳng vào nơi đặt cổng, bắt đầu dựa theo kiến thức từ Google thực hiện điều khiển hệ thống mở cổng. Khác với cổng linh cảnh, loại cổng thành này có hệ thống bảo mật phức tạp hơn rất nhiều nên Dương buộc phải mất thêm chút thời gian bẻ khóa và khởi động.

Bên ngoài, lửa, sét và gió khuấy động không gian, bề mặt Long thành rung chuyển, tiếng nổ, tiếng gào thét dội vào khiến Dương lo lắng vô cùng. Dương vừa gấp vừa run mở cổng và chiếm quyền điều khiển hệ thống, sợ dĩ cần mất thời gian chiếm quyền điều khiển hệ thống là vì sau khi qua cổng Dương cần chặn cổng để ngăn bọn Long Hán đuổi theo, đến lúc cổng khóa thì bọn hắn mới thực sự thoát nạn.

Google vốn trầm lặng vô cảm giờ cũng lộ ra sự khẩn trương: “Bọn trưởng lão sắp đuổi đến! Nhanh lên rồi ép toàn bộ huyết hỏa ra khỏi cơ thể, ta sắp không áp chế nổi rồi!”

Google nói xong thì cơ thể Dương cũng bắt đầu biến đổi, cả người lần nữa nóng lên, những tia huyết hỏa thỉnh thoảng lại từ cơ thể bắn ra ngoài khiến da thịt hắn nóng rát.

“XONG RỒI!” Một cột sáng bắn thẳng lên cao báo hiệu cổng đang mở. Dương vừa mừng vừa lo chạy ra ngoài gào to: “CHẠY MAU!”

Lúc này trước mặt Dương là một vùng hỗn độn, đất đá bị cày nát, xung quanh có mấy cơn lốc vẫn còn đang xoáy mạnh, bụi khói mù mịt, Võ Tây Sơ đã biến thành một kẻ cao lớn, tay chân mọc vây, đầu to hơn, miệng rộng và nhô ra, mọc đầy răng nhọn, trên lưng hắn mọc một miếng vây hình tam giác, một kẻ nửa người nửa cá mập. Dù có biến hình thì Tây Sơ vẫn không đánh lại Long Hán ở hình người, bị hắn đánh cho khắp người đầy thương tích.

Diễm lúc này đang Long hóa cấp độ 2, khắp thân hình quynh rũ được phủ một lớp vảy rồng đỏ, gương mặt xinh đẹp cũng đội lên một chiếc mũ rồng hai sừng sắc nhọn, chiếc đuôi dài dong đưa theo mỗi động tác uyển chuyển của nàng. Nàng dù là tuyệt thế thiên tài nhưng cũng không qua được sự chênh lệch thực lực, đang chiến đấu rất chật vật.

Nghe tiếng Dương gọi, Diễm và Sơ xoay người định chạy.

“Hừ! Chạy sao?” Long Hán cười lạnh, với lão hiện tại thì đúng là Diễm và Sơ có thể có khả năng liều mạng chạy được vào cổng, nhưng mà...

Xoẹt một tiếng, một thân hình màu vàng nâu đã phóng đến chặn đường Diễm và Sơ, chính là Long Hán Long hóa cấp độ 2, đầu mọc ba sừng.

Điều Dương lo sợ nhất đã đến, nếu Long Hán dùng đến Long hóa thì Diễm và Sơ chỉ có cách liều mạng mới có thể mở đường cho người còn lại chạy thoát.

Diễm nhìn con trai, đau lòng cắn chặt răng rồi nói với Sơ: “Ta cản lão, người giúp ta chăm sóc con trai, đưa nó đi tìm...”

Diễm chưa nói hết thì Sơ đã điên cuồng phóng tới dùng mọi sát chiêu để tấn công Long Hán, vừa đánh vừa gào to: “THEO CON TRAI NÀNG ĐI! MAU!”

Dù mới gặp nhau lần đầu, nhưng Sơ vô cùng đồng cảm bởi Dương, bởi mạng hần cũng là nhờ cha mẹ hi sinh mà có.

Nhưng giờ đã không còn cùng đẳng cấp, Long Hán trong quý tộc long thể càng thêm mạnh mẽ, Tây Sơ yếu thể trúng chưởng bị đánh bay ra, trượt dài trên đất rồi bất tỉnh.

Đánh hạ Tây Sơ, Long Hán không một động tác thừa xoay mình phóng đến chỗ Dương.

Người tính không bằng trời tính, Dương theo bản năng luôn nghĩ rằng lão Long Hán sẽ không thềm để ý đến con kiến hôi như mình, tự tay giết hần chỉ làm tổn hại danh dự của lão. Nhưng dù có tính tới thì đã sao, hần cũng phải chết!

Tốc độ của Chúa Tể đã long hóa cấp độ 2, Dương đến nhắm mắt cũng không kịp.

“KHÔNG!!!!” Lúc bàn tay của đại trưởng lão đang hướng thẳng vào đầu Dương, Diễm vô vọng gào to đau đớn, Long thể của nàng không ngờ lại bắt đầu biến đổi với tốc độ gần như lập tức, đuôi mọc dài hơn, móng vuốt tay chân bén nhọn hơn, cặp sừng dài ra, bộ giáp cũng biến hóa theo hướng càng thêm sắc nhọn và cứng cáp, đồng thời sau lưng nàng xuất hiện một hư ảnh khổng lồ mang hình dáng một con rồng lửa dài hơn 20 mét.

Hư ảnh hỏa long này hoàn toàn tương thông với linh hồn Diễm, vừa hiện ra liền dùng toàn lực phóng đến đâm đầu tấn công Long Hán, khiến lão bị bật ra trong bất ngờ tột độ, dù không bị thương nhưng Long Hán cũng sợ hết hồn, lão nhìn Diễm, miệng lắp bắp: “Long hóa cấp độ 3! Không ngờ còn trẻ như ngươi mà làm được!”

Long hóa cấp độ 3 - Long Ảnh thể, ngoài thể chất mạnh mẽ hơn so với long hóa cấp độ 2, linh hồn cũng dần chuyển hóa thành Long hồn, tụ thành một hư ảnh chân long uy mãnh. Một vị thần sư từng vì hâm mộ hình thể này mà sáng tạo ra một món thần bảo có chức năng tương tự: Sắc mệnh chi bảo ấn.

Lúc này, Dương cũng bắt đầu biến đổi, không phải Long hóa, mà là Google sắp không áp chế nổi huyết hỏa, cả người Dương phóng đầy huyết hỏa.

Long Hán lại thêm một phen hết hồn: “Huyết ảnh yêu hỏa?” Lúc này thì trong lòng Long Hán, Dương hoàn toàn vượt qua Diễm về mức độ nguy hiểm, một kẻ có trí tuệ siêu phàm đột nhập tận cấm địa Long cung mà không ai phát hiện, có Tiên vũ, có Long thể bá vương, có Hắc ma để lùi mà giờ lại có cả Huyết ảnh yêu hỏa, nếu để hần mang thù hận chạy thoát thì tương lai Long thành chắc chắn sẽ chịu đựng thảm họa còn hơn cả Vô Tây Sơ trước đây! Nghĩ đến đây, lão liền mặc kệ Diễm, lần nữa phóng đến, dùng linh lực tụ thành một quả cầu lửa xoáy trên tay nhắm vào đầu Dương chưởng đến.

Diễm trong bộ giáp rồng rực rỡ cũng đang phóng đến bảo vệ con trai, tốc độ không bằng Long Hán nhưng do nàng đi trước nên thoáng cái đã cản trước mặt Dương, ngay đúng lúc bàn tay mang 2 loại linh lực của Long Hán chưởng đến.

Bình!

Tả thì chậm nhưng tình huống diễn ra rất nhanh, Dương còn chưa kịp nhận ra gì thì đã thấy lưng Diễm chắn trước mặt mình, hương tóc thơm của nàng lan vào mũi hần.

Diễm đứng yên, rồi một âm thanh nứt vỡ vang lên, lớp vảy rồng bọc thành mũ giáp trên đầu nàng bị nát ra thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống...

Bất tỉnh, Diễm ngã vào lòng Dương...

Đau đớn như đánh vỡ linh hồn mình, Dương quỳ xuống...

Giữ gương mặt xinh đẹp tựa trên cánh tay...

Tuy ngoài da được lớp vảy bảo vệ trông như không tổn hại, nhưng linh hồn nàng đã tổn thương nặng nề, thoi thóp...

Từ đôi khóe mắt đẹp đang khép, hai dòng lệ đỏ chảy ra...

“Mẹ! MẸ! TỈNH DẬY ĐI MẸ! ĐỪNG NGỦ!”

Dương muốn lay Diễm, gọi nàng tỉnh dậy, nhưng lại sợ nàng đau nên chỉ ôm chặt nàng vào lòng, mắt hấn nhắm lại, đầu không ngừng lắc lư, hy vọng cơn chóng mặt sẽ làm hấn tỉnh khỏi ác mộng...

Đại trưởng lão Long Hán thở dài, lão không muốn giết Diễm, nhưng phản ứng không kịp.

“Thôi thì ta cho người theo cha mẹ người...”

“THEO CÁI CON MỤ NỘI MÀY! MÀY VỀ GIẾT CON CHÁU MÀY RỒI ĐI CHẾT THEO TỘI NÓ ĐI THẮNG GIÀ KHỐN NẠN!”

Không phải Dương chửi, mà là Long Chúc Lô! Khi nghe tin Diễm bị cứu đi, hấn đã dùng hết tốc độ, thậm chí là Long hóa để phóng đến, đáng tiếc là vừa đến nơi thì đã thấy cảnh Diễm trúng một chưởng của Long Hán rồi ngã xuống.

Long Chúc Lô thấy em gái chưa rõ sống chết, vô cùng tức giận bắt kể vai về lễ phép: “THẮNG GIÀ CHÓ ĐỂ! ĐƯỜNG ĐƯỜNG LÀ ĐẠI TRƯỞNG LÃO LONG TỘC LẠI ĐI GIẾT PHỤ NỮ, ĐÁNH TRẺ EM...” Long Chúc Lô liếc thấy Tây Sơ đang bất tỉnh trong hình dạng nửa người nửa cá mập, liền nói thêm: “... ĐỒ THẮNG GIÀ NGƯỢC ĐÁI ĐỘNG VẬT! MỤ NỘI MÀY! ĐỒ THẮNG ĐIỂM GIÀ HƯ ĐỐN!”

Không ngờ người chửi mình lại là thiếu tộc trưởng, Long Hán tức giận quay ra nhìn, lại thấy những trưởng lão khác cũng vừa đến.

Long Hán đánh giọng quát: “Thiếu tộc trưởng! Người thân là người thừa kế ngôi vị tộc trưởng, lại dám xúc phạm trưởng bối, không phân biệt rõ địch ta, người thấy mình có đáng bị xử tội hay không?”

“XỬ CON ME TỘI MÀY!” Lần này đến lượt Dương chửi, hấn đã lấy một chiếc khăn quần lên người Diễm khi nàng đang dần trở lại hình người, gương mặt không còn giọt máu lạnh lùng đứng dậy, đôi con ngươi, một đã chuyển thành màu đỏ như máu, một thì đen không phản quang, huyết hỏa - hắc lõi ma mị đã lan ra khắp cơ thể...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-nu-than>